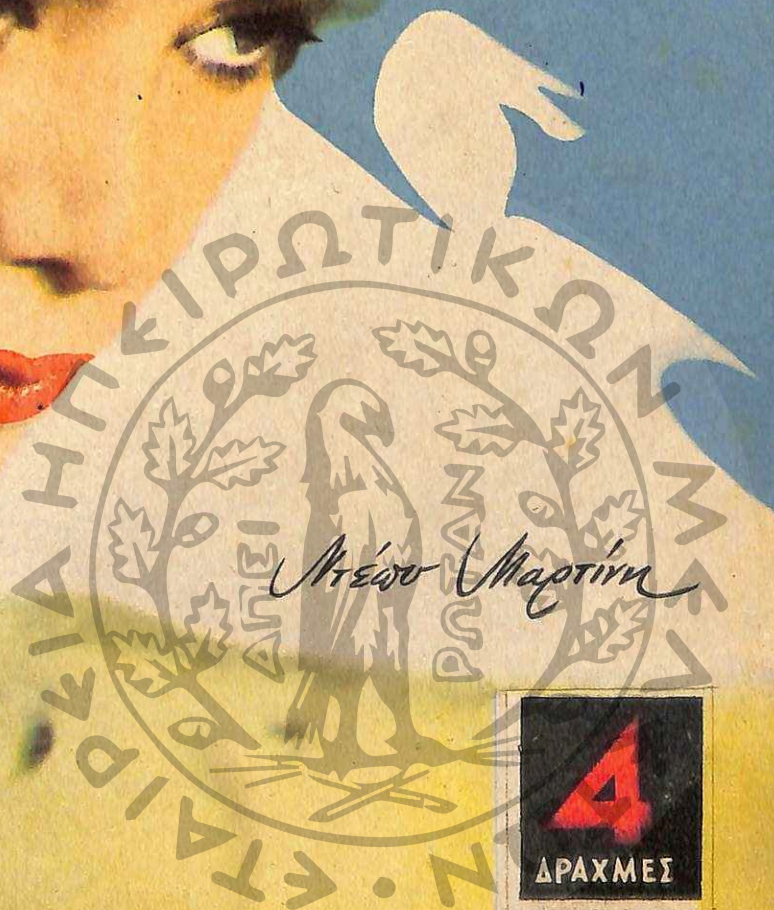

ΘΗΣΑΝΔΡΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ δυσάρεστη. Είκοσιδύο έτών και δεν ξέρει τι θα πη χαρά. Ήταν δε τόσο ευχάριστος ο πρόλογος της ζωής της. Πρώτα-πρώτα η όμορφη Γενναίωσα της φέρθηκε η φύσι. «Ψηλή, ξανθεία, με όμοιο σώμα. Σωσίας της Γκρέις Κέλλυ σε όλα. Μία από τις πέντε όμορφες της πόλεως μας. Έτσι λένε. Έτσι με πάρτε για καμιά έγωιστρια, αλλά εγώ δεν έκανα άλλο παρά να παρουσιαστώ όπως είμαι».

Γενική η άσχημοσύνη. Διαπιστώνει την όμορφη της όπου βρεθεί κι όπου σταθεί. Βγαίνει στο δρόμο, κι' όλοι γυρίζουν τα κεφάλια, για να τη δουν. Πόσοι, που την παίρνουν από πίσω, για να της εκφράσουν το θαυμασμό τους! Ο κύριος στόχος στα σπίτια, που πηγαίνει. Την πολιορκούν νέοι και γέροι, ελεύθεροι και παντρεμένοι. Με φθονόρ θαυμασμό την περιεργάζονται οι γυναίκες. Με λίγα λόγια, η καλλονή. «Όχι δε οι παγερές εκείνες όμορφιές, που θυμίζουν αγάλματα και πίνακες μουσείου. Η δική της όμορφη είναι απ' αυτές που ξεσταίνουν».

Η ερώνα της γένεως, σε πολλές, επιδοά κατά τρόπο, ώστε να γίνονται υπερτοπικές, να το παίρνουν άπαιτο τους, να περιφρονούν τις άλλες, και να σχηματίζουν τόσο μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους, ώστε να νοιάζονται και το βασιλόπουλο του παρυσίου κατώτερο και ανάξιο να γίνει συντροφός τους. Ποσες πανέμορφες, που έμειναν στο ραφί και σταφιδισμένες, επειδή ακριβώς απέκρουσαν τον ένα και αποδοθούν τον άλλο!

Χωρίς έπαρσι αυτή, απάλη, τρυφερή, πρόχαρη, καταβεγνική, κοπέλα αυτή και άσχημη απ' όλους. Η καλή ανατροφή συμπληρώνει την όμορφη της. «Ήπιος ο χαρακτήρας, σεμνή, ανδραγάστη με αστηρές άρχες από τη μητέρα της».

Χωρίς καμιά έρωτική πείρα. Συμβαίνει κάποτε αυτό στις πολύ όμορφες. Έπειδή είναι μεγάλος ο αριθμός των πολιορκητών, που τις κυνηγούν, νοιάζονται σαν άγρια, αποφεύγουν γνωριμιές, δε δέχονται συνδέσεις. Η συμβαίνει το άλλο: η μεγάλη όμορφη να κάνει διατακτικούς τους κυνηγούς. Το συνάδελφο κατωτέρω τους κρατά σε απόσταση. Δεν το λυμύει.

Εκτός απ' αυτό, δε βρήκε καιρό. Μόλις τελείωσε το Γυμνάσιο, σε ηλικία δεκαοκτώ έτών, την άρραβώνασαν μ' ένα επιστήμονα, που είχε τα διπλά της χρόνια. Αρκετά μεγάλη η χρονική διαφορά, δεν ήταν όμως αυτή που προκάλεσε το δράμα.

Δέχτηκε χωρίς αντίρρησης την ένωση. Δίχως έρωτικό παρελθόν, χωρίς κανένα αίσθημα που να την παρακαλίζει, δεν αρνήθηκε να συνδεθεί με τον άνωθω που τη ζήτησε σε γάμο. Η γνώρισε σ' ένα φιλικό σπίτι. Τελείως άγνωστο, ά ένας στον άλλο. Αρραβωνιάστηκαν άμφε-αδώς, μέσα σε όχτος μέρες. Ούτε συμπάθεια, ούτε αντιπάθεια εκ μέρους της.

Τρομερά άσχημος. Μιά άσχημα, που δε φαίνεται να την ενόχλησε. Θα τον πρότιμους βέβαια με λιγότερο έμφανη την άσχημία. Έπεκράτησε όμως η φρόνησι κι' η υποταγή στις προτροπές της μητέρας. Άπειρη, χωρίς παρελθόν, χωρίς να γνωρίσει τον έρωτα, η και το άπλο φλέτ ακόμα, νόμισε, ότι αυτός ήταν ο δρόμος της: να πάρη τον άντα που τη ζήτησε και που τον ήθελε το σπίτι της.

Με κάποια πείρα, δε θα ήταν τόσο εύκολη στη συγκράτησή της. Δε θα περιμενε ίσως το μεγάλο έρωτα για να παντρευτεί. Ούτε όμως θα δέχονταν με το πρώτο έναν άνθρωπο που της ήταν πέρα ως πέρα ξένος, που δεν της είχε τιποτα στο νου και στην καρδιά. «... Έτσι, πήγα από την άσχημία της μητέρας μου, στα χέρια του. Φέρθηκε σαν ένα παιδί με όλη την αφέλεια των δεκαοκτώ μου χρόνων...».

Δεν άργησε να καταλάβη το λάθος της. Ο άντρας της δεν ήταν άσχημος μόνο στη μορφή. Άσχημη ήταν κι' η ψυχή του. Αυτό ήταν το χειρότερο. Την κακία του σκόνη συμπληρώσε μία πε-

Είναι ο κύριος στόχος στα σπίτια, που πηγαίνει. Την πολιορκούν νέοι και γέροι...

αυτή απέκρουσε, αλλά που εκείνος δεν είχε παύσει να ενδιαφέρεται. Έγκατεστημένος πάλι στην πόλη της. Έστρεψε τη σκέψη της με τρυφερότητα σ' αυτόν. Πόσο θα ήθελε να τον έβλεπε όποτε, κάτω από τα παράθυρά της. Ο θαυμαστής όμως, στο καινούργιο ταξίδι του, δεν έδινε σημαία παρουσίας. Όπου μια μέρα ανέλαβε την πρωτοβουλία η ίδια. Την πίεζε η ανάγκη ν' άκούση μία τρυφερή λέξη. Θυμόταν το ζεστό και το ίκετευτικό βλέμμα του κι' ένοιωσε μεταμέλεια για τη στάση της απέναντί του.

Η έσωτερική της πείρα ήταν δυνατή. Τον πήρε στο τηλέφωνο. Δεν είχε ξανακούσει τη φωνή της για να καταλάβη ποιά ήταν. Του έλεγε τ' όνομά της. Άκουσε. Χρειάστηκαν μερικά δευτερόλεπτα για να συνέλθη και να της απαντήσει. Πού να φαντασθεί, ότι η περιήραση κοπέλα, που δεν είχε γυρίσει να το δη, θ' αγκαλιότανε τέτοια πρωτοβουλία!

Άλλα τόσο άργα, τόσο άργα... Τι κρίμα! Λίγες μέρες πριν από το τηλεφώνημα, είχε άρραβωνιάσει με μία νέα στην Άθήνα. Έπεισε όμως να προσέβη, ότι δεν είχε παύσει ν' αγαπά την πρώτη με το ίδιο πάθος. Άρραβωνιάστηκε για να δώσει κάποιο αντίπεριστασό στην άγάπη του, για να ικανοποιήσει τον πληγωμένο έγωισμό του. Άς είναι όμως κι' έτσι — της έλεγε στο τηλέφωνο. Άν η άλλη θα είναι η νόμιμη γυναίκα του, αυτή θα είναι η άληγη του τατρελά. Μ' άλλα λόγια, πρόσκλησι στην όλη ζωή.

Δεν το δέχεται η νέα κυρία. «Δε θέλω αυτό που κάνουν σ' έμένα, να το κάνω εγώ σε μία άλλη και να γίνω μία παρειακή στην εύτυχία της. Καταλαβαίνω, πρέπει να κόψω κάθε έπαφή μαζί του. Αυτή είναι η τύχη μου, στα είκοσιδύο μόλις χρόνια μου, να μη συναντώ παρά μόνο απογοητεύσεις...».

Προσέβητε ακόμα, ότι έτσι καθώς νοιάζει κου-

Πρόβλεψη σε 2 ζωές

θερά, που ήταν από την ίδια ζωή με το γυναικείο. Μερές μαρτυρικές. «Έβλεπα τις φίλες και συμμαθήτριές μου να χαίρονται τη ζωή κι' εγώ έλυωνα κοντά σε ανθρώπους σκληρούς και βάνουσους».

Το κακό είχε φθάσει στην άσχημη. Δεν έπαυε στην επτήρα της. Συνιασθάνθηκε κι' αυτή πόσο ζημιώσε με τις παροτρύνσεις την κόρη της και συμψήφισε μαζί της.

Χώρισαν. Έλευθερή, ξαναβρήκε τον έαυπό της. «Ένοιωσε όμως σπασιμένα τα φτερά. Φοδισμένη από το πρώτο της άτυχμα, έχασε την έμπιστοσύνη της στους ανθρώπους. Στενή η πολιτοκρία, πολλές οι πράξεις. Κλεισμένη στον έαυπό της, τις απέκρουε όλες».

Περνούσε ο καιρός. Ένας χρόνος από τότε που χώρισαν. Πάντα στο χρόνο, κάποιος άγνωστος, παρυσιάσθηκε στη ζωή της. Δεν την πλησίασε. Περιουρίσταν να την παρακαλούσε και να περνά από το σπίτι της. Πολύωρη άνομιση, όπου να η δη να βγαίνει στην πόρτα η στο παράθυρό της. Βαδίζοντας έβλεπε έρωτα. Τυχάρια γνώρισε κάποιο συγγενή της. Του έβλεπε την επτήρα της στην πόρτα, που Άρνητική ήταν η απάντησή της στην πόρτα, που διεβίωσε ο συγγενής. Πήρε μετάνοι κι' ά-ο θαυμαστής να φύγει. Έπισκεπτόταν κάπου-κάπου την ναγκιάσθηκε και πάλι. Έπισκεπτόταν την πρότασή του, το συγγενή της για να επαναλάβει την πρότασή του, κι' ίσως, αν δεν ήταν διαφορετική η βουλή της ποτέλεση.

Ένας νέος, επιστήμων κι' αυτός, τη ζήτησε μοίρας. Έχουν γνωρίσει σε φιλικές συγκεντρώσεις. Καμιά έκδηλασε εκ μέρους του, καμιά αίσθημα τοιολογία. Της είχε κάνει όμως τόσο καλή εντύπωση, και επηρεάστηκε τόσο πολύ από τη συμπεριφορά του, ότι έπεισε να τον πάρει στην άσχημη της.

Ή δεύτερη πλάνη χειρότερη από την πρώτη. Αυτή το είναι κι' αν είναι το μεγάλο δυστύχημα. Δυστύχια, γιατί τον είχε άγαπήσει. Κουρασμένη καθώς χημια, γιατί τον είχε περιπλέξει, του δόθηκε ήταν από την πρώτη. Ένας μήνας ήταν άρκετος, με όλη την ψυχή της είχε πέσει. Άγροικος κι' αυτός, για να καταλάβει το βήμαση συμπεριφορά του, τός. Δεν είναι δε μόνο τα ναρκωτικά και τα ποτά. Είναι και τα χαρτιά και τα κοροσμο της επι-οι οι γυναίκες.

Τον άγαπησε, που είχε γυρίσει να την κυττάζει. Την άθυμια του, ούτε γυρίσει να την προσέχει. Γνωσί, δεν ενδιαφέρεται γι' αυτήν, δεν την προσέχει. Η άγάπη την έκανε να δέχεται με όμοινη την κακομετοχείρησι της θά τον έκανε να συνέλθη. Άλλα ποτε η άφορμή της γατοσί... Ένα βράδυ, που το κακό δεν έπαυε άδρες στο σπίτι και μιλούσε έπαιρνε τις πράξεις εκείνη να χαμηλώσει τον τό-φωνατό. Τον χέρι, Άντι όμως να χαμηλώσει τη νη της φωνής του, που την έβριε.

Το έλλο σκότασε την άσχημη της. Αυτή άκούσε. Όλη η άφορμή της μεταβλήθηκε σε ά-συχία. Και σε άσχημη. Με πόση ευχαρίστησι θά διαφορά και σε άσχημη. Τον έβριε από κοντά της!

Στην ψυχολογική εκείνη κατάσταση βρισκόταν. δ. Την έβριε πάλι την έπαινε το συγγενός της, τής μιλήσε για τον άλλο, για το θαυμαστή, που

ρασμένη, αγαπά το σκεδόν άγνωστο σ' αυτήν άν-τρα, που τόσο δειγμάτα της είχε την άγάπη του. Όσο για το σκεδόν, είναι άποφασισμένη: θά χω-ρίση κι' απ' αυτόν.

Με σσαρότητα και με λογική είναι γραμμένο το γράμμα. Άνάμεσα όμως στις γραμμές γίνεται η πρόθεσή της. Σα να περιμένει να την έθαρρύνουμε σε άνώμαλους δρόμους. Πρέπει να διακρίνει γρά-φει — την έπαφή με τον άνθρωπο, που είν' έτοιμος για τη διπλή ζωή. Το γράφη. Διαφορετικό όμως, ναμίζω, ότι είναι ο έσωτερικός λογισμός της. Έ-τομη φαίνεται για το συμβαδόν. Το μαρτυρεί η ούπια, η άρκετεκτική της έπιστολής της.

Άς το βρή απ' άλλο. Δεν είναι η σελίδα αυτή που θά της υποδείξει άτακτους δρόμους. Έπαινα άρκετες φορές για να μη χρειάζεται να επαναλά-βουμε τη γνώμη μας για τη διπλή ζωή. Άρνησε κατά μέρος την πλευρά της ήθικής τάδεως. Και σ' αυτήν όμως αν δεν πιστεύει η νέα γυναίκα, άς σκε-φθεί το άλλο: Την ψυχική δοκιμασία που την πε-ριμένει. Άντι άνθρώπου που την άσχημη, άς σκε-φθεί το άλλο: Την ψυχική δοκιμασία που την πε-ριμένει. Άντι άνθρώπου που την άσχημη, άς σκε-φθεί το άλλο: Την ψυχική δοκιμασία που την πε-ριμένει.

Άντι άνθρώπου που την άσχημη, άς σκε-φθεί το άλλο: Την ψυχική δοκιμασία που την πε-ριμένει. Άντι άνθρώπου που την άσχημη, άς σκε-φθεί το άλλο: Την ψυχική δοκιμασία που την πε-ριμένει. Άντι άνθρώπου που την άσχημη, άς σκε-φθεί το άλλο: Την ψυχική δοκιμασία που την πε-ριμένει.

Άντι άνθρώπου που την άσχημη, άς σκε-φθεί το άλλο: Την ψυχική δοκιμασία που την πε-ριμένει. Άντι άνθρώπου που την άσχημη, άς σκε-φθεί το άλλο: Την ψυχική δοκιμασία που την πε-ριμένει. Άντι άνθρώπου που την άσχημη, άς σκε-φθεί το άλλο: Την ψυχική δοκιμασία που την πε-ριμένει.

Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΜΥΑΛΟΥ

Παρ' όλες τις προόδους της εποχής μας, έξα-κολοθούν να είναι πολύ διαδεδομένες στον κόσμο διάφορες προλήψεις, οι περισσότερες απ' τις οποίες άφορούν την υγεία και τη διατροφή.

Πιστεύουν π. χ. πολλοί, ότι η άρτηριακή πίεσις του κάθε ανθρώπου πρέπει να είναι ο άριθμός, που βρίσκει αν προσθέσουμε τα χρόνια του στο 100 και διαιρέσουμε με το 10. Άν π. χ. είναι 60 χρό-νων, η πίεσις του πρέπει να είναι 16. Στην πραγμα-τικότητα όμως, η πίεσις των διαφόρων ανθρώπων έ-ξαστάται από την ίδιουση κατάσταση τους, την έργασία τους, τον τρόπο της ζωής τους, κλπ. και δε μπο-ρεί να υποχρή σε κανόνες.

Μιά άλλη λαθασμένη ιδέα είναι, ότι άρισμένες τροφές άδυνατίζουν. Βέβαια, υπάρχουν πολλές τρο-φές, που δεν παχαίνουν, γιατί παράγουν λίγες θερ-μίδες. Για ν' άδυνατίσει όμως μία τροφή, άρκεπε να παράγη θερμίδες... λιγότερες απ' το μηδέν π.χ. ά-να άδύνατο φυσικά!

Όσο για την πρόληψη, ότι το ψάρι είναι ειδική τροφή του μυαλού, αυτή δημιουργήθηκε για πρώ-τη φορά στη Γερμανία. Όφειλται δε στο φιλόσοφο Μπούκνερ, που, όταν έμαθε πως ο έγκέφαλος πε-ριέχει πολύ φωσφόρο, θυμήθηκε, ότι ο Γάλλος, χη-μικός Ντυμά είχε βρή πως η άσρα του ψαριού εί-ναι πλούσια σε φωσφόρο, και συνέδρασε με άνοητο τρόπο αυτά τα δύο στοιχεία. Η πραγματικότητα εί-ναι πως δεν υπάρχει καμιά τροφή ποσοποιημένη για ένα ειδικό μέρος του σώματος. Όσα τρώμε, χρησιμοποιούνται από όλόκληρο τον οργανισμό μας.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Γραφεία: Δραγατσάνιου 4—Τηλ. 36-781

ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΗΡΙΑΚΟ. Στενός κορ-σές έχει γίνει δυο μέρες ο-λόκληρες, ένας μαγκοδανός με ύφος «τοίτη» και κινήσεις «τοί-λεβεντή». Περιμένει να φύγουν όλοι και να μείνι μόνη της η ύ-πνρέρτρια, για να κτυπήσει και να ρωτήσ ημελίσταγής και ρεβερεν-τίζατος.

—Με το μπαντόν! Έπιτρέπετε να δούμε το σπίτι;

—Περάστε. Ματιές, έωθήσεις, κοπλιμέντα, προσάψεις για πίσω και κουβέν-τας κι' ανάπτυξη οικειότητας εκ

μέρους του «ενοικιστού» και ψυ-χρές μονοσυλλαβές απαντήσεις απ' το κορίτσι.

Επανερχεται σε μία ώρα. «Με το μπαντόν!» και τα λοιπά. Θύνει και ξαναδίνεται. Άνανα-κτει πιά η κοπέλα!

—Όριστε! Δεστε το δοπ ώρα θέλετε.

Και βγαίνει στο διάδρομο για να τον απορύνει.

Κάθετα λίγο αυτός και φύνει όλο «μεροί» και νλνκες.

Σε μισή ώρα μπαίνει η κυρία και μόλις πάει στη κορεδοκόμα-ρα βάζει φωνές σπαρτικές:

—Μαρίααα! Ποιος μπήκε εδώ; Σπασιμένα τα ουρτάκια της του-αλέτας κι' ούτε δαχτυλίδι, ούτε βραχιόλι, ούτε τίποτα!

—Είχα και πέννητα λίρες! Συ-νεννοημένη θάσαι κι' εσύ! Ό-λος σου θα είναι!

—Ευένη! Ούτε τον έρω κυ-ρία! Στην ψυχή της μάνας μου!

—Άντε να τα θνάλη πέρα το τηλέμα...

Συμπεράσμα: Προσέχετε... τους «ενοικιστές» αυτή την εποχή! Άπο πίσω τους, θύμα προς θύ-μα! Καλύτερα να σάς γδύσουν ό-πτικώς παρά (να σάς γδύσουν) μεταφορικά!

ΠΡΟΧΩΡΕΙ το άθηναικό «μετρό» από την Όμονοια προς Βι-κτωρία. Μία νεάουσα, έλαφρώς έ-λάφρα κυρία συνοδεύει μία έν-χωρία Μπριτζίτ Κλαρντ, θραου-τάτης προκατακόπτης, με κοσμη-φόρα και ντεκολτέ πολύ τολ-μηρόν. Άπέναντί στο καναπέδα-κι, κάθονται ένας κομψός τριαν-ταπεντάρας κι' ένας λαϊκός τύ-πος, έρωτικός, ήλικιωμένος με μούτρο άναθ κι' άζύριοστο. Ο νέος διαβάσει έφημερίδα.

—Λοιπόν, Μπέττυ, μόλις φτά-

σουμε στον Πειραιά... λέει η κυ-ρία.

Κάτι πάει να της πη εκείνη τη στιγμή ο έρωτικός, αλλά τον ά-ποπαίρνει:

—Τη δουλειά σου, κύριε! Δε θέλουμε κουβέντες.

—Μα δεν... —Σας παρακαλώ!... Λοπόν, Μπέττυ, μόλις φτάσουμε στον Πει-ραιά, θα πάμε πρώτα στο βείο σου. Γιατί δεν ξέρουμε, βλέπεις, τους δρόμους...

—Ο νέος σπκύνει τα μάτια του απ' την έφημερίδα κι' έζηγει:

—Το τραίνο αυτό δεν πάει στον Πειραιά. Στην Κηφισιά πάει.

—Πήγα να το πω πριν... λέει ο έρωτικός.

—Πήραμε όντιετη κατεύθυν-σι... λέει η νέα.

—Βεβαίως. Άλλά μία και μπή-κατε...

—...κατεβαίνουν εδώ στην Άτ-τική και παίρνουνε το άλλο, πε-τάγεται πάλι ο έρωτικός.

Η γοη έκνευρίζεται πάλι:

—Άρσέ μας, χριστιανέ μου, ν' άκούσουμε τι θα πη ο κύριος!

Και ο «κύριος» που δεν τρώει και κουτόχορτο, συνεχίζει:

—Μιά και μπήκατε κατεβαίνου-με στην Κηφισιά να κάνουμε με-γάλα, να μάθετε κι' έχει τους δρόμους και μετά...παίρνουμε το άλλο για τον Πειραιά. Άν δε διάζεσε δηλαδή...

—Πολύ ώραία ιδέα, δε Μπέττυ; —Συμφωνώ! λέει η Μπέττυ με πομπροσότητα ασώοτητα.

—Μα γιατί δεν κατεβαίνετε στην Άττική; λέει ο έρωτικός.

—Για! είμαστε τουριστίες! Και θέλουμε να ντυρίσουμε τα μέρη! Άπέναντι έξαλλη η γρηά.

Και συνεχίζει με ψευδοστή ά-ναγκάση:

—Α, η θλακία είναι άσυνή-ρητο πρόβημα στον άνθρωπο! Δεν υποφέρεται!

ΣΤΟ Δ' καστήριο. Μιά κυρία έ-ξαστάται ως άρτατος. Κομψή, νόστιμη, νέα, ως τριάντα περίπου χρόνων.

—Όνομα πατρός: —Ιωάννης.

—Έτών: —Πενήντα δύο!

Πύραυλος στην αίσθησα! Άνα-πηδούν κατάληκτοι και οι δικα-στές. Δεν έχει έμπιστοσύνη στ' αυτά του ο Πρόεδρος.

—Πενήντα δύο, είπατε κυρία μου;

—Μάλιστα κ. Πρόεδρε. Πενήν-τα δύο!

—Επαγγέλμα; —Ειδική, ειδική για την διατήρησι της νεότητας. Διαβύου-σις Βουλής 183... Τηλέφωνον...

—Δε χρειάζεται το τηλέφωνον! Η πρώτη φορά που το ψέμα λέ-γεται αντίστοιχως!... Κάθε θυσία για το επαγγέλμα!

Η «τεντυμποκή» δράσις έχει άρχισει πάλι να ζωρεύει. Περυπεριούχος συνοικιακής πλα-τίας έλαβε λογαριασμό του Ο. Τ.Ε. για 3.890 δραχμές.

Τί είναι; ρωτάει. —Γράφει συνδράσεις έκτος Άθηνων. Κηφισιά, Γλυβάδα...

—Πως είναι δυνατόν; —Εού έξερει!

Κ' ένοιωσα πόνο φοβερό ήτανε γυνή μια εκληδό κείνη την ώρα!...

Δογία βαρύν και προσβολές υποφύσες τότε να μου λές-μα ότι τώρα!...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

— Είναι όμογενείς από την Αυστραλία!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Λυγιά τραγούδια

ΟΧΙ ΤΩΡΑ!..

Λέξεις βαρείες και προσβολές μπορούσες τότε να μου λές ποίμαστε νέοι. Ξαν έχουν νεάτα οι έρασται φέρουνται σαν έγωίσται κι' είναι γενναίοι. Και δέν τους νοιάζει ό,τι κι' αν πής δεν είν' ο έρωας «ευποσής» και μάλλον βρίζει μα ή δική του ή βοισιά μέσ' τη γλυκεία του ζεστασιά δεν έκνευρίζει. Γι' αυτό και η έβριζε κι' εσύ κι' έβριζε η φούσα σου μισή μέσα στο στομάχι. Σηψή «έμοσ» μ' ένα φιλή και μ' άλλο ένα, το πολύ, γυνώσουν πτώμα.

Μα τώρα φύγαν τα παλιά που δίναμε ζεστά φιλή μέσα στα χιόνια, ηθαν στεννά τα γεωαεία κι' έρωταί μόνον ή ματιά για «καποια γυνώνα». Γι' αυτό δε θέλω να μου λές λέξεις πινοές και προσβολές μ' έμεις κοινούς! Δεν είμαι είκοσι χρονών, και υποφέρω και πονώ! Έχω νεάσις!

Έφτασε μέρα να μω πής γωός κοκκινίσμα τροπή, φοικαθή «άσεία» πως πάντα ήσανα τοελλή κι' ότι σού άρεσε πολύ κι' ή άπιστία!...

Κ' ένοιωσα πόνο φοβερό ήτανε γυνή μια εκληδό κείνη την ώρα!... Δογία βαρύν και προσβολές υποφύσες τότε να μου λές-μα ότι τώρα!...

ΠΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΑΡΧΕΙΟ ΗΜΕΡΟΜΙ ΑΡΙΘ.

Ο ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

ΞΑΠΛΩΜΕΝΗ σ'ε μιά ψάφην πολυθρόνα, μ'ε τὰ χέρια δεμένα πίσω απ' τὸ λαιμό της, ἡ Ἐλιάννα Μυρτίλ, ἡ διάσημη συγγραφέας, κττάσε μελαγχολικά τις κορτίνες καὶ τὰ ἐξωτικά μπαλκόνια πού στόλιζαν τὸ γραφεῖο της. Ἦταν δὲ αὐτοκίνητος ἀπ' τὰ μακρινὰ ἀξιώματα της, λείψανα μιάς νομαδικῆς ζωῆς.

Ἐφτασε συνήθως νὰ κλείσῃ τὰ μάτια της, γιὰ νὰ ζωντανέψῃ αὐτὸ τὸ παρελθόν. Μὰ σήμερα ἡ πηγὴ τῶν ἀναμνήσεών της εἶχε στερέσει.

Εἶναι μελαγχολικὴ ἡ Ἐλιάννα. Κι' ὅμως τὴ νοιάζουν ὅλοι εὐτυχισμένοι. Τὰ βιβλία της ἐξυμνοῦνε τὴ γὰρ τῆς ζωῆς, τοῦ ἔρωτα...

Ὁ ἔρωτας!... Ἐνα πικρὸ χαμόγελο ζωγραφίζεται στὰ χεῖλη της. Μήπως τὸν ζερεῖ ἡ ἴδια, τὸ ὁλογοῦν, τὸ μυστηριώδη ἔρωτα πού ἔχει τόσο συχνὰ περιγράψει καὶ ὀνειρευτῇ; Μήπως τὸν ἔζησε ποτὲ στ' ἀλήθεια; Μήπως τὴν ἀγάπησαν, ἔστω καὶ μιά φορά...

Χτυπάει τὸ κορδόνι τῆς καγκελλόπορτας τοῦ κήπου. Τὰ σκυλιὰ γαυγίζουν. Ἡ καμπαριέρα φέρνει μιά κάρτα:

«Υπολοχαγὸς ΠΕΝΕ ΜΑΡΤΕΝ. Τῆς Λεωφόρου τῶν Ἑξώνων».

Τ' ὄνομα τῆς ἦταν ἀγνωστο. Μὰ κάθε τι πού ἔρχεται ἀπὸ μακριὰ, τὴν τραβᾷσαν σὰν μαγνήτη.

— Νὰ περάσῃ! διατάξε.

Ὁ ἐπισκεπτικὴς μπήκε. «Ἡ- τω, ἕνας νέος, ἡλικιαμένος».

— Κυρία μου, θὰ μὲ χαρακ- τηρίσετε υπερβολικὰ ἀδίκρι- το, εἶπε. «Ἐφτασα ὅμως χτες στὴ Μασσαλία κι' εἶμαι ὑπερ- κρουόμενος νὰ σὺγῃ ἀμέσως γιὰ

τὴ Βρεστὴ. Προηγούμενος ἔ- πρεπε νὰ ἐκπληρώσω μιά ἀπο- στολὴ πού ἀνέλαβα γιὰ σὰς, ἐδῶ καὶ τρία χρόνια. Τὴν τε- λεύταια φορὰ πού ᾤθηα μὲ ἄ- δεια, δὲ βρισκόσαστε στὴ Γαλι- λία. Κι' ἀπὸ τότε δὲ ὑπέρσασ- ν' ἀναπαύσω τὴ συνείδησί μου.

Κάθισε στὴν πολυθρόνα πού τοῦδεῖε ἡ Ἐλιάννα, καὶ κττά- ξε γύρω του γοντεμνέρος.

— Ναι, εἶπε, σ' ἕνα τέτοιο ἐξωτικό πλαίσιο σὰς φανταζό- μασταν κι' ἐμεῖς... Καὶ σεις, κυρία μου, δὲν ἀλλάξατε πολὺ, ἀπ' τὴν ἐποχὴ πού σὰς ἐρω- τευθήκαμε... Τί εὐτυχισμένοι πού θὰ ἦταν ὁ ἀμοῖρος ὁ Μπερ- τέ, ἀν βρισκόταν τώρα στὴ θέ- σι μου!... Μὲ συγχωρεῖτε, θὰ νομίζετε πὼς παραμιλώω... Ἐ- πρεπε νὰ σὰς ἐξηγήσω... Μὰ

ζήσαμε τόσο πολὺ μαζί σας, ἐπὶ ἕνα χρόνον, ὥστε μοῖ φαί- νεται πὼς ἔπρεπε νὰ τὰ κατα- λάβατε ὅλα, γὰρὶς νὰ σὰς ἐξη- γήσω τίποτα!

— Γιὰ ποιὸν μιλάτε; ῥώ- τησε ἡ Ἐλιάννα, λίγο ἀνησυχ.

— Γιὰ τὸ Μπερτέ, τὸ Ντυ- βάλ κι' ἐμεῖς... Ὑπηρετούσαμε

τότε κι' οἱ τρεῖς στὸ ἴδιο μα- κρινὸ φυλάκιο, στὴν Κοχιγκί- να. Ἐγὼ σὰς εἶχα συστήσει

στοὺς ἀλλοὺς—τὰ βιβλία σας δηλαδὴ. Τὸ διάβασμα ἦταν ἡ

μόνη ἀπόλαυσί μας, ὁ μόνος

σύντροφός μας. Καταλαβαίνε- τε πόσο μὰς γοητεύε ἕνα βι- βλίο, πόσο μὰς μαγνίττει μιά

ἱστορία! Γελούσαμε, κλαίγαμε, ἐνθουσιαζόμαστε, ζούσαμε ὅτι

διαβάσαμε στὶς σελίδες.

— Λοιπόν, κυρία μου, ἐσεῖς

βρισκόσαστε πάντα μαζί μας.

Σὰς ἀγαπούσαμε κι' οἱ τρεῖς...

περισσότερο ὅμως ὁ Μπερτέ, ὁ

πιο νέος καὶ καινοφυερέμε- νος.

«Στὴν ἀρχὴ νομίζαμε πὼς κρυβόταν κάτω ἀπ' τὸ ψευδὸ- νυμὸ σας κάποιοι ἀξιώματικὸς τοῦ ναυτικού. Μιά μέρα ὅμως ὁ Μπερτέ κατέβηκε στὴ Σαίγ- καν, καὶ ξαναγύρισε ἀπὸ κει ἀναστατωμένος... Ὁχι, δὲν ἡ- σαστε ἀξιώματικὸς τοῦ ναυτι- κού, ἀλλὰ μιά νέα ξανθὴ καὶ ὁ- μορφὴ γυναίκα! Σὰς εἶχαν δὴ σὲ πολλὰ μέρη τῆς Κοχιγκί- νας. Ἐνα μυστήριον σκέπαζε τὴ

ζωή σας. Αὐτὸ ὅμως ἀκριβὲς μὰς γοητεύε. Ἐλπίζαμε νὰ σὰς δοῦμε μιά μέρα ἐκεῖ, ἀν- αμέσως.

— Ἀργότερα, τὰ εἰκονογρα- φημένα περιοδικὰ δημοσίευσαν φωτογραφίες σας. Ὁ Μπερτέ τις ἔκοβε καὶ τις κάρφωνε στὸν τοίχου τῆς τοαλέτας σας. Ὅταν ἔφευγε γιὰ καμμιὰ ἀποστολὴ, τις ξεκάρφωνε καὶ τις ἔκρυβε στὰ πράγματα του.

— Μιά μέρα ὅμως, καθὼς διά- βαζε μιά ἐφημερίδα, γλῶμισσε, καὶ φώτασε.

— Μάθατε τὰ νέα; Ἡ Ἐ- λιάννα παντρεύτηκε μ' ἕνα χρη- ματιστὴ! Ὅθι τῆς χάρισε ἕνα μαργαριταρένιο κολλιέ κι' ἕνα αὐτοκίνητο... Νὰ τὸ ἰδανικὸ μιάς διαπορευμένης γυναίκας!

— Καὶ πέταξε μακριὰ τὴν ἐ- φημερίδα, μὲ περιφρόνησι.

— Στὸ φαγητὸ, τὰ μάτια του ἦταν κατακόκκινα. Κι' ὕστερα ἀπ' τὴν ὥρα τῆς διαβάσματος, πού τὴν περσάσαμε σιωπηλά, μὰς εἶπε παλὶ:

— Δὲν τὸ περίμενα ποτὲ ἀπὸ ἐκείνη νὰ μὰς προ- δώσῃ!

— Ἐμεῖς, ἀμείλητος, θλιμμέ- νος. Μὰ κι' ἐμεῖς δὲν εἴχαμε διδύλου κέφι. Μὰς φαινόταν σὰν νὰ σὰς εἶχαμε χάσει. Ὁ Μπερ- τέ ξεκάρφωνε τις φωτογραφίες σας. Τὰ βιβλία σας ἐξαφανί- σθηκαν ἀπ' τὴν ἐταξέρα. Δὲν ἀνασάρουμε πιά τ' ὄνομά σας...

— Μὰ, ὕστερα ἀπὸ δύο βδο- μάδες, ἡ ἐφημερίδα ἐπανέβησε

στὴν ἀνακοίνωσί της: Δὲν ἐ- πρόκειτο, γιὰ χρηματιστὴ, ἀλ- λά γιὰ ἕνα νεὸ ζωγράφο, γὰρ

ὅς μεγάλῃ περιουσίᾳ. Ποση- γορηθήκαμε κόπτες. Δὲν εἴχατε

ἐξέσσει ὅσο φοβόμαστε... Ὁ

Μπερτέ ἦταν ὅλος χαρὰ.

— Τὴ συγχωρᾷτε σκεδόν, μὰς

ἔλεγε. Ἦταν μισὴ ἀπάτη... ὁ- χι ἀλόκληρη!

— Ὑστερὰ ἀπὸ καιρὸ χωρι- στήκαμε. Πέρασε ἕνας χρόνος.

Ἐπειτα ξαναβροῖκα τὸ Μπερτέ

στὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο

τῆς Σαίγκων. Ἦταν ἐξαντλη- μένος ἀπ' τὴ δυστερεία... κα- τοδικασμένος. Καὶ τὸ ἤξερε.

Εἶδα μιά φωτογραφία σας κον- τὰ του.

— Εἶμαι σχεδὸν εὐτυχισμέ- νος πού πεθαίνω ἐδῶ! μού εἶ- πε Ἡ Ἐλιάννα εἶχε ἔρθε ἀλ- λοτε σ' αὐτὸ τὸ νοσοκομεῖο

πολλὰς φορές, τὴ γνώρισε ἡ

προϊσταμένη... Ὁλὼ νὰ μὴ ὑ- ποσχεθῆς πὼς θὰ πὰς νὰ τὴ

συναντήσῃ, στὸ Παρίσι. Μίλη- σέ της γιὰ μένα. Πές της πὼς

δὲν ἀγάπησα ἀλλή ἀπ' αὐτὴν

στὴ ζωὴ μου... καὶ πὼς θέλω

νὰ μὲ βαφτοῦνε μὲ τὴ φωτογρα- φία της... Νὰ τὴς δώσῃς κι' αὐ- τὸ τὸ λουλούδι.

Ὁ υπολοχαγὸς Μαρτέν ἔ-

δινε ἀπ' τὸ πορτοφόλι του ἕνα

ἕνα φακέλλο, πού εἶχε μέσα ἕ-

να ζερὸ γαλάζιο λουλουδάκι, καὶ

τὸν ἔβασε στὴν Ἐλιάννα.

Βουβά δάκρυα κυλούσαν στὸ

πρόσωπο τῆς νέας γυναίκας.

Ὁ ἀξιώματικὸς τὴ χωιότησε

κι' ἔφυγε.

Τότε ἡ Ἐλιάννα σωριάστηκε

πάνω στὸ ντιβάν καί, φιλών-

τας τὸ ταπεινὸ λουλουδάκι, ἔ-

κλαψε ἀπληγισμένα τὸν πιο

μεγάλο, τὸν πιο ἀληθινὸ, τὸ μο-

ναδικὸ ἔρωτά της...

M. HAPPY

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο πανηγυρικὸ Χρι- στογεννητικὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥ- ΡΟΥ» ἀρχίζει τὴ δημοσίευσιν ἑνὸς συ- ναρπαστικοῦ ἑλληνικοῦ σινεμαντῶντος μὲ πρωταγωνίστρια τὴν ὑπ' ἀρ. 1 στὰρ τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

Πρόκειται γιὰ τὴν ὡραία ταινία τοῦ Ἀνδρέα Λαμπρινοῦ

ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΣΤΗΝ ΑΙΓΙΝΑ

πού ἦταν ἡ πρώτη μεγάλη ἐπιτυχία τῆς δημοφιλούς Ἑλληνίδας στὰρ.

Τὴν παιδιάνουν στὸ φιλμ πολλὰ ἄλ-

λα λαμπρὰ ἀστερία ὅπως οἱ

ΛΑΜΠΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΠΑΡΚΟΥΛΗΣ

ΑΛΕΚΑ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΑΤΡΙΔΗΣ κ. ἄ.

Τὸ νέο αὐτὸ σινερομάντσο μὰς

θὰ σὰς γοητεύσῃ τόσο μὲ τὴν ὑπόθεσιν

τοῦ ὁσο καὶ μὲ τις ἀφθονες καὶ ὡραίες

φωτογραφίες του, στὶς ὁποῖες... πρῶ-

ταγωνίσαι ἐπίσης καὶ ἡ μαγευτικὴ ΑΙ-

ΓΙΝΑ.

☉☉

Παράλληλα ὅμως μὲ τὸ ἑλληνικὸ αὐ-

τὸ σινερομάντσο ὁ «Θησαυρὸς» ἀρχί-

ζει ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος καὶ τὴ δη-

μοσίευσιν ἑνὸς νέου ἁλλου σινερομάν-

τσοῦ μὲ πρωταγωνίστρια τὴν ὑπ' ἀρ. 1

γόσσα τῆς παγκοσμίου ὁδόνος

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΤΟ

Ἡ Γαλλίδα στὰρ τοῦ ἔργου αὐτοῦ πα-

ρουσιάζεται πὺρ σαγηνευτικὴ, πὺρ προ-

κλητικὴ καὶ μὲ μεγαλῶτερη θαυμάστι-

τα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ!

Πρόκειται γιὰ μιά συναρπαστικὴ ἐ-

ρωτικὴ περιπέτεια μὲ τὸν τίτλο

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

στὴν ὁποία ἡ θαυλικὴ βασίλισσα τοῦ

σὲς ἔχει γιὰ συμπρωταγωνίστας τοὺς:

ΑΝΡΥ ΜΠΙΝΤΑΛ

ΣΑΡΑ ΜΠΟΥΛΓΙΕ

ΑΓΙΤΡΕ ΛΥΤΚΕ

ΝΑΝΤΙΑ ΚΡΕΥ'

Καὶ τὰ δύο αὐτὰ σινερομάντσο τοῦ

«Θησαυροῦ» θὰ γοντεψοῦν καὶ θὰ συ-

ναρπᾶσουν κυριολεκτικὰ ὅλες καὶ ὁ-

λους ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος.

☉☉

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο Χριστουγεννητικὸ

τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ἀρχίζει ἕνα

ολόθερο ρεπορτάζ γεμᾶτο ἀπ' τὴ νο-

σταλγία τῶν παλιῶν καὶ τὴ μαγεία τοῦ

σινερα, ἕνα ρεπορτάζ γεμᾶτο νότες,

τραγουδία καὶ δημιουργίες ἤκων, πού

συγκινοῦν τὴ νεολαία, τοὺς γέροντες καὶ

τοὺς μεσαίκοιους. Τὸ ρεπορτάζ αὐτὸ

ἔκανε ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης μὰς

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΕΣΤΡΟΙ

μιλοῦν γιὰ τὰ τραγούδια τους

Θὰ παρελάσουν οἱ δημοφιλέστεροι

Ἑλληνες συνθέτες:

ΜΕΝ. ΘΕΟΦΑΝΙΑΣ

ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΞΣΑΣ

Γ. ΜΟΥΖΑΚΗΣ

Γ. ΚΑΤΣΑΡΟΣ

ΑΛΕΚΟΣ ΣΠΑΘΗΣ

ΣΤ. ΡΟΥΧΤΑΣ

Κ. ΠΡΕΝΤΑΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΕΛΛΑΣ

ΜΑΝΟΣ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ κ. ἄ.

ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΤΟΥΣ

Μερικές περιπτώσεις ἐγκληματικῆς ἀφρημάδας γονέων

Τὸ φοβερὸ δρᾶμα ἔγινε ἐδῶ καὶ λίγες μέ-
ρες στὴν Ἀνάβυσσο. Ὁ Θ. Τσαλκίδης μὲ
τὸ ὑπ' ἀρ. 55974 φορτηγὸ αὐτοκίνητο σκο-
τώσε τὸ παιδί του, ἡλικίας 13 μηνῶν. Τοῦ
ἔλυσε τὸ κεφάλι μὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς πίσω
τροχοὺς τοῦ αὐτοκινήτου του...

Πῶς εἶχε γινεῖ τὸ δυστύχημα; Ὅπως πάν-
τα ἀπὸ τὴν αἰώνια ἀφρημάδα. Ἀπὸ αὐτὸ τὸν
αὐτοματισμὸ, πού ἔχουν στὴ δουλειά τους
ἀρκετοὶ ἄνθρωποι, καὶ καὶ κινούνται χωρὶς
νὰ δοῦλεψ τὸ μυαλό τους, χωρὶς νὰ κινῶν
μιά σκέψι. Ὁ Θ. Τσαλκίδης, ὅπως ἀνεφέρθη,
ἀφνε ἀπ' ἐξῶ ἀπὸ τὸ σπίτι του τ' αὐτοκί-
νητο. Τὸ πρῶτο, τὸ παίρνει καὶ πηγαίνει στὴ δου-
λειά του. Κι' ὅπως συμβαίνει στὶς περισσέ-
τερες λαϊκὲς οἰκογένειες, ἡ γυναίκα τότε βοί-
σκει νὰ θυμηθῇ τίς πρὸ πολλὰς παραγγελίες
γιὰ τὸ σπίτι. Τὸ φαί, τὰ ψώνια, τὴς διαφόρες
χρηματικὲς διαφορές. Κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔ-
χον τὰ πάντα. Ἀκόμη καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ
της.

Ἐτοί φαίνεται ὅτι τὴν ἔπαθε καὶ ἡ γυναι-
κα τοῦ Τσαλκίδη. Ἀποσε κοντὰ στ' αὐτοκί-
νητο τὸ μικρὸ παιδί της καὶ ἄρχισε νὰ συ-
ζητᾷ μὲ τὸν ἄντρα της. Τὸ μικρὸ ξέφυγε
ἀπὸ τὰ φουστάνια της καὶ ἀποσυλῶντας τὰ
ἔδρε πρὸς τοὺς πίσω τροχοὺς τοῦ αὐτοκί-
νητο. Ἐκεῖ κάθισε κι' ἐπαίσε ξένοιστο. Κα-
νεῖς δὲν τὸ εἶχε ἀντιληθῇ. Ὁ Τσαλκίδης
ἔδραβε μπροστὰ τὴ μηχανή κι' ἔκανε τὴ μα-
νοῦβα νὰ βῇ στὸ δρόμο. Κάνοντας πρὸς
τὰ πίσω, ὁ τροχὸς ἔλυσε τὸ μικρὸ παιδί πού
ἐπαίσε ἐκεῖ πέρα ξένοιστο!

Στὴν ἀρχὴ ὁ Τσαλκίδης τὰ ἔκανε, ὁ δύ-
στυχος. Ἀκούγοντας τὴν ἀσφαρτικὴ κραυγὴ
πού εἶχε ὀνάει ἡ γυναίκα τοῦ πάγωσε. Γιατί
δὲν ἤξερε τί εἶχε συμβῇ.

— Τὴν ἔπαθε: ῥῶτος ἄσφασμένος. Τί ἐπα-
θε καὶ φωνάζει;

— Τὸ παιδί! Τὸ παιδί μὰς!

Τὸ παιδί τοῦ! Πῶς θὰ μπορούσε κανεῖς ν'

ἀντικρύσει αὐτὸ τὸ θέμα; Τρελλάθηκε ὁ δύ-
στυχος Τσαλκίδης. Κι' ἀκόμη εἶναι ζήτημα

ἀν ἐκπὺ συνέλθει ἀπὸ αὐτὸ τὸ φοβερὸ κλο-
νισμό. Μὰ τὸ παιδί, αὐτὸ τὸ ἀδύο πλάσμα,

ἔθηκε ἕνα ἀνατριχάειν ὄφθαλμο ὅταν εἶπε
τὴς ἀκαριαίως ἀφρημάδας τῶν γονέων

τοῦ...

Ἀλλὰ τὸ γεγονός αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ μοναδι-
κόν. Λίγες μέρες ἐνωρίτερα, στὰ Νέα Σφα-
γεία, γράφτηκε μιά ἄλλη τραγωδία: Ὁ Βασι-
λάκης Μπαρμπας ἔτῳ 4 ἔρριξε θενζίνα πᾶν

στὴν ἀδελφὴ του Κική, ἡλικίας 20 μηνῶν

καὶ τῆς ἔβαλε φωτιά. Τὸ κοριτσάκι κάπκε σὰ

λαμπάδα!

Τὸ φοβερὸ αὐτὸ δρᾶμα ἔγινε μέσα σὲ λί-
γα λεπτά. Καὶ νὰ πῶς ἀκριβὲς ἔχει αὐτὴ ἡ

ἱστορία:

Κάθε μεσημέρι, ἡ ὄρσση Μπαρμπας, πηγαί-
νε τὸ φαί στὸν ἄντρα της, πού δούλευε σ'

ἕνα ἐργαστήριον, ἐκεῖ κοντὰ στὴν συνοικία

Ταύρου. Συνήθως ἄφνε μόνον τους, γιὰ λί-
γο, τὰ παιδιὰ τῆς ἔφινε μόνον στὴν κούβια

της τὴ μικρότερη τὴν Κική. Ἐκεῖνη τὴν ἡ-
μέρα θέλησε νὰ πᾶ μόνὴ της. Μὰ δὲν εἶχε

κάνει οὔτε ἕκατὸ βήματα ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅταν

ἔαφνα ἀπὸ τὴν πόρτα ἀκούσε τὸν Βασιλά-
κη νὰ τῆς φωνάζει, κλαίγοντας τρομοκρατι-
μένος:

— Μαζέ, ἔλα φρήομένη ἡ δύστυχη γυναίκα.

Ἐστρεψε ἀσφαρτικὴν τὴ δύστυχη γυναίκα.

Μὰ τὸ θέμα, πού ἀντίκρυσε τῆς πάγωσε τὸ

αἷμα. Ἐκεῖ στὴ μέση τοῦ δωματίου καίγονταν

σὰ λαμπάδα τὸ μικρὸ κοριτσάκι της. Πιὸ πέρα

ἦταν τὸ μικρὸ δοχεῖο τῆς θενζίνας!

Σὰν τρελλὴ

Η Μάρτυς ΙΟΥΛΙΑΝΗ

Από τους Άγιους της εβδομάδας

Η ΙΟΥΛΙΑΝΗ ήταν ένα πολύ όμορφο και χαριτωμένο από κάθε άποψη κορίτσι, που οι γονείς του, φανατικοί ειδωλάτρες, έφρασαν μεγάλα σχέδια για την αποκατάστασή του. Πραγματικά, όταν ήρθε σε ηλικία γάμου, πολλοί ήταν εκείνοι που τους ζήτησαν το χέρι της, αλλά αυτοί τους απέπεμπαν, γιατί είχαν στραμμένα τα μάτια τους πιά ψηλά. Στο τέλος, έρθαν το γαμπρό, που νόμιζαν ότι ταίριαζε στη θυγατέρα τους. Ήταν ο άρχοντας Ελεούσιος, ο πιά επιφανής άνθρωπος μέσα σε όλη την Αντιόχεια.

Ο Ελεούσιος είδε μία μέρα την κρινό, πλαστή 'Ιουλιανή, έντυπωσάστηκε βαθειά από την καλλονή της κι' αφού πήρε τις συνήθικες πληροφορίες, άποψισε να την κάνει γυναίκα του.

Οι γονείς της, όταν τους έγινε η πρόταση, πέσαν απ' τη χαρά τους. 'Αλλά φαντάζεται κανείς την έκπληξή τους, όταν της ανακοίνωσαν την πρότασή του 'Ελεούσιου κι' άκουσαν από το στόμα της ότι δε δέχεται να τον παντρευτεί.

Όπως ήταν έμφανη, αυτή η άρνηση τους έδωσε σε όποιον φανταζόταν ότι η 'Ιουλιανή έσπερε αίσθημα για κάποιον άλλον και προσπάθησαν να της άποψάσουν το μυστικό. 'Αλλά δεν κατάφεραν να μάθουν τίποτα. Γιατί, άπλούστατα, δεν ύπηρχε κανείς τέτοιος σύνδεσμος.

'Αλλά, τότε, τι συνέβαινε; Πώς ήταν δυνατόν η κόρη τους, που ήταν τόσο λογική κι' υπάκουη, να άπορρίπτει ένα γάμο, που θα την έκανε την πιά έπαιστη ύψη στην 'Αντιόχεια; Μήπως, λοιπόν, της είχε σαλέψει ο νους ή της είχαν κάνει μάγια;

Πιά πολύ από τους γονείς της, όμως, όπεφερε ο 'Ελεούσιος, που δε μπορούσε να το γυρέσει το μυαλό του ότι δεν θα άποχτούσε την 'Ιουλιανή. Βέβαιος, ότι κάποιος άλλος άνδρας ήταν στη μέση, έσπελε ανθρώπους να την παρακολουθούν, άποφασισμένοι να τον βρουν και να τον έξουθερώσουν με κάθε τρόπο.

Οι κάτοικοι, που δεν άρχισαν να άνακαλύψουν τί συνέβαινε. Κι' αυτό που συνέβαινε, ήταν κάτι έντελως άπορρητό. Κανείς δε θα άπορούσε να το ύποθέσει. 'Η 'Ιουλιανή, είναι, γίνε κομψά γοιτσιανή. 'Η έρμηνεία, λοιπόν, της συμπεριφοράς της ήταν άπλη. Δεν ήθελε να την ένωσουν τα δεσμά του ύπαιστος, ένα είδωλό της.

Ο 'Ελεούσιος κι' οι γονείς της προσπάθησαν τότε να την εκάψουν από την 'Εκκλησία. Μεταχειρίστηκαν κάθε τρόπο. Δεν άρχισαν, όμως, να καταλέγουν, ότι έπι χειρότερα κάτι το άκατόρθωτο.

Ο πατέρας της κι' η μητέρα της έπσαν σε μεγάλη άπόγνωση. Ο 'Ελεούσιος, όμως, είδε να άντιπρόκειται η άγάπη του σε άλλο τόσο δυνατό μέσο. Χωρίς, λοιπόν, να διατάξει καθόλου, καθήγγειλε στις ρωμικές άρχες την 'Ιουλιανή, που τη συνήλασαν και την ύπέβαλαν σε άσασιατη ρύση.

Η γενναία κόρη τα ύπέμεινε με καρτερία, εύχαριτώντας από τα κατάσφα της ψυχής της τον 'Ιησού, που την άζώωνε να συγκρατημένη στούς μάστιγες.

Το πρώτο απ' αυτά ήταν η μαστίγωση. 'Υστερα της έβαλαν στο πρόσωπό της άναμμένο σίδερο. Ο 'Ελεούσιος, που παραστεκόταν, όταν είδε την όπερση ύψι της να μεταβάλλεται σε άνομφη μάζα καμμένης σόκας, της φώναξε:

— Έφerte της τώρα ένα κάτοπτρο, για να θυμάση την όμορφιά της!

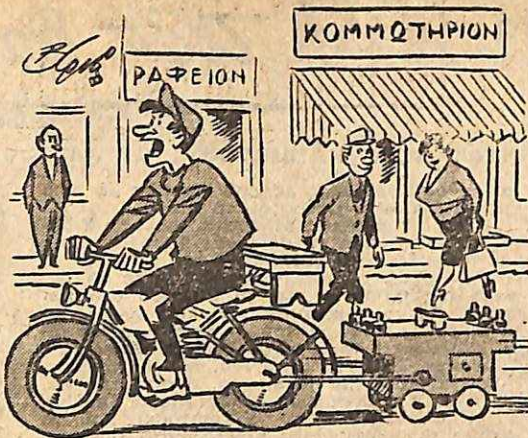
Η 'Ιουλιανή, λίγη πούν λιποθυμήση άπό τους πόνο, που άποκόιθηκε:

— Στην άλλη ζωή, το πρόσωπό μου θα είναι πιά όμορφο!

Όταν συνήρθε, την πήραν από το δεσμά της, την πήγαν σε ένα έξοχο μέρος κι' εκεί την άνηκεφάλσαν. Κατά το βόδυ, οι γοιστιανοί ήρθαν κομψά, σηκώσαν το λείψανο της μάρτυρος και το ένταφισαν.

Ο 'Ελεούσιος έμεινε άμετανόητος για ότι είχε κάνει. Το συναξάρι της 'Αγίας άναφέρει και το δικό του τέλος, που ήταν ολικό. Κάποτε, σε ένα ταξίδι που έκανε, το καράβι ναυάγησε, αλλά αυτός δεν πνίγηκε. Κολυμπώντας, έφτασε στην άφρογιά, που άπείχε άφκετά. 'Αφού έμεινε εκεί με την έλπίδα ότι θα περνούσε κανένας καράβι για να τον έπαιρνε, άναγκάστηκε ύστερα έπειδή η πεία ά του έφτασε, να σκαφεί να παρατήρησει στο έσπασμένο έρείκι του τόπον. Πούν όπότε, όμως, σε κάποιο κοντινό χωριό, τον βρήκε στο βρόμο ένα λιοιτάρι και τον κατασπάρωσε.

ΒΑΣ, ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

Έκσυγγονισμός...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

Επικαιροί σίχοι

ΚΑΤΑ ΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Έτοιμασθήτε, κύριοι, ή μάλλον γρηγορείτε το νέο εικοσάδραχμον, αϊσίως, να καρφέ, διότι, όπως, λέγεται, το άργυρό του χρώμα, θα σας άφιση όλους σας με άνοιχτό το στόμα...

Μα για πολύ, φαντάζομαι, δε θα το καμαρώσετε, διότι της άκρίθειας μας άντείνεται ή λαχτέρα κι' εύθως μόλις το πάρετε, θα το έξαναγυρώσετε για ένα καφεδάκι σας και... δύσμιση ταϊγάρα!

ΤΟΥ ΥΨΟΥΣ

Έκεί ψηλά στον Όλυμπο, που πρό χιλιάδων χρόνων, ο Ζεύς με την παρέα του στυμένον είχε θρόνον, ξενοδοχείον πρόκειται πολυτελές να γίνη κι' είς τουοιοιού άνάπτυξιν μεγάλη θα συντείνη...

Και, πράγματι, το σύστημα το ίδιο αν τηρήσουμε και τα ξενοδοχεία μας σε... κορυφές τα ίδρύουμε, ο τουοιοισμός της χώρας μας, πολύ δε άνυψωθή και το άνδιαφέρον του... θ' άποκορυφωθεί!

ΦΩΣ ΦΑΝΑΡΙ

Οι άπεργίες άρχισαν ν' άπλώνονται με φόρα από 'Αστυ, στα προάστια, ο' όλόκληρη τη χώρα και άπειλούν, από τίνος, με στάσεις άρκείας κι' οι έργατούπάλληλοι ΔΕΗ κι' 'Ηλεκτρικής.

ΜΙΑ, ΚΑΠΟΙΑ ΛΥΣΙΣ

Όλο πιάνοντα, προσάφως, 'παρεούλες' νεαρών νεαρών κατά το μάλλον εωρητών και το λιγυρών, που βουτώνε, χάρη γούστου, Γιώτα-Χί παρακοιμένα και στην ύπαιθρο τ' άφίνουν, τελικά, σπαρταλια...

ΒΡΗΚΕ ΤΗ ΘΕΣΙ ΤΟΥ

Αυτές τις μέρες πιάστηκε και κάποιος Γιδάρκος, που δεν ύποθε άσπυντος κι' άπλάς κατεργασικός, αλλά ως λαμπρός υπάλληλος του ΙΚΑ έμφανιζότανε κι' απ' τ' άφελή του θύματα νερά κρηματιζότανε!

ΓΙΑ ΙΔΕΣ ΚΑΙΡΟ...

Στόν Τύπο άναγράφεται κι' άγγέλλεται δεόντως ότι σταθιά παράκτιοι θα γίνουν έπεινόντες, που τον ΕΟΤ στο ύψος του συνήθως, θα κρατούν και μία χαρα τα κόττερα θα έξυπρετούν...

Κι' οι 'Έλληνες που χάνουν το σύνθεές τους χρώμα κι' άρχίζουν τα τρώφα με δόος ν' άτενίζουν άναφύουν περιλπου και λένε, μ' ένα στόμα! Σω' καρδιά χάνονται και... κόττερα άρμενίζουν!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Άλληλογραφία ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Τονίζω και πάλιν ότι δεν πρόκειται ν' άφήσουμε άναπάντητο κανένα από τα γράμματα, που λάβαμε. Λόγω όμως του όγκου του ταχυορμείου παρακαλούνται όσοι δεν είδαν ακόμα το όνομά τους στη στήλη αυτή, να κάνουν ύπομνη.

Ζητούμε επίσης από τους άναγνώστες μας να μη παραλείπουν να μας ένημερώσουν άμέσως, μόλις άλλάξουν διεύθυνση.

Όπως γράψαμε ήδη, για να μην ύποέληθούν οι άναγνώστες και οι άναγνώστριες των έπαρχιών σε ταλαιπωρίες και σε έξοδα άποφασίσαμε όπως ή πρώτη τους έπαφή με τους σκηνοθέτες και άλλους είδωκους του κινήματογράφου γίνη με την πρώτη ευκαιρία επί τόπου, όταν ή θύνη—Φίλμ—ή άλλη σημαίνουσα έταφεία γυρίση ένο φίλμ στην περιοχή τους. Νομίζουμε πως αυτή είναι ή πιά λογική λύση και πιστεύουμε πως θα συμφωνήσουν και οι άναγνώστες μας.

Αυτό όμως δεν άποκλείει να κληθή στην 'Αθήνα, σε όποιαδήποτε στιγμή ένας άναγνώστης ή μία άναγνώστριά μας έπειδή, βάσει των φωτογραφιών και των ίκασιότητων, που άναφέρονται στο γράμμα έκριθή κατάλληλος για ν' άναλάβη ένα ρόλο στο φίλμ του. Έκείνο, που ζητούμε για μία άκόμα φορά από τους άναγνώστες και τις άναγνώστριες, που πήσαν μέρος στο Διαγωνισμό, είναι να κάνουν ύπομνη και να είναι βέβαιοι πως θα χρησιμοποιή ή συμμετοχή τους κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

ΜΙΧΑΗΛΗΝ Κ., Χαλάνδρι 'Αθηνών: 'Αναγνώστε στο γράμμα σας προσόνα και λοιπα στοιχεία, μας ζητάτε να δέξουμε έχεμύθια, αλλά παραλέψατε το κυριότερο: να έσωκλείσετε δυο φωτογραφίες, που είναι άπαραίτητες για τη συμμετοχή στο διαγωνισμό.

ΡΙΤΣΑ ΕΞΑΡΧΟΥ, Πειραιά: Λάβαμε το γράμμα σας και σημειώσαμε τα νέα στοιχεία, που περιέχει. Συμφωνά με την έπιθυμία σας θα δημοσιεύη ή φωτογραφία σας σε προσεχές μας τεύχος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΔΕΜΙΡΗΝ, Θεσ.—Υψη: Οι φωτογραφίες, που περιέχει το δεύτερο γράμμα σας είναι πολύ καλές και τις προτιμήσαμε, για τη συμμετοχή σας στο Διαγωνισμό μας. Τις τοποθετήσαμε ήδη στο 'Άλμπουμ των άναγνωστών μας άπό τη Θεσσαλονίκη.

ΣΚΑΛΑΒΟΝ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ('Αστέριον Τ.), Θεσ/νική: Σας άπαντήσαμε ήδη από της στήλης αυτής για τη λήψη των φωτογραφιών σας, που κριθήκαν κατάλληλες και τοποθετήθηκαν στο 'Άλμπουμ των ύποψηφίων Θεσ/νικής. Όπως γράψαμε ήδη, ή έπαφή σας με τους είδωκους του κινήματογράφου θα γίνη στην πόλη σας, μόλις ή θύνη—Φίλμ—ή κάποια άλλη σόδαρή έπιχειρήσι θα γυρίση με κινήματογραφική ταινία στη Θεσσαλονίκη. Την άπόφαση αυτή την πήραμε, για να μη ύποβάλουμε τους άπό την έπαφή άναγνώστες μας σε έξοδα και ταλαιπωρίες που κατ' αυτόν τον τρόπο θ' άποφύγουν.

ΜΑΥΡΟ ΓΕΡΑΚΙ (Βασίλ. Κ.) Χρυσή, Νουού Πέλλης: Το πρώτο σας γράμμα έλήθη καθώς και οι φωτογραφίες οι άποίες έκριθήσαν κατάλληλες και τοποθετήθηκαν στο 'Άλμπουμ των ύποψηφίων άστέρων. Σας άπαντήσαμε ήδη από τη στήλη της άλλήλογραφίας άλλα φαίνεται πως δεν την άποσκόλουθίτε.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΤΡΙΛΑΝΤΟΥΛΟΥ, Μεσολόγγιον: Όχι μόνο λάβαμε τις φωτογραφίες σας άλλα και δημοσιεύσαμε σε προηγούμενο τύχος μας μία από τις τρεις που μας στείλατε.

ΤΑΚΗΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥ, Παλαιά Βόλον: Λάβαμε τις φωτογραφίες σας και σας άπαντήσαμε ήδη από τη στήλη αυτή, για να σας πούμε πως κατέλασαν τη θέση τους στο 'Άλμπουμ των ύποψηφίων άστέρων. Σημειώσαμε επίσης τα νέα στοιχεία, που περιέχει το δεύτερο γράμμα σας.

ΔΥΟ ΦΙΛΟΥΣ (Βασ. Π. και Κώσταν Π.), Βόλον: Σας άπαντήσαμε ήδη για την λήψη της έπιστολής και των φωτογραφιών σας. Έκρίθησαν κατάλληλες και τοποθετήθηκαν στο 'Άλμπουμ των ύποψηφίων άστέρων.

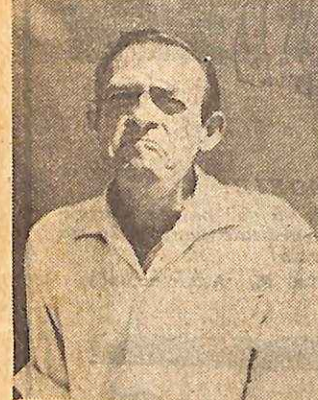
ΚΩΣΤΑΝ, 'Αμείδιον—Γερμανία: Λάβαμε το γράμμα και τις φωτογραφίες σας. Είναι όμως πολύ δύσκολη ή συμμετοχή στο Διαγωνισμό μας των 'Ελλήνων που έξωπνουν.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ ΜΠΑΣΛΑΝ, Καβάλα: Δέν διαβάσατε δυστυχώς, προσεκτικά τους όρους του Διαγωνισμού μας. Ζητούμε να ή φωτογραφίες από τις όποιες τη μία δώσωμε.

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ (Δ. Η.) Σκυδία, Θεσσαλονίκη, ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΒΕΡΟΝΙΚΑ (Μ. Π.) 'Απόδνα Καλαμάκας και ΝΙΝΑ ΜΑΚΙΑ (Νίνα Θ.) Βελών, τιον Θεσσαλονίκης: Λάβαμε το γράμμα και τις φωτογραφίες σας. Είναι πολύ καλές και κατέλασαν τη θέση τους στο 'Άλμπουμ των ύποψηφίων άστέρων.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΡΓΕΛΗΣ (17 χρόνων) από το Γαλάτσι 'Αθηνών. Έχει σημειώσει μεγάλη έπιτυχία ως πρωταγωνιστής σε σχολικές παραστάσεις.

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΡΥΔΗΣ, από την 'Αθήνα, θέλει να καταλήξη στο Σωματείο 'Ηρώποιν. Έως άποδείξη ένας καλός κωμικός.

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ (20 χρόνων), από την 'Αθήνα, έχει ήδη παίξει μικρούς ρόλους σε δυο φίλμ.

Κάτω από το ψευδώνυμο ΝΕΑ ΜΟΡΦΗ κρύβεται ένας νέος 20 χρόνων από την 'Αθήνα, που θέλει κι' αυτός να γίνη κινήματογραφικός άστέρι.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Λόγω των έορτών και για να δώσουμε μία άκόμη ευκαιρία στους άναγνώστες μας να λάβουν σε αυτόν μέρος ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ μας, παρατείνεται μέχρι της

10ης 'Ιανουαρίου 1961

Η άπόφασις αυτή έλήθη, έπειδή πολλοί άναγνώστες και άναγνώστριες μας έστειλαν τις φωτογραφίες τους μετά την ώρισμένη προθεσμία δικαιολογώντας κατά κάποιο τρόπο την καθυστέρησή τους και μίας παρακαλούν να συμπεριληφθούν κι' αυτοί στην πρώτη φάση του Διαγωνισμού.

Έπίσης, έπειδή λόγω των έορτών είναι δυσχερές ή παρουσίασι των ύποψηφίων ενώπιον των εισηγητών και της έπιτροπής, δίνουμε μία άκόμη ευκαιρία σε όσους θέλουν να λάβουν μέρος στο Διαγωνισμό. Φυσικά, ή παράτασι αυτή είναι ή τελευταία, καμμία δε δικαιολογία δε θα ληφθ ύπ' όψιν μετά την 10η 'Ιανουαρίου.

Πριν άκόμη ο Διαγωνισμός μπη στην τελική φάση του, δεκάδες άναγνωστών και άναγνώστριες μας πήσαν ήδη μέρος στο γύρισμα διαφόρων σκηνών ταινιών, που πασάει ή 'Φίνος—Φίλμ. Μερικές ύποψηφίες μόλις άποκατάστησαν, κατά τη γυρίματα αυτά να διακριθούν και πρόκειται στο προσεχές μέλλον ν' άναλάβουν πιά σημαντικούς ρόλους.

Τα 'Αλμπουμ, που σχημάτισε ο 'Θησαυρός με τις φωτογραφίες των ύποψηφίων του Διαγωνισμού του, θα είναι πάντοτε στη διάθεσι των καλύτερων σκηνοθετών του έλληνικού κινήματογράφου, οι όποιοι θα μπορούν όποιαδήποτε στιγμή θέλουν να τα συμβουλευτούν και να βρουν μέσα σ' αυτά το πρόσωπο, που τους χρειάζεται, για ένα όποιοδήποτε ρόλο, στο φίλμ που προτιμούν.

Οι όροι συμμετοχής στο Διαγωνισμό μας παραμένουν για τους ύποψηφίους οι ίδιοι:

1) Θα βγάλουν δυο καθαρές φωτογραφίες σε σήμα ισοστάλ, δηλαδή ένα κεφάλι ή ύπούστο και μία δόσωση.

2) Στην έπιστολή, που πείπει να είναι ευνάγνωση και γραμμένη πάντα από τον ίδιο τον άποστολέα, να άναγράφονται οι γνώσεις του (σχολικές σπουδές και τυχόν έξενες γλώσσες, μουσική, γοός κλασικός ή υντέρνος, κολύμπι, ποδήλατο, σκι, πυφάσιμα, κλπ.) άπαραιτήτως δε και ή ηλικία.

3) Θα έσωκλείσουν τις φωτογραφίες στο γράμμα και θα 'ο στείλουν στα γραφεία του 'Θησαυρού', Δοξατοσιού 4 (4ος όοφος) 'Αθήναι (Τμήμα Κινήματογραφικό Διαγωνισμού), γωός άλλη έπίδωσι.

Γιά τους άναγνώστες και τις άναγνώστριες 'Αθηνών και Πειραιώς ο 'Θησαυρός έχει συμβήθη με δυο άπό τα καλύτερα φωτογραφικά στούντιο της 'Αθήνας, τα όποια με ένα παραπεμπτικό σημείωμα μας και με μία μικρή έπίδωσι από μέρους των ύποψηφίων θα τους βγάλουν τις κατάλληλες για το Διαγωνισμό φωτογραφίες.

ΚΑΡΑΠΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ: Πατησίων 207 (τηλ. 871-050).

ΚΑΝΑΤΟΒΙΤΣ: Ύψιπτού 84 (τ. Παγκράτιου) τηλ. /1—06/

Για μέλη της έπιτροπής ή όποιο θα κοινή εκείνους και είνες, που πήραν μέρος στο Διαγωνισμό του 'Θησαυρού και της 'Φίνος—Φίλμ είναι κατ' άποδοτική σειρά τα ακόλουθα:

ΖΑΛΑΚΟΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΒΑΡΙΑΝΟ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ('Ιταλος όπερατέρ) ΒΟΥΓΙΟΥΚΑΑΚΗ ΑΛΙΚΗ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ (Σκηνοθέτης) ΓΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ. (Σκηνοθέτης) ΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ (Μακιγέρ)

ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ (Σκηνοθέτης) ΛΑΣΣΑΥ ΓΟΥΔΑΤΕΡ ('Αγγλος όπερατέρ) ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ('Ησποίος) ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΛΕΚΟΣ (Σκηνοθέτης) ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ ΜΑΝΟΣ (Μακιγέρ)

Οι φωτογραφίες, που λάβαμε συγκεντρώθηκαν — κατά κατηγορίες — σε άλμπουμ, το όποιο ή 'Θησαυρός θα ένη στη διάθεσι των 'Ελλήνων σκηνοθετών. Το ίδιο ακριβώς θα συμβή και με τις φωτογραφίες που θα ληφθούν ως τις 10 'Ιανουαρίου.

Όπως γράψαμε ήδη, ή 'ΦΙΝΟΣ—ΦΙΛΜ' θα βασθεύσι τους τρεις πρώτους, που θα διακριθούν στο διαγωνισμό μας (δύο από το κάθε φίλο) και θα τους δώση άμέσως την ευκαιρία να ποταγωνιστήσουν σε φίλμ και να άμειώσουν με την τρέγουσα γιη των άλλων ποταγωνιστών.

Έπίσης για όσους διαπιστώθη ότι έχουν μέν ταλέντο, όχι όμως και την άπαιτούμενη τεχνική κατάρτιση, ή 'ΦΙΝΟΣ—ΦΙΛΜ' και ο 'ΘΗΣΑΥΡΟΣ' έχουν έξασφαλίσει 20 ύποτροφίες (δέκα έκπροσώπων από το κάθε φίλο) σε κινήματογραφικές σχολές.

(Στη σελίδα 6 ή άλλήλογραφία του Διαγωνισμού μας)

Η ΕΛΛΗ ΚΑΝΟΥΠΑΚΗ (22 χρόνων), από τον Κορυδαλλό-Πειραιώς, έπαιξε από πολύ μικρή με έπιτυχία πάντα σε σχολικές παραστάσεις.

Η ΛΙΝΑ ΚΡΙΣΤΥ (21 χρόνων) άπό τη Νίκαια Πειραιώς, περιμένει με άγωνία τα άποτελέσματα του Διαγωνισμού μας.

Η ΝΙΝΑ ΜΑΚΙΑ (15 χρόνων), άπό τη Θεσσαλονίκη, έκτός από το δραματικό ταλέντο διαθέτει και μία καλή φωνή.

Η ΡΙΤΣΑ ΕΞΑΡΧΟΥ (15 χρόνων), από τον Πειραιά, έχει από μικρή ένα μονάκι όνειρο: να παίξη στον κινήματογράφο.

ΕΙΝΑΙ πολλές οι νέες που, στην παιδική τους ηλικία, έχουν μεγαλύτερη προτίμηση στον πατέρα τους παρά στη μητέρα τους. Μεγαλύτερη, όμως, απομακρύνονται όλοένα από αυτόν και κατανοούν, στο τέλος, να μην έχουν ψυχική επαφή μαζί του. 'Ο πατέρας σκέφτεται τότε με πικρία ότι η κόρη του έπαψε να τον αγαπάει. 'Αλλά τα πράγματα έχουν διαφορετική εξέλιξη.

Στο κοριτσάκι, που αγαπάει περισσότερο τον πατέρα από τη μητέρα του, υπάρχει μια πρόωγη άσπινια του φυλετικού ενστικτού, δηλαδή του ενστικτού που κάνει τα δύο φύλα ν' αναζητούν το ένα το άλλο για ν' αλληλοσυμπληρωθούν. Αυτό το ενστικτικό είναι εδώ τελείως ακαθόριστο και άδολογα άγνο. Το κοριτσάκι, ωστόσο, βλέπει στον πατέρα του τον άντρα, που τον ξεχωρίζει από όλους τους άλλους και θέλει να εξασφαλίσει την αγάπη και τη στοργή του. Το ενστικτικό του είναι κάποτε τόσο θύσιο, που το σπρώχνει στην αποκλειστικότητα. Δε ζηλεύει μόνον τα αδέρφια του (όταν συμβαίνει να έ-χνη), αλλά και την ίδια τη μητέρα του. Πολλοί ανταγωνισμοί και εχθρότητες ανάμεσα στη κόρη και την κόρη κατά την περίοδο αυτή δεν έχουν άλλη αιτία.

Με τον καιρό, όμως, τα πράγματα αλλάζουν. Αυτή η αλλανή συμπίπτει με την εποχή που το κοριτσάκι αρχίζει να απομακρύνεται από τον πατέρα του όχι πια σαν αδελφή, αλλά σαν πατέρα. Και, πρώτα-πρώτα, εξεγείρεται στη σκέψη ότι πρέπει να σκύβει το κεφάλι στις βελήσεις του. Καταλαβαίνει, έξ' αλλού, ότι ο πατέρας του δεν είναι ο άντρας, αλλά ένας άντρας, ο άντρας της μητέρας της. 'Αποκτά συνείδηση ταυτόχρονα για το ότι ο πατέρας της ανήκει ο' ένα διαφορετικό στρατόπεδο, που σκέφτεται, ενεργεί και ζή με τρόπο αλλοιωτικό. Κάνει τότε ένα αποφασιστικό βήμα κι' από παιδί που ήταν, γίνεται γυναίκα. 'Ετσι, μπαίνει στο στρατόπεδο των γυναικών κι' αρχίζει να σκέφτεται σαν γυναίκα.

Η σύγκρουση της νέας με τους γονείς της

Από αυτή τη στιγμή η προσέγγιση με τη μητέρα γίνεται μεγαλύτερη. 'Η νέα πιστεύει πως η μητέρα της μπορεί να την καταλάβει, γιατί είναι κι' αυτή γυναίκα. 'Εκτιμά, έξ' αλλού, την πείρα της και θέλει να επαφελήθαι από αυτήν. 'Ετσι, με τον καιρό, δημιουργείται ένα αληθινό γάμο αλληλεγγύης στον πατέρα και την κόρη. 'Η νέα σκέφτεται πως ο ρόλος του πατέρα της συνίσταται στο να φροντίζει για το πρακτικό μέρος της ζωής της. 'Η μητέρα της, το αντίθετο, μπορεί να καταλάβει και διάφορα άλλα πράγματα.

'Η σύγκρουση, λοιπόν, με τον πατέρα, άσπινια ή γρήγορα, είναι αναπόφευκτη. 'Ο πατέρας, μ' όλες τις σκοτούρες του, θορίζει κάπου-κάπου τον καιρό να ρίξει μια ματιά στην κόρη του. 'Εκπλησσεται τότε βλέποντας ότι το κοριτσάκι που ήξερε, έγινε γυναίκα. Κι' αρχίζει ν' αναλογίζεται τις εχθρότητες. Αυτή η σκέψη τον κάνει να θέλει να μη στη ζωή της κόρης του. Της κάνει διάφορες ερωτήσεις, θέλει να μάθει τις ιδέες της για ώριμα πράγματα, ελέγχει τις σχέσεις της, της δίνει συμβουλές κλπ.

'Αλλά συναντάει πάντοτε μια έντονη εχθρική διάθεση εκ μέρους της κόρης του. 'Η νέα έχει πειστή προκαταβολικά για δύο πράγματα. Πρώτον, για το ότι ο πατέρας της δεν είναι ο θείος, αλλά ο πατέρας της (συμπεριφορά: δεν αξίζει τον κόπο να κοινοποιήσει με τον πατέρα, αλλά να τον κάνει να θέλει να μη στη ζωή της κόρης του. Της κάνει διάφορες ερωτήσεις, θέλει να μάθει τις ιδέες της για ώριμα πράγματα, ελέγχει τις σχέσεις της, της δίνει συμβουλές κλπ.

Πρόκειται, βέβαια, για μια βασική παρανόηση, που, δυστυχώς, δεν είναι εύκολο να διαλυθεί. Αυτή η παρανόηση υπάρχει κι' από τα δύο μέρη. 'Ο πατέρας αντλεί τα επιχειρήματά του από

τη σκληρή πείρα που του έδωσε η ζωή. Ξέρει, ωστόσο, πως αυτή την πείρα δεν την απόκτησε μονομιάς, αλλά σιγά-σιγά, και εξηγείται γιατί η κόρη του δεν τον καταλαβαίνει. Αυτό το έπος ούδ' ο κακός θέλπει. Το ότι η κόρη του δε μπορεί να τον καταλάβει δεν το σκέφτεται. 'Η νέα, από τ' άλλο μέρος, είναι ζηλότυπη για την ελευθερία της και περιφρονεί θαυμάσια όλα τα διδάγματα της πείρας. Κι' αλλωστε, αυτή η λέξη δεν υπάρχει στο λεξιλόγιό της. Την πείρα τη βλέπει σαν ένα μέσο που έπλησαν οι μεγάλοι για να θανατίσουν τους μικρούς και να τους κάνουν τα σπέρτα τους.

'Η σύγκρουση θα γίνει πιο έντονη όταν έρθει η στιγμή που η νέα θα διαλέξει το σύμφωνο της ζωής της. Δεν έχει τότε ν' αντιμετωπίσει μόνον τον πατέρα της, αλλά και τη μητέρα της. Πως είναι η θαυότερη αιτία αυτής της σύγκρουσης;

'Ολοι οι γονείς —στις ημέρες μας τουλάχιστον— διακρίνουν ότι το ζήτημα της εκλογής του σπέρματος είναι στην κόρη τους κι' ότι έχουν προκαταβολικά την απόφαση να σεβαστούν τα αισθήματά της. 'Αλλά ταυτόχρονα επιθυμούν στον εαυτό τους το δικαίωμα να πουν την τελευταία λέξη πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Κι' αυτή την τελευταία λέξη την θασιούν οι αντιεικονικά κατήναι. Δε συγκινούνται από το φλογερό σθένος του υποψήφιου σπέρματος. Δε λένουν ν' ακούσουν τίποτα από τα όνειρά των δυο ερωτευμένων. 'Εξετάζουν τα πράγματα ψυχρά, αμερόληπτα, ανεπιφύλακτα. 'Αναμένουν και αναλύουν τον μέλλοντα γαμπρό. Θέλουν να μάθουν λεπτομερώς ποιος είναι, την οικολογική του κατάσταση, τη θέση του στην κοινωνία, τις προσωπικές του ελπίες, να σταδιοδρομήσει στο επάγγελμα ή την εργασία του, τις οικονομικές του δυνατότητες, τη σεξουαλική του δραστηριότητα που τις μελλοντικές διαθέσεις του, τη ζωή του στο παρελθόν, τα πάντα. 'Η ώρα είναι που έχει τον γόν, τα έκδορακά του, οι γονεϊκές του ικανότητες, η επιδορία του στα σπέρμα, οι κοσμικές του επιτυχίες, ή

ευχάριστη συναναστροφή του με τους κανόνες καμιάς έντονης. Το αγωνιώδες ερώτημα, που προβάλλει μπροστά τους, είναι:

«'Η κόρη μας θα ετύχησει κοντά τους»

Ξέρουν από πείρα ότι η ετύχη είναι ένα μεγάλο πρόβλημα κι' ότι πολλές φορές εξαρτάται από ολόμικρους και φαινομενικά ασήμαντους παράγοντες. Προσπαθούν, λοιπόν, να την σπείρουν σε όρο το δυνατόν πιο σίγουρα δεινόμενα. Σ' αυτό δρύνεται η σχολαστική προσοχή κι' η λεπτολογία με τις οποίες εξετάζουν κάθε τι που αφορά το μέλλοντα γαμπρό. 'Η εξέτασή τους είναι πλημμελισμένη από στοργή για την κόρη τους, αλλά και ταυτόχρονα φοβισμένη. Τρέμουν μήπως άσχημα γίνει ένα πράγμα που λησπετίσει την Ολότελα διαφορετική είναι η άποψη της νέας. Γι' αυτήν, δεν έχει αξία ούτε το παρελθόν ούτε το μέλλον. Το μόνο που την ενδιαφέρει είναι το παρόν. Κι' αυτό το παρόν το γεμίζει με την αγάπη της. 'Ονομα: Κοινωνική θέση: Σταδιοδρομία: Οικονομία: Χρήματα: Τι περιττά πράγματα! Δεν είναι άραγε, λοιπόν, το ότι αγαπάει την αγαπών; Τι χρειάζονται όλα τα άλλα;

'Η ερωτευμένη νέα σκέφτεται μόνο με την καρδιά της. Κι' η καρδιά της τη σπρώχνει στον άνθρωπο που διάλεξε. 'Εξ' απ' αυτόν δεν υπάρχει κανένας και τίποτα άλλο. Ξεκινάει για το ταξίδι της ζωής θαρραλέα και ξενοιαστή. Για ποιά δεδομένα και για ποιά θέσεις της μιλάει ο γονεϊς της; 'Η αληθινή ετύχη θεμελιώνεται πάνω στην αγάπη. 'Αφού υπάρχει αγάπη, υπάρχουν κι' όλα τα άλλα.

'Ετσι η συνειδητή λογική των γονέων έρχεται σε σύγκρουση με την άτρομη αγάπη της κόρης. Στον αγώνα αυτόν ανάμεσα στο υαλό και την καρδιά, τα περισσότερα και ισχυρότερα από όλο τον κόσμο με το μέρος της δεινόμενα.

'Αλλ' είναι σωστή αυτή η αίσθημα-τική ακαμψία της νέας; Κανείς δε θα την συμβούλευσε να χύσει όλην τις κρίσεις των γονέων της. Δε βλέπουμε, ωστόσο, να τις παραγνωρίζει. Οι γονείς θέλουν πολλές φορές να μακρύνουν ή να περύνουν πολλά πράγματα, που η νέα δε μπορεί να προσέξει. 'Ας μην τους καταδικάζει, λοιπόν. Οι συστάσεις ή οι επιθυμίες τους δεν έχουν άλλο σκοπό από το δικό της συμφέρον, που τους υποστηρίζει να δούν' πολύ καλύτερα από την ίδια.

Ομελέτα με πατάτες

Βράζετε 300 γραμμάρια πατάτες με τις φλούδες. 'Υστερα τις ξεφλουδίζετε και τις κόβετε σε φέτες όχι πολύ μεγάλες. Παιρνετε τρεις κουταλιές της σούπας κρεμμυδι φιλοκομμένο. Το τα-γαρίζετε με λίγο θούτο, κι' όταν πάση γράμα ρίχνετε μέσα και τις πατάτες, για να σιγοψηθούν επί 5-6 λεπτά της ώρας. Στο μεταξύ τυπάζετε 4-5 αυγά, χωριστά τους κροκούς και τ' απορδία. Προσθέτετε αλατοπίπερο, τ' ανακατεύετε όλα και τα ρίχνετε στο τηγάνι όπου έχετε τις πατάτες και τα κρεμμυδιά. 'Αφινετε να ψηθούν και ύστερα διπλώνετε την ομελέτα.

Μπορείτε ακόμα να ετοιμάσετε χωριστά την ομελέτα κι' ύστερα να ρίξετε μέσα τις πατάτες και τα κρεμμυδιά, ώστε να πετύχουν καλύτερα το δεινόμενα. Το πέσιμο των μαλλιών είναι άλλο θέμα φυσιολογικό κι' άλλοτε όχι. Σ' ώριμες εποχές του έτους, ιδίως την άνοιξη και το φθινόπωρο, πέφτουν τα μαλλιά, για να θούν καινούργια. Το ίδιο συμβαίνει όταν καλυτερεύει η κλωνισμένη ως τότε ύλη μας: Πέφτουν οι γερμασμένες τρίχες και φυτρώνουν καινούργιες. 'Αλλά κι' η διαμονή κοντά στη θάλασσα ή στο βουνό προκαλεί πέσιμο των μαλλιών.

Υγρό για τα τσίνορα

'Αντί για ριμμέλ, μπορείτε να μεταγερρίζετε ένα υγρό για τα τσίνορα και τα φρύδια, που το φτιάχνετε μόνη σας με άλλα υλικά.

Παίρνετε 3 κοφιά γαρύφαλο και τα κόβετε ώπου να γίνουν κόκκους. Τα τρίβετε έπειτα και ανακατεύετε τη σκόνη τους με μια κουταλιά αιωυδα-λόχαδο. Προσθέτετε μερικές σταγόνες αλκοόλ. 'Εχετε έτοιμο ένα υγρό πολύ πηχτό με το οποίο περνάτε φρύδια και τσίνορα, μ' ένα ει-δικό μαλακό βου-τσάκι.

Μπορείτε επίσης να τρίψετε ελαφρά με το ίδιο υγρό το επάνω βλέφαρο. Τονώνει τους ιστούς και καλλυτερεύει την όραση.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

Ωρική χέρια

Γιά νύχουν ώραία χέρια, οι 'Αμερικανίδες μεταχειρίζονται την εξής συνταγή:

Βράζον πατάτες, τις ξεφλουδίζουν,

τις λιώνουν και προσθέτουν αιωυδα-λόχαδο και γλυκερίνη. Ώπου να σην-ματιστή μια πηχτή μάζα. 'Αλείφουν μ' αυτήν τα χέρια τους και τα τρίβουν. Τη νύχτα, σ' όλην την ώρα, φορδν από πάκο γάλακτα. Το πρωί πλένουν τα χέρια τους με κρύο νερό και τα τρίβουν με κλώνα.

'Αλλη συνταγή για τον ίδιο σκοπό είναι η εξής:

Γλυκερίνη ..... 10 γραμ. Καλαμποκάλερο ..... 200 Τριανταφυλλόερο ..... 300 'Αλκοόλ 100

'Ανακατεύετε καλά, αλείφετε το θράβη τα χέρια σας και φορδτε γάν-τια από πάνα.

Γιά το σέλινο

Το σέλινο είναι πολύ καλό φάρ-μακο για τους ρευματισμούς. 'Αφού το βράσετε, πίνετε το ζουμί του και τρώτε το ίδιο το φυτό.

Οι καλοί τρόποι

Μην αντιγράφετε ποτέ το σχέδιο του καπέλλου, του φορέματος ή της

μπλούζας μιας φίλης σας. Μπορεί αυ-τή να μην το θέλει. Βέβαια, αν της έπ-τρεπε την άδεια, δε θα σας πει όχι, από εγγύεια. Γι' αυτό άλλωστε μην της τη ζητήσετε, αν δεν ψυχολογή-σετε πρώτα καλά τι σκέπτεται πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

Προσπαθήστε να προλαμδάνετε τις επιθυμίες των φίλων σας και να είσα-στε όσο μπορείτε ξευπρεστική. Δε χρειάζονται πάντα μεγάλα πράγματα. Κάποτε, άρκει μόνον να τους δανεί-σετε ένα βιβλίο. Μή τους συστήσετε ο-μως ποτέ να προσέξουν να μη το γαλά-σουν.

'Αν αντίθετα δανειστήτε σε ένα βι-βλίο φροντίστε άμέσως να το ντύσετε με γαρτί για να μη το φρονέστε, και επιπρόσθετο το όσο πιο γρήγορα υπο-ρείτε και άσικτο.

'Αν αντιληφθείτε πως κάποιος γνω-στός σας δεν ακούει καλά, μπλστε πιο δυνατώτερα, χωρίς να δείξετε δυσαρέ-σκεια. Καί μη φαίνεται πως προσέξατε την θαρηκότα του.

Μιά κοπέλλα πρέπει να έξρη μου-σική. Μ' αυτό δεν έννοούμε να μάθι-πιάνο με το στανιό, αλλά να παρα-κολούθη τις συναυλίες, να προσπαθή ν' ακούη με προ-σοχή κι' έτσι να εξοικειωθεί ώστε να μπορεί να διακρίνη τα έργα των μεγάλων μουσουργών. Δεν είναι δύσκολο, αυτό. Φτάνει μόνο ν' ακούη τακτικά μουσική και να μά-θι μερικά απαραί-τητα.

Η ΘΕΙΑ μου ή Θεώνη, εκείνη η σοφή και λιγύ-λοχη γυναίκα, είχε τρεις μικρές συνήθειες, πές τις ιδιοτροπίες, και τις έχει ακόμα, γιατί ο καλός Θεός της φύλαξε πολλά χρόνια να ζήσει κι' έτσι σήμερα έχει πατήσει τα ογδόντα, αλλά στέκει μια χαρά στην κουιστή της πολυθρόνα. Οι δε συνήθειές της ήταν να καθουρνίζει τον καφέ μόνη της, να παίζει ένα μακρό καλογεριστικό κομπολόι με μαύρες χάντρες και να λήφ φιλοσοφικά, κάθε που τόφριε η κούβεντα:

— 'Αλλοί, που δεν έχει νύχια να ζυστή και πε-ριμένει να τον ξύσουν άλλοι...

— 'Ε, όχι, βέαι, της άπαντοδα εγώ, που είχα διαβάσει πολλά Χρηστομάρβεια. Δεν είναι κι' έτσι. 'Εδώ έχουμε το «'Αγαπάτε άλληλους», έχουμε το «'Αλλήλων τὰ βρὰ βρησάτετε», έχουμε «'Τόνα χέρι νίθει τ' άλλο»...

— Ναί, Ζαχαρή μου, αλλά και τα δυο χέρια νάναι δικά σου...

Της πήγαινα κόντρα και της έφερνα πολλά πα-ραβέλια, από την ιστορία προ πάντος. Νά, ο 'Αδάμ και ο Φίνας, να πούμε, ο 'Αρμόδιος κι' ο 'Αριστογείων και — τέλος πάντων, καλή θέα, δλ' αυτά που μας διδάσκουν στο σχολείο, δηλαδή, πάνε στο βρόντο: 'Εδώ, στην κοινωνία, ο ένας υποστη-ρίζει τον άλλο, υπάρχει φιλία, θεία Θεώνη, ανθρω-πική με καλά αισθήματα, όλα βέαι δίνουν το χέρι σε μια δύσκολη στιγμή.

Πίστα, 'Η θεία Θεώνη ρούφαγε τον καφέ της, κούναγε και το υτελέ, για να μη μείνη τίποτα στο φλυτζάνι κι' επέμενε στο απόφραγμα της:

— 'Αλλοί, που δεν έχει νύχια να ζυστή, Ζαχαρή μου...

Κι' έβριε ένα ελαφικό κούνημα στην πολυθρόνα, που με έζαίξε.

'Αρκετά χρόνια δε χρειάστηκα τη βοήθεια κανε-νός. Είχα καλούς φίλους, που τους συναναστρεφό-μουν τακτικά. Πίναμε κανένα ποτηράκι παρέα — καθένας το ρεφενέ του — και δε θέλουμε ποτέ να γίνω βάρος σε κανένα, γιατί ήμουν κι' ένας αν-θρώπος γεμάτος αξιοπρέπεια. 'Η αλήθεια είναι πως αυτό το διάστημα, μου έτυχε νάρωθ άρωγος σε μια δύσκολη ώρα, που έφρισε κάποιο φίλο μου, κι' έλεγα από μέσα μου:

— 'Εδώ είσαι, θεία Θεώνη, να δής πόσο λάθος έ-χεις: Νά που ο φίλος μου έδω ο 'Θεός δεν έχει νύχια να ζυστή και τον ένω εγώ, με τα δικά μου. Και έννοηται κι' η τσέπη μου λιγάκι.

Είχα μια καλή δουλειά, ελεύθεριο επάγγελμα-ας το πούμε, λίγο απ' όλα. Κέρδιζα το χρειάζο-μενο κι' έβασα κάτι και στην μπάντα. Μά βγήκαν κι' άλλοι να κάνουν την ίδια δουλειά και το ιτα-ραδέρη μου περιοριζόταν. Τόλεμα μια μέρα στους φίλους μου, Κι' ένας απ' αυτούς, ο Σταμάτης — ήταν από τις καινούργιες φίλεις — όταν βρηθήκαμε μονάχοι, μου έπλε:

— 'Ακου δέ, Ζαχαρή. 'Αν λάθης ανάγκη από χρήματα καμιά μέρα, έδω εμ' εγώ. Θάρθης στά ίδια. Μά πέντε, μα δέκα χιλιάδες, τις έχεις με το πρώτο. 'Οποια ώρα νάναι.

— Εύχαριστώ, Σταμάτη.

Μου ήρθε να δακρύσω. Και είπα πάλι από μέσα μου: «Πού είσαι, θεία Θεώνη, ν' ακούσης τη γλυ-κειά κούβεντα του Σταμάτη και να ταρακουνήθης στην πολυθρόνα σου; Με την προσωπική, ότι θα μου κοπύν τα νύχια, ο Σταμάτης μου προσφέρει κίολας τα δικά του να ζυστώ.

Κι' αυτή τη γλυκειά κούβεντα δε μου την έπλε ούτε μια, ούτε δυο ο Σταμάτης. Θά μου την έπλε και τριάντα.

— 'Αν λάθης ανάγκη, Ζαχαρή, έδω εμ' εγώ. Μέχρι πέντε και δέκα, τις έχεις με το πρώτο. Και δεκαπέντε, που λέει ο λόγος...

Και δεν είχα άφορη να μη δώσω πίστι, γιατί πάντα ο Σταμάτης, όταν έρχόταν η στιγμή να βάλι το ρεφενέ του, τραβούσε από την τσέπη του παν-τελονιού ένα μασούρι χαρτονομίσματα και το μο-στράριζε. 'Ο Θεός να μην τδβινε να λάθω ανάγκη, αλλά, αν τδβινε, καλώς να είχα σίγουρο από-κομπί να στηριχτώ, λιμάνι ν' άρδω, δροσιστήγ να βάλω τη στάμνα μου, να τη μισογεμίσω.

Στο μεταξύ, κούβεντασα το ζήτημά μου με το θείο μου τόν 'Ορέστη, το μικρότερο αδερφό της θείας Θεώνης, κατό δώδεκα χρόνια νεότερο. Μ' άπαντοδα προ και με υποστηρίξε, μόνο να μη του ζητούσε δραχμή. Αυτός είχε ένα άλλο ρητό, για να πορεύεται φιλοσοφικά:

— 'Ο καθένας για τον εαυτό του κι' ο Θεός για όλους μας.

'Αλλά, όσο για να παρασταθί σ' ένα συγγενή του, να του δώση μια συμβουλή, να πούμε, ή την «'Ηθική του υποστηρίξει», όπως έλεγε κι' ο ίδιος, πάντα προθύμος.

— 'Ότε δε πάνε καλά οι δουλειές, Ζαχαρή. Δεν ήταν καλύτερα να είχες βρη μια δημόσια θέση, να είσαι τακτοποιημένος; 'Οπως εγώ, παραδείγμα-τος χάριν. Πέρασα τη ζωή μ' ήουχα και χωρίς ανώνιες. 'Εφτασα μέχρι διευθυντής α'. Δεν είχα, βέβαια, τίποτα σπουδαίες άπολαυές, αλλά είχα το κεφάλι μου ήσουχα. Μήας έμμαινε, μήας έβγαίνε, ο μισθός έτρεχε. Ούτε κρίσεις, που λένε ούτε συνα-γωνισμός, ούτε ζημίες, ούτε σκοτούρες. 'Ο κόσμος να χάλαιγε, εγώ το μηνιατικό μου το είχα και ποτέ δεν κομψήκα με σκοτούρα στο κεφάλι μου. Γι' αυτό και με βλέπεις σήμερα, 68 χρονών άνθρω-πο, κι' έχω αυτή τη φρεσκάδα και τη ζωτικότητα. Την έχω.

— Ζαχαρή, η δεν τίν' έχω;

— Την έχεις, βέαι. 'Αλλά εγώ τί γίνομαι;

— 'Οι επιδιώξεις μου μια δημόσια θέση.

— 'Η δημόσια θέση, βέαι. Θέλει διαγωνισμό, προαγωγή...

— Θέλει, 'Όμως, άλλο ο διαγωνισμός κι' άλλο

9/6 ΤΟΡΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

το ποιος παίρνει τη θέση. Θάρθης άδριο να πάμε στο βουλευτή το Χαμπαντούρη. Ξέρεις, ότι έχω πα- λιο σύνδεσμο μαζί του. Και πρέπει να τον έπι- σκεφθώ κίολας, τάρη που πλησιάζουν έκλογες και θα ξαναεκτεθί.

Πήγαμε. 'Υποδοχή όχι θερμή, αλλά κάτι περισ- σότερο. Νά σου φέρνω σαράντα πυρετό. 'Ανοίξε την αγκαλιά του τόσο, όσο οι έρασμένοι βουλεύ- οταν θέλουν να δείξουν πόσο μεγάλο ήταν το ψάρι που πιάσανε.

— Βρέ καλός τόν 'Ορέστη. 'Ο άνθρωός μας; Καφέ για τούς κυρίους, γρήγορα. Καθίστε... 'Ο θείος 'Ορέστης του έπλε την υπόθεσί μας.

— Μη σε νιάζει. 'Ορέστη μου. Δουλεία τελειώ- μένη. Βοηθήστε μόνο να βγώ πάλι βουλευτής κι' εγώ εμ' εδω. 'Οχι μόνο για τόν άνθρωό μας — δεν ξέρω γιατί έβαζε αυτό το «μας» — αλλά, αν έχης και κανέναν άλλο κι' ένδιαφέρεσαι, θά γίνη.

— Δεν έχω άλλον. 'Αντόνη μου. Τόν άνθρωό μου έχω.

— Μη σε νιάζει, είπα. 'Εδώ εμ' εγώ!

Νά κι' άλλος, που εήταν έδω. Βρέ τί καλοί άνθρωποι υπάρχουν σ' αυτόν τόν παλιόκοσμο και δεν το υπομείνουμε! Και σου λέει ύστερα η θεία Θεώνη... 'Αχ! Πόσο την έχεις παρεξηγήσει την κοινωνία, καυμένη βέαι. Μου λικνίσεσαι εκεί σε μια κούιστη πολυθρόνα και μου πασαιλίδεσαι με τόν υτελέ και νομίζεις πως ξέρεις τόν κόσμο!

'Εφυγα με την έντοψη πως ήμουν κίολας διω- ρισμένος. Τόσο κατηγορηματικός ήταν ο βουλευτής μας. 'Αφού βγήκα έδω, ψάχτηκε, ήμπως είχα πα- ροί κίολας τόν πρώτο μισθό, χωρίς να το κατα- λάθω.

Τα πράγματα παράφραση, σε πολύ σύντομο διά- στημα. 'Ηρθε μια μέρα που μου χρειάστηκαν έπι- γυνώτες τριακόσιες δραχμές. 'Απευθύνθηκα πρώτα στο θείο 'Ορέστη, μ' έλο που ήξερα το αποτέλεσμα.

— Ζαχαρή, την ήθική μου υποστηρίξει, την έχεις άπεριόριστο. Περί χρημάτων, όμως, γνωρίζεις τας πεποιθήσεις μου...

Τι ήθελα να καταφύγω στο θείο 'Ορέστη, ο άνοη- τος, αφού γνώριζε τις πεποιθήσεις του; 'Εδώ είναι ο Σταμάτης, που μύχει τσες φορές πη το «έδω εμ' εγώ», εμά και πέντε και δέκα και δεκαπέντε χι- λιάδες, που λέει ο λόγος», αν χρειαστώ, τις έχω με το πρώτο.

Τόν πύχηα σ' ένα μπάρ, που ήταν κοντά στο γραφείο του. Ντερεπόμουν να του ζήτησω ένα τριακόσφι, σαν τόν τελευταίο ψυλκατσί. Μπαρούσε και να προσέδωθι τις πεποιθήσεις του; 'Εδώ είναι ο Σταμάτης, που μύχει τσες φορές πη το «έδω εμ' εγώ», εμά και πέντε και δέκα και δεκαπέντε χι- λιάδες, που λέει ο λόγος», αν χρειαστώ, τις έχω με το πρώτο.

Τόν πύχηα σ' ένα μπάρ, που ήταν κοντά στο γραφείο του. Ντερεπόμουν να του ζήτησω ένα τριακόσφι, σαν τόν τελευταίο ψυλκατσί. Μπαρούσε και να προσέδωθι τις πεποιθήσεις του; 'Εδώ είναι ο Σταμάτης, που μύχει τσες φορές πη το «έδω εμ' εγώ», εμά και πέντε και δέκα και δεκαπέντε χι- λιάδες, που λέει ο λόγος», αν χρειαστώ, τις έχω με το πρώτο.

Τότε είδα το πρόσωπό του με μια αλλοιώτικη έκφραση:

— Ζαχαρή μου, λυπάμαι πολύ, αλλά δεν έχω εύχέρεια.

Μά, αν θυμάσαι καλά, μου είχες πη πως «έδω είσαι σ' κι' αν χρειαστώ και πέντε και δέκα και δεκαπέντε χιλιάδες, τις έχω με το πρώτο. 'Εγώ σου ζητώ μόνον ένα πεντακόσφι».

— Μη βρήκες πη-άσημ, στιγμή, Ζαχαρή. Είχα κάτι πληρωμές τσες τις μέρες...

— 'Οστε πη «έδω εμ' εγώ»;

— 'Ε, καλά, είπαμε μια κούβεντα... 'Αλλά, βλε- πεις, τα πράγματα έρχονται αλλοίως.

— Τριακόσιες, τουλάχιστον;

— Ούτε πενήντα, Ζαχαρή. Πίναε μια υπόθε: — Γιατί να σε άπειδωμν στις στενοχώριες σου; — Μά τώρα γ' όλην μια υπόθε, δε γίνεται λόγος.

Γκαρόν, μια υπόθε στον κύριο Ζαχαρή. Και με- ζούακι.

Καί, μπορεί να τού ήρθαν άνωποτα τα πραγ- ματα, όπως έλεγε. Πως μου ήρθαν έμένα, δηλαδή. Μά, όταν έφτασε η στιγμή να σηκαθώμε, κι' ήρθε το γκαρόν να πληρωθί ο Σταμάτης τσάφες πα- λι το μασούρι από την τσέπη και καλώς να χοντ- ρέρο από κάθε άλλη φορά. 'Εδώ εμ' εγώ πειννήσοι και τόν υπόλοπό μπόγο τόν αναγάρω στην τσέπη. Δακρύσαν τα μάτια μου, να όχι όπως τότε που μου είχες πη το «'Εδώ εμ' εγώ». Κι' ένας κόμπος μούσφιξε το λαιμό, σά να είχα καταπιή καρδιά.

— Γεία σου, Σταμάτη.

— Πού πάς; Στάσου να πάμε μαζί. Θά πάω μαζί, να σε πετάξω όπου θέλεις.

— Δεν υπάρχει λόγος.

— 'Οπως βέβαια. Κι' αν χρειαστεί τίποτα...

— Ξέρω. 'Εδώ είσαι σ'ό. 'Αλλά δε θα ξαναέλαι εγώ...

'Εφυγα, πνιγμένος στην πικρία. Και στο δρόμο σκεφτομουν τη θεία Θεώνη. Την είδα μέσα στη φαντασία μου να κούισται στην πολυθρόνα και να μου γελάει κοροϊδευτικά.

Κάπως τα ψευτοδωλέμα ένα κάποιο διάστημα. 'Υπομονή, Ζαχαρή, μέχρι να γίνουν έκλογες. Θά πάρης μια δημόσια θέση να ροκαλίζης κι' εσύ μια μικρή φέιτσα από τόν προπολογισμό και φούρ- νος την καλνίτση πια. Μήα, αλλά δέ σου.

— Ζαχαρή, πρέπει να βοηθήσωμε το Χαμπαντούρη να βγη, μου έπλε ο θείος 'Ορέστης, όταν άοισε η προεκλογική περίοδος. Δικός μας άνθρωπος κι' έκτος τούτου, θά σε βάλω και σε θέση. 'Εχουμε υποχρέωση, Ζαχαρή.

— Βεβαίως, βέαι. 'Αλλά πως θα τόν βοηθήσωμε;

ΔΥΟ μέρες μετά την έναρξη του γυρίσματος του νέου της φιλμ «Με το λουρί στο λαιμό» η Μπριζίτ Μπαρντ δήλωσε σε μια συνέντευξη, που έδωσε στη γαλλική τηλεόραση:

Θα εγκαταλείψω σύντομα τον κινηματογράφο. Θέλω να ξύσω κι' ένα όπως άλλος ο κόσμος.

Δεν είναι βέβαια η πρώτη φορά που η Μπριζίτ αποκαλύπτει πως είναι κορασμένη και πως θέλει ν' αποσυρθεί για να ξεκουραστεί. Είναι όμως η

Ο Τόνι Κέρτις

πρώτη φορά που κάνει τη δήλωση αυτή δημοσία και όχι σε φιλική της πρόσωπα. Αυτό το «όχι» είναι βέβαια πολύ ακαθόριστο. Η Μπριζίτ έχει υπογράψει συμβόλαιο για το γυρίσμα τριών φιλμ και μένει όπου εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της αυτές δεν αποκλείεται ν' αλλάξει απόφαση.

Το επόμενο έργο της «Η ανάσπαση του πολεμιστή» η Μπριζίτ θα το γυρίσει από τη διεύθυνση του πρώην συζύγου της Ροζέ Βαντίου.

Στο μεταξύ, κάποιος πληροφορούσε της Μπριζίτ γυρίζει στο νομό του Γκαρ ένα πρόγραμμα, προκειμένου να εγκατασταθεί εκεί η στάρ, για να περάσει τις διακοπές των Χριστουγέννων και τις λίγες μέρες που θα της άφηνε ελεύθερος η δουλειά της.

Η διαθήκη του Κλάρκ Γκρέμπλ, που ανοίχθηκε στο Λος Άντζελες, αποκάλυψε πως ο «βασιλιάς» του Χόλλυγουντ αφήνει όλη την περιουσία στην πέμπτη και τελευταία σύζυγό του Καϊν, που πρόκειται την άνοιξη να φέρει στον κόσμο το πρώτο παιδί του Κλάρκ. Η περιουσία, που αφήνει ο Κλάρκ στη γυναίκα του, ξεπερνάει τα 30 εκατομμύρια δολάρια. Το μοναδικό άλλο ποσό που στο ποσό αφήνει κάτι, είναι η πρώτη του γυναίκα Ζοζεφίνα Ντιλνόν, μια παλαιά ηθοποιός, που τον βοήθησε πολύ στα πρώτα του καλλιτεχνικά βήματα. Το σπίτι όπου κατοικούσε η Ζοζεφίνα και που άνηκε στον Κλάρκ, θα είναι στο έλεος δικής της.

Η «Ντρεϊντ Χέμπερ» τραυματίστηκε με το αυτοκίνητό της την Τέον Λόρα, μια νεοαφρικανική ηθοποιός, που της ζητάει τώρα αποζημίωση 500 χιλιάδες δολάρια.

Η Σοβιζ Πάρκερ έλαβε μια άπαιτη 50.000 δολάρια από την εταιρεία αθροισμάτων «Φόρτ» και «Κόρτ». Μια διαβεβαίωση της εταιρείας αυτής έπρεπε προηγουμένως να σταλεί με αποστολή να στείλουν ο πατέρας της, που βρίσκεται πάλι της.

Ο Ντέιβιντ Νέβεν, του οποίου η υγεία α-

ποκαταστάθηκε απόλυτα, βρίσκεται τώρα στη Ρώμη, μαζί με τη γυναίκα του. Ζητούν μια έπαυλη στο Πόρτο Σάντο Στέφανο, για να περάσουν εκεί το καλοκαίρι.

Η Άννι Στρόμπεργκ και ο Ροζέ Βαντίου από τον καιρό, που αποσύρθηκαν να πάρουν διαζύγιο, έχουν γίνει αγαπαστοί. Παρ' όλην παρακολούθησή της από τον Βαντίου, ο οποίος είναι παρσιζό σινεμά και κρατούσαν όλη τη διάρκεια της παραστάσεως ο ένας το γέλιο του άλλου, σαν δυο έρωτευμένοι φοιτητές.

Ο Ρόσανο Μπράντο εξαφανίστηκε «Αμερικανούς και ιδιαίτερα τις Αμερικανίδες θαυμαστές του, αποκαλύπτοντας, που ημερών στα Χόλλυγουντ πως είναι εδώ και 18 χρόνια σύζυγος της Λύντια Μπράντο, χωρίς ποτέ να εμφανιστεί το παραμικρό σινεμά στον ορίζοντα της εφάντασής τους. Μια στατιστική έχει αποδείξει πως ο μέσος όρος της συζυγικής ζωής ανάμεσα στα καλλιτεχνικά ζευγάρια δεν ξεπερνά τα 3 χρόνια!

Ενθουσιασμένοι ο Ένα θέατρο του Λονδίνου με την κωμωδία του Τέρενς Ράτινγκαν «Ρόκ», ο σέρ Άλεξ Γκλίνες παίρνει υποθήκη τα Ιαπωνικά πάλιν. Τον προσέγγισε Φερνάντο πρόκειται να υποδυθεί το ρόλο ενός Ιάπωνα επιγυρισμένου στο φιλμ «Η πείραξη» του Έντν. Θέλοντας να παίξει το ρόλο του αυτό με απόλυτη πεποίθηση, ο Γκλίνες θα περάσει, πριν μεταβεί στο Χόλλυγουντ, από την Ιαπωνία και θα παραμείνει εκεί τρεις εβδομάδες, για να τελειοποιηθεί και να παίξει το ρόλο του με απόλυτη φυσικότητα.

Ο Μωρίς Σεσαλιέ έφυγε άεροπορικά για το Λος Άντζελες, προκειμένου να πρωταγωνιστήσει μαζί με τον Μπίλγκ Κρόσμπυ σ' ένα σκέτο, που προορίζεται για την αμερικανική τηλεόραση. Ο Μωρίς πρόκειται να συζητήσει ύστερα με τους Αμερικανούς παραγωγούς τους δρούς. Υπό τους όποιους θα γυρισθεί η ταινία, που θα έχει για θέμα τη ζωή του.

Η Έλιζαμπετ Τάιλορ, που βρίσκεται τώρα στην Αμερική μαζί με τον Έντν Φίσερ, για μια διημέριον περίοδο ανάπαυσης, διαπίστωσε πως η δι-

Σύντομες ειδησοφλες

μοτικότητα της έχει πέσει πολύ στις Ην. Πολιτείες, ύστερα από τις αποκαλύψεις γύρω από την ιδιωτική της ζωή, που δημοσιεύθηκαν σε έξη αμερικανικά περιοδικά. Τα άρθρα αυτά απεικόνιζαν με αδιάφευστα στοιχεία πως η Λίζ είναι μια πολύ κακή σύζυγος και μια ανάξια μητέρα.

Η Σίρλεϊ Μάκ Λένν, η οποία γυρίζει τώρα στα στούντιο της Μέτρο το φιλμ «Η γεροντοκόρη» και ετοιμάζεται να φύγει για την Ιαπωνία, όπου θα γυρίσει μαζί με τον Έντν Μοντάν το φιλμ «Η Γκέρσα μου», έβαλε τα κλάματα μόλις πληροφορήθηκε πως στο νέο της φιλμ θα φέρει στο κεφάλι το νιαπονέζικο γένισμα «Κατσούρα», που ζυγίζει 8 κιλά! Σκηνοθέτης του φιλμ θα είναι όμως ο σύζυγος της στάρ Σπέντ Πάρκερ κι' έτσι η Σίρλεϊ πιστεύει πως θα της ελαφρώσει όσο το δυνατόν τό...

Η Μάρυ Μπν Ντόρεν

φορτίο αυτό. Ο Γάλλος Ύπουργος των Πληροφοριών ανήγγειλε ότι θα κυκλοφορήσει προσηνός γραμματοσήμο με τη μορφή του αλησμόνητου Ζεράρ Φίλιπ.

Η Σίρλεϊ Μάκ

Λένν αποκάλυψε πως δεν πήγε ποτέ σε καμία δραματική σχολή. «Εγώ όμως δι-σκόως τα μάτια δρσθσνιγτα, έλεπε, και έλεγε τι γίνεται γύρω μου. Νομίζω πως δεν υπάρχουν καλύτερη σχολή από τη ζωή».

Μιλούν και πάλι για σοβαρές διαφορές μεταξύ της Τζιούλι Άλλουσον και του Ντρίκ Πάουελ. Το καλλιτεχνικό αυτό ζευγάρι, που είναι παντρεμένο εδώ και 15 χρόνια, φαίνεται πως τελικά δε θ' αποσύγν το διαζύγιο.

Η Λουσιάννα Παλόστοι και ο Μπρέτ Χάλλσεϊ, που είχαν συμφωνήσει τελευταία, βρίσκονται και πάλι στα μαγαζιά. Φαίνεται πως η μητέρα της Λουσιάννα δεν είναι έτοιμη στις άνωμαλίες που παρατηρούνται.

Χωρισμένοι εδώ και δέκα χρόνια, χωρίς όμως να πάνε διαζύγιο, ο Τζωρτζ Ράφτ και η γυναίκα του ζούσαν όμοια και δεν αποσπώλησαν καθόλου τον τύπο κατά το διάστημα αυτό. Τώρα όμως ξαφνικά η κυρία Γκρέντ Ράφτ αποφάσισε να κηρύξει τον πόλεμο κατά του συζύγου της και τον κατηγορεί ότι δεν της πληρώνει πιά τακτικά τη διατροφή, που είχαν συμφωνήσει. Φαίνεται όμως πως τα οικονομικά του Τζωρτζ, που δεν εργάστηκε καθόλου τα τρία τελευταία χρόνια, είναι κάθε άλλο παρά άθροια.

Στη συναγωγή του Λας Βέγκας η Μπέλλα Ντάρβι, παλαιά ευνοούμενη του Αμερικανού παραγωγού Ντάουλ Ζάνουκ, παντρεύτηκε τον Κλάιντ Ρόνας, που εργάζεται ως μαϊντν' ότλ στο περίφημο ρεστωράν «Ερνί».

Η Άρλεν Ντάλ, που παντρεύτηκε πριν από δυο μήνες τον Κρίστ Χόλμς, κατακίνησε αναγγέλλοντας, που ημερών στους δημοσιογράφους πως περιμένει — κι' άλλες — ένα ευτυχές γεγονός.

Ακολουθώντας πολλούς άλλους συνδρόμους τους και το πρόσφατο παράδειγμα του Έντν Φίσερ, ο Τόνι Κέρτις και η Ντέμπι Ρέβονλντς αποφάσισαν κι' αυτοί να γίνουν παραγωγί των φιλμ, που θα γυρίσουν στο μέλλον. Ο τίτλος του «προσυνόψεως» είναι πολύ της μόδας τελευταία στο Χόλλυγουντ, επειδή περιβάλλεται από μια ξεχωριστή αίγλη.

Ο Τζωρτζ Στίνενα, που νομίζεται να γυρίσει το φιλμ «Η ώραίτερη ιστορία» που ακούστηκε ποτέ, προσλαμβάνει καθημερινά νέα μέγισα αστέρια για μικρούς ρόλους. Δεν καθόρθωσε όμως ακόμα να φέρει εκείνον, που θα υποδυθεί τον Χριστό. «Δε θέλω, έλεπε, ν' αναθέσω σε ηθοποιό, που έπαιξε άλλους ρόλους το ρόλο του Χριστού. Πρόκειται για ένα εξαιρετικό πρόσωπο και γι' αυτό θα κάνω ότι έχω και γι' αυτή την Άννα Φράνκ: Θα προτιμήσω έναν ά-

γνωστο. Πρέπει όμως ο άγνωστος αυτός να έχει καρδιά και το πρόσωπό του να έχει ελπίδα από καλωσύνη. Ένα εξαιρετικό ταλέντο του είναι επίσης απαραίτητο γιατί ο ρόλος είναι συντριπτικός».

Μια και ο κινηματογράφος έχει καιρό να ζητήσει υπηρεσίες της, η Μάρυ Μπν Ντόρεν αποφάσισε να αναγορεύσει στο τραγούδι. Ως τραγουδίστρια τη γνώρισε ο Τζιμ Μάκ Χιού, ο οποίος την έπεισε να παρακολουθήσει μαθήματα δραματικής τέχνης και την έφερε στο Χόλλυγουντ, όπου την λανσάρισαν σαν μια επικίνδυνη ανδρική της Μαίριλιν Μονρόε.

Η Σάτρα Ντν (18 χρόνων) και το νέο είδωλο του Χόλλυγουντ ο Μπόμπι Ντάρβιν (24 χρόνων) παντρεύτηκαν στην «Ελλάδα» της Νέας Υόρκης. Ο γάμος έγινε σε πολύ στενό κύκλο και άμειως μετά οι δυο καλλιτέχνες έφυγαν αεροπορικά για την Καλιφόρνια, όπου θα περάσουν ένα σύντομο μήνα στο μέλιτο, πριν η Σάτρα άνοιξη το γυρίσμά του φιλμ «Τόμο, πέσ μου την αλήθεια».

Η Άννα Γκάρντινερ βρίσκεται στο Λονδίνο. Όπως δήλωσε κατ' επανάληψιν η Άννα πηγαίνει στην αγγλική πρωτεύουσα όταν είναι άρρωστη. «Μπορεί κανείς να πει σε οποιαδήποτε πόλη του κόσμου όταν είναι υγιής, έλεπε κάποτε η Άννα, εγώ όμως όταν δεν αισθάνομαι καλά προτιμώ να καταφύγω στο Λονδίνο».

Ένα δόντι της στάρ την κάνει να υποφέρει τρομερά εδώ και δυο εβδομάδες. Η Άννα λοιπόν, προτίμησε την περσόνη «Λόντον-Κλίβιν», για να της θεραπεύσει ή να το βγάλει.

Εξεδόθη στο Λονδίνο το διαζύγιο που χωρίς δισταγμό το ζευγάρι Λώρενς Ο' Λίβιε - Βίβιαν Λή. Η Βίβιαν θα πρωταγωνιστήσει στο φιλμ «Οι άνοχητικές διακοπές» που θα γυρισθεί θάσει το διανύκτιο έργο του Τέννις Ουάλλις.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΣΤΗΝ ΟΡΜΗ

του παιδιού

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΖΩΡΖΕΤ
ΑΛΕΞ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ ΡΟΛΑΝ
ΡΑΜΟΝ
ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΛΑΜΠΕΡ

ΕΣΤΕΛΛΑ ΜΠΛΑΙΗΝ
ΛΙΑΙΛΑ ΜΠΡΟΥΣ
ΖΑΝ ΦΕΡΤΑΙ
ΧΑΡΟΛΑΝΤ ΚΑΙΗ
ΖΑΝ ΜΠΑΡΡΕΖ
ΠΙΕΡ ΦΡΟΜΑΝ

Το βράδυ εκείνο η Κατερίνα, πριν πέσει να κοιμηθεί, παίρνει μέσα από μια κιθάρα, που κανείς ποτέ δε χρησιμοποίησε, ένα μάστο έπιστολόν, που της είχε στείλει ο Λαμπέρ. Και δάχνοντας φωτιά στο τζάκι τις καίει. Όταν ο άντρας της γυρίζει από την έφημερίδα του, άσφαλ, όπως πάντα, η Κατερίνα έχει πλαγιάσει. Ανάβει φωτιά για να φτιάξει ένα καφέ και το μάτι του πέφτει στα κομμένα γραμμάτια. Ένα απ' αυτά ήταν σχεδόν άπειραγο και ο «Αλεξ μαθαίνει απ' αυτό πολλά. Ο θόρυβος, όμως, που έκανε ευπνέει την Κατερίνα.

— Μη σπκωθής, γουρή μου. Θα πλώ έναν καφέ και θα ξαναφύγω για την έφημερίδα.

— Έχει μείνει όμως μόνο αυτό το άγαλμα του Σίβα, που αξίζει δόλοκληρη περιουσία.

Σε λίγο φτάνει στο σπίτι του Λαμπέρ και ο επιθεωρητής Μπουονγκουέν. Ένας δε από τους ύφισταμένους του του άναφέρει:

— Κύριε επιθεωρητά, εξέτασα καλά τα γύρω σπίτια. Κανενός ή ταρατάς δεν επικοινωνεί με την ταρατάς αυτού του κτιρίου. Συνεπώς ο δολοφόνος μπήκε από την πόρτα.

Σε λίγο ο επιθεωρητής Ρολάν ανακαλύπτει κι' ένα μικρό γυναικείο μαντήλι.

— Κοίμα που δεν έχει αρχικά, θα ήταν τότε πολύ πιο πολύτιμο.

Ο «Αλεξ φτάνει ύστερα από λίγο κι' αυτός στο σπίτι του Λαμπέρ και βρίσκει εκεί το φίλο του, τον επιθεωρητή Ρολάν.

— Είναι αλήθεια ότι υπήρχαν εδώ αμύθητοι θησαυροί;

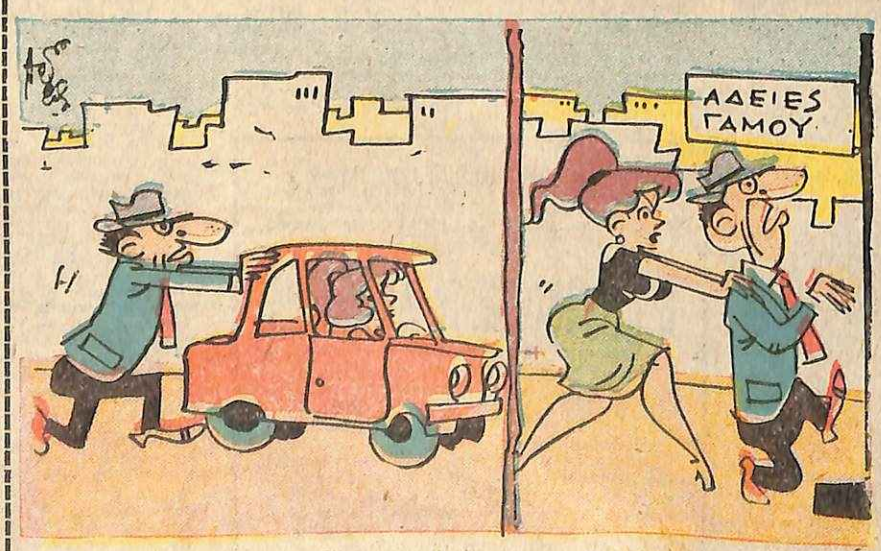

— Πιστεύεις πως μπορεί να έκανε γυναίκα το φόνος... Μά οι γυναίκες που σκοτώνουν είναι πολύ σπάνιες... εφύχως!...

Ένώ οι άλλοι αστυνομικοί ασχολούνται με το πτώμα του Κριστιάν Λαμπέρ, ο επιθεωρητής Ρολάν άνακαλύπτει στο σταγχοδοχείο αποτίσιγαρα με κοκκινάδι.

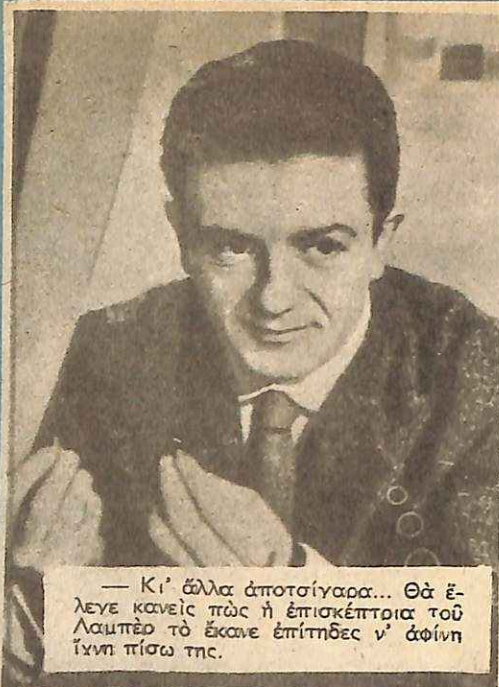
— Δεν υπάρχει αμφιβολία πως μία γυναίκα ήταν εδώ κι' έμεινε μάλιστα άρεκτη ώρα. Ο Λαμπέρ κάπνιζε μόνο πούρα.

Η ιστορία ενός σπρωξιματος!

(Το «Αργέλας»)

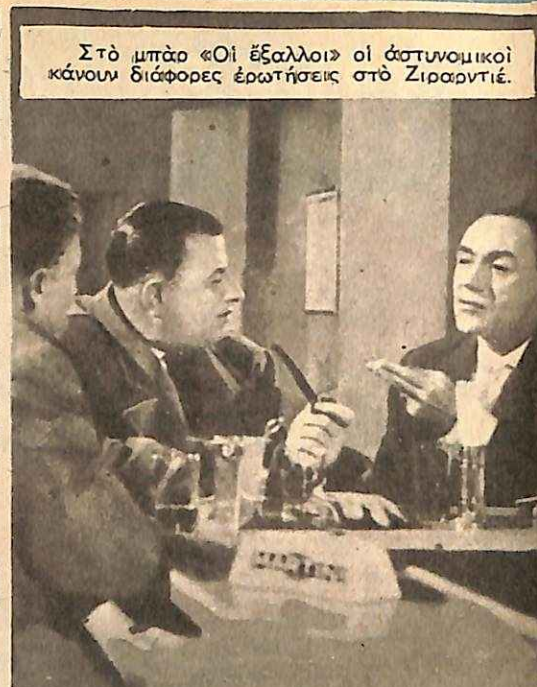

— Κι' άλλα αποσείγα... Θα έλεγε κανείς πως ή επισκέπτρια του Λαμπέρ το έκανε επίτηδες ν' αφήνει ίχνη πίσω της.

Πρωί-πρωί, μόλις κυπνά, η Κατερίνα γράχει στο περφόρτο ν' αγοράσει μια έφημερίδα. Στην πρώτη σελίδα διαβάει την ίδια του φόνου του Λαμπέρ και μένει σκεπτική.

Στο μπάρ «Οι Εξαλλοί» οι αστυνομικοί κάνουν διάφορες ερωτήσεις στο Ζιραντιέ.

— Έμαθα πως στις 15 του μηνός έπρεπε να πληρώσετε στο Λαμπέρ ένα σημαντικό ποσό, που δεν είχατε... Τό ότι λοιπόν δολοφονήθηκε στις 14...

Ο επιθεωρητής ρωτάει κατόπιν την Ζωρζέτ.

— Είσαι φίλη της Κατερίνας... Τό ξέρεις ότι άπατούσε τον άντρα της;

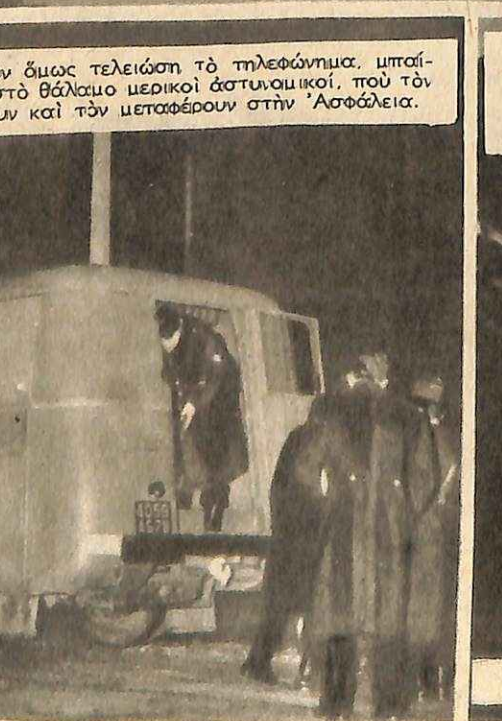

Ο επιθεωρητής Ρολάν πηγαίνει ύστερα στο σπίτι του Άλεξ. Προσποιείται πως τον πονάει τρωμερά το κεφάλι του, κι' ενώ ο Άλεξ πηγαίνει να του φέρει μια άσπιρνη, ο επιθεωρητής ανακαλύπτει στο υπαλκόνι δυο γυναικεία μαντήλια ολόδια μ' εκείνο που είχε βρη κοντά στο πτώμα του Λαμπέρ!

Από ένα τηλεφωνικό θάλαμο ο Ραμόν τηλεφωνεί στον Ζιραντιέ.

— Δε μπορώ να περιμένω άλλο... Η υγεία μου απαιτεί να φύγω για την Έλβετία, Κατάλαδες: Θα περάσω, λοιπόν, να πάρω τα χρήματα που μου χρειάζονται...

Ποιν όμως τελειώση το τηλεφώνημα, μπαίνουν στο θάλαμο μερικοί αστυνομικοί, που τον πιάνουν και τον μεταφέρουν στην Ασφάλεια.

Ο Χάρου, ο υπηρέτης του Κριστιάν Λαμπέρ, διαβάζοντας στις έφημερίδες τις λεπτομέρειες του φόνου του άφεντικού του, αποφασίζει να ξαναγυρίσει. Στο σταθμό, ο σταθιαρχής τον αναγνωρίζει:

— Τόν καίμενο τόν κ. Λαμπέρ... Θα ήθελαν ασφαλώς να τόν κλέψουν... Ποιός να τόν σκότωσε άραγε;

— Ένα περίστροφο...

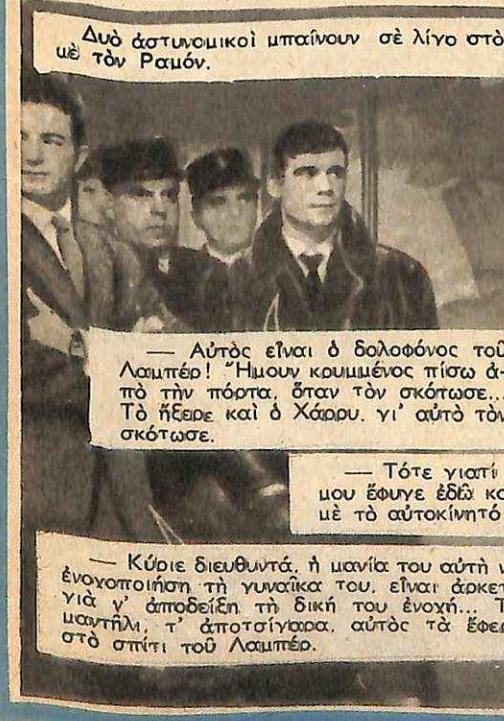

Μόλις δυος ο Χάρου μπαίνει στο σπίτι του άφεντικού του, δέχεται ένα μαχαίρι στην πλάτη και πέφτει νεκρός στο πάτωμα.

Νέο αίγνιμα βασανίζει τους αστυνομικούς... Ποιός σκότωσε τόν Χάρου; Ο δολοφόνος είναι ο ίδιος που σκότωσε και τόν Κριστιάν Λαμπέρ; Δε μπορεί πάντως να τόν σκότωσε ο Ραμόν, γιατί την ώρα του φόνου βρισκόταν κιόλας στα χέρια της άστυνομίας.

Μη ξέροντας τί να κάνει, ο Άλεξ αποφασίζει να τα ομολογήσει όλα στο φίλο του τόν επιθεωρητή Ρολάν, που αφού τόν άκουει προσεκτικά, τόν πηγαίνει στο γραφείο του διευθυντού.

Δυο αστυνομικοί μπαίνουν σε λίγο στο γραφείο μαζί με τόν Ραμόν.

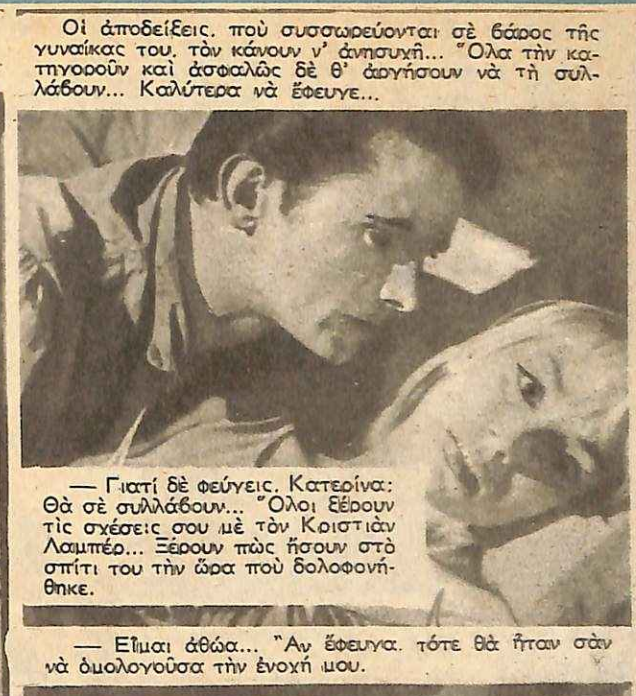
— Αύτός είναι ο δολοφόνος του Λαμπέρ! Ήμουν κρυμμένος πίσω από την πόρτα, όταν τόν σκότωσε... Τό ήξερε και ο Χάρου, γι' αυτό τόν σκότωσε.

— Τότε γιατί ή γυναίκα μου έφυγε εδώ και λίγη ώρα, με τόν αυτοκίνητό μου;

— Κύριε διευθυντά, ή μανία του αυτή να ένοχοποιήσει τη γυναίκα του, είναι αρκετή για ν' αποδείξει τη δική του ένοχη... Τό μαντήλι, τ' αποσείγα, αύτός τ' έφερε στο σπίτι του Λαμπέρ.

Ο Άλεξ επιστρέφει τόν βράδυ εκείνο από τη δουλειά του πολύ ταρασμένος.

Οι αποδείξεις, που συσσωρεύονται σε βάρος της γυναίκας του, τόν κάνουν ν' άησυχή... Όλα την κατηγορούν και ασφαλώς δε θ' άγλήσουν να τη συλλάβουν... Καλύτερα να έφευγε...

— Γιατί δε φεύγεις, Κατερίνα; Θα σε συλλάβουν... Όλοι ξέρουν τις σχέσεις σου με τόν Κριστιάν Λαμπέρ... Ξέρουν πως ήσουν στο σπίτι του την ώρα που δολοφονήθηκε.

— Είμαι άθώα... Άν έφευγα, τότε θα ήταν σαν να ομολογούσα την ένοχη μου.

— Ο επιθεωρητής Ρολάν κι' εγώ μπορούμε να σας διαβεβαιώσουμε πως ή θέση της γυναίκας σας δεν είναι τόσο άσχημη, όσο νομίζετε...

— Θέλω να μου πείτε τί ξέρετε... Είμαι ο άντρας της και θέλω να μάθω την αλήθεια.

— Μά τρελλαθήκατε όλοι!

Έξαλλος ο Άλεξ δρομάει προς την πόρτα, βγαίνει στα διάδρομο και κατεβαίνει στο δρόμο, όπου μέσα στο αυτοκίνητό του τόν περιμένει άνοπιτη ή γυναίκα του, ή Κατερίνα. Κάθεται στο βολάν και ξεκινάει ολόταχός...

... Σε λίγο σταματά μπροστά στο σπίτι του Κριστιάν Λαμπέρ και άναγκάζει τη γυναίκα του ν' ανέβη στο δωμάτιο, όπου τόσες φορές τόν είχε άπατήσει. Έκείνος τήν άκολουθεί μ' ένα στιλέττο στο χέρι...

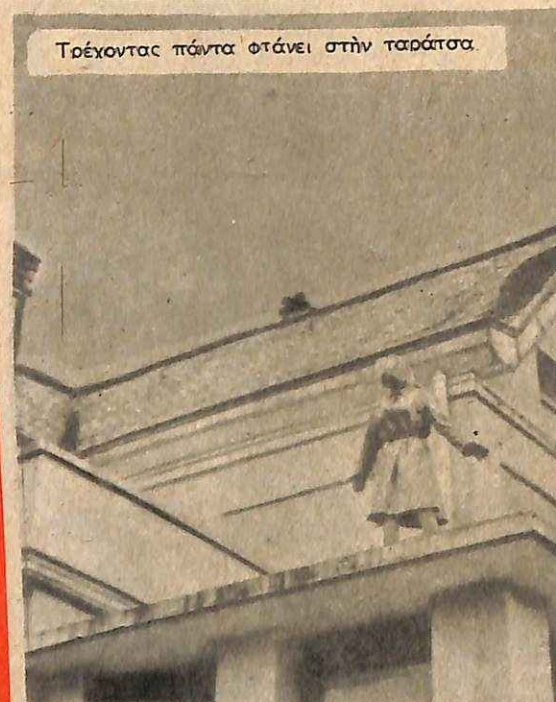
Έξαντλημένος από τη μαγία και την αγωνία ο Άλεξ άκουμπά για μιά στιγμή στα σίδερα της σκάλας.

Κατατρομαγμένη ή Κατερίνα άνεβαίνει τρέχοντας τα υπόλοιπα σκαλοπάτια.

“Αν δεν του ξεφύγει, ύστερα από μερικές στιγμές θα είναι νεκρή.

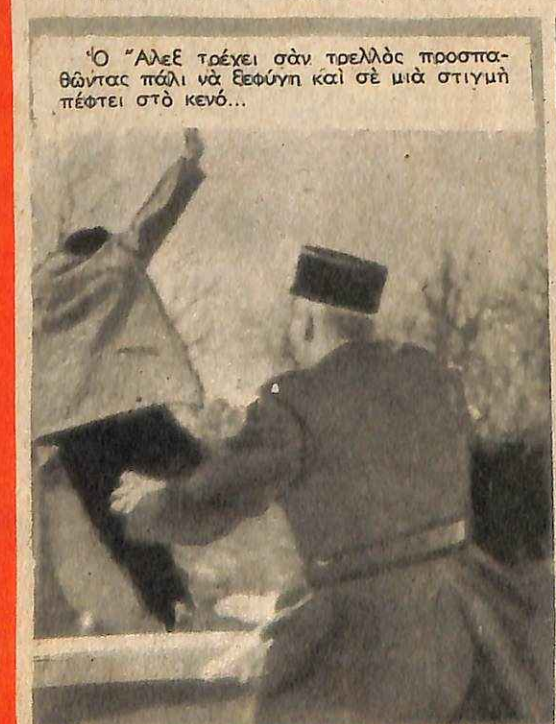
Τρέχοντας πάντα φτάνει στην ταράτσα.

“Ο Άλεξ έτοιμάζεται να της πετάξει το στίλεττο, που κρατάει.

“Αλλά την ίδια στιγμή ένας άστρνομικός, απ’ αυτούς που έφτασαν έναίκαυρος πυροβολεί και τον πετυχαίνει στο γέρι.

“Ο Άλεξ τρέχει σαν τρελλός προσπαθώντας πάλι να ξεφύγει και σε μιά στιγμή πέφτει στο κενό...

“Η Κατερίνα λιποθυμεί και δεν βλέπει εύτυχώς τη φοικτή σκηνή.

Την άλλη μέρα ο επίθεωρητής Ρολάν πηγαίνει στο κέντρο “Οί Έξαλλοι” και συναντά την Κατερίνα, που ξαναγύρισε στη θέση της.

— “Ελα μαζί μου Κατερίνα... Έχουμε και οι δυο ανάγκη από ανάπαυση... Λίγες μέρες στον καθαρό αέρα μιάς εξοχής θα ωφεληθούν πολύ και τους δυο μας...

Ο ΑΠΕΛΛΗΣ, αφού έβαλε και την τελευταία-μηνιά στον περίφημο πίνακά του “Ο Άλέξανδρος με τόν κεραυνό”, κάλεσε το νεαρό βασιλιά της Μακεδονίας, για να τον δείξει. “Αλλά αυτός δε φάνηκε ευχαριστημένος. Περμένει να δη το πρόσωπό του πιο όμορφο; “Η πιο μεγαλόπρεπο; “Η πιο τρομερή;

— Σε απεικόνισα όπως είσαι, του είπε ο μεγάλος ζωγράφος και φίλος του, βέβαιος για το έργο του.

“Ο Άλέξανδρος, όμως, εξακολουθούσε να δειχνεται διστακτικός. Δεν αποδοκίμαζε το έργο, άλλ’ ούτε και κανένα εγκώμιο έδωγαν από το στόμα του. “Ο Άπελλης του είπε τότε με κρυφή πίσω απ’ αυτό κι’ έτρεξε να φέρη το άλογο του βασιλιά, πού, μόλις είδε τον πίνακα, χομέτισε χαρούμενα, αναγνωρίζοντας τον αφέντη του.

— Το άλογο σου καταλαβαίνει καλύτερα από σένα την τέχνη μου, είπε τότε ο Άπελλης στο βασιλιά.

Οι Έρωτες ΤΟΥ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Σ’ έναν άλλο πίνακά του, ο μεγάλος ζωγράφος παρέστρεψε την ωραιότατη Λαρισαία έταίρα και φίλη του βασιλιά Παγκάστη σαν Άναδυμένη Άφροδίτη. “Ο Άλέξανδρος έμεινε έκστατικός μπροστά σ’ αυτό τον πίνακα. Άλλά και ταυτόχρονα περσάχτηκε.

— Νόμιζα πως μόνο εγώ ήξερα την όμορφή της Παγκάστης, είπε. Πώς γίνεται αυτός ο πίνακάς σου να είναι το ίδιο τέλειος όσο και το πρωτότυπο;

— Άπελλης χλώμιασε. — Μου ήταν αρκετό να δώ κάποτε το πρόσωπό της, για να πλάσω άμέσως με τη φαντασία μου και το κομψί της, άπάντησε. “Η όμορφή μίλησε και τόνισε στην ψυχή μου και δε μου ήταν πιά δύσκολο να παραστήσω την ύπεροχη Παγκάστη. Μέρους και νύχτες, η εικόνα της δεν έφευγε από το μυαλό μου. Έδινε φτερά στη φαντασία μου, λίκνιζε τα όνειρά μου, γέμιζε τη σκέψη μου... “Ήταν σά νάβλεπα την ίδια την Παγκάστη μπροστά μου... Σταμάτησε σαστισμένος και σκούπισε τον ιδρώτα που έτρεχε από το μέτωπό του.

— Μιλάς σαν έρωτευμένος, είπε ο Άλέξανδρος. “Ο Άπελλης τάραχηκε.

— Πώς θα τολμούσα; τράυλισε. Μιά τέτοια σκέψη δε θα μπορούσε ποτέ να περάσει από το μυαλό μου.

— “Η καρδιά δεν έχει σχέση με το μυαλό, είπε ο Άλέξανδρος. “Ομολόγησε πως άγαπάς την Παγκάστη.

— Συγχώρεσέ με, βασιλιά, παρακάλεσε ο Άπελλης. “Ο μικρός γιός της Άφροδίτης δε μας ρωτάει όταν μάς πληγώνη με τα βέλη του... Τό είπες και μόνος σου πως η καρδιά δεν έχει σχέση με το μυαλό... Θα με λυποσουν αν ήξερες πόσο πάλεψα για να ξεριζώσω αυτό το αίσθημα! Άλλά, αν η καρδιά μου έρταζε, η σκέψη μου είναι άγνη... Είσαι πιά εύτυχιος από μένα, είπε συλλογισμένος ο Άλέξανδρος. Γιατί, μ’ όλο που θαύμαζα πάντα την όμορφη Παγκάστη, δε μπόρεσα ποτέ να την άγαπήσω.

Και πρόσθεσε έπειτα από μιά στιγμή: — Γι’ αυτό πήρα την άποψη να σου τη χάρισω. “Η Παγκάστη είναι απ’ αυτή τη στιγμή δική σου.

“Ετσι, η όμορφη Λαρισαία έταίρα πέρασε από τον Άλέξανδρο στον Άπελλη, που την έκαμε άργότερα γυναίκα του.

“Ο Αλέξανδρος άναφέρει, ότι η Παγκάστη ήταν κι πρώτη γυναίκα στην οποία μίλησε ο Άλέξανδρος. Άλλοι συγγραφείς, όμως, δίνουν τα πρώτα στην περίφημη Θάϊδα, τη φίλη του ποιητού Μενάνδρου, που ο Άλέξανδρος, φεύγοντας από την Άθήνα, κατόπιν της πρώτης και μοναδικής έπισκεψής του στην πόλη της Παλλάδος, την πήρε μαζί του. “Η Θάϊς τον συνόδευσε κατόπιν στη Μικρά Άσία κι’ ήταν εκείνη που, σε στιγμή κραυγής, έκαψε τα άνάκτορα της Περσέπολεως.

“Ο Άλέξανδρος, ενώ συνέχιζε το μεγάλο κατκτητικό και έκπολιτιστικό έργο του, εβρίσκε πάντα καιρό, άνάμεσα σε δυο μάχες, για να τον άφιερώση στον έρωτα. Άξιολογμένη είναι η έφημερη περιπέτεια του με τη Φάλεστρι (ή Θάλεστοια), κατόπιν της πέρασής του από την Υρκανία.

Αυτή η Θάλεστρις ήταν βασίλισσα των Άμαζών, που κατοικούσαν γύρω στο Θερμόδονα ποτάμι. Νέα και έξαιρετικά όμορφη, έφτασε μιά μέρα στο στρατόπεδο του Άλέξανδρου, έχοντας γύρω της τριακόσιες άμαζόνες, όπλισμένες με τόξα και άκόντια, και ζήτησε να δη το νεαρό βασιλιά. Στήν ερώτησή της απ’ αυτόν, άπάντησε: — “Ήρθα να αμείω μαζί του για ν’ άποχτήσω απ’ αυτόν παιδί.

“Ήταν μιά άπάντησι άμή, θαρρολέα και γεμάτη ύπερηφάνεια. “Η Θάλεστρις δεν είχε βρή ως τότε κανένα άνδρα άξίο της. Τό παρθενικό κομψί της θα τό χάριζε τώρα στο μεγάλο κατακτητή, που η όψη του είχε φτάσει στ’ αυτιά της. “Αν είναι τόσο μεγάλος όσο τον λένε, τότε τό παιδί που θα γεννηθή από την έννοιά μας θα είναι άπαράμυλλο σε όμορφη, άνδρεία κι’ άρετή, είχε πη.

“Αυτοί οι άμαζικοί γάμοι, που έγιναν στα Σοδοά τό 324 π. Χ., συμβόλισαν την έννοια της άύσεως με την Άνατολή, τό έλληνοικό πνεύμας με τις παρτιάσεις φιλοσοφίας και θρησκείας της Άσίας. Πέντε άμέρες κράτησαν οι γιορτές. “Η στήριξη των συμποσίων περιλάμβανε έκαστο άνάκτορο. Οι στρατιώτες κι’ έταίροι, σύμφωνα με την έλληνική συνήθεια, έτρωγαν κι’ έπιαν μισοέκπαμνοί πάνω σ’ αυτά. “Ιδιαίτεροι θέλαμοι είχαν προετοιμασθή επίσης για άλους. Τα κρεβάτια των έταίρων είχαν άσμεμένα πόδια, τού δε Άλέξανδρου, χρυσά. “Ο λόγος, μέσα στις άπέραντες αούλες, συμποσίαζαν χιλιάδες στρατιώτες.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

“Ο Άλέξανδρος γοητεύθηκε από την όμορφή της και τ’ άλλα της χαρίσματα. Και θέλησε να την κρατήσει κοντά του.

— Μείνε, της είπε. Θα σε κάνω βασίλισσα. — Βασίλισσα είμαι, άπάντησε η Θάλεστρις.

— Δε θέλεις, λοιπόν, να γίνης γυναίκα μου; — Θα μπορούσε να μου δώσης μεγαλύτερη ελπίδα απ’ αυτή, που μου χάρισε τις ήμέρες που έμεινα μαζί σου; Αυτή την εύχυσια, μένοντας κοντά σου, ίσως τη χάσω. Ένώ, φεύγοντας, θα την κρατήσω παντοεινάρια... “Η Θάλεστρις δεν πρόκειται να γνωρίση άλλον άντρα. Θα ζήση με την άνάστησή της μεγάλης εύτυχίας της. Μην τη λυπάσαι, βασιλιά. Είναι η πιο εύτυχιος από όλες τις γυναίκες!...

“Εφυγε τη δέκατη τρίτη ήμέρα κι’ ο Άλέξανδρος της χάρισε πλούσια δώρα και τη συνόδευσε ως τα σύνορα.

Την κόρη αυτής της Βαρσίνης ο Άλέξανδρος την έδωσε ως σύζυγο στον πολύτιμο συνεργάτη του Λακεδαιμόνιο ναύαρχο Νέαρχο, που πρώτος είχε περιπλύνει κι’ είχε εξερευνηθεί τις Ίνδιες.

“Ενα περίπου χρόνο άργότερα, στις 13 Ίουνίου του έτους 323, ο Άλέξανδρος πέθανε, εαφνικά, αφού οι στρατιώτες του, που ήθελαν να τον δούν για τελευταία φορά, παρήλασαν μπροστά του σε νεκρική σιγή. Πίσω του άφησε τέσσερις σύζυγους, τη Ρωξάνη, τη Στάτειρα, την Παρυσάτιδα και τη Βαρσίνη.

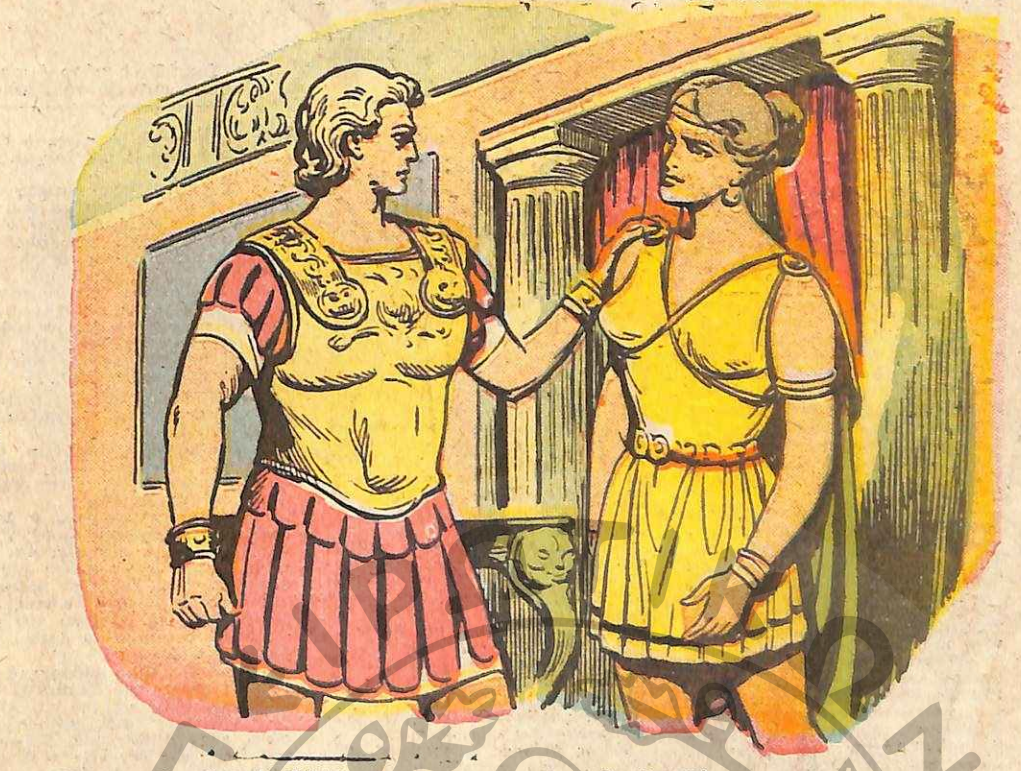
Ποιά ήταν η τύχη αυτών των γυναικών; “Η Ρωξάνη ήταν έγκυος. Αποφασίστηκε, λοιπόν, ότι, αν έφτανε στον κόσμο άγόρι, τό παιδί αυτό θα βα

Μεθυσμένος από τούς θριάμβους του, ο Άλέξανδρος είχε κυριευθή τώρα από έναν άστερευτο έρωτικό οίστρο. Λίγο καιρό άργότερα, έκανε σύζυγο του την Παρυσάτιδα, που ήταν κόρη του βασιλιά Άλέξανδρου του Άγρου κι’ έπειτα τη Βαρσίνη, κόρη του βασιλιά Άρταξέρξου, που είχε παντρευτή πρώτα τον Ρόδιο Μέντορα, μυστικοσύμβουλο του Άρταξέρξου του 3ου κι’ έπειτα τον άδελφό του Μένωνα, κι’ είχε μείνει χήρα κι’ από τούς δυο. (“Ο τελευταίος είχε ξεκινήσει με στρατό και στόλο, για να μεταφέρει τον πόλεμο στην Έλλάδα, αλλά πέθανε στο ταξίδι κι’ έτσι ο επικίνδυνος αντίπερισταμός, που λογαρίαζε να φέρη στα σχέδια του Άλέξανδρου, ματαιώθηκε.

Την κόρη αυτής της Βαρσίνης ο Άλέξανδρος την έδωσε ως σύζυγο στον πολύτιμο συνεργάτη του Λακεδαιμόνιο ναύαρχο Νέαρχο, που πρώτος είχε περιπλύνει κι’ είχε εξερευνηθεί τις Ίνδιες.

“Ενα περίπου χρόνο άργότερα, στις 13 Ίουνίου του έτους 323, ο Άλέξανδρος πέθανε, εαφνικά, αφού οι στρατιώτες του, που ήθελαν να τον δούν για τελευταία φορά, παρήλασαν μπροστά του σε νεκρική σιγή. Πίσω του άφησε τέσσερις σύζυγους, τη Ρωξάνη, τη Στάτειρα, την Παρυσάτιδα και τη Βαρσίνη.

Ποιά ήταν η τύχη αυτών των γυναικών; “Η Ρωξάνη ήταν έγκυος. Αποφασίστηκε, λοιπόν, ότι, αν έφτανε στον κόσμο άγόρι, τό παιδί αυτό θα βα

— Μείνε! της είπε ο Άλέξανδρος. Θα σε κάνω βασίλισσα!

αίλεσε μαζί με τό Φίλιππο τον Άρριδαίο, νόθο γιό του Φιλίππου και έτεροθαλή αδελφό του Άλέξανδρου, που άνακτορήθηκε επίσης βασιλιάς. “Αλλά και της Στάτειρας η έγκυοςμένη φαινόταν πιθανό, μ’ όλο που δεν ήταν βέβαιη. “Η Ρωξάνη αποφάσισε τότε να γλυτώση από την επικίνδυνη αντίπαλο και τη δολοφονήσει λίγο καιρό μετά τό θάνατο του Μεγάλου Άλέξανδρου.

Αυτό ήταν τό πρώτο έγκλημα, που θα τό διαβέγονταν σε λίγο κι’ άλλα. Μερικά χρόνια άργότερα, ήρθε η σειρά της Ρωξάνης, που τη στραγγάλισε ο έμπιστος του Κασσάνδρου Γλαυκίας, μαζί με τό νεαρό Άλέξανδρο, τό γιό που είχε φέρει στον κόσμο.

Για την Παρυσάτιδα δεν έχουμε πληροφορίες και τό πιθανότερο είναι, ότι οι διάδοχοι του Μεγάλου Άλέξανδρου την άνέθρσαν, για τό λόγο, ότι δεν είχε γίνει μπόρεσε, σκεπάζει, ούτε να τούς άφελψη, ούτε να τούς βλάψη.

“Η Βαρσίνη, έξ άλλου, είχε φέρει στον κόσμο ένα παιδί, τον “Ηρακλή. Μετά τό θάνατο του Άντιπάτρου, ο διάδοχος του Πολυπερχαν, θέλοντας να εξουδετερώση την έναντίον του άναρχία του Κασσάνδρου, σκέφτηκε να έποστηρίξη τό δικαίωμα αυτό στο παιδί στο θρόνο, για να στερηθή τη δική του θέση. Άλλά, άργότερα, ήρθε σε μυστική συμφωνία με τον Κασσάνδρο και δολοφόνησε τη Βαρσίνη και τό γιό της, πράγμα που δεν τόν άφέλησε, άλλωστε, γιατί σε λίγο έλασε τό θρόνο του και η ζωή του.

“Επειτα από αυτό τό έγκλημα (309 π. Χ.), τελευταίο στη σειρά, κανένας άπόγονος του Μεγάλου Άλέξανδρου δεν άπόμεινε στο προσκήνιο της ιστορίας.

Ε. ΣΑΝΔΗΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Σούζαν απομακρύνθηκε από τη γοητευμένη απ' τον καθρέφτη, αφού είχε προσπαθήσει για πολλή ώρα να μεταβάλει την αλογουρά της σε κότσο. Αυτό το χτένισμα δεν της πήγαινε καθόλου.

«Μόνο αν είχα το λεπτό πρόσωπο της μαμάς, θα μπορούσα να τραβήξω ψηλά τα μαλλιά μου» σκέφθηκε.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που συνέκρινε τον εαυτό της με τη μητέρα της, την Άντελ, και πάντα τον εύρισκε κατώτερο. Κι όμως δεν είχε δικήν. Η Άντελ ήταν μία γυναίκα 35 χρονών, αμορφη ακόμη, αλλά χωρίς τη δεκαεπτάχρονη δροσιά της Σούζαν. Το δέρμα της έμενε άπλοο, μα είχε χάσει τη βελούδινη όψη της νεότητος.

Παρ' όλ' αυτά, ήταν αλίμενη πώς δλοι οι άντρες τη θαύμαζαν και πως θα μπορούσε να διαλέξει τον καλύτερο, αν ήθελε. Μα, από τότε που είχε πεθάνει ο άντρας της, αφιονίστηκε την μ' ένα μωρό στην αγκαλιά, η Άντελ είχε ξεχάσει πως ήταν ακόμη νέα και πως μπορούσε να ξαναφτιάξει τη ζωή της. Είχε αφήσει πολλές προτάσεις γάμου, για να μη δώσει στην κόρη της πατρίδα.

Η Σούζαν το ήξερε, κι αυτός ήταν ένας λόγος που την έκανε ν' αγαπάει ακόμη περισσότερο τη μητέρα της. Κατά βάθος όμως τη ζήλευε τρομερά...

Αδελφισμένος έρωτας

Ίσως να μην το ανακάλυπτε ποτέ, αν δεν έμπαινε στη ζωή της ο Γιάν Μπρέδερ. Ήταν ένας ψηλός, γεροδεμένος άντρας, με μαύρα μαλλιά και γελιστό πρόσωπο, που μόλις είχε κλείσει τα 40. Έργαζότανε στην ίδια επιχείρηση με την Άντελ, κι η Σούζαν τον γνώρισε σ' ένα ταξί που έδωσε η μητέρα της.

Απ' την πρώτη στιγμή, τον βρήκε πολύ συμπαθητικό. Είσαι ακόμη παιδί, άλλα μιλώ σαν ώριμη γυναίκα, της είπε ο Γιάν αφού κουβέντιασαν λίγο. — Έγώ; απάντησε η Σούζαν. Κανείς δε μου τόχε ξαναπεί, αυτό... Κι άλλαξε, αν με συγκρίνετε με τη μητέρα μου...

— Γιατί να σε συγκρίνω με τη μητέρα σου; τη διέκοψε ο Γιάν. Είναι φυσικό να έχω πάρα η Άντελ μεγαλύτερη περρά από σένα, αλλά είμαι σίγουρος πως, όταν βρισκόταν στην ηλικία σου, δε θα έρε ούτε τα μισά απ' όσα ξέρεις εσύ.

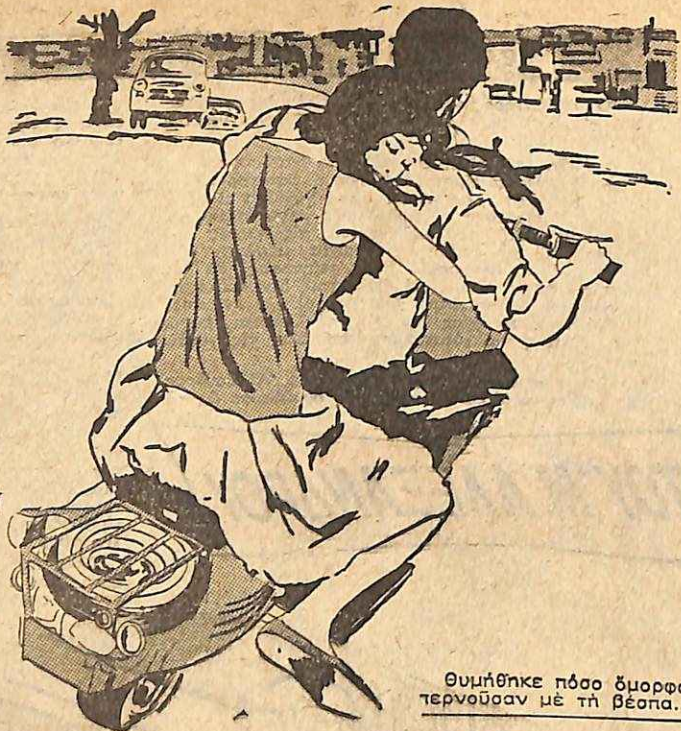
Η κοπελλίτσα κοκκίνισε απ' τη γοηψία της. Κι όταν έπιασε στο κρεβάτι της, έδειξε το βρόδο, δηλαδή στον εαυτό της πως ήταν έρωτευμένη με το Γιάν Μπρέδερ!

Από κείνη τη μέρα, ο Γιάν έχοχταν συχνά να έπισκεφθ την Άντελ και την κόρη της. Έβεινε πάντα μεγάλο ενδιαφέρον για τη Σούζαν και της φρονόταν σαν ένας καλός φίλος. Εκείνη πάλι αναγκαζόταν να περιορίζεται στη φίλδια του αφού δεν της πρόσφερε αυτό που λαχταρούσε: την αγάπη του.

Είχε προσέξει πως η ματιά του άλλαζε, όταν έπεφτε πάνω στη μητέρα της, και πως η έκφραση του γινόταν τότε πιο τρυφερή. «Τον συγκινώσε κι αυτόν με τη γοητεία της! σκεφτόταν με θυμό. Μα δε θα την αφήσω να μου τον πάρει!»

Δεν την ενδιαφέρει καθόλου τα χρόνια που τη χωρίζαν απ' το Γιάν. Ούτε και τα σκεφτόταν καθόλου. Είχε πιστέψει πως αυτός ήταν ο άντρας της ζωής της, και για χάρη του είχε πάψει να κάνει παρέα με τον Τέντυ, το νεαρό γελιότατό της.

Αφού απειληθήκη πως θα μπορούσε να χτενιστεί μεγαλοπρεπώς, η Σούζαν το πήρε απόφαση κι' άφησε τα μαλλιά της να πέσουν ελεύθερα στους ώμους της.

Θυμήθηκε πόσο δμορφα τερνούσαν με τη βροπα...

τους, στη μικρή κομμά, ο Γιάν έπιασε την Άντελ απ' το χέρι και είπε δειλά:

— Σούζαν, είναι καιρός να μάθεις κάτι... Η μητέρα σου κι' εγώ αγαπιόμαστε! Έλουμε ν' αναγγειούμε απόψε τους άρραβώνες μας, αλλά πρέπει να μάς πής πρώτα αν συμφωνείς και σύ...

Η Σούζαν δεν άκουσε τη συγνώμη. Είχε γίνει κατάκλωμη κι' ένιωθε τα γόνατά της να κούνηται. Αυτό που φοβόταν, είχε συμβεί! Η μητέρα της της είχε πάρει τον αγαπημένο της!...

Ήταν έτοιμη να τους φωνάξει την άλλημε, όταν ξαφνικά τα φώτα έσβησαν.

— Θα κήκει η ασφάλεια, είπε η Άντελ. Γρήγορα, Γιάν, πρέπει να τη διαβρώσεις... Είναι ψηλά, πάνω απ' το παράθυρο.

Σε τω ένος σπύρου, η Σούζαν είδε τον αγαπημένο της ν' ανεβαίνει σε μία καρέκλα και να τεντώνεται για να φτάσει την ασφάλεια. Πάρ δεν είχε προσέξει τόσον καιρό ότι ήταν κοντός...

Μα βέβαια, τα δάχτυλά του άγγιζαν με δυσκολία το άνω μέρος του παραθύρου. Τεντώθηκε λίγο ακόμη για να φτάσει... Έχασε την ισορροπία του κι' έπεσε, μαζί με την καρέκλα! Ακολούθησε μία τρομαγμένη φωνή της Άντελ, μία βεβαίως μετάνοια που του είχε μιλήσει έτσι, θυμήθηκε πόσο διορφα περιόσαν με τη βροπα κάποτε και πόσο την παρηγορούσε η παρέα του για την αδιαφορία που της έδειχναν οι φίλοι της μητέρας της. Μα ύστερα η σκέψη του Γιάν την απορόφωσε πάλι τελείως...

Το πόρτυ είχε μεγάλη έπιτυχία. Ο Γιάν έφτασε απ' τους πρώτους και δήλωσε άμέσως στη Σούζαν:

— Απόψε είσαι υπέροχη! Πού είναι το άνοι σου να σε δει;

— Ο Τέντυ; ρώτησε τόχα αδιάφορα η κοπελλίτσα. Δεν τον κάλεσα! Τί δουλειά έχει ένα παιγάρι με τους μεγάλους;

Τα μάτια του Γιάν σοβάρεψαν. — Δεν έχεις δικήν, είπε. Ο νεαρός έπρεπε ναρθεί, για να σο κάνει παρέα. Δεν πιστεύω να θέλεις για καβαλιέρο σου κανένα γέρο σαν κι' εμένα!

— Ω, πώς μιλάει έτσι για τον εαυτό σας; φώναξε θανατηφόρα καθόνη η Σούζαν. Δεν είκατε καθόνη γέρος, και σάσ ποιος από όλους τους νεαρούς του κόσμου! Ο Γιάν φάνηκε σαν να πναισε: σ' άστει τα λόγια της κι' έρε: — Σε πόσο μέρος της Άντελ, που το έγνωρε. Το ύφος του είχε κάτι το παρόξενο, που έκανε τη Σούζαν ν' ανησυχήση. Δεν πρόλαβε όμως να σκεφθ τί μπορεί να συνέβαινε, γιατί η μητέρα της τη φώναξε κι' αυτήν.

Μόλις βρέθηκαν μόνοι οι τρείς

PANTY FORT

Από το έρχόμενο πανηγυρικό Χριστουγεννιάτικο τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αρχίζει η καινούργια συναρπαστική αισθηματική σειρά του έκλεκτου συνεργάτου μας κ.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΑΨΥΧΑ ΔΙΗΓΟΥΝΤΑΙ...

Δεν είναι μόνο οι άνθρωποι, που έχουν ψυχή. Κάθε άλλο. Συνα, μάλιστα, αυτοί κυρίως δεν έχουν ψυχή... Δίπλα τους, τα άψυχα — τα θεωρητικά άψυχα — είναι δυνατόν να κούθουν μέσα σ' ένα, όχι άρκινο κορμί, μια ευαισθησία εκπληκτική, που δε ζητάει παρά άφορη για να εκδηλωθ, να ξεχειλίση και να συνκινήση.

Πραγματικά, βήτανε ευρηγικό αν καταδύνανε τα άψυχα να παραδειγματούσαν τους ανθρώπους και να τους χαρίουνε λίγο αίσθημα...

Από το έρχόμενο Χριστουγεννιάτικο τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αρχίζει το δεύτερο μέρος του συγκλονιστικού δραματικού και κοινωνικού μυθιστορηματος «Αμαρτωλή υπέρτα» της δημοφιλούς Ιταλίδας συνναφώνης

ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

ΕΞΙΛΕΩΣΙ

Ένω το θύμα μιας άστοννης υπέρας έχει δοκιστή έκδικησι, η φλόγα του πρώτου έρωτα μελαγχολία τις καρδιές και φέρνει μαζί της τη συνγνώμη. Έκείνη, που την αγαπούσαν όλοι οι άντρες, βρσκει επιτέλους τη ναλήνη και την ευτυχία κοντά στον ένα, τον έκλεκτό, που κέρδιζε την καρδιά της, ενώ η θεία Δίκη τιμωρεί τη μεναλή ένοχη...

Από το έρχόμενο Χριστουγεννιάτικο τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αρχίζει η νέα αισθηματική σειρά από άρνητες Ιστορίες του

ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕ ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΦΤΕΡΑ

Ο έρως είναι ένας παιχνιδιάρης μικρός θεός που φεροννίζει άπάνω άπο τα ένωμένα κεφάλια δυο ανθρώπων. Τους χαρίζει ευτυχία και τους μεθάει με το ήδονικό ποτό, που τους κερνάει. Με το πέραςμα όμως του καιρού ο έρως τοακίζει και γεννάει κι' αυτός, μαζί με τους ανθρώπους. Τα φτερά του μαρναν και δεν είναι πια ο ευκρινής χωρατατζής, αλλά ένα οκτρό κι' άειόθρηνητο έρείφιμο. Κι' αυτό ακριβώς οι μελαγχολικοί έρωτες με το οπασμένα φτερά παραλαύνουν άπο την καινούργια σε ρά του Βερθέρου.

Από το έρχόμενο πανηγυρικό Χριστουγεννιάτικο τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αρχίζει μια σειρά από έκταρπτικές περιπέτειες ενός καινούργιου σπαρταροτού τύπου του συνεργάτου μας

ΣΠΥΡ. ΔΕΜΕΝΑΓΑ

ΣΟΥΖΗ Η ΤΡΕΛΛΟΚΑΜΠΕΡΟ

Πρόκειται για ένα εξάλλο θηλικό, που έχει πιστέψει στα σοβάρ, ότι διαθέτει καλλιτεχνικά προσόντα τείριας όλκης άστε να θέσει εκποδών τη Βουγιουκλάκη, να συντηρή την Καρέζη, να άρνηση πη άνονου, να εκμνησέναι τη Τέσην Μάνσφελντ και να έξοστρακίση τη Σοφία Λόρεν! Και το σπουδαίο ότι όλα αυτά τα πιστεύει φανατικά με άποτέλεσμα να νίεται... θούκινο ή κουγάνηνη Σούζη η Τρελλοκαμπέρω!

ΤΟΝ βρήκα στο γήπεδο του Παναθηναϊκού.

— Τί αγαπάς περισσότερο στη ζωή σου, νεαρέ; τον ρώτησα.

— Απάτησε άδίσταχτα, δίχως να σκεφτή:

— Τον Παναθηναϊκό!

— Γιατί;

— Γιατί φοράω τη φανέλλα του.

— Κι' αν δεν τη φορούσες;

— Τότε θ' αγαπούσα τον... Παναθηναϊκό.

— Καταπράσινο, δηλαδή, έ;

— Έσκυψε το κεφάλι, κι' χαμογέλασε. Στά μάτια του, τα καστανά, μεγάλα μάτια του, παιχνιδίσε μια φλογίστα-άστραπή. — Τότε θ' αγαπάς; — Τό νασαι «πράσινος» είναι μεγάλη τιμή. Και μάλιστα όταν δεν είσαι πράσινος φίλαθλος, αλλά πράσινος παίχτης.

Κάτι θέλησε ακόμη να προσθέσει, αλλά τα λόγια σταμάτησαν στα χείλη του. Και πάλι η μικρή φλογίστα ξανάκανε την εμφάνισή της στα μάτια του.

Δίπλα του, ο Άγγλος προπονητής, κ. Γκέιμ, ντυμένος τη φόρμα του, παρακολουθούσε σιωπηλός τη συνδιάζε. Άμφιβάλλω αν κατάλαβε δυο λέξεις απ' όλη τη συνομιλία μας, μια κι' ο άνθρωπος δε γνωρίζει Έλληνικά. Όστόσο, κύταζε το νεαρό βλαστάρι του, καμαρώνοντας, σαν την κλώσσα, που βλέπει το στεριουπύλι της να ξεθαρρεύει στη χλόη και να πραγματοποιή τα πρώτα του βαρραλέα βήματα.

Κι' εγώ, με τη σειρά μου, βάλθηκα να τους καμαρώνω και τους δυο.

Ο δάσκαλος κι' ο μαθητής ο αγαπημένος. Τα γεράματα, που κάποτε, σε άρχαίους καιρούς, ήταν στην όρη και στο φουντωμένο πάθος. Πάσα πράγματα, στ' αλήθεια, δε μπορούν να συνθεστούν, όταν οι δυο αυτοί άκρογωνιαίοι λίθοι της ζωής, συνταίριαστούν άρμονικά. Άκόμη και θαύματα.

Ένα τέτοιο θαύμα έγινε μπροστά στα μάτια εκστοπέντε χιλιάδων φίλαθλων, μια άπο τις τελευταίες Κυριακές.

Ήταν ένα ήλιόλουστο άπόγευμα, που θαρρείς πως ο γεροχειμώνας τόχε κλέψει απ' την τόπη του καλοκαιριού και το φύλαγε για να το προσφέρει στον Πιτυχούτη, μεσοχείμωνα.

Οι κερκίδες του γηπέδου της λεωφόρου Άλεξάνδρας κατάμεστες. Άκόμα κι' ο χώρος έξω απ' το γήπεδο είχε μυρμηγκιάσει άπο τους «άτυχους» και άργασοτημένους, που, μη βρίσκοντας στήληριο είσοδου, παρέμειναν έξω απ' τις κλειστές πόρτες, μη θέλοντας να το κουνήσουν άπό στες πόρτες, μη έβλεπαν το μάτς, τουλάχιστο θα κεί. Άν δεν έβλεπαν το μάτς, τουλάχιστο θα μπορούσαν να μυρίσουν την άτμόσφαιρά του και ακούνε τις ίαχες.

Ο άγώνας, που θ' άρχιζε σε λίγο, θεωρούνταν άπο τους δυσκολότερους για την ελληνική πρωτάθλητη. Παναθηναϊκός — Προοδευτική. Ποιος μπορούσε να προσέφληση τη νίκη;

Έτυχε να παρακολουθώ ήταν άπο τις έλάμαχια και όμολογώ πως ήταν μια άπο τις έχιστες φορές, που χάρηκα πραγματικό ποδοσφαιρικό θαύμα στην Έλλάδα.

Θάταν πολύ να ίλορηιστώ πως αίτια του έκπληκτικού αυτού παιχνιδιού ήταν ο νεαρός Πιτυχούτης. Όστόσο, άβουν μέσα στα πράγματα, αν έλεγαι πως το νεαρό άστέρι της στήλης, τα ήταν ένας άπο τους δυο-τρείς βασικούς συντελεστές του.

Ήταν η δεύτερη φορά, που φορούσε τη φανέλλα της πρώτης ομάδας, ο Ζαχαρίας. Πολυ νεαρός ακόμα για τέτοιο βάρος, 18 μόλις χρονών, μα μπορούσε, άρα γε, να «σταθεί» σε τόσο μεγάλη μάτς:

Βέβαια, τα προσόντα του ήταν γνωστά, άπο τον καιρό που έπαιζε στην πρώτη ομάδα του «Ηλυσιακού», άπ' όπου τον είχε πάρει ο ΠΑΟ.

Με μετεγγραφή. Τάχης, όρημτικός, τεχνίτης και ακούρατος, γεμάτος σφύριος και ζωντάνια, μια μηχανή που κινιόταν άσταμάτητα, δίχως ίχνος κοπώσεως, έγγυόταν για μια καλή άδόδο.

Οι φίλαθλοι, μόλις ο διατητής έβαλε τη σφυρίχτρα στα χείλη και έδωσε το σήμα της έναρξης του άγώνος, τον είδαν σαν ένα μεγάλο έρωτηματικό.

Δυο άρες άργότερα, όταν ο ρέφερης σφύριξε τη λήξη, στη θέσι του έρωτηματικού είχαν μπη τρία θαυμαστικά στη σειρά.

— Ο Πιτυχούτης!!!

Δεν είχαν σμύθη και πολλά πράγματα στο διάστημα των δυο αυτών άρών. Άπλως ο «Παναθηναϊκός» είχε νικήσει το δύσκολο και σκληροτρατήλο αντίπαλό του με το έκπληκτικό σκόρ των 8—1.

Μέσα στο πράσινο χορτάρι του σταδίου είχε ξανάκωνάσει ένας θρύλος, που πριν άπο 18 ξανάκανε γεμάει τις καρδιές των φίλων με τέτοια ίερή χαρά και έξαλλη περηφάνεια.

— Όσα και τα χρόνια του Πιτυχούτη.

— Κι' ο Ζαχαρίας; — Ένας φίλαθλος τόπε έπιγραμματικά, καθώς το πλήθος, με δακρυμένα μάτια, ξεγυρνόταν στη λεωφόρο Άλεξάνδρας και τις παρόδους:

— Άν σήμερα έλειπε ο Πιτυχούτης, έμεις δε θα κλαίγαμε σα μαρά παιδιά άπο τη στιγμή.

Ήταν τα λόγια του έπιγραμματικά. Και όλοι συμφώνησαν. Πού να ξέραν, αλήθεια, ότι δεν έ

466 ΤΗΣ ΜΠΑΛΛΑΣ

Ζ. ΠΙΤΥΧΟΥΤΗΣ: Ο «πράσινος» στρατιώτης και ο στρατηγός

κλαιγαν μονάχα αυτοί εκείνη τη στιγμή.

Κάτω στ' αποδυτήρια του «Παναθηναϊκού», σε μια γωνίσα, ο νεαρός Ζαχαρίας, το άγόρι των 18 χρονών, με τα καστανά μαλλιά και τα καστανά μάτια, που είχε σκηώσει το μεγαλύτερο βάρος του άγώνα κι' είχε με φανατισμό μεσαιωμικά σταυροφόρου δουλέψει για τη νίκη, παράμερα άπο τους άλλους συμπαίκτες του, είχε κλειστή στον εαυτό του, βαρύς κι' άμυλτος.

— Γιατί; — Γιατί φοράω τη φανέλλα του. — Κι' αν δεν τη φορούσες; — Τότε θ' αγαπούσα τον... «Παναθηναϊκό»!

Ή κουβεντούλα μας έγινε προχθές, την παραμονή του μεγάλου άγώνος μεταξύ «Παναθηναϊκού» Χράντες, για το κύπελλο πρωταθλητηνών Ευρώπης. Πλήθος περιέργων είχε συγκεντωθ γύρω μας και παρακολουθούσε. Κι' άπο μ' αν άκρη ο κ. Γκέιμ καμάρωνε το κλωσσοπούλι του.

— Τότε πρέπει να κερδίσετε αύριο τους Τσεχοσλοάκους. Άν χάσετε, τί θ' άπαίγιναι, με τέτοια αγάπη, που τρέφει στην όμάσα σου;

Σήκωσε το κεφάλι και είπε απλά:

— Ο' άγωνιστούμε. Οι φίλοι μας δε θα φύγουν ντροπισμένοι άπο το γήπεδο.

Τον κύταζε καθώς απομακρυνόταν, στρώνοντας με το χέρι τα κοντοκομμένα, σα βούρτσας, μαλλιά του.Στο νού μου ήρθαν κάτι λόγια παλιά: «Ου κατασχύνω όπλα τα ίερά»...

Και με τα μάτια της φαντασίας, αντίκρυσα το θέαμα, που κάποτε, σε άρχαίους καιρούς, ήταν συνήθισμένο στην άγαπημένη πόλη της Παλλάδος: Χιλιάδες νέοι, δε μπορούν να συνηθίσουν, όταν οι δυο αυτοί άκρογωνιαίοι λίθοι της ζωής, συνταίριαστούν άρμονικά. Άκόμη και θαύματα.

— Ου κατασχύνω.

Σημασία δεν είχε η νίκη, αλλά η θέλησι γ' α τη μάχη. Ή θέλησι για τον άγώνα.

Σκέφτηκα. Ή ψυχή της νεολαίας είναι η ίδια. Της ελληνικής νεολαίας, έννοω. Και τα ίδανικά της. Τόσο στο πεδίο της μάχης, όσο και στο πεδίο της ευγενικής άμιμλής των στίβων.

Κι' έκαμα μίαν εύχη:

Νάταν η ζωή μας, η σύγχρονη ζωή των πυραύλων και της πυρετικής προόδου, να γελιστώ τα πεδία των μαχών και να τα μετατρέψη σε άθλητικούς στίδους.

Και να γέμισε η Έλλάδα άπο στρατιώτες των γηπέδων. Άπο Πιτυχούτηδες, αντί για Λεωνίδες!

Δίπλα μου ο κ. Γκέιμ κυττούσε σκεπτικός το νεαρό ποδοσφαιριστή, που απομακρυνόταν. Ο στρατιώτης κι' ο στρατηγός. Κι' αύριο έχουμε... πόλεμο. Παναθηναϊκός — Χράντες. Νάταν έτσι όλοι οι πόλεμοι!

Και τώρα λίγα μικρά μυστικά:

★ Ο Ζαχαρίας Πιτυχούτης πρωτόπαιζε μπάλα — που άλλω... — στους δρόμους της γειτονιάς του, στους Άμπελοκήπους. Ύστερα γράφτηκε στον «Ηλυσιακό, κι' έπαιζε στην πρώτη ομάδα του το 1958, δηλαδή σε ηλικία 16 χρονών. Τη χρονιά αυτή, άξίζει να σημειωθεί, πως η συμπαθητική ομάδα των Ήλυσίων κέρδιζε το πρωτάθλημα της Α2 κατηγορίας.

★ Στον «Παναθηναϊκό» μετεγγραφέκε ύστερα άπο ενεργείες του άθλητικού παρανόμου κ. Μανταβελάκη. Το ντεμπούτο του το πραγματοποιήσε πριν άπο έναμυο μήνα στο μάτς ΠΑΟ — Άτρουήτου, που έληξε με 5—1. Στον άγώνα αυτόν ο Πιτυχούτης αντίκατέστη τον τιμηρόμενον Άνδρόν, ήταν δε τόσο έπιτυχής η άποδοσί του, ώστε δικαία κατέλαβε τη θέσι του στην πρώτη ομάδα του «Τριφυλλίου». Τελευταία έληθη στην Έθνική μας όμάδα.

★ Τώρα έχ με τους γονείς του, τον πατέρα του, τον κ. Ποθητό Πιτυχούτη, και τη μητέρα του την κ. Χρηστίνη, καθώς και με τα άλλα τέσσερα άδέρφια του — 3 άγόρια και ένα κορίτσι.

★ Σπουδάζει στην Τεχνική Σχολή «Αρχιμήδης» και τώρα εργάζεται στον ΟΤΕ, όλοι δε εκεί μέσα, τον αγαπούν και τον προσέχουν, όπως όμολογεί ο ίδιος.

★ Άπο τους Έλληνες ποδοσφαιριστές άγαπά το Λινοβυλάκη και το Γρηγοριάδη της Δέσας Δράμας.

★ Ή ζωή του είναι... μπάλα και ΟΤΕ. — Τίποτ' άλλο; — Τίποτε.

— Ούτε λίγη ψυχαγωγία; — Μονάχα λίγο θέατρο. Ίδως Χόρν.

— Και τα... κορίτσια; — Ού... έχω κορίτσια. Όταν με το καλό θα σκεφτώ το γάμο.

— Και ποτε θα τον σκεφτής;

— Άσε να πάει κάμια δεκαριά χρόνια μπάλα κι' ύστερα βλέπουμε.

Τι τους νοιάζει το «ύστερα» τους «πράσιους» φίλαθλους; Αυτούς τους ένοιάζει το άθλητικό «έστωρα». Και το «έστωρα» αυτό είναι όχτω χρόνια. Άς έχουν καιρόνια να το χορτάσουν.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Οί καρκίνοι που θεραπεύονται μόνοι τους

Ένα σπάνιο φαινόμενο με πολλές εξηγήσεις

ΟΤΑΝ μιιά γυναίκα 34 ετών, στο Τσιντίνι της Αμερικής, έμαθε πως το όδοντο προξίμο του υπέρ- του της ήταν καρκίνος, ανήλθε να υποβληθεί σε θεραπεία. Ο γιατρός της την έκανε μετά 3 χρόνια μόνο. Το πρήξιμο κι' ο πόνος δεν υπήρχαν πιά. Και η ακτινοσκόπηση απέδειξε πως ο καρκίνος είχε γαθή!

Ένας γέρος 65 ετών, στο Κονέ- κτικτ, έπαυσε από καρκίνο και στους δύο πνεύμονες. Έπί 3 μήνες άδυνάτιζε διαρκώς. Ύστερα άρχισε ξανά να δουλεύει και να κερδίζει όλο και περισσότερο. Ο καρκίνος είχε γαθή!

Ένα θρόνος 4 μηνών είχε καρκίνο των επινεφριδίων, που απλώθηκε γρήγορα στα μάτια και στον εγκέφαλο, παρ' όλα τα φάρμακα και την ακτινο- θεραπεία. Ξαφνικά όμως οι όγκοι άρ- γισαν να ζαρώνουν, κι' όταν το παι- δι έγινε 32 μηνών ήταν τελείως καλά.

Κάθενα από τα εκπληκτικά αυτά πε- ριστάκια αποτελούσε παράδειγμα έ- νος λατρικού θαύματος, που λέγεται «αυτομάτος υποχώρησης του καρκίνου» και που παρατηρείται 1 φορά μονάχα σε κάθε 100.000 περιπτώσεις. Για κάποιον άνευλο λόγο, ένας καρκινοπαθής μπορεί ν' αρχίσει να καλλιεργεί, συχνά δε χωρίς να υπο- βληθεί σε καμία θεραπεία. Ο όγκος παύει να μεγαλώνει ζαρώνει και εξα- φανίζεται.

Δύο διακεκριμένοι Αμερικανοί χει- ρουργοί μελέτησαν τα ιστορικά χρονικά των 60 τελευταίων ετών και βρήκαν 115 τέτοιες περιπτώσεις, απόλυτα εξα- κριβωμένες. Ωστόσο, οι καρκιнологи τονίζουν ότι είναι τόσο σπάνια αυτά τα περιστατικά, ώστε ο άριστος που α- μελεί την ενδελεχόμενη θεραπεία γιατι έλπει να υποχωρήσει μόνος του ο καρκίνος, καταδικάζει τον εαυτό του σε θάνατο.

Η πιθανότητα «αυτομάτου υποχωρή- σης» εξαρτάται κατά πολύ από τον τύπο του καρκίνου. Είναι π.χ. συχνό- τερο στο «νευροβλάστωμα» (καρκίνο του νευρικού συμπαθητικού συστήμα- τος) και στη λευχαιμία, τη συνήθε- ρη μορφή καρκίνου στα παιδιά.

Αντίθετα είναι σπανιότερη στις κοι- νότερες μορφές καρκίνου: «Έχει πα- ρατηρηθεί μόνον 6 φορές στον καρκίνο του στήθους, από 4 στον καρκίνο της μήτρας και του παχέος εντέρου, 3 του στομάχου και 1 των πνευμόνων.

Έξ άλλου, η αυτόματη εξαφάνιση των όγκων παρατηρείται συχνότερα στις θορακικές επιπτώσεις, που θεω- ρούνται απεικτικές. Καρκίνοι που έχουν κάνει μεταστάσεις σ' ένα τσ σώ- μα και που σημαίνουν ύψιστο θάνατο κατά τους γιατρούς, υποχωρούν πιο συχνά από κείνους που βρίσκονται ά- κόμη στην αρχική θέση τους.

Σε 4 περιπτώσεις ο καρκίνος της κύστεως εξαφανίστηκε μέσα σε λίγες εβδομάδες, πριν ακόμα ολοκληρωθεί η έγχειριση σε δύο φάσεις, που γίνεται για την αφαίρεσή του.

Όταν δηλαδή οι χειρουργοί έφα- σαν στη δεύτερη φάση και θέλησαν να κόψουν τον όγκο της κύστεως, είδαν ότι δεν υπήρχε πιά!

Ο δόκτωρ Γουάρεν Κόλ, πρόεδρος της Αμερικανικής Αντικαρκινικής Ε- ταιρείας και καθηγητής της χειρουργι-

κής στο Πανεπιστήμιο του Ίλλινόις, πιστεύει ότι η «αυτομάτος υποχώρηση» θα προσφέρει μελλοντικά στους για- τρούς το κλειδί για τη θεραπεία των καρκίνων εκείνων που θεωρούνται ά- νιστοι. Κατά τη γνώμη του, υπάρχουν μέσα στον ανθρώπινο οργανισμό κάτι που αντίθετα στην πρόδο του καρκίνου, «Όταν οι γιατροί καθορίζουν αυτό το «κάτι» και υπορέσουν να το εκμεταλ- λευτούν, θα έχουν στη διάθεσή τους ένα νέο και ισχυρό όπλο έναντι της φο- βερής άρρώστιας.

Πρόκειται πάντως —όπως πιστεύει ο δόκτωρ Κόλ— για ένα είδος άνοσιας. Πρέπει να σημειωθεί ότι η άνοσια αυτή έχει διαπιστωθεί και με άλλες φύσεως πειράματα και παρατηρήσεις.

Πρό ολίγου καιρού, μερικοί κατόδι- κοι των φυλακών του Όντάγο δέγτη- καν έθελοντικά να τους εισαγάγουν οι γιατροί στο σώμα τους ζωντανά κύτ- ταρα καρκίνου. Το ίδιο έγινε συγγρά- νως στο Ίνστιτούτο Σλόαν Κέτερινγκ της Ν. Υόρκης, σε μία διάδο καρ- κινοπαθών που βρίσκονταν πιά στο τε- λευταίο στάδιο της άσθενείας.

Οι πρώτοι παρουσίασαν πρήξιμο και κοκκινίλα στο σημείο της ένεσεως. Αλ- λά κανείς τους δεν έπαθε καρκίνο. Αντίθετα, στους καρκινοπαθείς, τα «μεταφτευμένα» καρκινώδη κύτταρα εδωκόλησαν, πολλαπλασιάστηκαν και απλώθηκαν σ' όλο το σώμα τους.

Συνεπώς, οι πρόδοι, οι υγιείς, έλ- γαν μία άνοσια, μία φυσική άμυνα κα- τά τον καρκίνο, που έλειπε από τους ήδη καρκινοπαθείς.

Δε θα μπορούσαν λοιπόν οι για- τρού να προκαλέσουν τεχνητή άνοσια κατά του καρκίνου, μ' ένα είδος έμβο- λίου, όπως γίνεται για την ελονμία, τη διφθερίτιδα ή τον τύφο; Είναι πολύ έν- θαρρυντικό το έξης πείσιμα:

Δύο Αμερικανοί γιατροί ελήγαγον άρριμένα καρκινώδη κύτταρα σε ποντί- κια, που ήταν γνωστό ότι δεν πάσι- ναν ποτέ αυτή τη μορφή καρκίνου. Με- τά 36 ώρες, τα σκότωσαν, τα εξέτα- σαν και βρήκαν ότι τα καρκινώδη κύτ- ταρα είχαν όλα καταστραφεί. Κατόπιν πήραν από τους λεμφικούς αδένες τους κύτταρα ζωντανά άκονη και τ' άνα- κτέψαν με καινούργια καρκινώδη. Εί- δαν τότε με το μικροσκόπιο τα πρώτα να επιτίθενται στα δεύτερα και να τα καταστρέφουν όλα, μέσα σε 2 μέρες.

Ακόμη εκπληκτικότερο ήταν το έ- ξης πείσιμα: Οι γιατροί πήραν ύγρο απ' τον εγκέφαλο ανθρώπων που είχαν πεθάνει από λευχαιμία. Ύστερα έκα- ναν το ίδιο σε 14 έθελοντες καταδικω- μένους —άφου προηγουμένως είχαν θεσπιωθεί με άλλα πειράματα ότι ο κίνδυνος να τους μεταδοθεί η άσθενεία ήταν εξαγί- στος. Και πραγματικά, κανείς απ' αυ- τούς δεν έπαθε λευχαιμία. Τέλος, οι γιατροί έφτισαν ένα όρρο απ' το αί- μα αυτών των ανθρώπων και το έτρα- ναν σε άλλη διάδο ποντικών. Ύγ- στερα κάνανε και σ' αυτά τα ζώα έ- νεσι με το ύγρο του εγκέφαλου των

Ακόμη εκπληκτικότερο ήταν το έ- ξης πείσιμα: Οι γιατροί πήραν ύγρο απ' τον εγκέφαλο ανθρώπων που είχαν πεθάνει από λευχαιμία. Ύστερα έκα- ναν το ίδιο σε 14 έθελοντες καταδικω- μένους —άφου προηγουμένως είχαν θεσπιωθεί με άλλα πειράματα ότι ο κίνδυνος να τους μεταδοθεί η άσθενεία ήταν εξαγί- στος. Και πραγματικά, κανείς απ' αυ- τούς δεν έπαθε λευχαιμία. Τέλος, οι γιατροί έφτισαν ένα όρρο απ' το αί- μα αυτών των ανθρώπων και το έτρα- ναν σε άλλη διάδο ποντικών. Ύγ- στερα κάνανε και σ' αυτά τα ζώα έ- νεσι με το ύγρο του εγκέφαλου των

Ακόμη εκπληκτικότερο ήταν το έ- ξης πείσιμα: Οι γιατροί πήραν ύγρο απ' τον εγκέφαλο ανθρώπων που είχαν πεθάνει από λευχαιμία. Ύστερα έκα- ναν το ίδιο σε 14 έθελοντες καταδικω- μένους —άφου προηγουμένως είχαν θεσπιωθεί με άλλα πειράματα ότι ο κίνδυνος να τους μεταδοθεί η άσθενεία ήταν εξαγί- στος. Και πραγματικά, κανείς απ' αυ- τούς δεν έπαθε λευχαιμία. Τέλος, οι γιατροί έφτισαν ένα όρρο απ' το αί- μα αυτών των ανθρώπων και το έτρα- ναν σε άλλη διάδο ποντικών. Ύγ- στερα κάνανε και σ' αυτά τα ζώα έ- νεσι με το ύγρο του εγκέφαλου των

Ακόμη εκπληκτικότερο ήταν το έ- ξης πείσιμα: Οι γιατροί πήραν ύγρο απ' τον εγκέφαλο ανθρώπων που είχαν πεθάνει από λευχαιμία. Ύστερα έκα- ναν το ίδιο σε 14 έθελοντες καταδικω- μένους —άφου προηγουμένως είχαν θεσπιωθεί με άλλα πειράματα ότι ο κίνδυνος να τους μεταδοθεί η άσθενεία ήταν εξαγί- στος. Και πραγματικά, κανείς απ' αυ- τούς δεν έπαθε λευχαιμία. Τέλος, οι γιατροί έφτισαν ένα όρρο απ' το αί- μα αυτών των ανθρώπων και το έτρα- ναν σε άλλη διάδο ποντικών. Ύγ- στερα κάνανε και σ' αυτά τα ζώα έ- νεσι με το ύγρο του εγκέφαλου των

Ακόμη εκπληκτικότερο ήταν το έ- ξης πείσιμα: Οι γιατροί πήραν ύγρο απ' τον εγκέφαλο ανθρώπων που είχαν πεθάνει από λευχαιμία. Ύστερα έκα- ναν το ίδιο σε 14 έθελοντες καταδικω- μένους —άφου προηγουμένως είχαν θεσπιωθεί με άλλα πειράματα ότι ο κίνδυνος να τους μεταδοθεί η άσθενεία ήταν εξαγί- στος. Και πραγματικά, κανείς απ' αυ- τούς δεν έπαθε λευχαιμία. Τέλος, οι γιατροί έφτισαν ένα όρρο απ' το αί- μα αυτών των ανθρώπων και το έτρα- ναν σε άλλη διάδο ποντικών. Ύγ- στερα κάνανε και σ' αυτά τα ζώα έ- νεσι με το ύγρο του εγκέφαλου των

Ακόμη εκπληκτικότερο ήταν το έ- ξης πείσιμα: Οι γιατροί πήραν ύγρο απ' τον εγκέφαλο ανθρώπων που είχαν πεθάνει από λευχαιμία. Ύστερα έκα- ναν το ίδιο σε 14 έθελοντες καταδικω- μένους —άφου προηγουμένως είχαν θεσπιωθεί με άλλα πειράματα ότι ο κίνδυνος να τους μεταδοθεί η άσθενεία ήταν εξαγί- στος. Και πραγματικά, κανείς απ' αυ- τούς δεν έπαθε λευχαιμία. Τέλος, οι γιατροί έφτισαν ένα όρρο απ' το αί- μα αυτών των ανθρώπων και το έτρα- ναν σε άλλη διάδο ποντικών. Ύγ- στερα κάνανε και σ' αυτά τα ζώα έ- νεσι με το ύγρο του εγκέφαλου των

Ακόμη εκπληκτικότερο ήταν το έ- ξης πείσιμα: Οι γιατροί πήραν ύγρο απ' τον εγκέφαλο ανθρώπων που είχαν πεθάνει από λευχαιμία. Ύστερα έκα- ναν το ίδιο σε 14 έθελοντες καταδικω- μένους —άφου προηγουμένως είχαν θεσπιωθεί με άλλα πειράματα ότι ο κίνδυνος να τους μεταδοθεί η άσθενεία ήταν εξαγί- στος. Και πραγματικά, κανείς απ' αυ- τούς δεν έπαθε λευχαιμία. Τέλος, οι γιατροί έφτισαν ένα όρρο απ' το αί- μα αυτών των ανθρώπων και το έτρα- ναν σε άλλη διάδο ποντικών. Ύγ- στερα κάνανε και σ' αυτά τα ζώα έ- νεσι με το ύγρο του εγκέφαλου των

Ακόμη εκπληκτικότερο ήταν το έ- ξης πείσιμα: Οι γιατροί πήραν ύγρο απ' τον εγκέφαλο ανθρώπων που είχαν πεθάνει από λευχαιμία. Ύστερα έκα- ναν το ίδιο σε 14 έθελοντες καταδικω- μένους —άφου προηγουμένως είχαν θεσπιωθεί με άλλα πειράματα ότι ο κίνδυνος να τους μεταδοθεί η άσθενεία ήταν εξαγί- στος. Και πραγματικά, κανείς απ' αυ- τούς δεν έπαθε λευχαιμία. Τέλος, οι γιατροί έφτισαν ένα όρρο απ' το αί- μα αυτών των ανθρώπων και το έτρα- ναν σε άλλη διάδο ποντικών. Ύγ- στερα κάνανε και σ' αυτά τα ζώα έ- νεσι με το ύγρο του εγκέφαλου των

Ακόμη εκπληκτικότερο ήταν το έ- ξης πείσιμα: Οι γιατροί πήραν ύγρο απ' τον εγκέφαλο ανθρώπων που είχαν πεθάνει από λευχαιμία. Ύστερα έκα- ναν το ίδιο σε 14 έθελοντες καταδικω- μένους —άφου προηγουμένως είχαν θεσπιωθεί με άλλα πειράματα ότι ο κίνδυνος να τους μεταδοθεί η άσθενεία ήταν εξαγί- στος. Και πραγματικά, κανείς απ' αυ- τούς δεν έπαθε λευχαιμία. Τέλος, οι γιατροί έφτισαν ένα όρρο απ' το αί- μα αυτών των ανθρώπων και το έτρα- ναν σε άλλη διάδο ποντικών. Ύγ- στερα κάνανε και σ' αυτά τα ζώα έ- νεσι με το ύγρο του εγκέφαλου των

Ακόμη εκπληκτικότερο ήταν το έ- ξης πείσιμα: Οι γιατροί πήραν ύγρο απ' τον εγκέφαλο ανθρώπων που είχαν πεθάνει από λευχαιμία. Ύστερα έκα- ναν το ίδιο σε 14 έθελοντες καταδικω- μένους —άφου προηγουμένως είχαν θεσπιωθεί με άλλα πειράματα ότι ο κίνδυνος να τους μεταδοθεί η άσθενεία ήταν εξαγί- στος. Και πραγματικά, κανείς απ' αυ- τούς δεν έπαθε λευχαιμία. Τέλος, οι γιατροί έφτισαν ένα όρρο απ' το αί- μα αυτών των ανθρώπων και το έτρα- ναν σε άλλη διάδο ποντικών. Ύγ- στερα κάνανε και σ' αυτά τα ζώα έ- νεσι με το ύγρο του εγκέφαλου των

Ακόμη εκπληκτικότερο ήταν το έ- ξης πείσιμα: Οι γιατροί πήραν ύγρο απ' τον εγκέφαλο ανθρώπων που είχαν πεθάνει από λευχαιμία. Ύστερα έκα- ναν το ίδιο σε 14 έθελοντες καταδικω- μένους —άφου προηγουμένως είχαν θεσπιωθεί με άλλα πειράματα ότι ο κίνδυνος να τους μεταδοθεί η άσθενεία ήταν εξαγί- στος. Και πραγματικά, κανείς απ' αυ- τούς δεν έπαθε λευχαιμία. Τέλος, οι γιατροί έφτισαν ένα όρρο απ' το αί- μα αυτών των ανθρώπων και το έτρα- ναν σε άλλη διάδο ποντικών. Ύγ- στερα κάνανε και σ' αυτά τα ζώα έ- νεσι με το ύγρο του εγκέφαλου των

Ακόμη εκπληκτικότερο ήταν το έ- ξης πείσιμα: Οι γιατροί πήραν ύγρο απ' τον εγκέφαλο ανθρώπων που είχαν πεθάνει από λευχαιμία. Ύστερα έκα- ναν το ίδιο σε 14 έθελοντες καταδικω- μένους —άφου προηγουμένως είχαν θεσπιωθεί με άλλα πειράματα ότι ο κίνδυνος να τους μεταδοθεί η άσθενεία ήταν εξαγί- στος. Και πραγματικά, κανείς απ' αυ- τούς δεν έπαθε λευχαιμία. Τέλος, οι γιατροί έφτισαν ένα όρρο απ' το αί- μα αυτών των ανθρώπων και το έτρα- ναν σε άλλη διάδο ποντικών. Ύγ- στερα κάνανε και σ' αυτά τα ζώα έ- νεσι με το ύγρο του εγκέφαλου των

Ακόμη εκπληκτικότερο ήταν το έ- ξης πείσιμα: Οι γιατροί πήραν ύγρο απ' τον εγκέφαλο ανθρώπων που είχαν πεθάνει από λευχαιμία. Ύστερα έκα- ναν το ίδιο σε 14 έθελοντες καταδικω- μένους —άφου προηγουμένως είχαν θεσπιωθεί με άλλα πειράματα ότι ο κίνδυνος να τους μεταδοθεί η άσθενεία ήταν εξαγί- στος. Και πραγματικά, κανείς απ' αυ- τούς δεν έπαθε λευχαιμία. Τέλος, οι γιατροί έφτισαν ένα όρρο απ' το αί- μα αυτών των ανθρώπων και το έτρα- ναν σε άλλη διάδο ποντικών. Ύγ- στερα κάνανε και σ' αυτά τα ζώα έ- νεσι με το ύγρο του εγκέφαλου των

Ακόμη εκπληκτικότερο ήταν το έ- ξης πείσιμα: Οι γιατροί πήραν ύγρο απ' τον εγκέφαλο ανθρώπων που είχαν πεθάνει από λευχαιμία. Ύστερα έκα- ναν το ίδιο σε 14 έθελοντες καταδικω- μένους —άφου προηγουμένως είχαν θεσπιωθεί με άλλα πειράματα ότι ο κίνδυνος να τους μεταδοθεί η άσθενεία ήταν εξαγί- στος. Και πραγματικά, κανείς απ' αυ- τούς δεν έπαθε λευχαιμία. Τέλος, οι γιατροί έφτισαν ένα όρρο απ' το αί- μα αυτών των ανθρώπων και το έτρα- ναν σε άλλη διάδο ποντικών. Ύγ- στερα κάνανε και σ' αυτά τα ζώα έ- νεσι με το ύγρο του εγκέφαλου των

Ακόμη εκπληκτικότερο ήταν το έ- ξης πείσιμα: Οι γιατροί πήραν ύγρο απ' τον εγκέφαλο ανθρώπων που είχαν πεθάνει από λευχαιμία. Ύστερα έκα- ναν το ίδιο σε 14 έθελοντες καταδικω- μένους —άφου προηγουμένως είχαν θεσπιωθεί με άλλα πειράματα ότι ο κίνδυνος να τους μεταδοθεί η άσθενεία ήταν εξαγί- στος. Και πραγματικά, κανείς απ' αυ- τούς δεν έπαθε λευχαιμία. Τέλος, οι γιατροί έφτισαν ένα όρρο απ' το αί- μα αυτών των ανθρώπων και το έτρα- ναν σε άλλη διάδο ποντικών. Ύγ- στερα κάνανε και σ' αυτά τα ζώα έ- νεσι με το ύγρο του εγκέφαλου των

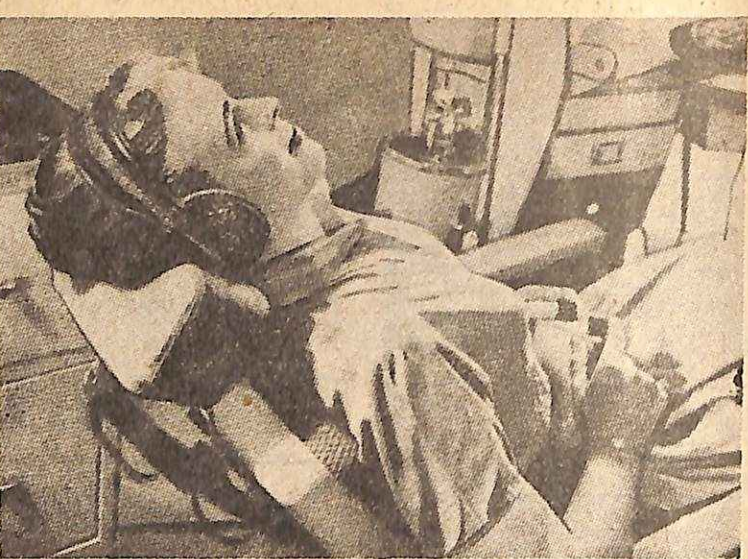
Ακόμη εκπληκτικότερο ήταν το έ- ξης πείσιμα: Οι γιατροί πήραν ύγρο απ' τον εγκέφαλο ανθρώπων που είχαν πεθάνει από λευχαιμία. Ύστερα έκα- ναν το ίδιο σε 14 έθελοντες καταδικω- μένους —άφου προηγουμένως είχαν θεσπιωθεί με άλλα πειράματα ότι ο κίνδυνος να τους μεταδοθεί η άσθενεία ήταν εξαγί- στος. Και πραγματικά, κανείς απ' αυ- τούς δεν έπαθε λευχαιμία. Τέλος, οι γιατροί έφτισαν ένα όρρο απ' το αί- μα αυτών των ανθρώπων και το έτρα- ναν σε άλλη διάδο ποντικών. Ύγ- στερα κάνανε και σ' αυτά τα ζώα έ- νεσι με το ύγρο του εγκέφαλου των

Ακόμη εκπληκτικότερο ήταν το έ- ξης πείσιμα: Οι γιατροί πήραν ύγρο απ' τον εγκέφαλο ανθρώπων που είχαν πεθάνει από λευχαιμία. Ύστερα έκα- ναν το ίδιο σε 14 έθελοντες καταδικω- μένους —άφου προηγουμένως είχαν θεσπιωθεί με άλλα πειράματα ότι ο κίνδυνος να τους μεταδοθεί η άσθενεία ήταν εξαγί- στος. Και πραγματικά, κανείς απ' αυ- τούς δεν έπαθε λευχαιμία. Τέλος, οι γιατροί έφτισαν ένα όρρο απ' το αί- μα αυτών των ανθρώπων και το έτρα- ναν σε άλλη διάδο ποντικών. Ύγ- στερα κάνανε και σ' αυτά τα ζώα έ- νεσι με το ύγρο του εγκέφαλου των

Ακόμη εκπληκτικότερο ήταν το έ- ξης πείσιμα: Οι γιατροί πήραν ύγρο απ' τον εγκέφαλο ανθρώπων που είχαν πεθάνει από λευχαιμία. Ύστερα έκα- ναν το ίδιο σε 14 έθελοντες καταδικω- μένους —άφου προηγουμένως είχαν θεσπιωθεί με άλλα πειράματα ότι ο κίνδυνος να τους μεταδοθεί η άσθενεία ήταν εξαγί- στος. Και πραγματικά, κανείς απ' αυ- τούς δεν έπαθε λευχαιμία. Τέλος, οι γιατροί έφτισαν ένα όρρο απ' το αί- μα αυτών των ανθρώπων και το έτρα- ναν σε άλλη διάδο ποντικών. Ύγ- στερα κάνανε και σ' αυτά τα ζώα έ- νεσι με το ύγρο του εγκέφαλου των

Ακόμη εκπληκτικότερο ήταν το έ- ξης πείσιμα: Οι γιατροί πήραν ύγρο απ' τον εγκέφαλο ανθρώπων που είχαν πεθάνει από λευχαιμία. Ύστερα έκα- ναν το ίδιο σε 14 έθελοντες καταδικω- μένους —άφου προηγουμένως είχαν θεσπιωθεί με άλλα πειράματα ότι ο κίνδυνος να τους μεταδοθεί η άσθενεία ήταν εξαγί- στος. Και πραγματικά, κανείς απ' αυ- τούς δεν έπαθε λευχαιμία. Τέλος, οι γιατροί έφτισαν ένα όρρο απ' το αί- μα αυτών των ανθρώπων και το έτρα- ναν σε άλλη διάδο ποντικών. Ύγ- στερα κάνανε και σ' αυτά τα ζώα έ- νεσι με το ύγρο του εγκέφαλου των

Ακόμη εκπληκτικότερο ήταν το έ- ξης πείσιμα: Οι γιατροί πήραν ύγρο απ' τον εγκέφαλο ανθρώπων που είχαν πεθάνει από λευχαιμία. Ύστερα έκα- ναν το ίδιο σε 14 έθελοντες καταδικω- μένους —άφου προηγουμένως είχαν θεσπιωθεί με άλλα πειράματα ότι ο κίνδυνος να τους μεταδοθεί η άσθενεία ήταν εξαγί- στος. Και πραγματικά, κανείς απ' αυ- τούς δεν έπαθε λευχαιμία. Τέλος, οι γιατροί έφτισαν ένα όρρο απ' το αί- μα αυτών των ανθρώπων και το έτρα- ναν σε άλλη διάδο ποντικών. Ύγ- στερα κάνανε και σ' αυτά τα ζώα έ- νεσι με το ύγρο του εγκέφαλου των

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ

Πολυθρόνες οδοντογιατρού έφοδιασμένες με ειδικά ακουστικά αποτελούν την τελευταία λέξη της πρόδοις στον τομέα της οδοντιατρικής. Τα ακου- στικά αυτά επιτρέπουν στον πάγοντα, του οποίου ο γιατρός περιποιεί- ται τα δόντια, ν' ακούη για κατάλληλη ευχάριστη μουσική, ή όποια όχι μόνο τον άπασχολεί και τον κάνει να μη σκέπτεται συνεχώς αν θα πονέσει ή όχι, αλλά και αυξάνει, όπως αποδείχτηκε, την αντίστασή του στον πόνο. Φυσικά η μουσική αυτή δεν είναι πάντοτε η ίδια, αλλά ποικίλλει ανάλογα με την ηλικία και τις προτιμήσεις του πάγοντα.

λευκαϊκικών. Τα δεύτερα λοιπόν ποντί- κια δεν προσεβλήθησαν από λευαι- μία! Ο όρος απ' το αίμα των άν- θρώπων τους είχε προκαλέσει άνο- σία. Ύστερα όμως κι' άλλες πιθανές εξηγήσεις της «αυτομάτου υποχωρή- σης» του καρκίνου.

1) Ορμονικές μεταβολές μέσα στο σώμα. — Οι όρμονες άρριμένα άδέ- νων έλέγχουν την αύξηση, την άναπα- ραγωγή και το μεταβολισμό των κυτ- τάρων. Οι αλλοιώσεις λοιπόν της έκ- κρίσεώς τους μπορεί να επηρεάσουν την άντιπύξη ενός όγκου.

2) Άσυνήθιστη ευαισθησία άρριμέ- νων καρκίνων σε μικρές δόσεις άκτι- νοβολίας ή φαρμάκων. — Ένα μαρ- 5 μηνών έθεωρείτο καταδικασμένο ά- πό ένα νευροβλάστωμα, που είχε άπω- θη σ' όλο το σώμα. Το γρήγο- ρα λοιπόν, έπί 3 ήμερες μόνο, μικρές ποσότητες της ημικής ουσίας ετρίαι- θυλενομελαΐνης. Πολλές χιλιάδες παιδιά είχαν πάρει το ίδιο φάρμακο χωρίς αποτέλεσμα. Αυτό όμως έγινε τελείως καλά.

3) Ένας ύψιστος πυρετός ή μια δ- ξεία μόλυνση μπορεί να σκοτώσει τον καρκίνο. — Τέτοιες περιπτώσεις, σπ- ανίες βέβαια, έχουν παρατηρηθεί στη

Μικρά επιστημονικά νέα

τραγουδι δεν εξωρτάται απ' την πο- σότητα του άερος που μπορούμε να εισπνεύσουμε, αλλά από τον τρόπο που τον χρησιμοποιούμε κατά την έκ- πνοή.

Οι άθληται που ύπνωτίζονται Τον τελευταίο καιρό, χρησιμοποι- ήθηκε έπανειλημμένα πειραματικό, για την αύξηση της σωματικής άπο- δόσεως διαφόρων άθλητών στους με- γάλους άγώνες. Άλλ' η Αμερικα- νική Ιατρική Έταιρεία καταδικάζει με μία άνακοίνωσή της αυτή τη μέ-θοδο, για τους έξης τρεις λόγους:

1) Με τον ύπνωτισμό μπορεί να χειροτερέψουν διάφορες σωματικές βλάβες, που δεν τις έχει αντίληφθ- ε άθλητής.

2) Ο ύπνωτισμένος άθλητής μπο- ρεί να υπερέβη τα όρια της σωματι- κής άντοχής του και να ξαναπληθ- ήσει έπικίνδυνα τον οργανισμό του, με σοβαρές συνέπειες.

3) Συγκεντρωμένος έντονα στην άθλητική του έπιδόση, άγνοεί τα ά- ποραίτητα και βασικά μέτρα άσφα- λείας του και μπορεί έτσι να τραυ- ματισθ, να χτυπηθεί άσχημα, κλπ. Θά προσέθετε ακόμα ότι το σύστημα αυτό άποτελεί στις άθλητι- κές κοιλίες, κατά το «τυπάρισμα» των άθλων των έμποδισμών.

Επικίνδυνο φάρμακο Ένας διακεκριμένος Αμερικανός

Η ΦΑΛΑΚΡΑ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Θεραπεία και όρμονες για την τριχόπτωση

ΣΤΗΝ τελευταία πενταετία, οι δερ- ματολόγοι έχουν διαπισώσει μία μεγάλη αύξηση του αριθμού των γυ- ναϊκών που παραπονιούνται ότι πέφτουν και άρραίνουν άνησυχαστικά τα μαλ- λιά τους.

Οι λόγοι δεν έχουν εξακριβωθεί. Ί- σως το φαινόμενο αυτό να όφείλεται στις δοσμένες των μαλλιών από νά- υλιο, ή στο σφιχτό τούλιμα των μαλ- λιών σε μπικουκνί, ή στην υπερβολι- κή χρήση διαφόρων καλλυντικών προ- ιόντων για τα μαλλιά.

Πάντως, πρόκειται για ένα είδος φα- λάκρας, σαν αυτής που άποτελούσε ως τάρα το άποκερστικό... προνόμιο του άνδρου φύλου.

Το πέσιμο των μαλλιών μπορεί κά- ποτε να όφείλεται σε μολυσματικές ά- σθένειες.

Πραγματικά παρατηρείται συχνά έ- πείτα από ένα τύφο, μία πνευμονία ή μία έλονσία. Άλλοτε πάλι ακολουθεί η άγκυμοσύνη. Σ' αυτές όμως τις ειδικές περιπτώσεις οι τριχες ξαναφυ- τρώνουν, μόλις λειψη ή έλασθερί επί- δρασις των προσωρινών παραγόντων, που προκάλεσαν την τριχόπτωση.

Δε συμβαίνει όμως πάντα το ίδιο για την έλωση — όπως ονομάζε- ται από τους γιατρούς ή φαλάκρα, Σ' αυτήν, είναι πολύ δύσκολο να ξανα- φυτρώσουν τα μαλλιά που πέσανε.

Έκείνοι που άδέρσκει το άποτελε- σματικό φάρμακο για να ξαναδωθούν τριχες οι φαλάκροι, θά γινόνταν άσφα- λώς πάμπλουτοι!

Πρακτικώς όσος για νέους άν- τρες ή για γυναίκες, είναι δυνατόν κά- ποτε να θεραπευθ, ή έλωση με τη χρήση κατάλληλων όρμονών. Χορηγούν- ται δηλαδή σε τέτοιες περιπτώσεις κορτικοστεροειδή όρμονες από το στόμα ή ΑΣΤΗ σε ύποδοριες ένεσεις.

Αν οι έργαστηριακές εξετάσεις ά- πείδειν έλαττωμένη δράση των θυρε- οειδών αδένων, μπορεί να χορηγηθούν από το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει-

Άν όμως οι έργαστηριακές εξετάσεις ά- πείδειν έλαττωμένη δράση των θυρε- οειδών αδένων, μπορεί να χορηγηθούν από το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει-

Άν όμως οι έργαστηριακές εξετάσεις ά- πείδειν έλαττωμένη δράση των θυρε- οειδών αδένων, μπορεί να χορηγηθούν από το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει-

Άν όμως οι έργαστηριακές εξετάσεις ά- πείδειν έλαττωμένη δράση των θυρε- οειδών αδένων, μπορεί να χορηγηθούν από το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει-

Άν όμως οι έργαστηριακές εξετάσεις ά- πείδειν έλαττωμένη δράση των θυρε- οειδών αδένων, μπορεί να χορηγηθούν από το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει-

Άν όμως οι έργαστηριακές εξετάσεις ά- πείδειν έλαττωμένη δράση των θυρε- οειδών αδένων, μπορεί να χορηγηθούν από το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει-

Άν όμως οι έργαστηριακές εξετάσεις ά- πείδειν έλαττωμένη δράση των θυρε- οειδών αδένων, μπορεί να χορηγηθούν από το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει-

Άν όμως οι έργαστηριακές εξετάσεις ά- πείδειν έλαττωμένη δράση των θυρε- οειδών αδένων, μπορεί να χορηγηθούν από το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει-

Άν όμως οι έργαστηριακές εξετάσεις ά- πείδειν έλαττωμένη δράση των θυρε- οειδών αδένων, μπορεί να χορηγηθούν από το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει-

Άν όμως οι έργαστηριακές εξετάσεις ά- πείδειν έλαττωμένη δράση των θυρε- οειδών αδένων, μπορεί να χορηγηθούν από το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει-

Άν όμως οι έργαστηριακές εξετάσεις ά- πείδειν έλαττωμένη δράση των θυρε- οειδών αδένων, μπορεί να χορηγηθούν από το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει-

Άν όμως οι έργαστηριακές εξετάσεις ά- πείδειν έλαττωμένη δράση των θυρε- οειδών αδένων, μπορεί να χορηγηθούν από το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει-

Άν όμως οι έργαστηριακές εξετάσεις ά- πείδειν έλαττωμένη δράση των θυρε- οειδών αδένων, μπορεί να χορηγηθούν από το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει-

Άν όμως οι έργαστηριακές εξετάσεις ά- πείδειν έλαττωμένη δράση των θυρε- οειδών αδένων, μπορεί να χορηγηθούν από το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει-

Άν όμως οι έργαστηριακές εξετάσεις ά- πείδειν έλαττωμένη δράση των θυρε- οειδών αδένων, μπορεί να χορηγηθούν από το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει-

Άν όμως οι έργαστηριακές εξετάσεις ά- πείδειν έλαττωμένη δράση των θυρε- οειδών αδένων, μπορεί να χορηγηθούν από το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει-

Άν όμως οι έργαστηριακές εξετάσεις ά- πείδειν έλαττωμένη δράση των θυρε- οειδών αδένων, μπορεί να χορηγηθούν από το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει-

Άν όμως οι έργαστηριακές εξετάσεις ά- πείδειν έλαττωμένη δράση των θυρε- οειδών αδένων, μπορεί να χορηγηθούν από το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει- άπ' το στόμα έγκυλινάματα θυρεοει-

Άν όμως οι έργαστηριακές εξετάσεις ά- πείδειν έλαττωμένη δράση των

ΤΟ ΜΠΟΥΡΙΝΙ ΔΥΟ ΜΕΡΕΣ ΤΩΡΑ
βούιζε στο νησί. Βούνα τα κύ-
ματα χτυπάγανε τους απόκρημνους
βράχους και τινάζανε τόν αέρο
τους σα χιόνι, που γέμιζε τις κου-
φάλες και τις φωλιές των θαλασ-
σπουλιών.

Η θύελλα χτυπούσε μ' όλη της
τη δύναμη το σπιτάκι του Σταύ-
ρου Γιαρμπίνη. Έτσι όπως ήταν
απομονωμένο έξω από το χωριό και
παρονομαζόμενο στη μανία του ανέ-
μου... Ο ψαράς είχε βγεί για ψά-
ρεμα εδώ και δυο μέρες και δεν
είχε γυρίσει... Κι' η γυναίκα του,
η Θωμάρα, η φλώρα — το καμάρι
δίου του νησιού κι' ο πειρασμός
των κατοίκων του — έμενε μπρο-
στά στα εικονίσματα, γαντζωμένη
στα νύχια της αγωνίας, περιμέ-
νοντας τον αγαπημένο της να γυ-
ρίσει... Μά θα γυρίσει; Το μπουρί-
νι είχε ξεσπάσει απότομα, λίγο
αφού ο Σταύρος σαλπάρησε με τη
βαρκούλα του, τη «Φτερωτή», για
να ρίξει το παραγαδάκι στ' ανοι-
χτά. Κι' η φλώρα είχε μείνει με
την αγωνία: Μπόρεσε, άραγε, να
ποδίσει κάπου, ή η τρικυμία τον
είχε βρή στο πέλαγος;... Και τό-
τε, μπόρεσε, άραγε, να γλυτώ-
ση, ή...

Δεν άφηνε τα δάκρυά της η φλώ-
ρα να τρέξουνε — δεν κλάινε οι
γυναίκες των θαλασσιανών... Παρα-
κάλεγε μόνο τον Άγιο Νικόλα, τον
προστάτη όλων που άφησαν τη θά-
λασσα και τις μονιές της, ίκέτευε
και την Παναγία, την προστατίσσα

ΟΤΑΝ ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΚΥΒΕΡΝΑ

Η φλώρα άκούμπησε τα χέρια της στους ώμους του...

Ο θυκοφάντης

Όλων των ανθρώπων. Κι' ελπίζε...

Κατά το βράδυ της δεύτερης
μέρας, χτύπησε η πόρτα του σπι-
τιού της. Ήλθε με λαχτάρα η φλώ-
ρα να ανοίξει και, μαζί με τον πα-
γωμένο βορρά, έκανε δυο βήματα
πίσω, βλέποντας μπροστά της αύ-
τό τον άποκρουστικό άνθρωπο, που
τον είχε δώσει από κοντά της με
άποτροπισμό... Την άγαπούσε —
έλεγε — και την είχε ζητήσει από
τη μάνα της. Η φλώρα όμως ά-
γαπούσε το Σταύρο κι' αυτόν έλεγε
της μάνας της, ότι θα έπαυρνε.
Κι' αυτόν πήρε, Κι' ο Φώτης κα-
τάγισε την προσβολή. Τι γάκανε;
Όρκιστηκε όμως να εκδικηθή...

Μπαίνοντας μέσα στο δωμάτιο
ο Φώτης κύτταζε με άγρια ίκανο-
ποίηση τη φλώρα κι' έκλεισε πίσω
την πόρτα.

— Τι θές;... τον ρώτησε ξερά
ή νέα γυναίκα.

— Να σου μιλήσω, φλώρα... της
άποκρίθηκε αυτός, μελίχια.

— Τι έχεις να μου πής;...

— Πολλά... να σου πω τίποτα
από σένα! Φεύγα!

— Άστράψε ο θυμός στα κακά μά-
τια του διαγμένου, του περιφρο-
νημένου θαυμαστή...

— Μη με διάχνεις, φλώρα, ά-
κούστηκε η φωνή του, γιατί αυτό
που έχω να σου πω σε ενδιαφέ-
ρει...

— Τίποτα δε με ενδιαφέρει από
σένα... Φεύγα!

— Αντί να φύγω, ο Φώτης έκασε
με άσβεια σε μια κορτίλα.

— Πρέπει όμως να σε ενδιαφέ-
ρη ο άντρας σου!

— Πόσο μισός δουρούσε αυτές τις
τρείς λέξεις: «ο άντρας σου»...

— Η φλώρα χλωμίωσε:

— Τι έχεις να μου πής για τον
άντρα μου;... Τι έχεις εσύ μαζί
του;...

— Με κακία της πέταξε:

— Τόν περιμένεις;... Δε θα γυ-
ρίσει!

— Χύμηξε άγριεμένη, τόν άσπασε
από τ' αστάκι του και τόν κού-
νησε βίονα!

— Τι είπες, βρέ;... τού φώναξε.

— Ο Φώτης σηκωσε τους ώμους
του:

— Όπως ήσουν και πριν τόν παν-
τρευτής...

— Τα χείλια της κουνήθηκαν κι'
άφίσανε τις λέξεις να βγούνε με
κόπο:

— Είπες... τέτοιο πράγμα;...

— Γιατί να μην τ'ό πώ;...

— Είπες τέτοιο ψέμμα;...

— Ξαναγέλασε εκείνος, ανάδοντας
το τσιγάρο του:

— Γιατί να μην τ'ό πώ;... Κα-
λομελέτα κι' έρχεται...

— Δηλητηρίασε τ'ό φτωχό τόν
άντρα μου με την πιο φοβερή ύ-
ποψία;... Και τώρα, μάλιστα, που
περιμένουμε ένα παιδί να μάς έ-
νοση πιο πολύ;...

— Με κακεντρέχεια και ζήλεια της
πέταξε:

— Και για τ'ό παιδί σας τού
είπα;... μη σε νοιάζει...

— Τι είπες, βρέ φίδι;...

— Με καμάρι της άποκρίθηκε:

— Τού είπα... πώς είναι δικό
μου!...

Η «ιδιαιτέρη» ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ,

98 άφεντικά σε τρία
μόνο χρόνια

Η ΜΟΝΙΚ ΜΠΑΨΛΙΝ έχει ένα
μοναδικό κι' άπαράλληλο ρεκόρ:
μέσα σε τρία μόνο χρόνια, άλλαξε
ένενήντα δικτά (άρθρ. 98) άφεντικά,
ανάμεσα στα όποια βρίσκονται άνθρο-
ποι πολύ μεγάλου διαμετρήματος, ό-
πως ο Νικήτα Χρουστσόφ, ο Ίωσήφ
Τίτο, ο Παντίτ Νεχρού, ο Χάρολντ
Μάιν Μίλλαν, ο Κριστιάν Μένον, ο Φι-
ντέλ Κάστρο, και πολλές άλλες προ-
σωπικότητες, που βρίσκονται στο
προσκήνιο της διεθνούς πολιτικής
ζωής.

— Άλλά θα ρωτήσετε: τί είναι η Μο-
νίκ Μπάυλιν; Έργάζεται στον Όο-
γανισμό 'Ηνωμένων Έθνών, όπου έκ-
τελεί χρέη ιδιαιτέρας γραμματέως
διαφόρων προσωπικοτήτων.

Καμιά άλλη γυναίκα δεν είχε έ-
σως τόσα προσόντα όσα η Μονίκ, για
να εξελιχθή σε διεθνή φυσιογνωμία.
Έχει άμερικανική ύψηλοότητα, αλλά
το βαφτιστικό της όνομα είναι γαλ-
λικά. Ο πατέρας κι' η μητέρα της ά-
νέκουν στη στρατιά των Ρώσων προ-
σφών, που έφυγαν από την πατρίδα
τους μετά την επανάσταση (η μητέρα
της ήταν από τις μεγαλύτερες χορεύ-
τριες της τσαρικής Ρωσίας). Γενή-
θηκε από Πεκίνο. Έμαθε τα πρώτα
γράμματα στην Έθελία και κατόπιν
σπούδασε στην Ίταλία και την Άν-
γλία. Μιλάει άπείραστως έξη γλώσ-
σες: γαλλικά, άγγλικά, ρωσικά, ίτα-
λικά, γερμανικά και ισπανικά. Ξέρει

έπίσης, αλλά λιγώτερο καλά, άρα-
δικά και κινέζικα.

Όπως βλέπετε, η Μονίκ είναι λί-
γο άπ' όλα, σαν ή φύσι να την προ-
ωρίσει για να παίξει διεθνή ρόλο. Στο
φυσικό μοιάζει κάπως με τη Μπριζίτ
Μπαρντό. Είναι σήμερα ηλικίας 26
ετών. Στην αρχή, θέλησε να γίνει χο-
ρεύτρια, όπως ήταν κι' η μητέρα
της. Άλλ' οι άνάγκες της ζωής την
ανάγκασαν να εκμεταλλευθή την πο-
λυγλωσσία της. Προσλήφθηκε έτσι σε
διερμηνεύς στον Ο.Η.Ε. και κατόπιν
της ανέθεσε να χρησιμεύει ως ιδιαι-
τέρη γραμματέως διαφόρων προσωπι-
κοτήτων.

Από τους 98 «μεγάλους άνδρες»,
που εξυπνέτησε ως σήμερα, εκείνος
που συγκεντρώνει τη μεγαλύτερη προ-
τίμηση της, είναι ο Παντίτ Νεχρού.

— Δεν υπάρχει πιο σοφός, πιο κα-
λός και πιο εύγενικός, είπε η Μονίκ
Μπάυλιν. Είχε πάντα μία εύγενική
λέξι στα χείλη του για μένα, όπως
και για όλο τόν κόσμο. Η μνήμη
του είναι αδύνατη, άλλ' αναπληρώνει
αυτή την έλλειψη με την καλωσύνη
και τ'ό χερμόλεό του.

Πολύ καλή έντύπωση της έχει κά-
νει επίσης ο Χρουστσόφ.

— Όταν δε βρίσκεται μπροστά
στον κόσμο, γελάει πολύ λιγώτερο
από ό,τι θα μπορούσε κανείς να φαν-
τασθή, είπε η Μονίκ. Έχει πολύ κα-
λή μύρωση και κάθε άλλο παρά έ-
πιφανειακή. Δε χάνει ποτέ τόν και-
ρό του κι' όταν ο λόγος ενός άντι-
προσώπου δεν τόν ενδιαφέρει, δια-
βάλλει τις μεταφρασμένες διυλίες τόν
άλλον, για να υπογραμμίσει κάποια
φράση ή να σημειώσει κάποια παρα-
τήρηση. Είναι κεραυνοβόλος στις έν-
τιμότητες του και, παρά τ'ό δλοστρόν-
γυλο πρόσωπό του, τραχύς και ήπιος

— Δικό σου;... 'Από πού κι' άς
πού;... Πότε με ζύγωσες, πότε σε
άφρησε να με άγγίξεις;...

Οι φωνές της εξαγριωμένης γυ-
ναίκας σκεπάσανε και τ'ό μπουρί-
νι, που ούρλιαζε έξω... Έτσι, ό-
πως καθόντουσαν κι' οι δυο τους,
δεν άκούσανε την πόρτα να άνοι-
γη, ούτε είδαν έναν άντρα να
μπαίνει σιγά και να κλείνει... Έ-
κατσε σε μία γωνιά κι' άκούγε ά-
πληστα την κουβέντα τους...

Ο Φώτης σηκώθηκε από την
καρέκλα, που καθότανε, και πάτη-
σε με λύσσα τ'ό τσιγάρο του στο
πάτωμα...

— Τ'ό ξέρω πώς με συχαίνεσαι,
της είπε, και γι' αυτό κι' έγώ τού
τά είπα όλα αυτά, για να σε συ-
χαλή κι' αυτός!...

— Κι' είναι δυνατό ποτέ να σε
πιστέψω;...

— Με πίστεψε... Άστράψανε τα
μάτια του, έκανε να χυμήσει πάνω
μου, ύστερα όμως μετάνιωσε, έ-
σκυψε τ'ό κεφάλι του και μου εί-
πε: «Μιά και είναι έτσι, πάρτηνε...
Έγώ φεύγω...» Κι' έφυγε, για να
μη ξαναγυρίσει...

Λυγμοί ταραζάνε τ'ό στήθος της
γυναίκας...

— Και τώρα είσαι δική μου!
της είπε με άγριο πάθος. Δε θα
γυρίσει; Κι' όσα τού είπα ψευτί-
κα, θα γίνουν αληθινά!...

Πετάχτηκε τότε από τη σκιά,
που καθόταν ο άντρας, που είχε
μπή:

— Όχι άκόμη! φώναξε.

Ο Φώτης γύρισε και τόν είδε.

Η φλώρα άκούμπησε τα χέρια
της στους ώμους του.

— Σταύρο!... Άγαπημένο μου...
Γύρισες;...

— Όχι μόνο γύρισα, αλλά ά-
κουσα!

— Άκουσες;... Δόξα σοι ο
Θεός... Γιατί, αν σου τάλεγα έγώ,
δε θα τ'ό πίστευες... Τά άκουσες
από τ'ό δικό του τ'ό πρόστυχο στό-
μα κι' έτσι θα πιστέψης...

Χύμηξε στην πόρτα ο Φώτης,
την άνοίξε και πετάχτηκε έξω. Έ-
κανε να τόν κυνηγήσει ο Σταύρος,
όμως η φλώρα δεν τόν άφησε:

— Δεν άξίζει να τόν σκοτώσης,
αγαπημένο μου... Μιά και δεν κα-
τάφερα να μάς χωρίσω...

Τά χείλια τους ένωθήκανε δι-
ψασμένα.

— Έξω τ'ό μπουρίνι άρχισε σιγά-
σιγά να κοπάζει...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Καθισε, Λουλού μου, να
δης τι άναπαυτικές που είναι
οι μοντέρνες αυτές πολυθρόνες
μου!

Δεν υπάρχει «μίσος». Είναι 'Ελληνίδα και μόλις 'Αθηναία. Γεννήθηκε βέβαια στην Κηφισιά, αλλά ανατράφηκε και μεγάλωσε σ' ένα σπίτι της Λεωφόρου 'Αλεξάνδρας, νομίζω. Μαζί με τα τέσσερα αδέρφια της και τους γονείς της, τον Κώστα και τη Σοφία Βουρλιωτάκη.

— Βουρλιωτάκη, είπατε; Και πώς φτάσατε στο... Μαρτίνι; Εκτός από το γράμμα ωδέν έχου καμιά άλλη συγγένεια ή σχέση τα δυο ονόματά σας.

Σκέπτεται λιγάκι πριν απαντήσει. "Υστερα εξηγεί:

— Μά... ψευδώνυμο είναι. Καλλιτεχνικό ψευδώνυμο.

— Και το Ντέπη. Μήπως κι' αυτό είναι ψεύτικο;

— Όχι. Είναι υποκοριστικό. Δέσποινα είναι τ' όνομά μου.

— Και μένετε ακόμα με τους δικούς σας;

— Ναι. 'Αγαπώ την οικογένεια. Τ' αδέρφια μου, τ' ανήψια μου.

Επάνω: Κι' ένα τοιγάρο. Τυλιγμένη στις γαλάζιες τουλιές, η Ντέπη μπορεί ν' ατενίσει το μέλλον με αξιοδοξία. Κ' α τ' ω: 'Η ώρα του... ψυγείου. 'Η Ντέπη, με ένδυμα του σπιτιού, σας παρουσιάζει τις γαστρονομικές προτιμήσεις της. Ποτά και φρούτα.

— Και τί άλλο αγαπάτε;
— Τα άσπρα τριαντάφυλλα!

— Τώρα ας μιλήσουμε για σάς. Για τα προσόντα σας και τα όνειρά σας.

— Ας μιλήσουμε.

— Λοιπόν, πόση διάμετρο έχει το στήθος σας;

Απαντά άμέσως και με κάποια δόσι ύπερηφανείας:

— 95. Στήθος και περιφέρεια 95. 'Ακριβώς.

— Δεν αμφιβάλω.

— Και η μέση;

— Πενήντα έξη. 'Αλλά...

Κάνει μια κίνηση αδιαφορίας κι' ύστερα δίνει τη συμβουλή της:

— Μην τ' αράξετε αυτά. Είναι γνωστά. 'Εχουν γραφή.

— Τάχα τώρα. Δεν πειράζει. 'Ας τα μάθουν κι' οι άναγνώστες του «Θησαυρού».

Μπορεί μερικοί ν' αμνηστέψουν.

Να και οι άντρες. Οι άντρες, το κλειδί κάθε γυναικείας καρδιάς, κι' ο στόχος κάθε γυναικείας σκέψης. Ο άξονας γύρω από τον οποίο περιστρέφεται κάθε γυναίκα.

— 'Η μήπως δεν περιστρέφονται όλες.

Ντέπη:

— 'Η όμορφη «στάρ» και πρωταγωνίστρια του ελληνικού κινηματογράφου μάς κυττά σοβαρά. 'Υστερα αντίστροφα τους δρους.

— Πού τ' ξέρεις; Μπορεί ν' συμβαίνει το αντίθετο: ν' α περιστρέφονται οι άνδρες γύρω απ' τη γυναίκα.

— Μ' έσένα αυτό συμβαίνει;

— Παρακαλώ. 'Ας μ' μιλήσε για τ' παρελθόν.

— Μά, Ντέπη, πρὸς Θεοῦ. Παρελθόν είναι οι άντρες; Τόσο νέα, τόσο όμορφη και νάχης τόσο περίεργες ιδέες!

Τινάζει τη στάχτη του τσιγάρου της, σιάχνει μια τούφα απ' τα μαλλιά της και επιχειρεί ν' α ξεκαθαρίσει τα πράγματα.

— Οι άνδρες είναι... γάμος, λέει.

— Μπορεί. Μά τότε δεν είναι οι άντρες, αλλ' ο άντρας. 'Υπάρχει λοιπόν στη ζωή σου ο ένας;

Καμιά απάντηση.

— Είναι τουλάχιστον ώριος;

— Χι. 'Η όμορφιά δεν παίζει κανένα ρόλο...

— Τότε ποιά πράγμα έχει σημασία. 'Η ηλικία;

— Ούτε.

— Δηλαδή, μπορεί ο άντρας που θ' αγαπήσεις και θ' α παντρευτείς ν' είναι καί... πενήντα ετών;

— Και ξηντάρης. 'Η και τριαντάρης. 'Αρκεί ν' είναι άνθρωπος καλλιεργημένος και ανώτερός μου.

— Θα βρεθεί, ελπίζω.

— Κι' εγώ τ' ελπίζω. Γιατί, σ' ας εξομολογούμαι, μου άρέσει ο γάμος.

Ντέπη Μαρτίνι. Μια από τις νέες «στάρ» και πρωταγωνίστριες του ελληνικού κινηματογράφου.

Μάλλον ψηλή. Μάλλον λεπτή. Μάλλον σταράτη. 'Αλλά ξανθιά και όμορφη.

— Ένα από τα καινούργια ιδόλυμα της νεολαίας.

— Θάταν μέσα στα πράγματα κανείς, αν συμπέρανε...

— Αλλά όχι. Τάπαινε, άλλωστε, στην αρχή. Τό συμπέρασμα θ' α βγάλτε έσείς, μόνοι σας.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

— 'Η φωτογραφία της Ντέπης Μαρτίνι, που δημοσιεύεται στο εξώφυλλό μας, δροφίεται στον καλλιτέχνη φωτογράφο κ. ΚΑΡΑΠΑΤΣΟΠΟΥΛΟ.

Μια όμορφη φωτογραφία της Ντέπης Μαρτίνι. Δε θάταν προτιμότερο ν' α βρισκατε σεις στη θέση του λαμπαντέρ;

Και τώρα ή ώρα της αναπαύσεως. Λίγο διάβασμα, λίγη νειροπόλποι και σέ λίγο θάρρη ο ύπνος για ν' α διώξη τις άνησυχίες και τις έγνιες.

ΝΤΕΠΗ ΜΑΡΤΙΝΙ

— 'Απ' τ' α καλλιστεία στην θόνη.

ΜΑΛΛΟΝ ψηλή. Μάλλον λεπτή. Μάλλον σταράτη. 'Αλλ' όστόσο ξανθιά. Ξανθιά και όμορφη με μια παράξενη όμορφιά. Τήν κυττάω καθώς κάθεται άντρκου μου, μπροστά στο άνοιχτό παράθυρο, με φόντο τον γαλάζιο ούρανο και μια σειρά από στέγες άθηναϊκών σπιτιών χρώματος κεραμιδι. Και άποκομίζω την πρώτη έντύπωσι.

Ναί. 'Η Ντέπη Μαρτίνι είναι σ' αλήθεια ένα θαυμάσιο πρωτότυπο για φωτογράφησι. Μια από τις εικόνες που τις «θέλει ο φακός».

— Από την πλευρά αυτή δεν είναι παράξενο πώς ή όμορφη Ντέπη εξέλιχθηκε σέ στάρ του κινηματογράφου. 'Η φωτογένεια, τ' α πρώτο προσόν για τήν έπιτυχία ενός ήθοποιού στην θόνη, είναι άναντίρρητα κτήμα της άναψάρετο Παρακάτω όμως:

— Όμολογώ πώς αυτό τ' «παρακάτω» δεν τ' α ξέρω. Και αυτό ακριβώς ψάχνω ν' α βρώ, τ' α ση ώρα που ή συνομιλία μας κυλά άδιάσπτη, πολιτισμένη, χαριτωμένη θάλασσα, μέσα στην άπαλή άπογευματινή άτμόσφαιρα ενός δημοσιογραφικού γραφείου. Μην άναρωτηήτε τί θρήκα. Θα τ' α βρήτε και σεις στο τέλος της καμπάνιας. Και έχει κάποια σημασία, αν όχι για τίποτ' άλλο, τουλάχιστο για ν' α κατατοπισήτε γύρω από τ' α έστ' «στάρ» του κινηματογράφου, έντοπιας παραγωγής.

Χτύπησα πόρτες και παραθυράκια. Τ' α μυαλού και της καρδιάς. 'Αλλά άνοιξαν, άλλα έμειναν κλειστά. 'Ισως από περίσκεψη, ίσως από άλλη αίτία. Και μίλησα για χίλια δυο μικροπράγματα που συνθέτουν αυτό που λέγεται καθημερινή ζωή και δουλειά.

Τ' α συμπέρασμα; Παρακαλώ ν' α θυγάτε μόνοι σας. 'Ιδού τ' α δεδομένα, δηλαδή ή συνομιλία.

— 'Ημαστε εκπρόσωποι όλων των ευρωπαϊκών κρατών εκεί.

— Είχατε «τράκ» όταν παρήλασες με τις άλλες στή «γέφυρα της όμορφιάς»;

— Είχα! Ποιά δέ θαχε; 'Όπως...

— Ναι, λέγε...

— 'Ηρθα 3η στο διαγωνισμό και μια και άνηκα στην πρώτη τριάδα των νικητριών, πήρα και κύπελλο.

— 'Ησουν και τότε τόσο ώραία όσο είσαι τώρα;

— Ναι. Μόνο που τώρα είμαι κάπως περισσότερο άδύνατη.

— Κι' όταν γύρισες απ' τη Φινλανδία, άφοσιώθηκες στ' όν κινηματογράφο. 'Ετσι; Τ' α αγαπούσες φαίνεται.

— Ναι. Τ' α αγαπούσα. 'Αγαπούσα επίσης τ' α χορό. Γι' αυτό σπούδασα στή Μοριάνοβα.

— Σέ ποιές ταινίες πήρες μέρος;

— Κατ' αρχήν στο «Ποτάμι» του Κούνδουρου, τ' α 1958, δηλαδή πριν από δυο χρόνια.

— Σ' αν πρωταγωνίστρια;

— Όχι. 'Αλλά έπαιξα βασικό ρόλο.

— Άλλες ταινίες;

— Ναι. Τ' α «Καλημέρα, 'Αθήνα» και τ' α «Ψίτ, κορίτσια».

— Κι' άλλη μια, Ντέπη. Τήν είδαμε έφέτος. Τ' α «Κορίτσι του δρόμου». 'Ησουν πρωταγωνίστρια σ' αυτή. Φαντάσου! Μέσα σέ δυο χρόνια.

Χωμόγελο. Μετριαφροσύνη. Και σοβαρότης.

— Τώρα τί «γυρίζεις»;

— Τ' α «Σκάνδαλο στο Μιραμάρ» στή Ρόδο. Μου έτυχε εκεί προχτές ένα έπεισοδιάκι χαρακτηριστικό. Γελάσαμε πολύ.

— Για πές τ' α σέ μάς, ν' α γελάσουμε.

Μας τ' α είπε. 'Ιδού τ' α:

Είχε καθήσει, λέει, σέ κάποιο ζαχαροπλαστείο ή ρεστωράν, δέ θυμάμαι καλά, κι' έτρωγε με κάτι φίλες της τ' α γλυκό της ή τ' α φαί της. Κι' ένώ έτρωγε, νεαροί και νεαρές είχαν μαζεuth γύρω και τήν... έπαιζαν με τ' α μάτια.

— Σέ είχαν γνωρίσει;

— Ναι. Μ' είχαν γνωρίσει.

Κι' όπως είναι της μόδας σ' α ήθη της σημερινής νεολαίας, που είναι σφόδρα κινηματογραφόφιλη και «σταροφιλή», έτοιμάζονταν ν' α τής ζητήσουν αυτόγραφο.

— Συνηθισμένη ιστορία, έτσι;

— Ναι. 'Αλλά άκούστε, ν' α δ' ατε. Ξαφνικά, τ' α γκαρσόνι που μ' ας σέρβιρε έρχεται πλάι μου μ' ένα άλλο πρόσωπο ντυμένο με λευκό σακάκι, λευκή ποδιά και λευκή σκούφια σ' α κεφάλι. Σκύβει κοντά μου και μου λέει: «Δεσποινίς Μαρτίνι, έπιτρέψτε μου ν' α σ' α παρουσιάσω τ' αν μάγειρο τ' α κατ' αστήματος. Είναι, έβρετε, πολύ... φίλαθλος».

— 'Ηθελε ν' α π' α κινηματογραφόφιλος, αλλά δεν ήξερε φαίνεται τ' α λέξι. Γελάσαμε με τήν καρδιά μας. Και τ' αρα που τ' α θυμάμαι με πιάουν τ' α γέλια.

— 'Η ώραία Ντέπη τ' α λέει καί—ά προπ' α— τ' α πράττει.

— Πολύ γουστίζωκό άνεκδοτάκι. Δεν τ' α βρίσκετε; σωτάει.

— Πολύ!

— Άλλαγή σκηνικού.

— Είστε 'Ελληνίδα, δεσποινίς Μαρτίνι; Τ' ανομά σας τ' α βρισκω λιγάκι Ιταλικό. Μήπως...

Δυό... Μαρτίνι. Τ' α ένα — ή Ντέπη — ρευδάζει. Τ' α άλλο περ μένει μέσα σ' α ποτήρι.

Σ Ε καμιά γύρα του κόσμου, οι γυναίκες δεν χορεύουν τόσο ωμορφα, όσο στην Ισπανία. Μια από τις ασυνήθιστες αυτές χορεύτριες ήταν η Μερσεντές. Δεν ήταν μονάχα έξοχη χορεύτρια, ήταν κι' όμορφη σαν θεά. Μέσα σ' όλη την Ισπανία δεν υπήρχαν μαλλιά πιο μαύρα από τα δικά της, μάτια πιο φλογερά από τα μάτια της και κορμί πιο λυγρό από το δικό της.

Χόρευε κάθε βράδυ στη σκηνή ενός θεάτρου της Σεβίλλης κι' ένα πλήθος από νέοι και νέες πήγαιναν να τη θαυμάσουν. Κι' όλοι αυτοί την έρωτευόντουσαν και την ποθούσαν και της έστελναν λουλούδια, περισσότερα και διαμαντικά. Η Μερσεντές πάλι δεχόταν μ' ένα χαμόγελο στα χείλη, πετώντας σε κάθε θαυμαστή της ένα φιλί με το χέρι, από τη σκηνή του θεάτρου. Τίποτα περισσότερο.

— Τί παράξενη γυναίκα! Έλεγαν όλοι. Να την αγαπούν οι πιο διαλεχτοί νέοι κι' αυτή να μην αγαπά κανένα!

Κι' όμως η ωραία χορεύτρια αγαπούσε κάποιον. Ήταν έρωτευμένη, μα κανείς δε μπορούσε να μαντέψει με ποιόν. Ούτε κι' αυτός άκου, πούχε σκεπαστεί την καρδιά της δεν τ'έβλεπε. Την έβλεπε να χορεύει με πάθος και δε μπορούσε να καταλάβει πώς γι' αυτόν βροντάει χόρευε. Πώς να το μαντέψει, ο φτωχός Χοσέ, πώς η όμορφη Μερσεντές προτιμούσε αυτόν από όλους άλλους όμορφους και πλούσιους νέους, που την τριγύριζαν;

Δεν τολμούσε να ελπίσει ούτε ένα μακρινό φιλί, γιατί δεν είχε τίποτα να της προσφέρει. Ούτε λουλούδια, ούτε κοσμήματα. Έτρωγε μια φορά τη μέρα, για να μπορεί να πηγαίνει κάθε βράδυ στο θέατρο, να τη βλέπει. Ζούσε με το όραμά της. Πότε του φαινόταν σ' ένα νεφέλιν, πότε σαν βασίλισσα και πότε σαν άγγελος.

Ωστόσο, ο κρυφός αυτός έρωτευμένος, μ' όλη τη φτώχεια του, ήταν γοητευτικός. Σ' ολόκληρη τη Σεβίλλη δεν υπήρχε πιο σεμνός και πιο όμορφος νέος από το Χοσέ. Η Μερσεντές το πρόσεξε από την πρώτη στιγμή και τον αγάπησε για την όμορφιά του, για την αξιοπρέπειά του και ίσως και για τη φτώχεια του. Μυστήριο ανεξιχνίαστο η καρδιά της γυναίκας!

Ο Χοσέ ήταν ακόμα πολύ άπειρος για να καταλάβει τις γυναίκες. Αγαπούσε μ' ένα απελπισμένο έρωτα τη Μερσεντές, χωρίς να νοιώθει πώς κι' αυτή τον αγαπούσε. Καμιά φορά, όταν το σκεφτόταν, έρωτευότανε τον εαυτό του κι' έλεγε:

— Πόσο θα με κορόιδευε, αν μάθαινε πώς την αγαπώ. Γιατί, Θεέ μου, νάμαι τόσο φτωχός; Γιατί να μη μπορώ να της προσφέρω κι' εγώ ένα μικρό δώρο; Δεν έχω παρά μόνο μια καρδιά να της χαρίσω. Κι' όσο κι' αν είναι γεμάτη με λατρεία, η καρδιά αυτή, δεν είναι δώρο για μια περίφημη χορεύτρια, που της αξίζουν όλα τα πολύτιμα πετράδια και οι θησαυροί του κόσμου!...

Η Μερσεντές πάλι έλεγε με παράπονο:

— Τι να την κόμω την αγάπη όλων των άλλων, αφού ο Χοσέ δεν μ' αγαπάει; Ποτέ δεν νοιώθει ούτε ένα τριαντάφυλλο, όταν χορεύω. Κι' όλες φορές πέρασα επίτηδες από κοντά του, για να μου πη κανένα γλυκό λόγο, εκείνος κοιμότανε τα μάτια κι' απόμεινε βουβός. Τί παράξενος νέος! Ακόμα και στο τραπέζι του πήγα και κάθισα. Κι' αυτός, σαν να τον έπιασε γλωσσόδετης, με κόπο απαντούσε στα λόγια μου. Γιατί τάχα; Είναι ακατάδεχτος ή ντρέπεται που δε μπορεί να μου χαρίσει πολύτιμα δώρα; Εγώ μονάχα ένα φτωχό λουλούδι θέλω από το χέρι του, μα ούτε αυτό δε μου το προσφέρει... Θεέ μου, τί να πιστέψω; Να πω πώς δε μ' αγαπάει; Πώς έρχεται εδώ τα βράδια, όχι για μένα, αλλά για το

— Γιατί, γιατί έφυγες απ' τη ζωή αφού τόσο σ' αγαπούσα; έλεγε η Μερσεντές.

Λαχινιά

ΠΑΡΕΤΗΓΗΞΙ

χορό μου:

Ένα βράδυ, η Μερσεντές μεθυσμένη από τη γαρά της χόρευε τρελλά. Χόρευε, γιατί είδε τον αγαπημένο της να κρατάει στο χέρι του ένα κόκκινο τριαντάφυλλο. «Σίγουρα—σκέφτηκε—ο Χοσέ απόψε θα μου το προσφέρει!» Μα τί σκληρή απογοήτευση! Όταν τελείωσε ο χορός της κι' όλοι της πετούσαν βροχή τα λουλούδια και τα περισσότερα, μονάχα εκείνος δεν της έριξε το τριαντάφυλλο που κρατούσε. Το κρατούσε σφιχτά στο χέρι του και εκείνη ένοιωσε την καρδιά της να σφίγγεται από τον πόνο.

Κι' όμως αυτό το κόκκινο τριαντάφυλλο, ο Χοσέ τόχε άγο-

οράσει γι' αυτήν. Μα την τελευταία στιγμή ντράπηκε και δεν της το πέταξε, γιατί είδε να της προσφέρουν οι θαυμαστές της τα πιο έλκετα μπουκέτα. Θα καταδεχόταν τάχα η Μερσεντές να σκύψει για ένα φτηνό τριαντάφυλλο; Πάνω στα νεύρα του, το πέταξε ψη για ένα φτηνό τριαντάφυλλο.

Η Μερσεντές τότε άρχισε να χορεύει ένα χορό δικό της. Ένα λυπητερό χορό που φανέρωνε την απελπισία της. Τη στιγμή εκείνη η όμορφη χορεύτρια έμοιαζε με πληγωμένο πουλί.

Όλος ο κόσμος τη χειροκροτούσε με τρελλό ενθουσιασμό και μονάχα ο Χοσέ την κύτταζε με απάθεια.

— Είναι τρέλλα ν' αγαπώ τη μεγάλη αυτή καλλιτέχνηδα, ψιθύριζε απελπισμένος.

— Ποτέ δε θα μ' αγαπήσει ο περιφάνος αυτός νέος. Έλεγε κι' η Μερσεντές αναστενάζοντας. Ίσως νάχη δώσει άλλου την καρδιά του...

Ο καιρός κυλούσε έτσι γεμάτος θλίψη και για τους δύο. Στο τέλος, η χορεύτρια πήρε την απόφαση να παντρευτεί ένα άρχοντο-πομπό, που ήταν ξετρελαμένος μαζί της.

Όταν τ'άκουσε ο Χοσέ, ήταν σαν να του τρύπησαν την καρδιά με φαρμακερό μαχαίρι. Βέβαια, ποτέ δεν σκέφτηκε πώς ήταν δυνατό να παντρευτεί αυτός τη Μερσεντές αλλά τώρα που γινόταν γυναίκα ενός άλλου, τον έπιασε μια άγρια ζήλεια. Η αγαπημένη του δε θα χόρευε πια μπροστά στον κόσμο. Τώρα θα έκανε για πάντα τη μόνη γαρά της ζωής του. Ήταν τόσο ευτυχισμένος να τη βλέπει έστω και από μακριά!...

Πέρασε ένα μήνας με μια νύχτα άγωνίας. Το πρωί είχε πάρει πια την απόφασή του. Μα πριν πεθάνει, θέλησε να μάθει η αγαπημένη του πώς πέθανε γι' αυτήν. Και της έγραψε τα λόγια αυτά:

«Αγαπημένη μου,

»Άλλοι σου προσέφεραν πολύτιμα δώρα και ακριβά λουλούδια. Εγώ δεν έχω να σου προσφέρω τίποτα άλλο, εκτός από τη ζωή μου. Μερσεντές πεθαίνω γιατί σ' αγαπώ...»

Φίλησε κατόπιν το μικρό χαρτί, που εκείνη θα τ' άγγιζε με τα δάχτυλά της κι' ύστερα έβγαλε το στίλετο του και το κάρφωσε απότομα, με δύναμη στην καρδιά του...

Όταν η Μερσεντές πήρε το γραμμάτιο του δύστυχου Χοσέ πάγωσε. Τί τραγική παρεξήγηση! Ξεφώνισε. Μ' αγαπάει, λοιπόν, τόσο ώστε να βάλει στο νου του να σκοτωθώ! Θεέ μου, κράτησε το χέρι του!...

Επρεζε σαν τρελή, και μπήκε σ' ένα αμάξι.

Όταν τ' άκουσε σταμάτησαν λαχανιασμένα έξω από το σπίτι του Χοσέ, που το ήξερε από πριν, είδε κόσμο μαζεμένο κι' η καρδιά της σφίχτηκε. Τρέμοντας, ανέβηκε τα σκαλιά, μα όταν μπήκε στο δωμάτιο του αγαπημένου της, μια κραυγή σπαραγμού εξέκτισε το στήθος της. Ο Χοσέ κειτόταν νεκρός κατά γης.

Η Μερσεντές ούρλιαξε πάνω του, τον αγκάλιασε και τον φιλούσε άγριοντα:

— Γιατί, γιατί έφυγες απ' τη ζωή, αφού τόσο σ' αγαπούσα; Ξαφνικά τινάχτηκε, σήκωσε τα χέρια της ψηλά κι' άρχισε να χορεύει ένα τρελό, ένα βέβαιο χορό. Κανείς δεν τολμούσε να τη σταματήσει. Κι' αφού φτερούγισε πολλές φορές γύρω από το νεκρό, ξαφνικά σωριάστηκε σαν πληγωμένο περιστέρι στο πάτωμα. Ήταν ο τελευταίος της χορός. Όταν τη σήκωσαν η καρδιά της δε χτυπούσε πια...

K. NTIAZ

Η γυμναστική της νοικοκυράς

Πώς πρέπει να κάνετε τις δουλειές σας

στούν γι' αυτό παρά μερικά υπηκόου και λίγη κόλωνα. Θα σκεπάσετε κατόπιν τα μαλλιά σας με ένα δικτυωτό, ή μια ειδική σκούφια, αν προκρίπτε να κάμνετε ξεσκόνισμα κλπ. Μπορείτε επίσης να περάσετε το πρόσωπό σας με μια θρεπτική κρέμα, που θα την αφήσετε όλο το πρωί.

Αλλά τα ψώνια, θα ρωτήσετε: Δεν υπάρχουν κανένας λόγος να τρέχετε όλες τις ώρες στους δρόμους. Τα σπιριντά ψυγεία σας επιτρέπουν να διατηρήσετε τροφίμα για αρκετές ημέρες.

Αλλά και τα ψώνια απαιτούν κάποιο σύστημα. Πρέπει να ξέρετε, δηλαδή, από πριν τι θέλετε και να ξέρετε ακόμη όλα τα πράγματα που ενδέχεται να σας χρειαστούν. Ενώ, αν τα θυμάσαστε ένα-ένα, θα τρέχετε όλες τις ώρες στους δρόμους, χωρίς να μπορείτε να βοηθήσετε στιγμής ήσυχια.

Και το μαγειρεύμα: Τίποτα δε σας εμποδίζει να μαγειρεύετε με το δικτυωτό στο κεφάλι και την κατάλληλη κρέμα στο πρόσωπό σας. Και τα δύο θα τα βγάλετε μόνο το μεσημέρι, όταν γυρίσουν ο άντρας και τα παιδιά σας. Έτσι, θα σας δοούν καλοχτενισμένη και δροσερή.

ΑΛΛ' αν έρωμε στις βαρείες δουλειές: σκούπισμα, ξεσκόνισμα, παρκέ, σιδέρωμα κλπ.

Οι δουλειές αυτές δεν καταστρέφουν το σώμα σας. Εκείνο που το καταστρέφει είναι ότι τις κάνετε αντικανονικά, ότι δίμετε, δηλαδή, στο σώμα σας, στάσεις που σας εκθέτουν στον κίνδυνο να το παραμορφώσετε είτε ως σύνολο είτε σε ώρισμα μέρη του.

Οι γενικοί κανόνες, που θα σας οδηγήσουν στις δουλειές του σπιτιού είναι οι ακόλουθοι:

1) Αποφύγετε όσο μπορείτε την όρθοστασία. Θα κάνετε δρόμα μόνο τις δουλειές, που δε μπορούν να γίνουν διαφορετικά. Στην κουζίνα είναι καλό να έχετε ένα σκαμνάκι, που να μπορείτε να το πάτε όπου θέλησετε. Έτσι, θα κάμνετε το μαγειρεύμα σας, το καθάρισμα των χορταρικών, το πλύσιμο των πιάτων καθιστή. Μη φοβόσαστε ότι θα παχύνετε. Περισσότερο θα σας βλάψουν οι ακανόνιστες και σπασμωδικές κινήσεις και τα αδιάκοπα πηγάινε-έλα από το ένα μέρος στο άλλο. Με το να μη φθεί-

ρετε τις δυνάμεις σας στην κουζίνα, θα έχετε, έξ' αλλου, το κουράγιο για τις άλλες δουλειές του σπιτιού, και θα μπορέσετε ακόμη να κάμνετε έναν περιπάτο, να επιδοθήτε σ' ένα σπόρ κλπ., χωρίς να έχετε την εντύπωση ότι είσαστε διαρκώς κουρασμένοι.

2) Δουλεύοντας καθιστή, θ' αποφύγετε το σκύψιμο, που είναι ο μεγάλος εχθρός της νοικοκυράς. Προκειμένου για το πλύσιμο, είναι καλό να προμηθευθήτε ένα σκαμνάκι με ρόδες, πάνω στο οποίο θα βάλετε τη λεκάνη σας (είκ. Α'). Έτσι, θα γλυτώσετε τα πόδια σας από έναν περιττό κόπο και δε θα είσαστε υποχρεωμένη να σκύβετε, για να κάμνετε τη δουλειά σας.

3) Όταν σιδερώνετε ρούχα, όλο το βάρος του σώματός σας συγκεντρώνεται στα πόδια. Είσαστε υποχρεωμένη συγχρόνως να καμπουριάσετε τη ράχη σας. Προμηθευθήτε ένα ειδικό προαπτεζάκι για σιδέρωμα και συνθησάτε να σιδερώνετε καθιστή (είκ. Β'). Θα κάμνετε πολύ καλύτερα τη δουλειά σας, και με λιγότερο κόπο.

4) Πολλές νοικοκυρές τρέμουν το παρκέ, που τις κουράζει σ' υπερβολικό βαθμό. Ο λόγος είναι ότι πέφτουν με τα μούτρα στο πάτωμα. Συνθησάτε να δουλεύετε δρόμα. Με μια καλή πακετζέλα, το παρκέ θα είναι έτσι μια εύνοστη διασκέδαση και ταυτόχρονα μια πρόκληση τάξεως άσκησης για το σώμα σας (είκ. Γ').

5) Μη σκύβετε προκειμένου να βάλετε τον αναροφτήρα της ηλεκτρικής σας σκούπας στις γωνίες των δωματίων ή κάτω από τα έπιπλα. Θα κάνετε πιο άνετα τη δουλειά σας γονατίζοντας (είκ. Δ'). Έτσι, θα μπορείτε να έχετε ίσιο το κορμί σας. Θα δουλεύουν μόνο τα χέρια σας.

6) Προκειμένου να διαβάσετε ή να ράψετε, μην ανεβαίνετε με τα γόνατα στην καρέκλα, όπως συνθίξουν να κάνουν πολλές σημερινές νέες. Γιατί έτσι κινδυνεύετε να πάθετε σκολίωσι (είκ. Ε'). Όταν διαβάσετε ή όταν ράψετε, πρέπει να κρατάτε ολόισιο το κορμί σας. Το ίδιο θα κάνετε όταν ράβετε, όταν κεντάτε κλπ.

Βρέχει! Σταγόνες πέφτουνε πλατειές εδώ κι' εκεί. Ποσο μ' άρεσει, βρέ παιδιά, σ' αλήθεια όταν βρένη! Είναι σπουδαία η βοήθεια και γοητευτική φτάνει το ποσοφάκι σου άγγονισμα ν' αντένη. Αυτό το ξέρει, κύριοι κι' ένα μικρό παιδάκι πώς κι' ο κακός μας ο καιρός ζητάει παραδάκι κι' αν έχω ένα «γιώτα-γι» περνάει πολύ σπουδαία κι' έξω απ' βροχή κρουνηδόν, ατέλειωτα, ραγδαία, αλλά «κιντάζει» στην κοφύρα σου, που, φωνικά, δεν τρέχει — τρέχουν μονάχα οι πεζοί, για σένα «πέρα βρέχει» — κι' όταν θα δής κάποια μικρή, άνοιγεις, εγγενής και λες ιστορικά πολύ: — Περνάτε, δεσποινίς!

Όσο κι' αν είναι ντροπαλή, πρέπει να ξέρετε ότι τρέχει, μη γίνη μουσκεμα με το σηματοδότη! Ο «άνθρωπος» ο «κόκκινος» που στέκει «ποσογή», δεν παύει να «αφιλότιμος» χαμπάρι από βροχή, «κιντάζει» απάθης και μένει άσυννητος! Προσάξων με τη στάση του να βρέχεις άκινητος! Γιατί αυτός «στεγάζεται» κι' αυτό είναι η βάση, όμως δεν βάζουν στεγαστρο... και εις τας διαβάσεις. Μια πινακίδα έχουνε: «Διάβασις χαζών». Ενώ να λήη θάπρεπε: «Διάβασις πεζών». Γι' αυτό, λοιπόν, κάθε μικρή, που τρέχει άπεγνωσμένα και βρέχειται κι' ακιχίζεται, πολύ χαριτωμένα βροίκεται ατρία τη βοήθεια κι' μπαίνει μες το «γιώτα-γι» να στοργυλοκαθήση κι' άδηνον, βέβαια, το τι θα επακολουθήση. Έτσι της λες πολύ άδρα το πρώτο κομπλιμέντο: «Αν είναι λαινή κι' έχει «ταμπραμέντο» — Αν, δεσποινίς, αυτό η βοήθεια — άξαφνα μ' έκανε εγγυή! Κοντά σε σάς, όμολογώ, θέλω να δώσω έγω, κι' εσείς... τον οδηγό!...

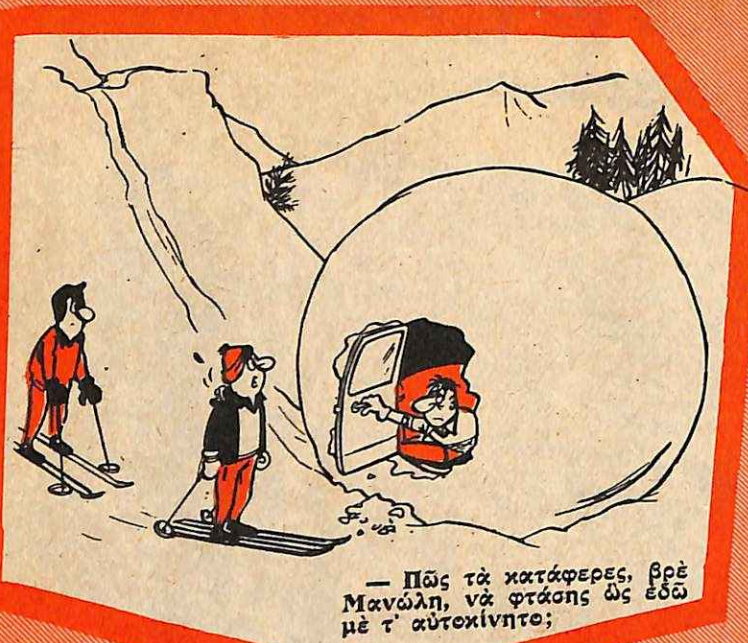
Έτσι το «φλέτο» άρχίζετε κι' εκείνη χαομεντίζεται κι' αν είναι πολύ έξυπνη και σε «δουλένη» φώνα, την πιά σε κάθε της δουλειά, γυρίζεις την 'Αθήνα και καταλήγεις σ' αυτή της — αυτό είναι το σωστό και καταβάνει σ' αυτή της — «εγγυοιστώ!» Αν έπιμένεις, φωνικά, σου λέει τ' όνομά της, αλλά δε δίνει απαντηδόν, «φοβάται τη μαμά της». Και παύει να βρεμμένα σου... κι' απ' την έχω βοήθεια — άδικως περνώμενες δρόμηση 'Αθήνα!... — και πιά γραμμή για πλύσιμο το δάμα «γιώτα-γι» και κλαίει και τη βελτίνα. Έκτος αν πιά για «πρώμα» καινούργιας επιβάτιδος μικροαστής ή λαικής ή και άριστοκρατίας και της, ενώ θα βρέχεται, με πλήρη κανετρέγεια! — Περνάτε μέσα δεσποινίς, με μόνον... με συνέγεια!

Αλλά μπορείς και ως πεζός να βρεις καμιά κοπέλα, αν είσαι λίγο «ντρεμοντέ» και αν κρατάς άμπελλα. Τότε προσφάσεις στη μικρή απλάς την προστασία σου κι' αυτή βεβαίως έκτιμά το «ταμπ» και τη θυσία σου. — άς σπουδάζω, δεσποινίς, έγω μένω τη στάση! Έκείνη μάλλον θα δειχθή, έτσι και αν διατάση κι' έτσι την παύει «άγκιαζε» και παύει κι' ελαφρώς «μεζε» και άναλόγως αν δε δής πώς κάνει το θηείο τη συνοδένεις άφελώς και στο λεωφορείο.

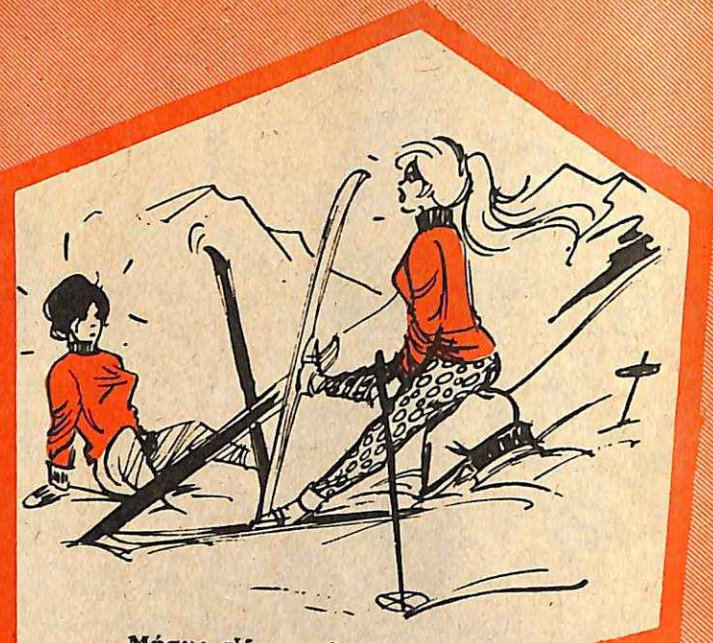
Γι' αυτό τη θέλω τη βοήθεια! Έχει τα τυχερά της! Έχει και την ένοχληση, έχει και τη γαστρίτις! Γι' αυτό μ' άρεσει η έπαρη που ο κόσμος όλος τρέχει και η μικρούλα μη βοήθεια έπιμελώς προσέχει κι' αν και δεν έχω «γιώτα-γι» κι' άρεσει όταν βρένη!

Επισημάνσεις
Ανα Τάξη, Συναρμάς Γ.

— Πώς τὰ κατάφερες, βρέ Μανώλη, νὰ φτάσης ὡς ἐδῶ με τ' αὐτοκίνητο;

— Μήπως εἶδες πούθενά τὸν Πασαβάνη;

— Ὅπου νάσαι θὰ φανῇ κι' ὁ Γιάννης!

Ὁ ὑπηρέτης: Κύριε, τὴν ὁμ-
πρέλλα σας!...

— Περίμενε νὰ σηκωθῶ καὶ θὰ
τοῦ δείξω ἐγὼ τοῦ κυρίου φωτογρά-
φου!...

Χειμερινὰ ΣΠΟΡ

**ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ**
Ὁ Κάρλο διηγείται στὴ Τζού-
λια πῶς ἔσωσε ἀλλοτὲ τὴ Μαρία,
ἀλλὰ μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ
μὴν ὑποπτευθῇ ὅτι προκεῖται γιὰ
τὴν κόρη τῆς. Τῆς λέει ἐπίσης
ὅτι παντρεύτηκε τὴ Λίζα, ἐνῶ ἄ-
ναποῦσε μιὰν ἄλλην, ποὺ δὲ μπό-
ρεσε νὰ τὴν ἀποκτήσῃ. Τῆς προ-
τείνει νὰ τὴν βοηθήσῃ στὸν ἀγῶ-
να τῆς κατὰ τῆς Μαρίας. Τέλος,
τῆς μιλάει γιὰ τὴ συλλήψι τοῦ νε-
κροθάφτη Τζανουαρία καὶ τῆς φα-
νερώνει ὅτι κατέφυγε σ' αὐτὸν
γιὰ νὰ προμηθευτῇ πτώματα
γιὰ τὴν μελέτη του. Τῆς πηλῶ-
νει ὅτι ἔκανε νεκροψία στὴν κά-
ρη τῆς, ὅτι ἀνακάλυψε τὸ μυ-
στικὸ τοῦ θανάτου τῆς κι' ὅτι δὲ
θα τὸ ἀποκαλύψῃ σὲ κανένα. Συ-
ννενοῦνται δὲ μαζὶ τῆς γιὰ τὴ
μελλοντικὴ δράσι τους. Ὁ φίλι-
πος ἐπισκέπτεται τὴν Μάριον, ποὺ
τὴν ἔχει ἐρωτευθῇ, καὶ τῆς ἐρ-
πάζει συγγνώμη γιὰ τὴν ἀδίκη-
σά. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, φτάνει κι'
ὁ Ἀρνάλτο, ποὺ ζηλεύει θρί-
σκοντας ἐκεῖ τὸ φίληπο, ἀλλ' ἡ
Μάριον τὸν διαβεβαιώνει πὺς δὲν
ὑπάρχει τίποτε μεταξὺ τους καὶ
πὺς τὸν κοριάζεται μόνον γιὰ
τὴν ἐπιτυχία τὸν σκεδίζει τῆς.
Ὁ Ἀρνάλτο τῆς μιλάει γιὰ τὴν
σκηνὴν μὲ τὴν γυναῖκα του. Ἀπ'
τὰ λόγια του, ἡ Μάριον πείθεται
πὺς εἶναι ἐντελὴς ἀμέτοχος σὸ
δὲ πλὸ ἐγκλημα τῆς μητέρας τῆς.
Ῥωτόσο, τώρα πρὶν ἡ Μάριον ἐρω-
τεύθηκε γιὰ πρῶτὴ φορά, μετα-
νοῖνε καὶ δέχεται σὸ ὅτι τῆς
τὸν Ἀρνάλτο γιὰ νὰ ἐκδι-
κῇ τὴν μητέρα τῆς, καὶ ζητεῖ
ἀπ' τὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα τῆς νὰ
τὴν συμμαζεύῃ τί πρέπει νὰ κάνῃ.

19ον — Ναι, εἶναι φριχτό...
μὰ δὲ μοὺ κάνει ἐντύπω-
σι... Μοὺ φαίνεται πὺς
βλέπω ἀκόμα τὸ πρόσωπο
αὐτοῦ τῆς τέρας, ποὺ μόρφω-
σε ἀπ' αὐτὸν ὅταν μ' ἔβγαλε ἀπ' τὸν
τάφο... Μὰ πολὺ πρὶν ὅλοι ἀπ'
αὐτὸν, ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ μὲ θάψανε
ζωντανί!
— Ἀς μὴ μιλάω ὅμως πιά γι'
αὐτὸ τὸ ζήτημα...
— Ἀπεναντίας, πρέπει νὰ μι-
λήσουμε, δεσποινίς, ἐπείμεινε ὁ
Στένιο. Ἀν' μοὺ ἐπιτρέψετε...
Τὸ πρόσωπο τῆς Μαρίας φωτί-
σθηκε ἐξοφικά.
— Κάθισε, Στένιο, εἶπε. Κάθη-
σε καὶ πῆς μοὺ ὅ,τι σκέφτεσαι.
— Σκέφτομαι καὶ ἔχω πολλὰ
πράγματα. Μὰ δὲν τόλμησα νὰ σὰς
μιλήσω αὐτὲς τὲς μέρες, γιὰτὶ μοὺ
φαίνονταν πρὶν μελαγχολικὴ ἀπ' τὸ
συντηριμένο.
Ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος ἔτρεψε ἐξο-
φρὰ, καθὼς πρόφερε αὐτὰ τὰ λό-
για. Ἡ Μάριον κοκκίνισε, ἀλλὰ δὲ
δοκίμασε ν' ἀρνιθῇ.
— Εἰν' ἀλήθεια, εἶπε. Δὲ θέλω
νὰ τὸ κρύψω ἀπὸ σένα, καλὲ μου
Στένιο. Ποτὲ δὲν ἐνοιώσα τόσο τὸ
βάρος τῆς ζωῆς, ὅσο αὐτὲς τὲς
μέρες... συγχρόνως ὅμως ποτὲ δὲν
ἦμουν τόσο εὐτυχισμένη!
Ὁ Στένιο τὴν κῦτταξε ἐκπλη-
κτος, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει. Ἐ-
κείνη χαμογέλασε.
— Ὅσα σοὺ φαίνονται παρῶνα
τὰ λόγια μου, συνέχισε. Κι' ὅμως
σοὺ περιγράφουν τὴν κατὰστασι
τῆς ψυχῆς μου... Μοὺ φαίνεται με-
ρικὲς στιγμὲς πὺς ἡ Μάριον δὲν
ὑπάρχει πιά, πὺς εἰμαι μιὰ φτω-
χὴ κατὰ τῆς, μὲ ἥρεμὴ καρδίαν καὶ μὲ
τὴ συνείδησιν πὺς ἔκανε τὸ καθή-
κον τῆς. Ονειρεύομαι πὺς ἀγάπη-
σα ἕνα ἀνδρῶπο τὶμο καὶ καλὸ,
ποὺ μὲ καταλαβαίνει καὶ συμμερι-
ζεται τὴ φτώχεια μου.
— Ἀλλοτὲ πάλι ὅμως ξαναβλέπω
τὸν αὐτὸ μου αὐτὸ ποὺ εἶμαι πραγ-
ματικὰ: ἀγνή, ἀλλὰ δυστυχισμένη,
κατασκευασμένη!... Νοιώθω τότε
ἕνα ἀνυπόφορο πόνο στὴν καρδίαν
κι' ἀναρωτιέμαι ἂν ἦταν ἀληθινὰ
αὐτὸς ὁ δρόμος, ποὺ ἔπαρε νὰ
διαλέξω, κι' ἂν ἡ ἐκδίκησί μου δὲν
πῆρε τελικὰ ὅλη πάνω σὲ μένα
τὴν ἴδια.
Ὁ Στένιο τὴν διέκοψε:

— Ὅχι, δεσποινίς, ὄχι! Θὰ ἦ-
ταν μεγάλη ἀδικία! φώναξε. Ἀν'
ὅσοσο μοὺ ἐπιτρέπετε μὲ παρα-
τήρησι...
— Μίλησε ἐλευθερά. Ἐρεῖς πὺς
σὲ θεωρῶ σὰν πατέρα μου.
— Πιστεύω πὺς θὰ ἦταν πολὺ
καλύτερα ἂν εἶχατε παρουσιαστῇ
στὴ μητέρα σας, τὴν ἡμέραν τοῦ
γάμου τῆς με τὸν κόμητα Ἀρ-
νάλτο.
— Τὸ σκέφθηκα κι' ἐγὼ, Στέ-
νιο. Ναι, θὰ ἦταν πολὺ καλύτερα,
γιὰτὶ ὁ κόμης θὰ μὲ ὑπερασπίζο-
τανε τότε, ἂν δὲν ἦταν συνένοχος
τῆς μητέρας μου.
— Κι' ἂν τυχὸν δὲν ἦταν ἐνο-
χος αὐτὲς ἡ βαρὼν;
— Τί θές νὰ πῆς, Στένιο;
— Ἐμεῖς τυχεῖς ὅλη τὴν ἱ-
στορίαν τῆς Ροζαλίας καὶ θὰ σὰς
τὴν διηγῶμαι. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶναι
ὁ κακὸς δαίμονας τῆς βαρὼν.
— Ναι, τὸ παραδεχόμαι. Μὰ δὲ
θα μπορούσε νὰ κάνῃ τίποτα, ἂν
δὲ συμφωνοῦσε κι' ἡ Κολόμπα εἶναι
— Ῥωτόσο, ἡ βαρὼν δὲν ἤξερε
σίγουρη πὺς ἡ βαρὼν δὲν ἤξερε
τίποτα.
— Ὅχι, Στένιο. Τὰ ἤξερε ὅλα
ἡ μητέρα μου, κι' ἄφηνε αὐτὴ τὴν
μέγαλιν νὰ κάνῃ ὅ,τι ἤθελε. Ποτὲ
δὲν τὴν ἐμπόδισε. Εἶχε τὸ βάρος
νὰ παραστήθῃ ὡς τὸ τέλος στὴν
ἀγωνίαν μου!
— Ναι, ἦταν τέρας ἡ μητέρα μου...
Ῥωτόσο, ἐδῶ καὶ μερικὲς μέρες,
μοὺ φαίνεται πὺς εἰμαι κι' ἐγὼ
ἐνα τέρας σὰν κι' αὐτήν! Γιὰτὶ
ἐνα φωνὴ ποὺ δὲν τὴν ἔλα ξανα-
κοῦσε ποτὲ ὡς τώρα, μοὺ λέει πὺς
ἔκανα ὄχι καὶ νὰ γίνω δασκὰς
τῆς μητέρας μου.
Ὁ Στένιο πρόφερε μιὰ φράσι
μόναχα:
— Σκεφθῆτε τὸν πατέρα σας!
— Ἐρεῖς δίκιο! φώναξε ἡ Μά-
ριον. Γι' αὐτὸν, γι' αὐτὸν μόνον,
πρέπει νὰ ἐκδικηθῇ! Δὲν εἶναι ὅ-
σο, ἔπειτα ἀπ' ὅσα ἔκανε αὐτὴ
ὡς ὑποφῆρ ὁ πατέρας μου, νὰ μεί-
νῃ ἀτιμωρῆτη γιὰ τὸ ἐγκλήμα τῆς...
Μὰ πρέπει νὰ ὀριμώσῃ τὸ σκεδὶό
μου. Δὲ θέλω νὰ προκαλέσω σκάν-
δαλο, ἐκτός ἂν μ' ἐξαγοράσῃ ἡ
ἴδια!
— Πρὶν ὅσοσο γυμνήστε τὴν
βαρὼν, σὰς παρακαλῶ, δεσποινίς,
ν' ἀναζητήστε τὴν ἀποδείξει ἐ-
ναντίον τῆς Ροζαλίας. Δὲ φαντά-
ζεσθε πὺς θὰ ἔλα νὰ δῶ αὐτὴ τὴν
ζεσθε πὺς θὰ ἀντιμετώπιζῃ μ' ἐκείνη
ὑποὺλην γυναῖκα ποὺ σὰς μοιάζει τόσο
πολύ, ὥστε γελάσθηκα κι' ἐγὼ ὅ-
ταν τὴν εἶδα!
— Καλὰ λοιπὸν, αὐτοῖς τὸν βο-
δὸ θὰ ἱκανοποιήσῃ ἡ ἐπιθυμία σου.
— Δὲ θέλετε τώρα νὰ μᾶς πῆ-
τε τὴν ἱστορίαν αὐτῆς τῆς κακούργου;
— Ναι, πῆς μου τὴν. Ἐχω συ-
νηθιστῇ πιά ν' ἀκούω τέτοια φρι-
χτὰ πράγματα.
Ὁ Στένιο διηγῆθηκε ὅσα εἶχε
μάθει ἀπ' τὴν «Σφίκα» γιὰ τὴν Ρο-
ζαλίαν. Ὅταν τελείωσε, ἡ Μάριον
τοῦ εἶπε, μ' ἕνα θλιμμένο χαμό-
γελο:
— Ὑποφῆρες περισσότερὸ ἀπὸ
μένα, μιλώντας γι' αὐτὴ τὴν ἱ-
στορίαν. Ἐγὼ εἰμαι τόσο σίγουρη πὺς
θα βρῇ τὸ τέλος τοῦ τῆς ἀείλει,
ὥστε τὰ ἐγκλήματά τῆς μ' αἰσινῶν
ἀδιάφορη... Ἀχ, Στένιο, πὺς θὰ

θέλα νὰ φύγω, μαζὶ με σένα, τὴν
Κολόμπα καὶ τὴν Λουκίαν, μακριὰ
ἀπ' αὐτὴ τὴν βρωμιάν!... Νὰ μὴ
σκέπτομαι πιά τίποτα, νὰ ξε-
χάσω!...
— Δὲ μπορείτε νὰ ξεχάσετε,
πρόφερε ἄργα καὶ σοβαρὰ ὁ Στέ-
νιο.
— Ἐρεῖς δίκιο, μουρμούρισε ἡ
νέα, περνώντας τὸ χεῖρ τῆς πάνω
ἀπ' αὐτὴ τὴν μέτωπό τῆς. Μὲ ξαναφε-
ρνεῖς πάντα στὴν πραγματικότητα...
Ὁ Στένιο ἔφυγε, χωρὶς νὰ προσ-
θέσῃ τίποτ' ἄλλο.
Ἡ Μάριον ἔμεινε γιὰ λίγο, βο-
θισμένη στὴν σκέψιν τῆς. Ὑστε-
ρα σηκώθηκε κι' ἀνοίξε ἕνα μικρὸ
ἐπιπόλο τοῦ πατέρα τῆς. Ἐκεῖ μὲ-
σα ἔκρυβε διάφορα γράμματα, ἕνα
σημειωματῆριο καὶ μερικὰ ἄλλα μι-
κροπράγματα τοῦ βαρὼν.
Ἡ Τζούλια τὰ εἶχε ἀφίσει ὅλα στὴ
θέσι τους. Δὲν εἶχε βελήσῃ νὰ πα-
ρῇ τίποτα, ὅταν ἄφησε τὸ μέγαρο
Κονσταντίνι, γιὰτὶ ἔλεγε πὺς θὰ
τῆς θυμίζανε ἀκόμα περισσότερο τὸ
πένθος τῆς...
Εἶχε φάξῃ παντοῦ, ὥστε νὰ μὴν
ἀφίση κανένα χαρτί ποὺ μπορούσε
νὰ τὴν ἐνοχοποιήσῃ. Δὲν εἶχε δώσει
ὅμως προσοχὴ τὸν προσευχῆτιό
τοῦ βαρὼν καὶ τ' ἄλλα πράγματά
του.
Ἡ Μάριον χάθηκε ἰδιαιτέρως,
ὅταν πέρασαν στὴν κατοχὴ τῆς αὐ-
τὰ τὰ πολύτιμα κειμήλια, καὶ τὰ
εἶχε φυλάξῃ μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ἑ-
πίπολο.
Αὐτὴ τὴν μέραν, λοιπὸν, θέλησε νὰ
πάρῃ τὸ προσευχῆτιό τοῦ πατέ-
ρα τῆς, νοιώθοντας ξαφνικὰ τὴν
ἀνάγκη νὰ στρέψῃ τὴν σκέψιν
στὸ Θεό. Καθὼς ἀνοίγε τὸ συρτά-
ρι ὅπου βρισκόταν, μιὰ γωνία τοῦ
δερματωμένου βιβλίου σκάλωσε κά-
που καὶ δὲν τὸ ἄφησε νὰ βγῇ. Ἡ
Μάριον ἔχωσε τότε τὸ χεῖρ τῆς με-
σα στὸ συρτάρι.
Τὰ δάχτυλά τῆς συνάντησαν ἕνα
κρυφὸ κομμάτι. Τὸ πῆρε, κι' ἀμέ-
σως ἀνοίξε μιὰ μυστικὴ θήκη καὶ
κύλησε ἐξῆς ἕνα ρολό, δεμένο μὲ
μαύρην κορδέλλαν. Ἡ Μάριον τὸ πῆ-
ρε, μὲ καρδιοχτύπι, ἔλυσε τὴν κορ-
δέλλαν.

Ἦταν ἡ πρώτη σελίδα τοῦ ἀναγνώ-
ρισε τὸ γράψιμο τοῦ πατέρα τῆς.
Τὰ μάτια τῆς βούρκωσαν καὶ μὲ
δυσκολία μπόρεσε νὰ διαβάσῃ τὴν
ἐπιγραφὴν: «Τὸ χειρόγραφο ἐνὸς νε-
κροῦ».
Γιὰτὶ αὐτὸς ὁ μακάβριος τί-
τλος; Γιὰ ποῖο λόγο ὁ πατέρας
τῆς εἶχε κρύψῃ μὲ τόση ἐπιμέλεια
αὐτὸ τὸ τετράδιο; Τί θ' ἀνακάλυ-
πτε, ἄραγε;
Ἐπείσε σ' ἕνα κάθισμα, κατα-
συγκινημένη.
— Θεέ μου!... μουρμούρισε. Ἐσὺ
τὸ θέλησες νὰ πέσῃ στὰ χεῖρά μου
αὐτὸ τὸ χειρόγραφο!... Γιὰτὶ αὐτὸς
ὁ τίτλος; Εἶναι, φριχτός! Μήπως
κρύβει κάποιο ἄλλο ἐγκλημα, ποὺ
ἀγνοῶ καὶ ποὺ δὲν ἤθελε ὁ πατέ-
ρας μου ν' ἀποκαλυφθῇ ὡς ζῶντος;
Ἐπιθυμῶ καὶ συγχρόνως φο-
δοῦναι νὰ διαβάσῃ τὸ χειρόγραφο...
Τέλος, ἄρχισε νὰ ξεφυλλίζῃ τὸ τε-
τράδιο.
Ἐδῶ καὶ μερικὲς μέρες — διὰ-
βασε — μοὺ φαίνεται πὺς βρίσκο-
μαι κλεισμένος σ' ἕνα τάφο καὶ
πὺς βλέπω γύρω μου μόνο κόκαλα
καὶ νεκροκεφαλές. Πόσα χρόνια
τῆς ζωῆς μου ἔχουν περάσει; Δὲν
ἔχω... Ἐχω τόσο ἴσως καὶ τόσο
κλάψῃ, ἔχω τόσο σκεφθῇ καὶ τόσο
υποφέρεῖ μέσα σὲ λίγες ὥρες, ὥστε
μοὺ φαίνεται ὅσα νάγιναν ξαφνικὰ
αἰωνόβιος. Δὲν ἀναγνωρίζω πιά
τὸν ἐαυτό μου. Εἰμαι σὰν τὸν ἀν-
θρώπο, ποὺ πέρασε μιὰ τρομερὴ κι'
ἀπαίσια περσιπέτεια...
Ἐγὼ γιὰ πάντα; Δὲν ἔχω... ἴσως
μὲ σπρώχνῃ ἡ ἀνάγκη ν' ἀφίσω
πίσω μου κάποιο ἴχνος μου, κι' ἡ
ἐπιθυμία νὰ βρῇ ἡ μέρα τῆς τιμο-
ρίας γιὰ ὅποιον τάραιε τὴ γαλήνη
μου.
Ἡ Μάριον σταμάτησε μιὰ στιγ-
μὴ. Ἦταν κατάκλιση. Παγωμένος
ἰδρώτας μούσκευε τὸ μέτωπό τῆς.
Τί ἤθελε νὰ πῇ ὁ πατέρας τῆς
μ' αὐτὲς τὲς φράσεις; Ποτὲ τίς
εἶχε γράψῃ; Γιὰτὶ νὰ κρύψῃ τὸ
χειρόγραφο μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ἑ-

Μικρὴ εἰσοδεία
Ὁ νυκτοκλέφτης
Τὸ ζεῦγος Κάρδαμου ἦταν ἕνα ἀνθρώπινο ποὺ ζούσε ἡ-
συχά, σχεδὸν μονότονον ζωὴ. Δέκα χρόνια παντρεμένο κι'
ἡ γειτονία δὲν τὸ εἶχε ἀκούσει αὐτὴ μιὰ φορά νὰ καυνοῖ-
σῃ. Βοήθησαν σ' αὐτὸ οἱ χαρακτῆρες τῶν συζύγων. Ἐκείνη
ἦταν γυναῖκα ποὺ ἤξερε νὰ ἐπιβάλλεται κι' ἐκεῖνος ἀπὸ
τοὺς ἀντρες ποὺ συνήθιζον νὰ υποτάσσωνται.
Ἐνα βράδυ ὡστόσο κάποιο περιστατικὸν ᾤρε ν' ἀναστα-
τώσῃ τὸν ἀνθρώπινο.
Μόλις εἶχε πέσει σὸν κρεβάτι, ἀκούστηκαν πλάι αἰνὰ
ῤήματα. Ἡ συζύγος πετάχθηκε φοβισμένη.
— Εὐτυχίε, κάποιος εἶναι στὴν διπλανὴν κάμαρα... εἶπε.
Ὁ συζύγος σηκώθηκε, ἀνοίξε ἕνα συρτάρι, πῆρε τὸν περὶ-
στορφο τοῦ καὶ στάθηκε δίπλα στὴν πόρταν.
Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἀνοίξε κι' ἕνας ἀντρες μὲ τὸ πρόσωπο
σκεπασμένο μὲ μαύρο μαντήλι μπῆκε, θαυμάζοντας ἕνα κλε-
φτοφάνερο.
— Ὑψλὰν τὰ χεῖρά! τοῦ φώναξε ὁ κ. Εὐτυχίος.
Ὁ κλέφτης πέταξε τὸ μαχαίρι ποὺ κρατοῦσε, σηκώνον-
τος τὰ χεῖρά. Ὁ κ. Εὐτυχίος ἀνέβη τὸ φῶς.
— Ἀκούσε, Εὐφρασία, πῶς εἶναι τὸ πτόλι κι' ἐγὼ θὰ
τοῦ δώσω τὰ χεῖρά... εἶπε στὴν γυναῖκα του.
Σὲ δύο λεπτά ὁ κλέφτης ἦταν δεμένος. Ὁ κ. Εὐτυχίος
ἔβαλε τὸ κοστούμι του.
— Καὶ τώρα εὐφρῶν γιὰ τὸ Τμήμα! Ἀντίο, Εὐφρασία! φῶ-
ναξε στὴν γυναῖκα του. Δὲν πιστεύω ν' ἀρνιθῶ...
Μὰ μόλις βῆκεν ἐξῆς, ὁ κ. Εὐτυχίος ἔλυσε τὰ χεῖρά τοῦ
κλέφτη καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ μαντήλι ἀπ' τὸ πρόσωπό του.
— Ὁρᾷ ἀναστρέφει αὐτὸς; Καλὰ ποὺ δὲν ἤρε ἡ ὁρεὶ
στὴν γυναῖκα σου νὰ δῇ τὸ πρόσωπό σου!
— Σῶμα τώρα καὶ προσητά γράψω! εἶπε σὸν φίλο του
ὁ κ. Εὐτυχίος. Ἐε, τί ἔχει νὰ γίνῃ ἀπὸψε σὸ νυκτε-
ρινὸ κέντρο! Θὰ ξεφύλλω μὲ μιὰς στερήσις δέκα χρόνων!

πιπλο, αντί να το εμπιστευθώ σε κάποιον;

«Η Μάρτιον νόμιζε πως διενεργούσαν... Πέρασε το χέρι της μπροστά απ' τα μάτια της και συνέχισε ύστερα το διάβασμα».

«Αλλοίμονο στα παιδιά, που δεν άκουσε τους γονείς τους, που δε συγκινούνται απ' τα δάκρυά τους, που μένουν άναίσθητα στις ικεσίες τους! Θα τιμωρηθώ, σ' αυτή τη ζωή και στην άλλη, 'Ακόμα κι' όταν ο πατέρας κι' η μητέρα φέρονταν σκληρά στο παιδί τους, αυτό δεν έχει δικαίωμα να τους κρίνει. 'Οφείλει μονάχα να τους υπακούει. 'Αν έκαναν λάθος, θα έχη την Ικανοποίησή, μία μέρα, να τους δώ να μετανοούντων πικρά, που δεν κατάλαβαν άλλοτε ποιος ήταν ο σωστός δρόμος. 'Αν έκαναν το σωστό, θάχη τη χαρά να τους εulογή γιατι τόν σώσανε απ' την άβυσσο, όπου κινδύνευε να πέσει».

«Ο πατέρας κι' η μητέρα μου, που μ' αγαπούσαν τόσο, που ήμουν η μοναδική χαρά τους, το καμάρι τους, μεταχειρίστηκαν κάθε μέσο για να με γλυτώσουν απ' το θλιβερό πεπρωμένο μου. Μά δεν το θέλησα. 'Αρνήθηκα το χέρι που μου απλώνανε».

«Και τιμωρήθηκα γι' αυτό!...»

«Όταν το δηλητήριο του αμαρτολού πάθους εισχώρη στο αίμα, σβένεται κάθε θέληση του ανθρώπου, αδυνατεί η ψυχή του, γάνει κάθε αξιοπρέπεια του και καταστάνει παιχνιδιό, νευρώσαστο, στα χέρια μιας κακόδοουλης και δειστρομένης γυναίκας... Είναι σά μία ύπουλη αρρώστεια, απ' την όποια δε μπορεί πια κανείς να γιαιρευτή!»

«Η Τζούλια με είχε σπλαχύνσει δλοτέλεια. Καί δε δυσκολεύτηκε καθόλου να νικήσει... Είχα ζήσει πολύ αούτηρά, ως τη μέρα που τη γνώρισα, κι' έτσι το πέσιμό μου ήταν άκόμα πιο καταστρεπτικό».

«'Αν είχα εξοικειωθώ με τη ζωή, αν ήξερα περισσότερα... τις γυναίκες, σίγουρα θ' αντίσπεκόνουν, θα πάλευα... Μά, έτσι αμώδης που ήμουν, θαμπώθηκα άμέσως, με την πρώτη αχτίδα. Το τυφλό πάθος με παρέσυρε...»

«Τα δέχτηκα όλα απ' τη Τζούλια, πίστωση σέ όλα. Τά περσόμενα δεν υπήρχαν πια για μένα. 'Η απέλπισία, που είχα προκαλέσει στους γονείς μου, ή δυστυχία που είχα σκορπίσει γύρω μου, όλα χάθηκαν, καταποντίσθηκαν απ' το φλογερό έρωτά μου για τη γυναίκα μου. Τίποτ' άλλο δεν υπήρχε πια για μένα στον κόσμο!»

«Συχνά, ή συνειδήσι μου φώναζε: «Είσαι ένας κακός γυνίς. Θά σέ χτυπήσει ή κατάρσι των δικών σου!». Μά έκλεινα τ' αυτιά μου σ' αυτή τη φωνή κι' έσφιγγα τη Τζούλια στην άγκαλιά μου, διωγμένως για τού έρωτά της».

«Θάπρεπε να διώξω απ' το σπίτι μου τη Ροζαλία, την ύπουλη εκείνη γυναίκα! Μά μου την είχε επιβάλει ή Τζούλια, και την ανεχόμουν ως αμαρτωλή...»

«Όταν ή Τζούλια έγινε μητέρα, μου φάνηκε πως τό κοριτσάκι μας ήταν δεια ευλογία! Θυμάμαι πως στεκόμουν και κούταξα ώρες δλοκλήρες αυτό τό πλάσματάκι, τό βγαλμένο απ' τό αίμα μου κι' απ' τη Τζούλια. 'Ανέιχα έκστατικά τά μεγάλα γαλάνα μάτια του, όμοια με τής μητέρας του. Κι' έλεγα με τό νού μου πως, αν ζούσαν άκόμα οί γονείς μου, θα με συγχωρούσαν και θαπαίρνουν πάλιν τήν κατάρσι τους, όταν θάδωναν τό έγγονάκ τους...»

«'Η ύγεία μου άγισέ να κλονίζεται. Τό πρόσ τό μου έπαίρνε ένα πρόσθετο χρώμα. 'Ενοίθα ένα χέρι να μου σφιγγη τό στομάχι και λιποθυμούσα κάθε τόσο χωρίς λόγο... Τίς νύχτες, ζυπνούσα μουσκεμένος στον ιδρώτα κι' ευρίσκα κοντά μου τη Τζούλια, να με κούταζε με προσοχή, σά να προσκο-

λουθούσε τόν ύπνο μου και να περιμένε τό ξύπνημά μου. Μούδειχνε τότε μία ζεστή τρυφερότητα. Καί, σφίγγοντάς την στην άγκαλιά μου, φιλώντάς την, χαιδευόντάς την, έπαυα να νοιώθω κάθε σωματικό πόνο...»

«Μά, όταν κούταζόμουν στον καθρέφτη, με φόβιζε τό κατάντημά μου...»

«Μία νύχτα, ζύπνησα και δε βρήκα τη Τζούλια στο πλευρό μου. Θέλησα να σηκωθώ, μά ήμουν τόσο εξασθενημένος, ώστε δε μπόρεσα. Φώναξα τη γυναίκα μου. Δεν πήρα καμμία απάντηση».

«'Ενα καντήλι φώτιζε άμυδρά την κάμαρα. Ξαφνικά, είδα ν' ανοίγη ή πόρτα και να παρουσιάζεται ή Ροζαλία. Κρατούσε ένα ποτήρι. Προχώρησε προς τό κρεβάτι μου, πατώντας στα νύχια. 'Ενοίωσα τό συνθησιμένο τρόπο που με κυρίευε, όταν με πλησίαζε αυτή ή γυναίκα...»

«'Η Ροζαλία άφισε τό ποτήρι πάνω στο κορμιό μου. 'Εγώ την κούταξα με γορλωμένα μάτια. Συνάντησε τη ματιά μου κι' έκανε μία κίνηση φοβισμένη».

«Πού είν' ή Τζούλια; τη ρώτησα».

«Τώρα έρχεται, κύριε βαρώνε, απάντησε. Σας έτοιμάσε να πιήτε ένα δροσιστικό, αν διψάσετε τη νύχτα».

«Δός μου τό, δός μου τό άμέσως! φώναξα. 'Ο λαιμός μου έχει στεγνώσει».

«'Αδειασα τό ποτήρι, ως την τελευταία γουλιά. Μά, αντί να με δροσίσει, ξέρανε άκόμα περισσότε-

ρο τη γλώσσα μου. 'Η Ροζαλία περιμένε, ώσπου να τό πιώ. 'Υστερα μου πήρε απ' τό χέρι τό ποτήρι και μου έπρε:

«Τώρα θάρη ή κυρία βαρώνη. Μά πέρασε πάνω από μία ώρα, ώσπου να φανή ή Τζούλια. Δε μπόρουσα πια να μένω στο κρεβάτι. Κατάφερα να σηκωθώ και σύρθηκα ως την πόρτα».

«Την ίδια στιγμή, έμπαινε ή γυναίκα μου. 'Εμπηξε μία φωνή, βλέποντάς με».

«Τί κάνεις; Τρελλάθηκες; με μάλωσε. Τί σ' έπιασε και σηκώθηκες απ' τό κρεβάτι!...»

«Δικαιολογήθηκα με κάποια πρόσαι. 'Η Τζούλια μαλάκωσε».

«Γιατί δε χτύπαγες τό κουδούνι; έπρε. Θάρχουν άμέσως. 'Ημουν με τη Μαρία».

«Την πίστεψα. Καί, μ' έλο που ύπόφερα άπερίγραπτα, χαμογελούσα εύτυχισμένος, καθώς με βοηθούσε να ξαναπαλίσω...»

«'Ω, τί φριχτή άνακάλυψι!... 'Η τιμωρία που είχε προφητέψει ή μητέρα μου!...»

«Δέν ξέρω πια από πόσες μέρες παλεύω με τό θάνατο. Ξαναέλεψα τόν έαυτό μου, σάν σέ δεινέρο, ξαπλωμένο σ' αυτό τό κρεβάτι. Άκούω τό γιατρό να προειδοποιή τη γυναίκα μου πως οί άρες μου είναι πια μετρημένες...»

«Δάκρυα χοντρά κυλάνε στα μάγουλα της Τζούλιας. Φαίνεται τόσο θλιμμένη, που ή καρδιά μου σφιγγεται μ' άγωνία...»

«Δύο φορές ή Τζούλια πέρασε τό άπαλό της χέρι πάνω απ' τό μέ-

τωπό μου, τραυλίζοντας:

«'Οχι, δε μπορεί... δε θέλω να σέ χάσω! 'Υποφέρες άκόμα;»

«'Οχι, απάντησα με κόπο, έκστατικός απ' τό χάδι της. Είμαι εύτυχισμένος... 'Ο γιατρός κάνει λάθος...»

«Θέλεις να πιής;»

«Και μου πρόσφερε τό ποτήρι με τό δροσιστικό, άφού τόφερε πρώτα στα δικά της χείλη».

«Ξιγά-σιγά, βυθίστηκα σ' ένα είδος νάρκης. 'Ωστόσο, μ' έλο που είχα σχεδόν κλειστά τά μάτια μου, έδλεπα άνάμεσα στα τσίνορα μου τη γυναίκα μου να πηγαίνερχεται νευρικά στην κάμαρα, ριχνοντάς μου κάθε τόσο παραξένες ματιές...»

«'Υστερα μπήκε ή Ροζαλία και ρώτησε, χωρίς να χαμλώσει τόν τόνο της φωνής της:

«Κοιμάται;»

«Ναι, έτσι μου φαίνεται, άπάντησε ή Τζούλια».

«'Η Ροζαλία με πλησίασε. 'Ενοίωσα τό χέρι της ν' άγγίξη τό μέτωπό μου, τό στήθος μου, τά πόδια μου, τά γόνατά μου. Δε μπόρουσα να κάνω την παραμικρή κίνηση, αλλά έδλεπα κι' άκούγα πολύ καλά».

«Σέ λίγο θα τελειώσουν όλα, έπρε ή Ροζαλία στη γυναίκα μου. 'Εχασε κιόλας τις αισθήσεις του... Σέ δυ-τρείς μέρες, θα είσαστε τελείως ελεύθεροι...»

«'Η Τζούλια δε μίλησε. 'Η Ροζαλία με ξανακούταξε και πρόσθεσε ειρωνικά:

«Μην παριστάνετε τη δυστυχισμένη! Τώρα είσαστε μονάχη μαζί μου... Βλέπετε, λοιπόν, πως δε σας γέλασα;»

«'Η Τζούλια έκλαιγε».

«Δε μπορώ να τόν βλέπω να ύποφέρει τόσο... τραυλίζει. Τόν λυπάμαι!»

«Είσαστε άνόητη... Εύτυχώς, ό άλλος θα σας παρηγορήσει!»

«'Η γυναίκα μου άλλαξε μεμιάς φωνή και έκφραση:

«'Ηθε ό 'Αρνάλντο; ρώτησε».

«'Απ' τόν τρόπο που πρόφερε αυτό τό δίνομα, τά κατάλαβα όλα, κι' ένοίωσα σά να μου ξεριζώνανε την καρδιά. 'Αρχισε ή τιμωρία! Είχε τελειώσει ή μόνη εύτυχία μου, για την όποια είχα θυσιάσει τό κάθε τι!»

«'Ο κόμης είν' έξω, σας περιμένει, έπρε ή Ροζαλία».

«Βγήκαν κι' οί δυό απ' την κάμαρα...»

«'Ω, τί τρομερό μαρτύριο ένοίωθα, ξαπλωμένος σ' εκείνο τό κρεβάτι, άνίκανος να κουνήθω, ενώ ή γυναίκα μου συναντούσε τό φίλο της σ' ένα άλλο δωμάτιο! Ναι, ήταν φίλος της ό κόμης 'Αρνάλντο φλη έμπιστοσύνη και δέν τόν είχα ύποπτεθώ ποτέ μου!»

«'Υπόφερα τόσο πολύ, ώστε μου φάνηκε ξαφνικά πως διαλύθηκε ή νάρκη μου και μπόρεσα να κουνήσω τά χέρια μου, τά πόδια μου...»

«'Η Μάρτιον σταμάτησε πάλι τό διάβασμα. 'Ηταν χλωμή, σάν πεθαμένη».

«'Ωστε, λοιπόν, ό πατέρας της είχε ανακαλύψει τό έγκλημα της μητέρας της; Είχε πεθάνει με τη φριχτή βεβαιότητα πως ή γυναίκα που της τάχε θυσιάσει όλα, τόν πρόδινε και τόν έστελνε στον τάφο;»

«'Οχι, ποτέ δέν περίμενε μία τέτοια άποκάλυψη ή εύσυχισμένη Μαρία!... Κι' ό πατέρας της δέν είχε έκδιχη; Γιατί να κρύψη αυτό τό χειρόγραφο; 'Ο Θεός τό είχε, φέρε τώρα στα χέρια της!...»

«'Εμεινε για μερικά λεπτά σάν έκμηδενισμένη. 'Υστερα ξανάρχισε τό διάβασμα».

«Κατάρθωνα να σηκωθώ απ' τό κρεβάτι. Τρέμοντας ολόκληρος κι' άκούμπώντας στα έπιπλά γιά να μην πέσω, μπόρεσα να βγώ απ' την κάμαρά μου. 'Ακουσα τη φωνή της Τζούλιας απ' τό σαλόνι:

«Δε μπορώ πια να τόν βλέπω να ύποφέρει... έλεγχε. Θά πεθάνω, αν δε με συγκατούσε ή άγάπη σου».

«Ναι, σ' άγαπώ, Τζούλια, απάντησε ή φωνή τού 'Αρνάλντο. 'Μά είμαι φίλος τού άντρα σου, και σού όρκίζομαι πως θάδω και τη ζωή μου άκόμα για να σώσω της».

τη δική του! Αυτόν μονάχα πρέπει να σκεφτόμαστε τώρα!»

«Κι' όταν θα είμαι ελεύθερη, θα μ' αγαπάς πάντα; Δε θ' αγαπήσης ποτέ άλλη γυναίκα από μένα;

«Μη μου μιλάς για άλλες γυναίκες, Τζούλια, διαμαρτυρήθηκε ό 'Αρνάλντο. Καί σκέψου πως ό άντρας σου ζή άκόμα».

«Τό ίδιο μου λές διαρκώς! Μήπως δέν περιποιέμαι άρκετά τόν άντρα μου και την κόρη μου;...Και μου κανείς έσύ παρατήρησε, 'Αρνάλντο, έσύ; 'Α, δε μ' αγαπάς όσο σ' αγαπώ έγώ! Σκέψου πως είσαι τό πόν για μένα, πως δε μπορώ να σέ στερηθώ! 'Αν ήξερες πως σ' αγαπώ και ποιές φριχτές σκέψεις περνάνε απ' τό νού μου!... Φοβάμαι πάντα μην κουρασθής να με περιμένεις κι' άγαπήσης άλλη!... Σού φαίνεται δίκαιο να βασανίζομαι έτσι, να ζώ αναγκαστικά κοντά σ' έναν άντρα, που τόν παντρεύτηκα για τό πλούτη του, χωρίς να τόν αγαπώ;... 'Αν μου είχες έμπιστοσύνη, αν κυριαρχούσε στην ψυχή σου ό μεγάλος έρωτας, που περιφρονεί κάθε έμπόδιο, πόσο θα μπορούσαμε να εύτυχίσουμε, άμέσως, ένωμένοι για πάντα!...»

«'Ακούγα, ζαλισμένος, σά νάχα δεχτή ένα φοβερό χτύπημα στο κεφάλι. 'Ωστε αυτή ήταν, λοιπόν, ή μόνη ένοχος! 'Ο 'Αρνάλντο δέν ύποχωρούσε στο πάθος της, την κρατούσε σ' απόσταση, μίλούσε με στοργή για μένα και την κόρη μου...»

«Δε θέλησα ν' άκούσω κι' άλλα... Δέν ξέρω πως κατάρθωνα να ξαναγυρίσω στην κάμαρά μου, στο κρεβάτι μου... Σκεφτόμουν τη μητέρα μου, την τρομερή κατάρτις...»

«'Ωστόσο, ή δοκιμασία μου δέν είχε τελειώσει».

«Μία ώρα άργότερα, ξαναμπήκε στο δωμάτιό μου ή Τζούλια. Φαινότανε κακοέφη, με τά φρύδια ζαρωμένα. Την άκολουθούσε κι' ή Ροζαλία».

«Βιάζόσαστε λοιπόν; τη ρώτησε».

«Ναι, βιάζομαι! φώναξε ή Τζούλια. Διπλασίασε τη δόσι! Δέν έχω πια ύπομνη να περιμένω».

«'Αγαπήτη μου, τά πράγματα πρέπει να γίνουν με τρόπο! Η δόσι είναι άρκετή. Δέν πρόκειται να την αύξήσω, γιατί θέλω ναμια σίγουρη γιά τό αποτέλεσμα».

«Με νόμιζαν κι' οί δυό τους βυθισμένο πάντα σέ νάρκη. Δέν ήξεραν πως έδλεπα και άκουα... Κάθε φορά της Ροζαλίας έφτανε ίσα με στην καρδιά μου, έσκιζε τόν πέπλο που σκετείνιζε τό μυαλό μου. Καταλάβαινα τη φριχτή αλήθεια, για την άρρώστεια μου: Με είχαν δηλητηριάσει!...»

«'Η Μάρτιον σταμάτησε πάλι, με τά μάτια της καρφωμένα στο τετράδιο που κρατούσε... 'Ηξερε λοιπόν ό πατέρας της πως τόν δηλητηριάσανε, κι' όμως δέν είχε καταγγείλει τις άθλιες εκείνες γυναίκες».

Δέν τού είχε περάσει καθόλου ή σκέψη να σώση την άδωα κόρη του απ' τό ίδιο τρομερό τέλος; Πότε είχε γράψει τις σελίδες εκείνες; Πού βρήκε τη δύναμη;... Άνστανάσε βαθιά και ξανάρχισε τό διάβασμα:

«Μού φαίνεται σά να ζύπνησα από ένα μακρύ ύπνο. Με κόπο κατορθώνω να σηκωθώ απ' τό κρεβάτι μου και να γράψω αυτές τις γραμμές, ενώ ή Τζούλια βρίσκεται στην άλλη κάμαρα με τό φίλο της».

«Σκέφθηκα κι' ύπόφερα πολύ, μέσα σέ λίγες μέρες... 'Αξίζω την τιμωρία μου! 'Οχι μόνο δε θα κάνω τίποτα για να την άποφυγώ, αλλά και θα έπιταχύνω ό ίδιος τό μοιραίο τέλος».

«Σήμερα τό πρωί, ή Τζούλια με κούταζε τρυφερά και με φίλησε ύστερα στα χείλη. Μ' αυτό τό φιλι κέρδισε τη συγγνώμη μου! Ούτε ή προσδοκία της, ούτε ό θάνατος που μου δίνει με τό χέρι της, μπορούν να πάσουν τη άλυσιδα της άγάπης, που με δένει μαζί της».

«'Ωστόσο, στην αρχή, που ζύπνησα, σκέφθηκα χίλιες έκδικήσεις, έκλαψα, κατάρστηκα... Μά τώρα όχι πια! Παίρνω χαμογελώντας τό δηλητήριο, που μου προσφέρει, φιλάω τό χέρι που μου δίνει τό θάνατο... Δέν έχω πια θάρρος, συνείδησι, αξιοπρέπεια!

«Θά κρύψω αυτό τό τετράδιο. Κι' αν μία μέρα πέση στα χέρια της, θα δει τότε πόσο την αγαπήσα και πως θυσιάστηκα γι' αυτήν! Θα μάθει, ότι ήξερα την άτιμία της, τό έγκλημά της, κι' όμως σώπασα και τη συχώρεσα. Μόνο ή Ροζαλία θάδω να τιμωρηθώ!

«Θά κάνω κάτι άκόμα περισσότερο για τη γυναίκα μου και τόν 'Αρνάλντο: Θα λείψω, θα χαθώ πριν απ' όταν λογαριάξη ή Τζούλια. Θα σκοτωθώ!

«Δέν είμαι πια παρά ένα ανθρώπινο κουρέλι. Καλύτερα να τελειώω τό γρηγορότερο...»

«Θά νοιώσω, άραγε, ή Τζούλια κάποια τύψη, θα χύση ένα δάκρυ, όταν, βλέποντάς με νεκρό, σκεφθή τό έγκλημα που έκανε;

«Νομίζω πως τρελλάθηκα! Δέν αναγνωρίζω πια τόν έαυτό μου. Μου φαίνεται πως τό αίμα στα μάτιας στις θλάδες μου πως ή καρδιά μου δε χτυπάει π ά. Κιέμαι στη βαθεία σιωπή της γής... όνειρεύομαι μόνο τη Τζούλια...»

«Εδώ τελειώνω τό χειρόγραφο. 'Ο βαρώνος δέν έκανε καθόλου λόγος για την κόρη του... τίποτα! Τί πάθος του για τη Τζούλια, τδ είχε παρασυρεί όλα: πατρική στοργή, συνείδησι, τιμή. 'Αρα πρώτο είχε καταδικάσει για χαρι της τούς δικούς του, τώρα της θυσιάζε την κόρη του και τόν έαυτό του».

Μά είχε, άραγε, αλήθινά αυτό κτονήσει;

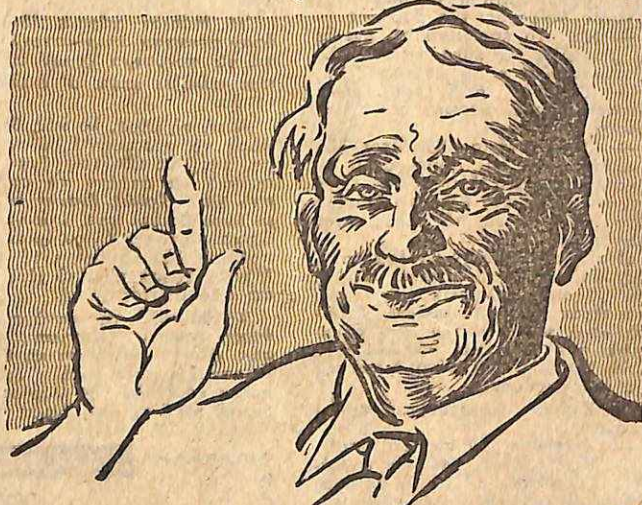
«'Η Μάρτιον έμεινε πολλή ώρα σάν άπολιθωμένη».

«'Υπήρχαν λοιπόν ώρες τέτοιες ένοχης άδυναμίας στη ζωή των πιο τίμιων ανθρώπων; 'Ο πατέρας της δέν είχε νοιώσει καθόλου θυμό, φρίκη, άποστροφή για τη γυναίκα εκείνη που τόν πρόδινε πάντα, που τόν έσπρωχνε στον τάφο; Τόσο τρομερή ήταν ή δύναμη τού έρωτα, ώστε να έκμηδενίζει ό,τι άνώτερο έχει ό άνθρωπος μέσα στην ψυχή του;

Μά όχι, ό αληθινός έρωτας έπρεπε νατάν φτιαγμένος από άγώνες, θυσίες και πόνους, ν' άνιμώνη τη σκέψη, να κάνει τόν άνθρωπο καλό, ίκανό για τούς μεγαλύτερους ήρωισμούς, για την πιο ύπερτοχη άυταπάρνησι. 'Η Μάρτιον τό ήξερε, τό ένοώδε!

«'Επειτα από τόσα χρόνια μοναξιάς και άπέραντης πίκριας, είχε φτάσει μία πρώτη και γοήτωση άναλαμπή αλήθινου έρωτα για να

«Όχι πόσα χρόνια θά ζήσης,

...αλλά πως θά τά ζήσης!

Γιά να ζήσης τά χρόνια σου με ύγεια σ' όποια ηλικία κι' αν είσαι, πρόσχε τη διατροφή σου. Διάλεγε τό υγιεινότερο, τό καλύτερο και φρόντιζε να βεβαιώνεσαι πως πήρες αυτό που ζήτησες

BITAM για φρέσκο δούτυρο
ΦΥΤΙΝΗ για δούτυρο μαγειρικής

Πάντοτε και μόνον από άγνό λάδι της έληας, χαμηλού σημείου τήξεως, πλούσια σέ δερμίδες, βιταμίνες, άκόρεστα.

BITAM - ΦΥΤΙΝΗ
Είναί προϊόντα **ΕΛΑΪΣ**

Μάδετε πως είμαι ιδιαίτερως ίκανοποιημένη. Από παιδι άκόμη ή μητέρα μου μου έβαζε κρέμα NIVEA. 'Η μικρότερη άδελφή μου που ζή έδω και 23 χρόνια στην 'Αμερική μου γράφει: «Προτιμώ, όπως πάντα, την NIVEA. 'Η μητέρα μας είχε δίκαιο!» Στά 50 χρόνια της ζωής μου ή NIVEA διετήρησε πάντοτε δριαμβευτικά την τιμητική θέσι που της άξίζει. Μένω πιστή στην NIVEA.

Εύτυχως υπάρχει ή κρέμα NIVEA!

τὴν ἀπομακρύνει ἀπ' τὴς ἐπιγείας ἀδελφότητος καὶ τὴν ἐξουσίαν τῆς δύναμις καὶ τῆς γαλήνης.

Τὴν εἶχε ζεστάνει, τὴν εἶχε μεταμορφώσει αὐτὸ τὸ φῶς. Κι' ἀνὰ ἄκρην τοῦ ὁρίζοντος τῆς θάλασσας εὐρίσκει ἀνταπόκρισιν, θὰ τὸν κρατοῦσε μέσα στὴν ψυχὴ τῆς αἰσθητικῆς, βαρυσκοπίας παρηγορίας στὴς γλυκεῖες συγκινήσεις του. Ὅχι, ποτὲ ὁ ἔρωτας τῆς δὲ θὰ τῆς γεννοῦσε τὴν ἰδέαν ἐνός ἐγκληματος! Ἰσως μοναχὰ τὴν εὐπρόχην στὴ συν- γωνίαν...

Ἡ Μάριον ἀνασκήρτησε καὶ πάλι. Εἶχε βρῇ ἀδύνατον τὸν πατέρα της, γιὰτὶ εἶχε κλείσει τὰ μάτια του, ἀντὶ νὰ καταγγεῖλῃ τὴ γυναῖκα ποὺ τοῦ εἶχε κάνει τόσο κακό. Δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὸ πάθος ἐκεῖνο, ποὺ σάρωνε τὸ κάθε τι... Τὴν εἶχε ξεχάσει ὁ πατέρας της. Ἐνῶ αὐτὴ ἀνὰ βρισκόταν στὴ θέσιν τοῦ κι' εἶχε μιὰ κόρη, δὲ θὰ ἐπιζητοῦσε τὸ θάνατον. Ὅλα θεωροῦσε καθήκον της νὰ τὴν προστατέψῃ, νὰ τὴ σώσῃ.

Ὅταν ὁ πατέρας της ἀκούει τὸ διάλογο τῆς γυναικὸς του μετὰ τὸν Ἀρνάλτο, θάπρεπε νὰ παρουσιάσῃ στὴν μπροστὰ τους. Αὐτὴ ἔβλεπε ἡ καλύτερη τιμωρία... κι' ἴσως θ' ἀκούσε γιὰ νὰ προλάβῃ τὴν καταστροφὴ!

Ὁ Ἀρνάλτο, μετὰ τὴν εὐγενική καρδιά του, θ' ἀπομακρύνονταν γιὰ πάντα ἀπ' τὴ Τζουλιὰ, ὥστε νὰ μὴν ὑποφέρει ὁ βαρὺς γιὰ τὴν παρουσίαν του. Ἡ Τζουλιὰ, ἐξ ἄλλου, βλέποντας πὺς ὁ ἀντὶς τῆς τὴν εἶχε ἀνακαλύψει κι' ὅμως δὲν τῆς ἔκανε καμμίαν παρατήρησιν, θὰ μετάνιωε καὶ θὰ προσπαθοῦσε νὰ κερδίσῃ τὴν συγγνώμην του, μετὰ μετὰμέλειαν καὶ τὴν ἀφυσίωσιν τῆς Θεοδωρίνας τῆς Ραζαλίας. Κι' ὅταν ἔβλεπε ἡ ἀδελφὴ ἐπιρροὴ τῆς, ἡ Τζουλιὰ δὲ γινόταν μιὰ καλὴ σύζυγος καὶ μητέρα. Θὰ ζαναγίνονταν ὅλοι εὐτυχισμένοι...

Σίγουρα, πρέπει νὰχε χάσει τὰ λογικά του ὁ πατέρας της, γιὰ νὰ φερόδ' ὅπως φερόδ' ὅχι μόνον εἶχε δεχθῇ τὸ θάνατον, ἀλλ' εἶχε θυσιάσει καὶ τὸ παιδί του στὸ πάθος του!

Ἰσως, ἡ Μάριον δὲν τοῦ κρατοῦσε κακίαν. Τὸν συμπονοῦσε, τὸ δυστυχισμένο, ποὺ εἶχε ἀγαπήσει καὶ ὑποφέρει χαμογελώντας, χωρὶς ν' ἀναζητήσῃ κάποια ἀνακούφισιν στὴν ἀγάπῃ τῆς κόρης του, χωρὶς νὰ βρῇ τὴ δύναμιν νὰ ζήσῃ γι' αὐτήν...

Τὸ βράδυ αὐτό, ἡ Μάριον πλάγιασε πολὺ ἀργά, μετὰ τὸν χειρωνακτοῦ τοῦ πατέρα της κάτω ἀπ' τὸ προσκέφαλό της.

Τὸ πρῶτον ἐξυπνεῖται ἡσυχῇ, ἀναπαυμένη. Συνασκέθηκε ὅσα εἶχε διαβάσει κι' ὅσα εἶχε ἀισθανθῇ. Καὶ τῆς φάνηκε πὺς ἦταν μιὰ καινούργια γυναῖκα!

Ἡ νεκρὴ ἐξανέγκει ἀπ' τὸν τάφο της, ἀλλὰ γιὰ νὰ χαρῇ ἕνα δρόμο ἐντέλως διαφορετικὸν ἀπὸ κείνο ποὺ εἶχε ἀκολουθήσῃ ὡς τότε.

Ὁ ρόλος τῆς ἦταν δύσκολος. Ἀπαίτουσε δύναμιν, δεινότητα, αὐταπάθειαν. Μὰ δὲ θὰ λιγύττει ἡ ἀπαρτιστικότης της, ἐπεὶ δὲ ἦταν ἀλλοιότιμος τῶρα ὁ σκοπὸς της.

Δίχως νὰ σκεφθῇ περισσότερο, κάθισε μπροστὰ στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ:

ΟΛΗ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

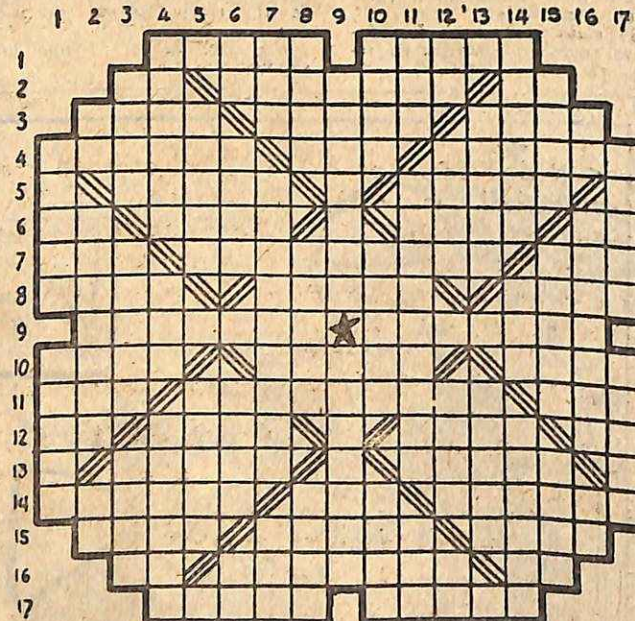
Δώστε στὴν οἰκονομείαν σας ὥστε καὶ ὁφελίμους συνήθειες. Ἐπὶ παραδείγματι, μᾶλλον στὸ παιδί σας ἀπὸ μικρὸν πλύνετε τὰ δόντια του μόνον. Ἀλλὰ καὶ σὲς μὴν ἀμελεῖτε αὐτὸ τὸ καθήκον πρὸς τὴν υγείαν σας. Χρησιμοποιεῖτε τὴν Ὁδοντοπάστα Νιδέα ποὺ ἔχει λεπτὸ ὄσμω καὶ δὲν ἐρεθίζει καθόλου τὰ ὀσθα. Ἡ Ὁδοντοπάστα Νιδέα εἶναι προϊόν τοῦ Οἴκου BEIERSDORF. Ἡ συνθεσὶς καὶ ἡ ποιότης της εἶναι ἐγγυημένης. Ἀπολυμαίνει τὰ δόντια καὶ διαλύει ὅλα τὰ υπολείμματα τῶν τροφῶν ποὺ παρῇ μείνουν στὸ στόμα. Κάνει τὰ δόντια νὰ λάμπουν ἀπὸ καθαριότητα καὶ τὴν ἀντιπληροῦν ἀπὸ εὐχάριστη ἁλὸς. Ἀγοράστε σήμερον Ὁδοντοπάστα Νιδέα γιὰ ὅλη τὴν οἰκονομείαν. Πωλεῖται μὲν 30 γρ. καὶ μετὰ τῶν 65 γρ. ποὺ εἶναι καὶ οἰκονομικώτερα.

Τὸ εὐτυχεύοντάς μας

ΑΡΙΘΜΟΣ 828

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Ἡ πρωτεύουσα τῆς Καρπίας. — Χειροποίητος.
2. Πρόθεσις μπροστὰ σὲ φωνήεν. — Ἀρχαία πόλις τῆς Ρόδου. — Ἀγριοκυδωνία ἀλλὰ καὶ 71.
3. Μεταφορικὸ μέσον, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀππλάγχθησαν οἱ Ἀθηναῖοι. — Χορὸς. — Εὐχάριστο ἀεράκι.
4. Ὑπάρχουν πολλὰς σὲ κάθε σελίδα μας (καθάρ.). — Λουτρό.

πολις τοῦ Βελγίου. — Ἐνα μέρος τοῦ 24ου.

5. Οὐράνιο φαινόμενο τῶν πολι- κῶν περιοχῶν. — Προστατεύει.

6. Διὰ σύμφωνον συνεχόμενα στὸ ἀλφάβητο. — Ὁ πρὸς τὸν Πανθεῶς θεὸς τοῦ Ἰνδικοῦ Πανθεοῦ.

7. Πόλις τῆς Ἰαπωνίας στὰ Ν. Α. τῆς νήσου Χόντο, παλαιὰ πρωτεύουσα τῆς χώρας. — Μο- ριο ποὺ δηλώνει ἐπίτασι.

8. Ὁ καθενὸς. — Ἀπασχολοῦν τὴς γυναικες. — Ζατλοῦνη οἰκονο- μεία Μωαμεθωιδῶν.

9. Φωτιστέφανος ἀγίου. — Ἀφθο- νία στὴν πλάξ γεμῖναι καλο- καίρι. — Ὅρος σὲ πολλὰ παι- γνίδια.

10. Θὰ τῶν Τυριῶν καὶ Συδω- νίων, ποὺ λατρεύονταν καὶ στὴν ἀρχαία Κύπρον. — Λατρεῖον.

11. Βλέμμα. — Δὲν διαφέρουν κα- θόλου. — Θὰ τῆς μυθολογίας μας.

12. Χώρα στὴν ὁποία κατὰ τὴ μυ- θολογίαν βρισκόταν τὸ χροσὸ- μάλλο δέντρο. — Τιμωρεῖται ἀ- πὸ τὸ νόμο. — Νότα.

13. Ὁμοία σύμφωνον. — Γλυστράει. — Μέρος τοῦ ματιοῦ. — Νότα.

14. Παράλιος χώρα τῆς Μ. Ἀ- σίας, ὅπου οἱ Ἀσριοὶ εἶχαν χτισεῖ πολλὰς ἀποικίας. — Ἐ- ὄρως τὸ ὄνομα τοῦ σὲ ἑλλη- νικὸν κόλπον.

15. Ἀνταρσία. — Νομὸς καὶ ποτα- μὸς τῆς Γαλλίας. — Τὸ σύνολο τῶν βασιανῶν.

16. Κανένας ὑπεράνω αὐτοῦ. — Κά- νον θρόνου. — Βασίλειον τῆς Ν. Α. Ἀσίας.

17. Ἀοιμητικόν. — Μαλλιά μετὰ φε- ρὸν ὁμορφιά. — Τὸ μικρὸν ὄνο- μα μεγάλου γκάνγκστερ.

18. Ἀρχαία πόλις τῆς Β. Σικε- λίας. — Νύμφη τῶν πηγῶν.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Ζεστάνει ἡ στολίξει τοὺς γυ- ναικεῖους ὤμους. — Ἀγνή ζῶν μέσα στὴν ἐρημν.

2. Διὰ ὁμοία σύμφωνον. — Νησί τοῦ Σαρωνικοῦ. — Ἀρθρο.

3. Θεὸς τῆς μυθολογίας μας. — Κρασί καταπλάσας ποιότητος. — Ἄλλος μηχανικός, ὁ ὁποῖος ἔ- δωσε τὸ ὄνομα τοῦ στα πυρο- βόλου ποὺ τελειοποίησε.

4. Μαλακίς. — Πρόθεσις καὶ ἀρ- θρο. — Ἀεροδρόμιον τῆς χώρας μας.

5. Ρῶσος πολιτικός. — Τὰ... περὶ χώρα.

6. Πρόθεσις. — Ἐστὶ ὀνομάζον τὸ θεὸ τους οἱ Ἑβραῖοι. — Ἡ- ρωὶς τοῦ Ντινέου. — Βυζαντι- νὴ νότα.

7. Τίτλος σὲ ἀφρικανικὴ χώρα. — Φιλοδεντοῦν ἀρρώστους. — Ἐ- πώνυμο Γάλλου συγγραφέως.

8. Μεταδίδει κίνησιν ἀπὸ ἕνα μη- χάνημα σὲ ἄλλο. — Μέρος συ- νόλου. — Πρωτεύουσα δημο- νιον νοτιοῦ τῆς χώρας μας.

9. Γυῖος τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ τῆς Αἰγύπτου, ποὺ ἐγένετο ὁ περιφη- μότερος στρατηγὸς τοῦ τουρ- κικοῦ στρατοῦ. — Ἀστὴρ ποιε- τῆς (43 π. Χ. — 18 μ. Χ.), ποὺ ἀσχολήθηκε πολὺ μετὰ τὸν ἔ- ρωτα.

10. Μουσικὸν ὄργανον. — Κρῖπτη ἀ- γρίου ζώου. — Ἀγίου. — Πα- λαία δόξα τῆς ὁδοῦ.

11. Χλόη. — Περιφώνη ἔργο διαση- μοῦ ρώσου συγγραφέως. — Χρονικὸν διάστημα.

12. Διὰ σύμφωνον. ποὺ ἔχουν στὸ ἀλφάβητο τὴν ἀντίθετον σειρὰ. — Τούρκος στρατηγός, ὁ ὁ- ποῖος παραδόθηκε στὸν ἑλλη- νικόν στρατὸν τὸ Φεβρουάριον τοῦ 1913. — Χώρα τῆς Δ. Α.

13. Εἶναι κατάλευκα. — Ἀποθήκη κατάλληλη γιὰ σιτηρά.

14. Ἐνα ζωντανὸ μελανοδοχεῖον. — Θεὸς τῆς μυθολογίας μας. — Μὰς μοιάζει καταπληκτικὰ.

15. Ἐκφράζουν μεγάλον μῖσος. — Ἀπορατήτῃ σὲ μιὰ γυναῖκα, δὸς καὶ ἡ ὁμορφιά. — Μόρ- τεν. — Λομπούτης. — φάντασμα.

16. Γαλλικὸν μέτρον ἐπιφανείας. — Πλούτος, ποὺ τὸν ἀποτελοῦν δέντρα. — Μισὴ ὁμάς.

17. Ὑψώματα ἀρσενία στὴν ὕφαν- σιν. — Οὐράνιον σῶμα.

ΝΙΚ. Γ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ (Σ. τοῦ π. — Κατερίνης)

Ἡ λύσις τοῦ 827 στὴ σελ. 70

«Κυρία κόμισσα,

Ἄμαζι μ' αὐτὸ τὸ γράμμα, θὰ πάρετε καὶ τὰ κλειδιά τοῦ μεγα- ρου σας. Θὰ μπορούσα νὰ τὰ πα- ραδώσω στὸν ἄντρα σας. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ μάθῃ αὐτὸς τὸ μυσ- τικὸν τοῦ δωματίου, ποὺ βρίσκε- ται δίπλα στὴν καμάρα τοῦ μα- καρίτη βαρὺνου. Αὐτὴ εἶναι ἡ θέ- λησις τῆς νεκρῆς, ποὺ συγγαίρει τὰ ἐγκλήματα σας, μετὰ τὴν ἐπι- δα πὺς μπορεῖτε ἀκόμα νὰ μετα- νοιώσετε γι' αὐτά. Νὰ θυμᾶσθε πάν- τα πὺς ὑπάρχει Θεός... κι' ἄλλοι- μόνοι σ' ὅσους τὸ ξεχνάτε! Μπο- ρεῖ ν' ἀργήσῃ ἡ τιμωρία τους, μὰ θάβαν τότε ἀκόμα μεγαλύτερη καὶ πρὶς τρομερῇ.

Ἄδ' εἰς δὲ δεικνῶ ἐγὼ τὸ δρόμον, ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθεῖτε. Πη- γαίνετε νὰ προσευχηθῆτε κοντὰ στὴ νεκρῇ καὶ πᾶν τὸν τάφο τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ θυσιάσε γιὰ σας τὸ κάθε τι. Αὐτοὶ θὰ σας ἀδηγήσουν ποῖο εἶναι τὸ καθήκον σας.

Ἄμ' ἐκ τῆς ἐλπίδος νὰ μάθετε τί με κάνει νὰ φερόδ' ἔτσι. Ἰσως μιὰ μέρα σας τὸ φανερώσῃ ἡ ἰδία ἡ νεκρῇ.

Ἄμ' ἐκ τῆς ἐλπίδος

Ἐκείσε αὐτὸ τὸ γράμμα μέσα σ' ἕνα φάκελλον. Ὑστερὰ ἀρχίσε νὰ γράφῃ ἕνα δεύτερον γιὰ τὸν κόμη- ταν, ποὺ ἔλεγε:

«Μοναδικὸν μου φίλε,

Ἄμ' ἐκ τῆς ἐλπίδος νὰ μάθῃ αὐτὸς τὸ μυσ- τικὸν τοῦ δωματίου, ποὺ βρίσκε- ται δίπλα στὴν καμάρα τοῦ μα- καρίτη βαρὺνου. Αὐτὴ εἶναι ἡ θέ- λησις τῆς νεκρῆς, ποὺ συγγαίρει τὰ ἐγκλήματα σας, μετὰ τὴν ἐπι- δα πὺς μπορεῖτε ἀκόμα νὰ μετα- νοιώσετε γι' αὐτά. Νὰ θυμᾶσθε πάν- τα πὺς ὑπάρχει Θεός... κι' ἄλλοι- μόνοι σ' ὅσους τὸ ξεχνάτε! Μπο- ρεῖ ν' ἀργήσῃ ἡ τιμωρία τους, μὰ θάβαν τότε ἀκόμα μεγαλύτερη καὶ πρὶς τρομερῇ.

Ἄμ' ἐκ τῆς ἐλπίδος νὰ μάθετε τί με κάνει νὰ φερόδ' ἔτσι. Ἰσως μιὰ μέρα σας τὸ φανερώσῃ ἡ ἰδία ἡ νεκρῇ.

Ἄμ' ἐκ τῆς ἐλπίδος νὰ μάθῃ αὐτὸς τὸ μυσ- τικὸν τοῦ δωματίου, ποὺ βρίσκε- ται δίπλα στὴν καμάρα τοῦ μα- καρίτη βαρὺνου. Αὐτὴ εἶναι ἡ θέ- λησις τῆς νεκρῆς, ποὺ συγγαίρει τὰ ἐγκλήματα σας, μετὰ τὴν ἐπι- δα πὺς μπορεῖτε ἀκόμα νὰ μετα- νοιώσετε γι' αὐτά. Νὰ θυμᾶσθε πάν- τα πὺς ὑπάρχει Θεός... κι' ἄλλοι- μόνοι σ' ὅσους τὸ ξεχνάτε! Μπο- ρεῖ ν' ἀργήσῃ ἡ τιμωρία τους, μὰ θάβαν τότε ἀκόμα μεγαλύτερη καὶ πρὶς τρομερῇ.

Ἄμ' ἐκ τῆς ἐλπίδος νὰ μάθῃ αὐτὸς τὸ μυσ- τικὸν τοῦ δωματίου, ποὺ βρίσκε- ται δίπλα στὴν καμάρα τοῦ μα- καρίτη βαρὺνου. Αὐτὴ εἶναι ἡ θέ- λησις τῆς νεκρῆς, ποὺ συγγαίρει τὰ ἐγκλήματα σας, μετὰ τὴν ἐπι- δα πὺς μπορεῖτε ἀκόμα νὰ μετα- νοιώσετε γι' αὐτά. Νὰ θυμᾶσθε πάν- τα πὺς ὑπάρχει Θεός... κι' ἄλλοι- μόνοι σ' ὅσους τὸ ξεχνάτε! Μπο- ρεῖ ν' ἀργήσῃ ἡ τιμωρία τους, μὰ θάβαν τότε ἀκόμα μεγαλύτερη καὶ πρὶς τρομερῇ.

Ἄμ' ἐκ τῆς ἐλπίδος νὰ μάθῃ αὐτὸς τὸ μυσ- τικὸν τοῦ δωματίου, ποὺ βρίσκε- ται δίπλα στὴν καμάρα τοῦ μα- καρίτη βαρὺνου. Αὐτὴ εἶναι ἡ θέ- λησις τῆς νεκρῆς, ποὺ συγγαίρει τὰ ἐγκλήματα σας, μετὰ τὴν ἐπι- δα πὺς μπορεῖτε ἀκόμα νὰ μετα- νοιώσετε γι' αὐτά. Νὰ θυμᾶσθε πάν- τα πὺς ὑπάρχει Θεός... κι' ἄλλοι- μόνοι σ' ὅσους τὸ ξεχνάτε! Μπο- ρεῖ ν' ἀργήσῃ ἡ τιμωρία τους, μὰ θάβαν τότε ἀκόμα μεγαλύτερη καὶ πρὶς τρομερῇ.

Ἄμ' ἐκ τῆς ἐλπίδος νὰ μάθῃ αὐτὸς τὸ μυσ- τικὸν τοῦ δωματίου, ποὺ βρίσκε- ται δίπλα στὴν καμάρα τοῦ μα- καρίτη βαρὺνου. Αὐτὴ εἶναι ἡ θέ- λησις τῆς νεκρῆς, ποὺ συγγαίρει τὰ ἐγκλήματα σας, μετὰ τὴν ἐπι- δα πὺς μπορεῖτε ἀκόμα νὰ μετα- νοιώσετε γι' αὐτά. Νὰ θυμᾶσθε πάν- τα πὺς ὑπάρχει Θεός... κι' ἄλλοι- μόνοι σ' ὅσους τὸ ξεχνάτε! Μπο- ρεῖ ν' ἀργήσῃ ἡ τιμωρία τους, μὰ θάβαν τότε ἀκόμα μεγαλύτερη καὶ πρὶς τρομερῇ.

Ἄμ' ἐκ τῆς ἐλπίδος νὰ μάθῃ αὐτὸς τὸ μυσ- τικὸν τοῦ δωματίου, ποὺ βρίσκε- ται δίπλα στὴν καμάρα τοῦ μα- καρίτη βαρὺνου. Αὐτὴ εἶναι ἡ θέ- λησις τῆς νεκρῆς, ποὺ συγγαίρει τὰ ἐγκλήματα σας, μετὰ τὴν ἐπι- δα πὺς μπορεῖτε ἀκόμα νὰ μετα- νοιώσετε γι' αὐτά. Νὰ θυμᾶσθε πάν- τα πὺς ὑπάρχει Θεός... κι' ἄλλοι- μόνοι σ' ὅσους τὸ ξεχνάτε! Μπο- ρεῖ ν' ἀργήσῃ ἡ τιμωρία τους, μὰ θάβαν τότε ἀκόμα μεγαλύτερη καὶ πρὶς τρομερῇ.

Ἄμ' ἐκ τῆς ἐλπίδος νὰ μάθῃ αὐτὸς τὸ μυσ- τικὸν τοῦ δωματίου, ποὺ βρίσκε- ται δίπλα στὴν καμάρα τοῦ μα- καρίτη βαρὺνου. Αὐτὴ εἶναι ἡ θέ- λησις τῆς νεκρῆς, ποὺ συγγαίρει τὰ ἐγκλήματα σας, μετὰ τὴν ἐπι- δα πὺς μπορεῖτε ἀκόμα νὰ μετα- νοιώσετε γι' αὐτά. Νὰ θυμᾶσθε πάν- τα πὺς ὑπάρχει Θεός... κι' ἄλλοι- μόνοι σ' ὅσους τὸ ξεχνάτε! Μπο- ρεῖ ν' ἀργήσῃ ἡ τιμωρία τους, μὰ θάβαν τότε ἀκόμα μεγαλύτερη καὶ πρὶς τρομερῇ.

Ἄμ' ἐκ τῆς ἐλπίδος νὰ μάθῃ αὐτὸς τὸ μυσ- τικὸν τοῦ δωματίου, ποὺ βρίσκε- ται δίπλα στὴν καμάρα τοῦ μα- καρίτη βαρὺνου. Αὐτὴ εἶναι ἡ θέ- λησις τῆς νεκρῆς, ποὺ συγγαίρει τὰ ἐγκλήματα σας, μετὰ τὴν ἐπι- δα πὺς μπορεῖτε ἀκόμα νὰ μετα- νοιώσετε γι' αὐτά. Νὰ θυμᾶσθε πάν- τα πὺς ὑπάρχει Θεός... κι' ἄλλοι- μόνοι σ' ὅσους τὸ ξεχνάτε! Μπο- ρεῖ ν' ἀργήσῃ ἡ τιμωρία τους, μὰ θάβαν τότε ἀκόμα μεγαλύτερη καὶ πρὶς τρομερῇ.

Ἄμ' ἐκ τῆς ἐλπίδος νὰ μάθῃ αὐτὸς τὸ μυσ- τικὸν τοῦ δωματίου, ποὺ βρίσκε- ται δίπλα στὴν καμάρα τοῦ μα- καρίτη βαρὺνου. Αὐτὴ εἶναι ἡ θέ- λησις τῆς νεκρῆς, ποὺ συγγαίρει τὰ ἐγκλήματα σας, μετὰ τὴν ἐπι- δα πὺς μπορεῖτε ἀκόμα νὰ μετα- νοιώσετε γι' αὐτά. Νὰ θυμᾶσθε πάν- τα πὺς ὑπάρχει Θεός... κι' ἄλλοι- μόνοι σ' ὅσους τὸ ξεχνάτε! Μπο- ρεῖ ν' ἀργήσῃ ἡ τιμωρία τους, μὰ θάβαν τότε ἀκόμα μεγαλύτερη καὶ πρὶς τρομερῇ.

Ἄμ' ἐκ τῆς ἐλπίδος νὰ μάθῃ αὐτὸς τὸ μυσ- τικὸν τοῦ δωματίου, ποὺ βρίσκε- ται δίπλα στὴν καμάρα τοῦ μα- καρίτη βαρὺνου. Αὐτὴ εἶναι ἡ θέ- λησις τῆς νεκρῆς, ποὺ συγγαίρει τὰ ἐγκλήματα σας, μετὰ τὴν ἐπι- δα πὺς μπορεῖτε ἀκόμα νὰ μετα- νοιώσετε γι' αὐτά. Νὰ θυμᾶσθε πάν- τα πὺς ὑπάρχει Θεός... κι' ἄλλοι- μόνοι σ' ὅσους τὸ ξεχνάτε! Μπο- ρεῖ ν' ἀργήσῃ ἡ τιμωρία τους, μὰ θάβαν τότε ἀκόμα μεγαλύτερη καὶ πρὶς τρομερῇ.

Ἄμ' ἐκ τῆς ἐλπίδος νὰ μάθῃ αὐτὸς τὸ μυσ- τικὸν τοῦ δωματίου, ποὺ βρίσκε- ται δίπλα στὴν καμάρα τοῦ μα- καρίτη βαρὺνου. Αὐτὴ εἶναι ἡ θέ- λησις τῆς νεκρῆς, ποὺ συγγαίρει τὰ ἐγκλήματα σας, μετὰ τὴν ἐπι- δα πὺς μπορεῖτε ἀκόμα νὰ μετα- νοιώσετε γι' αὐτά. Νὰ θυμᾶσθε πάν- τα πὺς ὑπάρχει Θεός... κι' ἄλλοι- μόνοι σ' ὅσους τὸ ξεχνάτε! Μπο- ρεῖ ν' ἀργήσῃ ἡ τιμωρία τους, μὰ θάβαν τότε ἀκόμα μεγαλύτερη καὶ πρὶς τρομερῇ.

Ἄμ' ἐκ τῆς ἐλπίδος νὰ μάθῃ αὐτὸς τὸ μυσ- τικὸν τοῦ δωματίου, ποὺ βρίσκε- ται δίπλα στὴν καμάρα τοῦ μα- καρίτη βαρὺνου. Αὐτὴ εἶναι ἡ θέ- λησις τῆς νεκρῆς, ποὺ συγγαίρει τὰ ἐγκλήματα σας, μετὰ τὴν ἐπι- δα πὺς μπορεῖτε ἀκόμα νὰ μετα- νοιώσετε γι' αὐτά. Νὰ θυμᾶσθε πάν- τα πὺς ὑπάρχει Θεός... κι' ἄλλοι- μόνοι σ' ὅσους τὸ ξεχνάτε! Μπο- ρεῖ ν' ἀργήσῃ ἡ τιμωρία τους, μὰ θάβαν τότε ἀκόμα μεγαλύτερη καὶ πρὶς τρομερῇ.

Ἄμ' ἐκ τῆς ἐλπίδος νὰ μάθῃ αὐτὸς τὸ μυσ- τικὸν τοῦ δωματίου, ποὺ βρίσκε- ται δίπλα στὴν καμάρα τοῦ μα- καρίτη βαρὺνου. Αὐτὴ εἶναι ἡ θέ- λησις τῆς νεκρῆς, ποὺ συγγαίρει τὰ ἐγκλήματα σας, μετὰ τὴν ἐπι- δα πὺς μπορεῖτε ἀκόμα νὰ μετα- νοιώσετε γι' αὐτά. Νὰ θυμᾶσθε πάν- τα πὺς ὑπάρχει Θεός... κι' ἄλλοι- μόνοι σ' ὅσους τὸ ξεχνάτε! Μπο- ρεῖ ν' ἀργήσῃ ἡ τιμωρία τους, μὰ θάβαν τότε ἀκόμα μεγαλύτερη καὶ πρὶς τρομερῇ.

Ἄμ' ἐκ τῆς ἐλπίδος νὰ μάθῃ αὐτὸς τὸ μυσ- τικὸν τοῦ δωματίου, ποὺ βρίσκε- ται δίπλα στὴν καμάρα τοῦ μα- καρίτη βαρὺνου. Αὐτὴ εἶναι ἡ θέ- λησις τῆς νεκρῆς, ποὺ συγγαίρει τὰ ἐγκλήματα σας, μετὰ τὴν ἐπι- δα πὺς μπορεῖτε ἀκόμα νὰ μετα- νοιώσετε γι' αὐτά. Νὰ θυμᾶσθε πάν- τα πὺς ὑπάρχει Θεός... κι' ἄλλοι- μόνοι σ' ὅσους τὸ ξεχνάτε! Μπο- ρεῖ ν' ἀργήσῃ ἡ τιμωρία τους, μὰ θάβαν τότε ἀκόμα μεγαλύτερη καὶ πρὶς τρομερῇ.

Ἄμ' ἐκ τῆς ἐλπίδος νὰ μάθῃ αὐτὸς τὸ μυσ- τικὸν τοῦ δωματίου, ποὺ βρίσκε- ται δίπλα στὴν καμάρα τοῦ μα- καρίτη βαρὺνου. Αὐτὴ εἶναι ἡ θέ- λησις τῆς νεκρῆς, ποὺ συγγαίρει τὰ ἐγκλήματα σας, μετὰ τὴν ἐπι- δα πὺς μπορεῖτε ἀκόμα νὰ μετα- νοιώσετε γι' αὐτά. Νὰ θυμᾶσθε πάν- τα πὺς ὑπάρχει Θεός... κι' ἄλλοι- μόνοι σ' ὅσους τὸ ξεχνάτε! Μπο- ρεῖ ν' ἀργήσῃ ἡ τιμωρία τους, μὰ θάβαν τότε ἀκόμα μεγαλύτερη καὶ πρὶς τρομερῇ.

Ἄμ' ἐκ τῆς ἐλπίδος νὰ μάθῃ αὐτὸς τὸ μυσ- τικὸν τοῦ δωματίου, ποὺ βρίσκε- ται δίπλα στὴν καμάρα τοῦ μα- καρίτη βαρὺνου. Αὐτὴ εἶναι ἡ θέ- λησις τῆς νεκρῆς, ποὺ συγγαίρει τὰ ἐγκλήματα σας, μετὰ τὴν ἐπι- δα πὺς μπορεῖτε ἀκόμα νὰ μετα- νοιώσετε γι' αὐτά. Νὰ θυμᾶσθε πάν- τα πὺς ὑπάρχει Θεός... κι' ἄλλοι- μόνοι σ' ὅσους τὸ ξεχνάτε! Μπο- ρεῖ ν' ἀργήσῃ ἡ τιμωρία τους, μὰ θάβαν τότε ἀκόμα μεγαλύτερη καὶ πρὶς τρομερῇ.

Ἄμ' ἐκ τῆς ἐλπίδος νὰ μάθῃ αὐτὸς τὸ μυσ- τικὸν τοῦ δωματίου, ποὺ βρίσκε- ται δίπλα στὴν καμάρα τοῦ μα- καρίτη βαρὺνου. Αὐτὴ εἶναι ἡ θέ- λησις τῆς νεκρῆς, ποὺ συγγαίρει τὰ ἐγκλήματα σας, μετὰ τὴν ἐπι- δα πὺς μπορεῖτε ἀκόμα νὰ μετα- νοιώσετε γι' αὐτά. Νὰ θυμᾶσθε πάν- τα πὺς ὑπάρχει Θεός... κι' ἄλλοι- μόνοι σ' ὅσους τὸ ξεχνάτε! Μπο- ρεῖ ν' ἀργήσῃ ἡ τιμωρία τους, μὰ θάβαν τότε ἀκόμα μεγαλύτερη καὶ πρὶς τρομερῇ.

Ἄμ' ἐκ τῆς ἐλπίδος

—ΝΟΜΙΖΕΙΣ, λοιπόν, πως είμαι...
—Οστε ασφαλίσμενοι εδώ: ρώτησε η όμορφη Καλένκα το σείχη Μανούσο. Ελ Ντουμπάρ.
Τα μεγάλα μάτια της τόν κτύπαζαν μ' άπογνώσι.

—Αυτό μόνο ο Άλλάχ το ξέρει, της απάντησε ο σείχης. Κι' άλλωστε, τί άλλο μπορούσαμε να κάμουμε;

Είχαν καταφύγει σ' ένα παλιό έρεισμάρινο κτίριο, που θριασκόταν έξω από τη Ντάνια. Ήταν ακατοίκητο από χρόνια κι' έτοιμο να σωριαστεί και να τους θάψι και τους δύο κάτω από τα συντρίμια του. Ο Μανούσο έβγαλε ένα κερί, το άναψε και το κόλλησε σε μία οπαμένη στήμνα.

—Πρέπει να μείνουμε εδώ ως αύριο το βράδυ, που θα περάσει ο Γιοχάρ με το καραβάνι του για να μας πάρει, είπε. 'Ες τότε, δεν πρέπει να μας ιδή κανείς.

—Κι' αν μας είδαν;

—Θα πεθάνουμε μαζί.
—Γιατί να θιαστής να σκοτώσεις το Τζαφάρ; είπε η νεαρή νυνάικα. Δεν άφηνες τουλάχιστον να γεννηθεί το παιδάκι μας;

—Ο Τζαφάρ ήταν προδοτής, απάντησε ο Μανούσο. Ένα σωρό από τους δικούς μας σκοτώθηκαν εξ' αιτίας του... Άν τον άφηνα να ζήσει, θαδούσαν κι' άλλοι το θάνατο κάτω από τις σφαίρες των Γάλλων. Τώρα τουλάχιστον ξέρουμε πως δεν έχουμε κανένα πρόδοτο ανάμεσά μας.

Σώπασαν κι' οι δυο. Το μυαλό τους έτρεχε στο όμορφο σπιτί, που είχαν αφήσει και που δε θα το ξανάβλεπαν για καιρό. Ίως για πάντα.

—Κιούμτι, ψιθύρισε ο Μανούσο.

—Άφου έχουμε την άγνη μας, δε χάσαμε τίποτα απάντως η νεαρή νυνάικα μαντεύοντας τη σκέψη του. Άρκει μόνο να θυνώμε από τη Ντάνια... Όταν φτάσουμε στην έρημο, δε βίχουμε να φοβηθούμε τίποτα...

Έκεινη τη στιγμή, ακούστηκαν δυνατά χτυπήματα στη σοφοδισμένη πόρτα του παλιού σπιτιού. Στην Καλένκα φάνηκαν σαν κεραυνοί.

Τινάχτηκαν κι' οι δυο όρθιοι. Ο Μανούσο δεν είχε παρά δυο μαροκινά στιλέτα. Τί μπορούσε να κάνει μ' αυτά;

Η Καλένκα έδωσε το κερί και, παίρνοντας τον από το χέρι, τον τράβηξε μέσα σ' ένα στενό

Την ίδια στιγμή το χέρι της Καλένκα, που κρατούσε το μαχαίρι, υψώθηκε απότομα...

γυναίκα του Σείχη

διάδρομο. Μία χορταρισμένη πόρτα βρέθηκε μπροστά τους. Οι άκτινες του φεγγαριού, περνώντας από την ετοιμοδρομή στέγη, έσχιζαν σαν λόνχες τα σκοτάδια.

—Η νεαρή νυνάικα άνοιξε την πόρτα κι' έσπρωξε τον αναπνέοντα της.

—Κρύψου εδώ κι' ο Προφήτης μαζί σου! του είπε.

Εκρύψε. Ύστερα, το πρόσωπό της με το μεταξωτό φορετζέ της και, πήγε να ανοίξει την πόρτα. Δύο σπαχλίδες ώθησαν μέσα, με τα πιστόλια τους στα χέρια.

—Πού είναι ο Μανούσο; τη ρώτησαν άγρια. Που τον έκρυψες; Ο Μανούσο δεν ήταν εδώ, απάντησε η Καλένκα προσπαθώντας να φανή ηρεμν. Έχω να τον δω πολλές μέρες.

—Λες ψέματα! της φώναζε ο

ένας από τους δυο στρατιώτες. Τον παρακολούθησαν ανθρωπίμας και τον είδαν πού υπήκει σ' αυτό το σπιτί.

—Κι' έπειτα, άκούσαμε την κου βέντα σας απ' έξω, πρόσθεσε ο άλλος στρατιώτης.

—Κουβέντιαζα με τον Άλλάχ, είπε η Καλένκα. Τον παρακαλούσα να φέρη κοντά μου τον Μανούσο, που είναι ο άντρας μου.

—Έλα μαζί μας! της φώναζε.

—Η Καλένκα τους άκούουθες φοβισμένη. Η καρδιά της χτυπούσε τόσο δυνατά, πού της σπινόνταν πως θα βγαίνε από το στήθος της.

—Εφτάσαν σε λίγο μπροστά στη χορταρισμένη πόρτα.

—Ο ένας από τους δυο στρατιώτες έσκυψε τότε και ψιθύρισε μερικές λέξεις στο σύντροφό του.

—Αν βέβαια ο βασιλιάς Όλαφ τη συγκρατήσει, του γιά το γάμο. Πρόπον, γιατί... επουκαμισάω εν τέλει είναι ο Φέρνερ και, δεύτερον, γιατί είχε ξαναπροσπειρήσει — περίπτως! Τάουν, σενί! — και είχε χάσει.

—Ο βασιλιάς Όλαφ θύμισε στην κόρη του τα δυο αυτά βασικά μειονεκτήματα του έλκεκτο της, όταν έκεινη, γιά να επιτύχθι τη συγκράτησή του, άναφέρει το πορηγομένο της αδελφής της, της πριγκίπισσας Ράνγκυλιντ, πού παντρεύτηκε με κοινό θνητό γαϊό, να προσβλήθι καμιά άντρησι γι' αυτό το γάμο της. Κατά την άποψη του βασιλιά, καμιά σύγκρισι δεν ήταν δυνατό να επιβεγθού οι δυο αυτές περιπτώσεις, γιατί ο Έρλινγκ Λόρεν, γαϊός ο σύζυγος της Ράνγκυλιντ, ούτε γαϊός ούτε ούτε επουκαμισάω ήταν, άλλ' αντίθετα ένας από τους ήρωες της νορβηγικής αντίστασης, λαοφιλέστατος στη χώρα.

Τά επινηρίσματα αυτά, όστόσο, δεν κατόρθωσαν να μεταπείσουν την άδελφή, άραπειά έρωτευμένη Άστριντ. Έτσι, όταν διαπίστωσε πως κάθε έλπιδα να πείσθι επέ το καλός ο πατέρας της είχε γαθή, έβρισσε στο σημείο να διατυπώσθι ένα τελεσίγραφο, μοναδικό στά γαϊό, άναφέρει ο Μανούσο, άναγεννήθι: Άν, ός τον Άπρίλιο του 1961 — ήλ, λωσέ — δεν της δοθί η συγκράτησι να παντρευθί με το Γιόχαν Μάρτιν Φέρνερ, θα έγκαταλείνη μαζί του τη Νορβηγία και θα κάνουν το γάμο τους στο εξωτερικό!

Γιά την ώρα, όμς η μιά όμς η άλλη, πλείονα δέλινε διαθήσει άπογοήσιος. Καί η νορβηγική κοινή γνώμη άναρωτιέται με άγνοια άν, όταν έβθι ο Άπρίλιος, η Άστριντ θα προγυποποιήσθι την άπειλή της πού θα άποτελέσθι ένα σκάδαλο χωρίς προηγούμεν στην ιστορία της χώρας!

ΠΙΕΡ ΛΟΥΒΙΕ

που άπουσκαούνηκε άμέσως. Ο πρώτος πήνε έπειτα κοντά στην Άλνερν.

—Καλένκα, ο Μανούσο ήταν έδω και τον έδιώκε απ' αυτή την πόρτα, της είπε. Βλέπεις τα χορτάρια, πού είναι πατημένα όλο-νύρα; Αυτά δείχνουν από πού έφυγε ο άντρας σου... Άλλ' ός πάη στο καλό ε σείχης. Το κάτω κάτω, τί με νοιάζει έμένα άν σή τωσε το Τζαφάρ; Ήθελα μόνο να σου πω πως είσαι πολύ όμορφη.

—Ο Άλλάχ να σε καλή, σκύλε! βρυχήθηκε η Καλένκα.
—Άς κορώ την όμορφιά σου κι' ός με καλή, απάντησε ο στρατιώτης. Ο σύντροφός μου έφυγε. Είπατε μόνοι. Άν γίνης δική μου, σου υπόσχομαι ότι δε θα κυνηγήσω το Μανούσο... Διαφορετικά, θα τον σκοτώσω σαν σκυλί. Άν έφυγε από δω, δε μπορεί να πάη μακριά... Στο ρεύμα περμούνουν κι' άλλοι στρατιώτες. Πες μιά λέξη και θα τους διώξω άμέσως. Έτσι, ο άντρας σου θα γλυτώσθ...

Και, λέγοντας αυτά, άπλωσε τα χέρια του πάνω της.

—Όμνε, σκύλε! φώναζε η Καλένκα κάνοντας ένα βήμα πρός τα πίσω.

Άλλ' ο στρατιώτης ξαναγύρισε πρσ όρουπτικός από πάλιν και, με μιά θιαπή κίνηση, της έσχισε τα ρούχα.

—Θα γίνης δική μου! είπε με βροχνή ύλη.

Αυτά ήταν τα τελευταία του λόγια. Την ίδια στιγμή, ο Μανούσο βγήκε από τη χορταρισμένη πόρτα και του κάσωσε το μαχαίρι του άναμεσα στις ώμοπλάτες. Ο στρατιώτης κυλιόθηκε άμέσως κάτω, πλημμυρισμένος σά αίματα.

—Πού είναι ο άλλος; ρώτησε ο σείχης.

—Όμνε, Μανούσο! τον προσκάλεσε η νεαρή νυνάικα. Ο άλλος στρατιώτης κάπου θα κρύβεται... Όμνε...

Άλλ' ο Μανούσο δεν την άκούσε. Έθναλε από τη ζώνη του δευτερο από τα μαροκινά μαχαίρια του κι' άρχισε να προχωρή μέσα στο διάδρομο, πού φωτιζόταν έδω κι' εκεί από τη λάμψη της σελήνης.

—Όμνε, Μανούσο! ξαναείπε η Καλένκα.
Άλλ' ήταν πιά άσόν. Ένας πυροβολισμός άνηπυσε μέσα στο σκοτάδι... Ο σείχης τινάζε το κορμί του πρσ τα πάνω κι' έπειτα σωριάστηκε όνόςκελα. Η σφαίρα τον είχε χτυπήσει κατάστηθα.

—Μανούσο, άναπνέμμε μου! φώναζε η δυστυχισμένη Καλένκα πεφτοντας πάνω του.

Ο σείχης έβλεπε κάτι να πη, αλλά δε μπόρεσε. Το αίμα πλημυρίσε το στόμα του και τούκωψε τη μιλία... Έπειτα από μερικές στιγμές ήταν νεκρός.

Ο δεύτερος στρατιώτης είχε έμωσανισθί τώρα στην άκρη του διαδρόμου.

—Ο Μανούσο σ' έσωσε από το σύντροφό μου, είπε σαρκαστικά. Άλλ' από μένα κανένας δε θα μπόρεσθ να σε σώσθ... Όμορφη Καλένκα, θα γίνης δική μου έδω, μπροστά στο ζεστό πτώμα του άντρα σου...

Κι' άρχισε να προχωρή πρσ το μέρος της.

Η Καλένκα κύτταζε όλόνυρα κι' είδε κάτι πού έλαμπε στο πάτωμα. Ήταν το δεύτερο από τα μαροκινά μαχαίρια, πού είχε πέσει από τα χέρια του σούζυνου της.

Ο στρατιώτης πλησίαζε όλο-ένα. Η νεαρή νυνάικα έπλωσε το χέρι της, άρπαξε το μαχαίρι και τούκωψε κάτω από το μανίκι της.

Έπειτα ογκώθηκε.

Ο στρατιώτης, πού είχε στήσει κοντά, άπλωσε τα χέρια του γιά να την άγκαλιάσθ. Άλλά, την ίδια στιγμή, το χέρι της Καλένκα, πού κρατούσε το μαχαίρι, υψώθηκε απότομα κι' έπειτα κατέβηκε με όρμη. Η λεπίδα του μαροκινού μαχαίριου χύθηκε μέσα στο στήθος του σπαχί, πού σωριάστηκε άμέσως κάτω.

—Μανούσο, εκδικήθηκε το θάνατό σου! φώναζε η νεαρή νυνάικα με άντρια χαρά. Περιμένε με, άναπνέμμε μου, έρχομαι κοντά σου.

Τράβηξε κατόπιν το μαχαίρι, το σκούπισε με προσοχή κι' άπου έπαλίσθηκε πιά στο νεκρό σείχη, το βύθισε στο στήθος της.

Ο "ΚΡΟΝΟΣ" ΔΙ' ΑΝΑΚΤΗΘΗ ΤΟ ΔΙΑΒΤΗΜΑ

Μιά μεγάλη προσπάθεια των Άμερικανών

Οι έλπίδες των Άμερικανών να φτάσουν τους Ρώσους, στην άγώνα γιά την κατάκτηση του Διαστήματος, βασίζονται σ' ένα μεταλλικό τέρας, πού όνομάσθηκε «Κρόνος». Πρόκειται γιά ένα πελώριο υπερπύραυλο, με τεραστιά δύναμη.

Η κατασκευή του έχει ήδη άρχισι, προβάλλεται δέ, ότι θα κοστίσει ένα μισάδες ποσόν. Δέ γίνεται όμως διαφορετικά. Γιά να διασώσουν το γόητρό τους, οι Άμερικανοί είναι άποχρησμένοι να έντείνουν όσο μπόρουν τις οικονομικές και τεχνικές τους προσπάθειες και να τις συγκεντρώσουν όλες πρσ μία μοναδική κατεύθυνση, έγκαταλείποντας κάθε άλλη. Ορείλουν δηλαδή να βάλουν όλα τ' αυγά τους στο ίδιο καλάθι, μέ την έλπιδα... ότι δε θα σπάσουν!

Ο «Κρόνος» θα έχη τη δύναμη να στείλ ηνάν άστρονάυτη γύρω από τη Σελήνη, ή να βάλ η τροχιά γύρω από τη Γη ένα δορυφόρο με τρεις ανθρώπους κι' ένα επιστημονικό εργαστήριο, ή να έφοδιάσει με καύσιμα έξιόμισι πυράυλους στο Διαστήμα. Θα έχη ύψος 55 μέτρων, δηλαδή έλαδύ απ' τον πύραυλο «Ζεύς», πού έστειλε στα ύψη τον πρώτο δορυφόρο «Έκέρουντιν». Η διάμετρος του θα φθάν η 7 μέτρα.

Ο κατασκευαστής του Βέρνερ φόν Μπράουν, μαζί με το έπιτελείο των συνεργάτων του, έτοιμάσαν ήδη και δοκιμάσαν τον πρώτο «Κρόνος» του «Κρόνου», έγινώντας μεταξύ τους τμήματα μικρότερων πυράυλων. Πήγαν δέ στο καλάθι οι δοκιμές τους, ώστε προβάλλονται μόνο 10 δοκιμαστικές έκφοδονισεις του συμπληρωμένου πυράυλου. Ίσως μάλιστα να χρειαστούν ακόμη λιγώτερες — ένώ γιά άλλους, μικρότερους πυράυλους, έγιναν 120 τέτοια πειράματα, όποια να μείνουν ικανοποιημένοι οι μηχανικοί.

Μιά έπαναστατική καινοτομία θα είναι ο έφοδιασμός των άνωτέρων όρφον του «Κρόνου» μ' ένα νέο καύσιμο μίγμα ύγρου υδρογόνου και ύγρου όξυγόνου. Αυτό θ' αντικαταστήσθ το συνθιμισμένο μίγμα κηροσίνης και ύγρου όξυγόνου, πού καταναλώνουν οι άλλοι πυράυλοι. Προκειται γιά μιά καύσιμη ύλη, πού δεν έχει δοκιμασθί ακόμη σε κανένα πυράυλο, αλλά μόνο μέσα στο εργαστήριο. Ύπολογίζεται δέ, ότι θα άποδώσθ η αυξημένη δύναμη πού χρειάζεται γιά την έκφοδονισι δορυφόρων ή διαστημολόγων του μεγέθους των ρωσικών.

Κι' έδω έπίσης, οι Άμερικανοί τά παίζουν όλα γιά όλα. Γιατί, άν γιά όποιοδήποτε λόγο, άποτύχουν μ' αυτό το μίγμα, δε θα έχουν συγχρόνως έτοιμο ένα έξ ίσου μεγάλο πυράυλο με κηροσίνη και όξυγόνο.

Ο πρώτος όρφος του Κρόνου θα έχη 8 κινητήρες συνθιμισμένου τύπου, πού θα άναπτύσσουν όλοι μαζί άδύσθ 1.5 έκατομμύρια λίτρων, αντίστοιχη με 30 έκατομμύρια λίπους (ένά ό πύραυλος «Ατλάς» είχε μόνο το ένα τέταρτο αυτής της δύναμεις). Οι πύραυλοι, πού μεταχειρίζοσθην οι Ρώσοι γιά τα πειράματά τους στόν Ερηνικό, πρέπει να είχαν την ίδια περίπου δύναμη με τον «Κρόνος». Οι πύραυλοι των πρώτων Σπούτρικ και Λούνγκ άναπτύσσανε άδύσθ μόνο 500—800 χιλιάδων λίτρων.

Οι όκτώ κινητήρες του «Κρόνου» θα είναι του ίδιου τύπου με των πυράυλων «Ζεύς» και «Θόρ», αλλά με διαφοράς μεταρρυθμισής, ώστε να γίνουν άποδοότεροι, συμπαγέστεροι και άποδοτικότεροι.

Θα ρωτήσετε ίσως γιατί, άντι γιά όκτώ κινητήρες, να μη χρησιμοποιήθ έξ ένας και μόνο, πού να έχη όκταπλάσια δύναμη. Αυτό γίνεται κυρίως γιά λόγους ασφαλείας — όπως και στα άεροπλάνα, πού έχουν πολλούς

κινητήρες. Άν δηλαδή πάθ η βλάβη ένας ή δυο απ' αυτούς, οι όποιοι-ποι, άναπτύσσοντας περισσότερες δύναμη, θα κατορθώσουν να στείλουν στόν προορισμό τους τους 580 τόνους μεταλλικό κηροσίνης, υδρογόνου και όξυγόνου. Στην περίπτωση αυτή, ή καύσιμη ύλη θα πάη να διοχετεύεται στους χαλασμένους κινητήρες και θα τροφοδοτήσθ μόνο τους ύπολοιπους.

Νά πώς θα πυροδοτηθ και θα έκσφοδονισθ ό Κρόνος: Μέ την πίεσι έξος κομπιού, θ' άναφλεγούν με ηλεκτρισμό όκτώ μικρές γοιάσεις στερεάς καύσιμης ύλης. Τα άέρια, πού θα σχηματισθόν έτσι, θα κινήσουν τις άντλεις, πού θα στείλουν το ύγρο καύσιμο μίγμα στους όκτώ κινητήρες. Συγχρόνως, θα σπασί μιά μικρή σφαίρα, άφίνοντας έλευθέρη μιά ποσότητα τριαβυλαργιλίου, με τρέη μέσα στο θάλαμο καύσεως. Μόλις ή ούσία αυτή άνακαυτηθ με άλλα ύγρα, θα προκαλέσθ την αυτόματη άνάφλεξί τους.

Έγινισσε δευτερόλεπτο μετά την πίεσι του κομπιού, οι όκτώ κινητήρες θα έχουν άναπτύξει πιά δύναμη άρκητή γιά την έκφοδονισι του πυράυλου. Θα ύποχωρήσουν τότε όκτώ πελώριοι «γάντιοι», πού τον συγκρατούσαν ως τότε γερά, και θα τον άφισουν έλευθέρο να πετάξθ.

Άν όστόσο πάθ μιά άπρόδλεπτη βλάβη ένας απ' τους κινητήρες, θα λειτουργήσθ ένας ειδικός μηχανισμός, θα άναφλεγή μιά άλλη μικρή στερεή γοιάσις και θα σταματήσθ η διοχέτευσι καυσίμου ύλης σ' αυτό τον κινητήρα.

Γιά λόγους οικονομίας, προβάλλεται να άνακτηθ ό πρώτος όρφος του «Κρόνου», ώστε να έαναγρησθ μοποτήθ κι' άλλες φορές. Άφου, λοι-

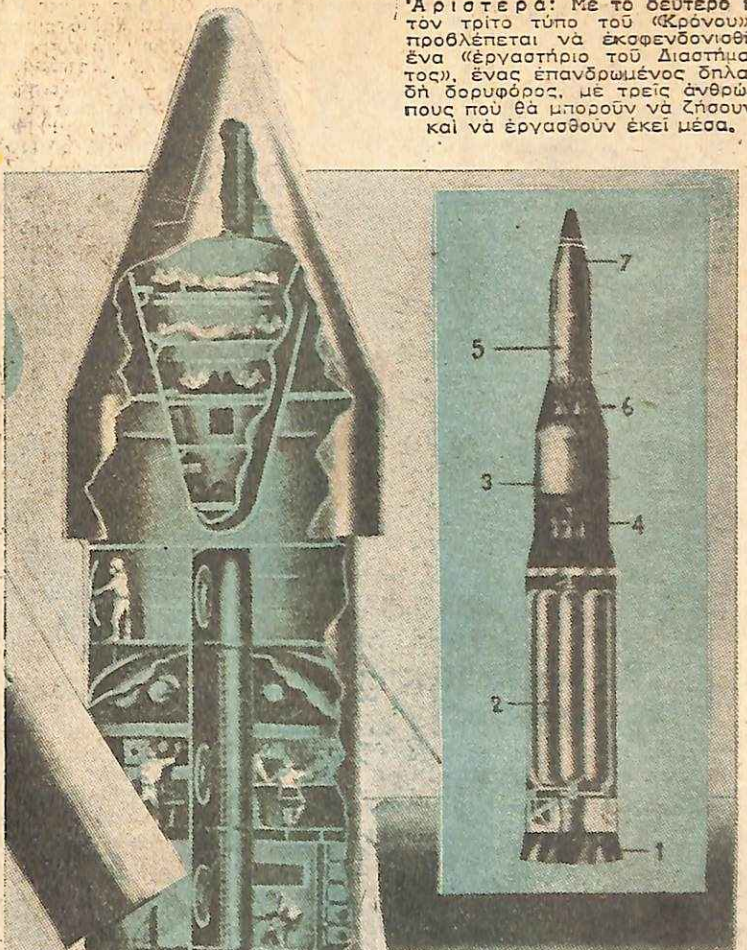

Άριστερά: Δοκιμή (στο έδαφος) του πρώτου όρφου του «Κρόνου». Δεξιά: Ένας θαλαμικός με έπιστημονικά όργανα και ασύματο, βάρους 1 τόννου, θα έκφοδονισθ από τον «Κρόνος» και θα προσγειωθ όμαλά πάνω στη Σελήνη.

πόν, έκπληρώσθ πιά τον προορισμό του, σέ ύψος 150 χιλιομέτρων περίπου, θ' άποχωρισθ από τον ύπόλοιπο πυράυλο και θ' άρχισθ να πέφτ πρσ τη Γη.

Θα ξεπροβάλλι τότε απ' αυτόν ένα μεγάλο «άερσστατο» ή ένα σύστημα πτερυγίων, πού θα έκαταστήσθ τη ταχύτητά του, από 5.100 χιλιομέτρων την ώρα σε 1.500 μόνο. Ύστερα, έλ, άνέξουν διαδοχικά διάφορα άέρια πτωτα, διαμέτρου 30 μέτρων, και ή ταχύτης του θα περιορισθ βαθμιαία σε 100 χιλιομέτρα την ώρα.

Κατά τους ύπολογισμούς των τεχνικών, θα βρισκείτο τότε σέ μικρό ύψος πάνω απ' τη θάλασσα, άπό 200 μίλιαν απ' τη βάση του έξώσεως. Απ' το κάτω μέρος του θα κρέμεται, μ' ένα καλώδιο 30 μέτρων, ένας ειδικός ηλεκτρικός διακόπτης. Μόλις αυτός άγγισθ και θ' άναφλεγί όκτώ μικρούς πυράυλους, πού θα έναρτήσουν σά σφαιρά. Έτσι, ο πρώτος όρφος του «Κρόνου» — πού θα βρισκείτο τότε 30 μέτρα ψηλά, θα πέσθ απ' τη θάλασσα — θα πέσθ στο

Σχηματική παράστασις του πρώτου τύπου του «Κρόνου»: 1) Οι όκτώ κινητήρες του πρώτου «όρφου». 2) Τεπόζιτα κηροσίνης και ύγρου όξυγόνου. 3) Δεύτερος όρφος. 4) Τεσσερις κινητήρες του δευτέρου όρφου με ύγρο υδρογόνο και όξυγόνο. 5) Τρίτος όρφος. 6) Δύο κινητήρες με υδρογόνο και όξυγόνο. 7) Τεχνήτορι δορυφόρος ή διαστημολόγος.

και ό τρίτος τύπος, πού θα είναι «πεινασμένος».

Ο Βέρνερ φόν Μπράουν προβάλλει πολλές και σπουδαίες έφαρμογές γιά το δεύτερο και τον τρίτο τύπο. Μία απ' αυτές θα είναι ή έκφοδονισι ενός έργαστηρίου του Διαστήματος, ενός τεχνητού δορυφόρου δηλαδή με τρεις ανθρώπους, πού θα μπόρουν να ζήσουν και να εργασθόν εκεί μέσα επί δυο βδομάδες κι' όστερα να έαναγρησθ στη Γη.

ΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Τα νοσοκομεία του μέλλοντος — προφητεύει ένας ειδικός — θα είναι ύπόγεια, γιά να προστατευθύνται από τη ραδιενέργεια. Θα προσέχουν απ' το έδαφος μόνο οι «πύργοι» των άνακαυτήρων, πού θα χρησιμοποιούν και για στήσι άερισμού.

Όσο γιά τους ασθενείς, θα νοσηκώνονται με άνασθητικό μόλις μπόυνε στο νοσοκομείο, και θα διατηρούνται σ' αυτή την κατάσταση ώσθ πού να άγνουν από και θεραπευμένοι. Έτσι δε θα αισθάνονται καμιά ανησυχία ή ένοχλησι σ' όλο αυτό το διάστημα, θα διατρέφονται με σωτήρια απ' το στομάχι ή με ένδοφλέβιες ένεσεις. Θα έχουν δέ έσφαρμμένες πάλιν τους διαφόρους τόν τριπές σπασμικές, πού θα μετρήσθ τον πόνο, τους σφυγμούς, την άναπνοή, την έξιδρωσθ, το χρώμα του δέρματος, τα έγκεφαλικά κύματα και τη λειτουργία της καρδιάς.

Η θεραπεία αυτών πού πάσχουν από πού νοσηλεύονται νοσήματα, θα γίνεται άποτομα μέσα σ' ένα κτίριο με τέλεια άντισήψις, δίχως άνθρώπινα χέρια.

Το τελεσίγραφο ΤΗΣ ΑΣΤΡΙΝΤ

Η Νορβηγίδα πριγκίπισσα θα έγκαταλείψη τη Νορβηγία:

ΕΝΑ σκάδαλο πρώτου μεγέθους άπελείεται να έσπαθί, τον έρχόμενο Άπρίλιο, στη Νορβηγία. Κι' άν ως τότε δεν έχη γίνει τίποτε γιά να άποσπασθί, ή συνείδησι του θα είναι να κλονισθί σοβαρά ο νορβηγικός έθνός. Η' όλο πού θεωρείται σαν ένας από τους στερεώτερες της Εύρώπης.

Συγκεκριμένα, τον Άπρίλιο του 1961, έκπνέει το τελεσίγραφο, πού έχει θέσει στόν πατέρα της, το βασιλιά Όλαφ, και στο νορβηγικό κοινοβούλιο ή πριγκίπισσα Άστριντ. Το τελεσίγραφο, γιά να δύσσουν τη συγκράτησι γιά το γάμο της με τον Γιόχαν Μάρτιν Φέρνερ!

Αυτός ο Γιόχαν Μάρτιν Φέρνερ, πού κατάφευε να έμπενησθ έναν τόσο σνοβρό έρωτα στην έικοσιογίαχρονη πριγκίπισσα, είναι ένας άθλητικός Νορβηγός, με φαρδίες ώμους, δείχνς θαλασδύλικος και κάλτουρος θιουήγανος.

Στην πρώτη από τις δυο αυτές ίδιότητες του, γροσάει και την κατάσταση της Άστριντ. Γνωρίστηκαν στο ύγ-ό στοιγίο, γιά το όποιο τρέφει αληθινό πάθος, κληρονομισμένο από τον πατέρα της, ή πριγκίπισσα άναβήθηκαν εκεί και η Άστριντ, γεμάτη θαυμασμό γιά το δεινό θαλασδύλικο, του ζήτησε να γίνη «εκαπετάνιος» στο κότρω της. Από τότε, πού έβινε και το παρασάοκλι, πού του έβωσε η πριγκίπισσα, άποκαλύπταν τον έρωτα στη θάλασσα θοισινάτα μαζί επί στή στείρα, κροκηναία ήρα! Και, κοντά

Οι τριχές του κεφαλιού μας, στριμμένες σε πλεξίδες, μπορούν να συγκρατήσουν 10 τόννους χωρίς να σπάσουν.

Το σώμα μας ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΥΠΟΛΟΓΙΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΑΣ
ΕΡΕΤΕ ότι, όταν κάθεσε ήσυχα σε μια πολυθρόνα και διαβάσετε αυτές τις λέξεις, το σώμα σας παράγει συνεχώς τόση θερμότητα, όση μια ηλεκτρική λάμπα των 60 βάττ; Κι' ότι η νοικοκυρά που σιδεράνει ένα πουκάμισο, καταναλώνει διπλάσια ενέργεια απ' τον τεχνίτη που βάφει ένα ταβάνι σπιτιού;

Ξέρετε ακόμη ότι είσατε το προϊόν 44.000 «γεννητών» που περιέχονταν στα γεννητικά κύτταρα του πατέρα και της μητέρας σας, κι' ότι οι 36.000 απ' αυτούς τους γεννητές είναι κοινοί σε όλους τους ανθρώπους, ενώ οι υπόλοιποι ρυθμίζουν τα αμέτρητα σωματικά και πνευματικά χαρακτηριστικά που διαφέρουν από ένα σε άλλο άτομο;

Τα παραδείγματα αυτά μ'ας δείχνουν πόσα περίεργα παρουσιάζει η ανάλυση του ανθρώπου με αριθμούς. Ας δούμε όμως και μερικά άλλα τέτοια στοιχεία, που έχουν εξακριβωθεί από τους ειδικούς ερευνητές:

ΕΥΚΕΦΑΛΟΣ.—Ζυγίζει κατά μέσον όρο 350 γραμμάρια στο νεογέννητο βρέφος. Στον ενήλικα, το βάρος του φτάνει το 1½ κιλό περίπου—είναι δε κάπως μεγαλύτερο στους άντρες παρά στις γυναίκες, χωρίς αυτό να σημαίνει... περισσότερη εξυπνάδα! Μολονότι γεννιέται το 90% από τις εντυπώσεις που απέκτησε σ' όλη τη ζωή, μπορεί πόντος να αποκτήσει 10 φορές περισσότερες γνώσεις απ' όσες περιέχονται στα 9.000.000 τόμους της Βιβλιοθήκης του Αμερικανικού Κογκρέσου.

ΚΡΑΝΙΟ.—Η κανονική στέγης μήκος και πλάτος του είναι 10 προς 8. Οι αποστάσεις από την άκρη του τοιχωτού δέρματος ως τη γραμμή των ματιών, απ' τα μάτια ως το στόμα και απ' τη μία κόρη ως την άλλη είναι περίπου ίσες.

ΜΑΛΛΙΑ.—Το τοιχωτό δέρμα του κρανίου σας έχει έκταση 780 τετραγωνικών πόντων. Σε κάθε τετραγωνικό πόντο υπάρχουν 150 τριχές (έκτος αν είσατε... φαλακρός). Επομένως όλες οι τριχές των μαλλιών σας πλησιάζουν τις 120.000. Στους ξανθούς όμως είναι κάπως περισσότερες (140.000) και στους κακινωμένους λιγότερες (90.000). Έχουν δε τόση αντοχή, ώστε, αν ήταν δυνατόν να κατανεμηθό το βάρος ομοιόμορφα σε όλες, θα μπορούσατε να κρεμάσετε απ' τα μαλλιά σας 5 τόννους, χωρίς να ξεριζωθή ούτε μία

τρίχα. Οι ίδιες τριχές, ξεριζωμένες απ' το κεφάλι και στριμμένες σε πλεξίδα, μπορούν να συγκρατήσουν 10 τόννους χωρίς να σπάσουν.

ΜΑΤΙΑ.—Στο νεογέννητο βρέφος η όραση είναι ανύπαρκτη. Στον 1 χρόνο, φθάνει μόλις το 1/10 της κανονικής. Μόνον όταν το παιδί γίνει 4—5 ετών, έχει πια κανονική όραση. Γύρω από τα 45 αρχίζει να ελαττώνεται η όραση (προσβυσιπία), κι' αυτό συνεχίζεται ως τα 52. Ύστερα, όση όραση έχει απομείνει, διατηρείται πια σ' όλη την υπόλοιπη ζωή.

ΟΜΙΛΙΑ.—Για να προσφέρουμε μια λέξη, πρέπει να χρησιμοποιήσουμε 72 διαφόρους μύς. Ένας ψιθύρος αντιπροσωπεύει ενέργεια 1 δισεκατομμυριοστού του βάττ, ενώ η ενέργεια μιας δυνατής φωνής είναι 1 χιλιοστό του βάττ.

ΔΟΝΤΙΑ.—Όταν μασάμε, τα μπροστινά δόντια μας δαγκώνουν με πίεση 6 κιλών σε κάθε τετραγωνικό πόντο, ενώ οι τραπεζικές αναπτύσσουν διπλάσια δύναμη. Το «δέρμα» των δοντιών μας—αν μπορούμε να δνομάσουμε έτσι το λεπτό στρώμα του σμάλτου που τα σκεπάζει—έχει πάχος 25 χιλιοστών του χιλιοστομέτρου.

ΟΣΤΑ.—Τα 222 κομμάτια μας αντιπροσωπεύουν τα 15% του συνολικού βάρους του σώματός μας. Η αντοχή τους είναι απίστευτη: Μπορούν να κρατήσουν βάρος τριπλάσιο απ' όσο το σκληρό ξύλο της δούας. Έχουν δε περιβάριο ασφάλειας 30, δηλαδή μπορούν ν' αντέξουν σε πίεσεις 30 φορές μεγαλύτερες από κείνες που υφίστανται με την κανονική χρήση τους.

ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΑΙΜΑ.—Το αίμα μας είναι 6 φορές πιο πυκνό απ' το νερό. Περιέχει 25 τρισεκατομμύρια ερυθρά σφαιροκύτταρα. Σε κάθε κυβικό χιλιοστό μέτρο αίματος υπάρχουν 4—5 εκατομμύρια ερυθρά σφαιροκύτταρα και 7.000 λευκά. Κάθε 24ωρο, τα 2½ εκατομμύρια μικροσκοπικά φίλτρα των νεφρών αφαιρούν 200 κιλά υγρό και 2½ κιλά στερεές ουσίες από το αίμα, του καθαρίζουν δε πίσω το περισσότερο απ' αυτό το υγρό, καθαρίζοντάς, αφού περάσει από σπληνικά σπυλικά μύκους 43 χιλιομέτρων.

ΔΕΡΜΑ.—Είναι το μεγαλύτερο όργανο του σώματός μας, αντιπροσωπεύοντας το 1½ του συνολικού βάρους μας. Έχει επιφάνεια 1,80 τετραγωνικών μέτρων. Σε κάθε κομμάτι του, μετράει 200 ερυθρά σφαιροκύτταρα, 1 μέτρο αίματος, 3 εκατομμύρια κύτταρα, 100 σφαιροκύτταρα, 4 μέτρα νεύρα, 100 ιδρωτοποιαί αδένες και 15 σμηγματογόνοι.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ.—Υπάρχει πιθανότητα 50% να μην έχουν 100 μήνες τα δύο σας παιδιά. Παράγεται, η στατιστική μας λέει ότι οι μισοί άνθρωποι έινουν το ένα τους παιδί μακρότερο απ' το άλλο κατά 3—4 πόντους. Η διαφορά αυτή προκαλείται μιά ελαφρώς κρύα της σπινθηλικής στήλης.

ΧΕΡΙΑ.—Η δύναμη που αναπτύσσουν τα χέρια μας, είναι 5—10 κιλά κατά τετραγωνικό πόντο για τους άντρες και η μισή απ' αυτήν για τις γυναίκες. Το δεξί χέρι έχει δύναμη κατά 10% μεγαλύτερη απ' το αριστερό (για τους αριστερόχειρες ισχύει το αντίθετο).

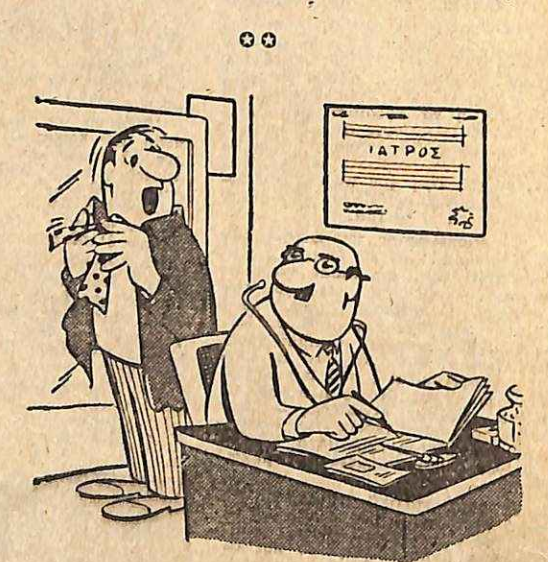
ΓΕΥΣΙΣ.—Αν ο ούρανός σας έχει κανονική ευαισθησία, μπορείτε να διακρίνετε την παρουσία μιάς κουταλιάς της σούπας αλατιού μέσα σε 40 κιλά νερό. Η μιάς κουταλιάς δέξος σε 160 κιλά νερό, ή μιάς κουταλιάς κινίνου σε 4 τόννους νερό.

ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ ΗΘΙΚΟΛΟΓΟΣ

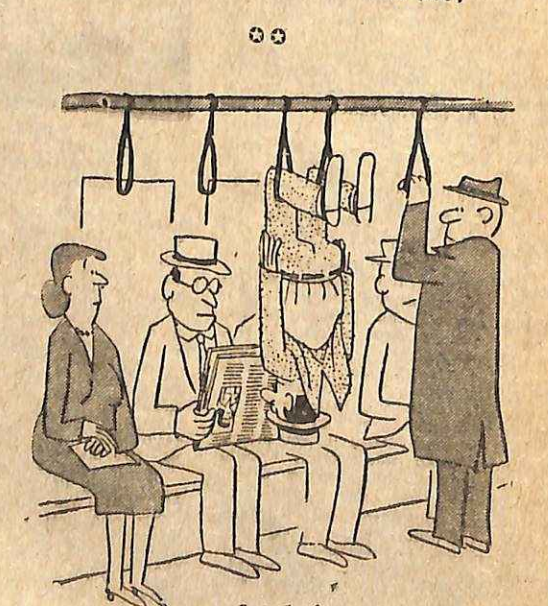
Γράφοντας στο περιοδικό των Κοινωνικών Φυλακών της Νεμπράσκα, ένας κατάδικος καυτηριάζει τον έξω κόσμο για τη διαφθορά και την ανηθικότητα! Και καταλήγει με την προειδοποίηση: «Αν σκοπεύει να βγεί απ' τη φυλακή, αν δε διαβυθώ πρώτα η «αρρωστή κοινωνία»!

—“Ααα! Ουμμάι τα παλιά μου μεγαλεία, που μου φερναν το πρωινό μου στο κρεβάτι!... (Του Μ. Αναστόπουλου)

—“Όταν λες γιατρέ ν' αποφεύγω τις γυναίκες, εννοείς όλες γενικώς, ή μόνο τη δική μου;

“Ο αδιόρθωτος λαθρανάγωγος.

Ο εὐπατρίδης ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΔΗΜΙΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΓΑΧΕΙ ΤΗ ΝΕΑ ΠΟΥ ΑΝΑΠΟΨΕ

Ο ΣΑΝΣΟΝ ΝΤΕ ΛΟΝΓΚΒΑΛ, που ζούσε το 17ο αιώνα στην Αμπειλ, άφηκε στην κατηγορία των μικρών ευγενών, που δεν είχαν να δείξουν σπουδαίες περσωνιές. Από το γάμο του με τη Μαρία Μπρσσι, απέκτησε δύο παιδιά, τον Ιωάννη Βαπτιστή, που γεννήθηκε το 1624, και τον Κάρλο, που γεννήθηκε το 1635. Έντεκα ολόκληρα χρόνια χωρίζαν τα δύο παιδιά, τα ένα από το άλλο. Εμειναν όμως, από πολύ μικρά, στενά δεμένα, γιατί κι' οι δύο γονείς τους πέθαναν σε μια επιδημία χολέρας. Άλλ' είχαν την καλή τύχη να βρουν στον αδελφό της μητέρας τους Πιέρ Μπρσσι έναν δεύτερο πατέρα.

Αυτός ο Μπρσσι είχε μια μοναχοκόρη, την Κολόμπα, που ήταν μερικώς μίση μικρότερη από τον Κάρλο. Έτσι, τα δύο παιδιά μεγάλωσαν μαζί, σαν αδελφάκια.

Τον Ιωάννη-Βαπτιστή, το μεγαλύτερο, ο θεός του τον έστειλε στο Παρίσι, να σπουδάσει νομικά, κι' αργότερα του αγόρασε μια θέση δικαστή στο δικαστήριο της Αμπειλ.

Αλλά, στο μεταξύ, η αδελφική αγάπη του Κάρλου και της Κολόμπας είχε παραχωρήσει τη θέση της σ' ένα φλογερό αίσθημα. Ούτε ο Ιωάννης-Βαπτιστής, ούτε ο Πιέρ Μπρσσι, όμως, είχαν καταλάβει τίποτα γι' αυτό. Έτσι, μια μέρα, ο τελευταίος κάλεσε την κόρη του και της είπε:

—“Ο Ιωάννης-Βαπτιστής έχει τώρα μια εξαιρετική θέση και δεν του χρειάζεται παρά μόνο μια καλή σύζυγο. Άλλα δεν είναι ανάγκη να πάμε μακριά για να τη βρούμε. Η σύζυγός του θα είσαι σύ.”

Το ίδιο βράδυ, ο Κάρλος κι' η Κολόμπα έπεσαν από τα πόδια του Μπρσσι και του φανέρωσαν την αγάπη τους.

Ο Μπρσσι γέλασε στην αρχή, αλλά κατόπιν θύμωσε. Πώς θέλεις να σου δώσω την κόρη μου, αφού δεν είσαι τίποτα άκομη; του είπε. Στην ηλικία σου (ο Κάρλος ήταν 20 χρόνων), οι νέοι σπουδάζουν ή κατατάσσονται στο στρατό. Είναι άρνη για να κείνη το πρώτο, αλλά μπορείς να κείνη το δεύτερο. Δέ θέλω, όμως, να σε ενοχολώσω για να μου μιλάς για την κόρη μου.

Λίγο καιρό αργότερα, ο Κάρλος άνοιξε σπουδαίο σχολείο. Ένα παλαιό πλοίο κι' έφυγε για τον Καναδά, που άνηκε τότε στην Γαλλία. Κι' εκεί έμεινε το γάμο της άσημης αδελφής του. Τον έγραψε η ίδια. Έξακολουθούσε, άλλωστε, να του γράφει κούκουλους. Τα γράμματα της ήταν πάντα τρυφερά. Άλλα δεν του έκανε λόγο για τη συζυγική της ζωή.

Ο Κάρλος έμεινε τρία χρόνια στον Καναδά. Και, στο διάστημα αυτό, συγκέντρωσε αρκετά χρήματα. Γι' αυτό, τέλος, στη Γαλλία. Ο Πιέρ Μπρσσι είχε πεθάνει. Η Κολόμπα ήταν πάντα δυστυχισμένη. Κι' ο αδελφός του είχε χάσει πρώτα το φάρ κι' ύστερα τη θέση και την περιουσία του. Ο ίδιος του άφηγήθηκε τα άμνημάτα του. Μια μέρα, έπεσε κείνη επιληψία κι' έπεσε με τα μούτρα μέσα στο αναμμένο τζάκι. Άσπυρ η γυναίκα του να τρέξει και να τον βγάλει από κεί, είχε τυφλωθεί και τα εγκαύματα, που είχε σ' όλο του το σώμα, τον κράτησαν κάπου ένα χρόνο στο κρεβάτι. Έτσι, έχασε τη θέση του κι' οι πιστωτές του πήραν το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας του. Ήταν τώρα παράλυτος αχέρον.

Ο Κάρλος βοήθησε τον αδελφό του και τη σύζυγό του. Άλλα, ταυτόχρονα, ξαναβρήκε το παλιό του πάθος για την Κολόμπα. Η νεαρή γυναίκα, όμως, δε θέλησε να προσδώσει

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗ

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΑΔΟΥΤΟ 49 — Τηλέφ. 614-869

Ο Ιατρός ΧΡ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗΣ, τέως επιμελητής Μαιευτηρίου ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗΣ, έγκειται επίσκεψης καθ' έγκληση 11—1 και 5—7 μ.μ. και επί συναντήσεως. Τας απόρους δωρεάν έκαστην Τετάρτην.

τον άντρα της. Δεν έπαυα ποτέ να σ' αγαπώ, του είπε. Άλλ' ο θεός θέλησε να μείνω πάντα σαν αδελφός και αδελφή. Ας σε αγαπάμε τη θέση σου. Κι' άλλωστε, έτσι θα μπορώ να σ' αγαπάω χωρίς να ντρέπομαι.

Για να βρίσκεται κοντά τους, ο Κάρλος αγόρασε μια θέση υπολογιστή στο σύνταγμα της Διέπης. (Όλα τα αξιώματα αγοράζονταν τότε). Μερικούς μήνες αργότερα, ο Ιωάννης-Βαπτιστής πέθανε κι' οι δυνάμεις του πέσανε τη χώρα του από το σπύτι. Ο Κάρλος, μόλις το έμαθε, έτρεξε να πάρη την Κολόμπα και ξεκίνησαν μαζί για τη Διέπη. Ήν είχε ανεβάσει στο πίσω μέρος του αλόγου του και της μιλούσε για τα μελλοντικά σχέδιά του. Θα μπορούσαν να φύγουν για τον Καναδά, όπου θα ζούσαν ευτυχισμένοι. Άλλ' έαφνικά, έπεσε μια τρομερή θύελλα και, σε κάποια στιγμή, ένας κεραυνός έπεσε κατ' ορθό στα πόδια του αλόγου. Ο Κάρλος κι' η Κολόμπα τινάχτηκαν σ' απόσταση άσχετων μέτρων.

Όταν ξαναβρήκε τις αισθήσεις του, ο Κάρλος είδε πως βρισκόταν πάνω σ' ένα κρεβάτι. Μια νέα ήταν σκυμμένη πάνω του και του χαμογέλασε. Έμαθε τότε πως βρισκόταν από μια βδομάδα σ' αυτό το κρεβάτι.

Κι' η αδελφή του; ρώτησε. Η νέα έκαμε το σταυρό της. Είχαν βρή τη δυστυχισμένη Κολόμπα νεκρή και την έθαψαν στο γειτονικό νεκροταφείο.

Στο σπίτι αυτό, έκτος από τη νέα, βρισκόταν μια ηλικιωμένη γυναίκα, που φαινόταν σαν οικονομική κι' έβλεπε τον Κάρλο με πόνο στην καρδιά. Έβλεπε τον Κάρλο με πόνο στην καρδιά. Έβλεπε τον Κάρλο με πόνο στην καρδιά.

Πότε, λοιπόν, τ' ένομάσας, για να το άναψα στο πνεύμα μου, παρακάλεσε τον οικοδεσπότη. Τ' ένομά μου είναι περιττό να το μόνε, του απάντησε αυτός. Αν νομίζετε πως μου χρωστάτε κάποια ευγνωμοσύνη, θα εξοφλήσετε το χρέος σας με το να μη ζητήσετε να μάβετε ποιός σας έσωσε.

Μπορώ, τουλάχιστον, να δώ την κόρη σας, για να την ευχαριστήσω και να την αποκαταστήσω; — Έξαυσε την κόρη μου, έξαυσε έμένα, έξαυσε το σπύτι, όπου μείνατε, απάντησε ο οικοδεσπότης. Αυτό είναι καλύτερο για όλους... Και τώρα φύγετε!

Ο Κάρλος ξαναγύρισε στο σύνταγμα του. Η εικόνα της Κολόμπας υποχόρυψε τώρα όλην. Και τη θέση της έπαιρνε μια άλλη. Ο νεαρός υπολογιστής θυμόταν πάντα με συγκίνηση τη Μαργαρίτα, την έμνηστική και άφορητη στην πρόσηλη περιπέτεια του. Και, στη θέση, κατέλαβε πως την αγαπούσε. Άρχισε τότε να πηγαίνει συχνά προς το μέρος του σπιτιού της και, μια μέρα, την έβασκε... Την πρώτη αυτή συνάντησιν ακολούθησαν κι' άλλες. Γιατί κι' η Μαργαρίτα τον είχε αγαπήσει. Και, έαφνικά, ο Κάρλος έμαθε πως ο πατέρας της νέας δεν ήταν άλλος από τον Πιέρ Ζουέν, το θύμα. Αισθάνθηκε τότε φοβική και προσέθηκε να έξαυσε τη Μαργαρίτα. Δεν το κατάφερε όμως και, μια μέρα, πήγε να βρή τον πατέρα της.

Τα έβρω όλα, του είπε. Άλλ' αγαπάω την κόρη σας. Θα παντρευτούμε και θα φύγουμε μαζί για τον Καναδά. — Όχι, απάντησε ο Ζουέν. Μια μέρα, θα θυμηθείς πως ήταν κόρη του δημίου και, χωρίς να το θέλεις, θα την κείνης δυστυχισμένη. Την κόρη μου θα την παντρευτεί μόνο ένας άνθρωπος, που θ' αγαπούσε το επάγγελμα του πατέρα της και θα τον διαδεχθή στη θέση του.

Ο Κάρλος πάλεψε πολύ με τον εαυτό του, αλλά, στο τέλος, η αγάπη του για τη Μαργαρίτα, υπέρλασε. Έφυγε τότε από το στατό κι' έγινε γαμπρός του δημίου και βοηθός του. Σε μια έκτακτη, άναυστη ένα παλιό χρονικό, ο πεπρωτός του τον διέταξε να σπάσει μ' ένα ραπλό τις αρθρώσεις ενός καταδίκου. Άλλα, με το πρώτο χτύπημα, σωριάστηκε λιπόθυμος...

Σιγά-σιγά, ώστόσο, συνήλθε στο εαυτό του, αλλά, στο τέλος, η αγάπη του για τη Μαργαρίτα, υπέρλασε. Έφυγε τότε από το στατό κι' έγινε γαμπρός του δημίου και βοηθός του. Σε μια έκτακτη, άναυστη ένα παλιό χρονικό, ο πεπρωτός του τον διέταξε να σπάσει μ' ένα ραπλό τις αρθρώσεις ενός καταδίκου. Άλλα, με το πρώτο χτύπημα, σωριάστηκε λιπόθυμος...

Η χαρά της ξάπλας!

ΠΟΤΕ στη ζωή μου δεν είχα νοιώσει τη χαρά της ξάπλας! Της ξεγνοιασιάς και του κουκούσιου! Της άμεσημνης ημέρας που θα την έχω αφιερωμένη στην ανάπαυση! Γενική ανάπαυση! Σωματική, ψυχική και νευρική! Άκου, γα εκείνο το αστείο του θεάτρου (να κάσασθε) και δε γέλαγα ποτέ μου! Δε μπορούσα να γέλασω! Για μένα αυτό ήταν το έμλημα, που συμβόλιζε τους πόθους και τα όνειρα, τους σκοπούς και τα ιδανικά της ζωής! Να κάσασθε! Ψυχή μου! Τι άλλο μπορεί να επιθυμώ ένας κατάκοπος βιοπαλίστης με ταλαιπωρημένο σώμα και βασανισμένη ψυχή;

Εγώ ήμουν ακριβώς έτσι. Ένας κουρασμένος άνθρωπος. Ποτέ στη ζωή μου δεν είχα, καθ' ύλην, ποτέ δεν είχα αισθανθή τη χαρά. Ποτέ δεν είχα αισθανθή τη χαρά της Κυριακής, ποτέ τις άλλες ημέρες. Μικρός, κάθε Κυριακή που δεν είχα σχολείο, βόλευα τον πατέρα μου στο όνομα ναιμερής του. Σερβίζα ως τα μεσάνυχτα και το θρόνο έπεφτα πάνω μου κρεβάτι δοξάζοντας το θεό που δεν ήταν Κυριακή κι' αύριο. Έδωπα τ' άλλα παιδιά να περιμένουν πως και πως ναρθή το άλλο Σάββατο να φύγουν απ' το σχολείο κι' εγώ μελαγχολούσα από την Παρασκευή με τη σκέψη πως ζύγωνε η μέρα της εξαντλητικής (αναπαύσεως).

Αυτό το δρόμο με κυνήγησε κι' όταν μεγάλωσα. Ποτέ δε μου έφταναν τα λεπτά. Και τις Κυριακές που δεν είχα νουθεσία, πήγαινα σ' ένα μπαζά και κράτα να τ' έδω. Στις όκτω το πρωί ήμουν εκεί. Κι' έφευγα το βράδυ, έστω μισή, όκτωμισι, κάποτε κι' έννιά, γιατί είχε πολλή δουλειά κι' άνωμαλη.

Άλλα μια μέρα, δεν έβρω πως με φώτα ο θεός κι' έκανα ένα χονδροειδέστατο λάθος που κι' επίτηδες να μ' έβασες να το κάω πάλι δε θα το κάτανα! Έγινε θρησκόσυκο και Κυριακή, όπως προσηύχοντο οι καλοί. Κι' από κείνη τη στιγμή—αντι να στενοχωρηθώ—αισθάνθηκα μεγάλη ευτυχία.

Άρχισα να προετοιμάζω με τη συντήρηση της πρώτης απολαυστικής Κυριακής της ζωής μου! Θα σκεπάζονταν το πούλι, ότι ώρα ήθελα. Πάντως μετά τις 8.

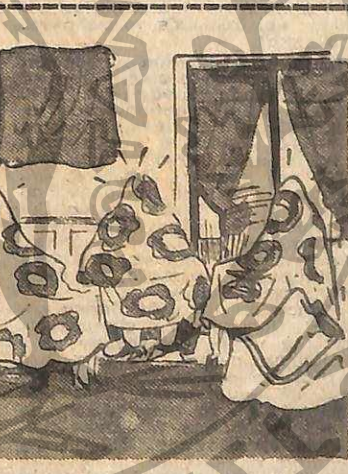
—“Ήταν ανάγκη να καθαρίσω το ζάκι την ημέρα που έχω καλεσμένους.”

ΕΥΕΥΜΗ

κτώ. Όκτω: Τι όκτω; Άστεινέσοι; Κόκορας ήμουν, ναλάτος ή κανηπλανάρης; Κυριακή είναι αυτή! Ήμερα αναπαύσεως. Θα σκεπάζω στίς ένναμισι, πορεί θα σκεπάζω, θα πω της Μερόπης—τις συζύγου μου—να μου φέρει στο κρεβάτι το δίσκο με το πρωινό. Θα φάω φρέσκο δούτο, θα μαμαελάδα. Και μπισκότα. Και θα φτιάξω ένα κέκ ή μερόπη για πακίλια περισσότερα. Και θα μου κείνη και φουρνιές και θα μου δώσουν και δύο αυγά μελάτα. Τις άλλες μέρες δεν παίρνω πρωινό, γιατί που να πορπάσω. Πώς διασπαστικά ένα καφέ, σκέ κι' ενώ σαν άνθρωπος. Μόλις πελάσω το πρόγευμα, θα ελαφρώσω να διαβάσω την εφημερίδα, θα βάλω και το ραδιόφωνο. Ύστερα θα ζυωτίσω και θα ντυθώ έμμελως και θα πάω στο καφεείο να δω τίποτα νυν-νύς να πω κι' ενώ καυιά κουβέντα σαν άνθρωπος. Να δώσω τους πολιτικούς να πείσουν ένα τάβλι ή μια πρόβα. Έπειτα θα πάω στο κοντινό υπήρ να πάω στο ούζο μου. Ή μπύρα. Ότι μου αρέσει, και όσα ποτήρια μου νουθετή. Και μ' εκλεκτό μεζέ. Και θαρθή το μεσημέρι! Άρνάκι ψητό στο φούνο με πατάτες! Σαλάτα, τυρί, λευκό—θα φτιάξω χαλάδα ή μερόπη, μπορεί και ναλακτομώζεκο—και φρούτα. Κρασί, σιγά, σιγά, που θα το πάσω απ' το Σάββατο για να δω ποιά είναι το (καλό). Πλατανίδια τη γλώσσα μου ακόμα με τη σκέψη της νευστικής πανδασίας που έκανα εκείνη την Παρασκευή που μ' απέλυσε ο επικουρικός προϊστάμενος των Κυριακών μου. Το αφεντικό της άναπαύσεώς μου! Ο Έπι τέλους, θ' απολαύω Κυριακή, έλενα συνεχώς μέσα μου. Θα χαρώ και να λην ανάπαυση! Μετά το μεσημέριανό γεύμα θα εστιάσω μια-δυό ώρες και ύστερα θα σκεπάζω. Θα πω μια κουταλιά λευκό και θα πω έναν καφέ. Έπειτα θα ντυθώ, θα βάλω πάλι ραδιόφωνο και ή Μερόπη θα έτοιμάσει τσάι, κέικ, δούτηματα και τα λοιπά. Έπειτα θα πάω στο θέατρο. Θα διαλέξω ένα ωραίο έργο. Και τέλος, θα φάω σε κομική ταβέρνα. Να δούμε και λίγο κόσμο, να ψυχανωγηθούμε κι' εμείς! *

Το Σάββατο ύμνισα όλο τ' άπνευμα. Ούτε λεφτά λονάρια ούτε τίποτα. Υπολογίζονται λεφτά σε τέτοιες περιστάσεις; Προκειμένου να περάσει μια μέρα ξεκούραστη. Άνάπαυσι κι' απόλαυσι μαζί! Πληρώσεις όσα, όσα! Κι' ήθελ ή ώρα που έπρεπε κατάρκο να ευτυχισμένος στο κρεβάτι μου. Σάπλωσα νυκτιά και δε μ' έννοιασε τι ώρα θα ζυνούσα, άλλα διαζόουν ν' α-

Το Σάββατο ύμνισα όλο τ' άπνευμα. Ούτε λεφτά λονάρια ούτε τίποτα. Υπολογίζονται λεφτά σε τέτοιες περιστάσεις; Προκειμένου να περάσει μια μέρα ξεκούραστη. Άνάπαυσι κι' απόλαυσι μαζί! Πληρώσεις όσα, όσα! Κι' ήθελ ή ώρα που έπρεπε κατάρκο να ευτυχισμένος στο κρεβάτι μου. Σάπλωσα νυκτιά και δε μ' έννοιασε τι ώρα θα ζυνούσα, άλλα διαζόουν ν' α-

—“Ήταν ανάγκη να καθαρίσω το ζάκι την ημέρα που έχω καλεσμένους.”

ΕΠΕΙΤΑ από άπουσία 10 και πλέον μηνών στην 'Αμερική, κατά τη διάρκεια των οποίων πρωταγωνίστησε στο φιλμ «'Ας αγαπηθούμε», με την Μαρίλιν Μονρόε, και έκανε πολλές άλλες εμφανίσεις σε κέντρα και στην τηλεόραση, ο γνωστός Γάλλος τραγουδιστής και στάρ 'Υβ Μοντάν ξαναγύρισε στο 'Αμερικανό του Παρίσι φορώντας δόξα, ευχάριστες αναμνήσεις και δώρα από τα ταξίδια της 'Αμερικής. Φυσικά, η υποδοχή που του έγινε από φίλους και θαυμαστές του υπήρξε κάτι περισσότερο από ενθουσιώδης ενώ οι δημοσιογράφοι, Γάλλοι και ξένοι, τον θοιβάδαζαν κυριολεκτικά από ερωτήσεις με θέμα πάντα την «εάνθη θούμπα» τη Μαρίλιν. Και ο 'Υβ πρόθυμος και ευγενικός όπως πάντα είχε την υπομονή να απαντήσει σε όλους. Νά μερικά αποσπάσματα από τις ερωτοποικίες αυτές:

— Πώς σας φάνηκε η 'Αμερική και ιδιαίτερα το Χόλλυγουντ; 'Υβ:

— 'Η 'Αμερική είναι σήμερα κυριολεκτικά η χώρα των θαυμάτων και ο λαός της, που έμεις οι Ευρωπαίοι ονομάζουμε «άφελος», τουλάχιστον κατά 20 χρόνια περισσότερο προσηλυμένος από όλους τους άλλους. 'Όσον αφορά το Χόλλυγουντ, και μόνο τα τεχνικά μέσα που διαθέτουν οι 'Αμερικανοί παραγωγοί ταινιών αν δηλαδή, είναι άσχετο για να σας πω...

— Πήτε μας κάτι για τη Μαρίλιν... 'Εχουν καμιά θύση οι επίμονες φήμες ότι έσείς και η Μαρίλιν...

— Μην προχωρήτε, κατάλαβα... 'Εννοείτε ότι εγώ και η Μαρίλιν πάθαμε κεραυνόβολο άμοιρο έρωτα και ότι εγώ θα γαρίσω τη γυναίκα μου κι εκείνη τον άντρα της, νά να παντρευτούμε... Είναι να γελάει κανείς με τις επινοήσεις των διασημοτήτων. Πώς είναι δυνατόν και να το σκεφτεί κανείς ότι η Μαρίλιν θα υποσώσει να χωρίσει τον 'Αρθούρ Μόλερ κι' εγώ να χωρίσω την αγαπημένη μου Σιμόν Σινιόρε; Εύτυχος, δε συμβαίνει τίποτα τέτοιο. 'Αλλά με τη Μαρίλιν, ως συνήθως μια άγνη και ελκυστική ειλικία.

— 'Απόδειξη κι' αυτό το άμοιρο μπρασλέ, που φορώ στο χέρι μου και που μου το χάρισε την ημέρα που έφθνα από το Χόλλυγουντ... 'Ως άνθρωπος και ως ήθοισα η Μαρίλιν μου έδωσε τις καλύτερες εντυπώσεις. Με λίγα λόγια είναι ένα θαύμα ο τέλει προικισμένο με πολλά προσόντα. Μοιάζει πολύ με τη δική μας Ελμπ-Μπέ, που ως γνωστόν είναι ένα μίγμα κοπέλλισσας και γυναίκας...

— Τώρα που γυρίζετε στο Παρίσι θα έτοιμαζετε καμιά ταινία ή θα συνεχίσετε την καριέρα σας στο τραγούδι;

— Το τραγούδι αποκλείεται προς το παρόν. Με ενδιαφέρει περισσότερο η κινηματογραφία. 'Εχω υπογράψει ήδη δυό εξαιρετικά συμβόλαια στο Χόλλυγουντ για δύο ταινίες, που θα γυριστούν εδώ στην Ευρώπη. 'Η πρώτη απ' αυτές θα είναι το «Ρέκβιεν για μια μοιχαή» του Ουίλλιαμ Φόκνερ. 'Αρ-

Μία τελευταία φωτογραφία του 'Υβ.

Ο Γάλλος «γόνος» που κατέκτησε διὰ μιας το Χόλλυγουντ

παρόν. Με ενδιαφέρει περισσότερο η κινηματογραφία. 'Εχω υπογράψει ήδη δυό εξαιρετικά συμβόλαια στο Χόλλυγουντ για δύο ταινίες, που θα γυριστούν εδώ στην Ευρώπη. 'Η πρώτη απ' αυτές θα είναι το «Ρέκβιεν για μια μοιχαή» του Ουίλλιαμ Φόκνερ. 'Αρ-

γότερα σκοπεύω να ξαναπάω στο Χόλλυγουντ για να πρωταγωνιστήσω σε δυό-τρεις ταινίες τύπου «άου-μπόυ», που τόσο με ενθουσιάζουν. 'Αλλά τα πάντα θα εξαρτηθούν από τη γνώμη της γυναίκας μου Σιμόν, που θα δοκιμάσει τώρα στη Ρώμη για το γύρισμα μιας

«'Η ανάνηση της εποχής, που ήμουν γυναίκα του Σάχη, είναι για μένα ιερή, τους τόνους η Σοράγια. Και δε θα δέχομαι να την προσδώσω για οποιαδήποτε αμοιβή».

Από την ίδια, ώστόσο την απάντησε πως αν η τέως αυτοκράτειρα ήταν ανένδοτα αποφασισμένη να μην παίξει τίς ταινίες, που θα άνασσαν, άμεσα η ίδια κι ο Σάχη, δεν είχε δύναμη, έστω και καμιά αντίρρηση να εμφανιστούν οδόν. Αυτό επιβεβαιώθηκε λίγες μέρες αργότερα, όταν ένα πρόσσυτο από το άμεσο περιβάλλον της πως είχαν κάνει διπλή επέμβαση, τόσο με το σενάριο, όσο και με την α-λήθεια— η Σοράγια, καθώς δεν έχει σημασία αληθινά ή φανταστικά, αλλά με την έννοια του διόλου του 'Ιράν, έχει γαλαρώσει η ε-γώχων «ένδοξη» της από τον Σάχη, θα δει-κνιματογράφω, να παίξει στον ρόλο της προσοπική άρεσκείας της και με αμοιβή 1 εκατομμύριο δολάρια, που δόθηκε στην 'Ελίζαμπετ Τέπλερ για τον ρόλο της Κλεοπάτρας!

Μολοντί οι αντιπροτάσεις αυτές δεν έγιναν, βέβαια, επίσημο χαρακτήρα— «η Σοράγια, λένε στο Χόλλυγουντ, δια-πλην διπλωμάτη»— οι παραγωγοί έ-δωσαν με ποιές προθέσεις δε υπο-ρούσαν να εξασφαλίσουν τη συνεργα-σία της! 'Αναγορεύονται, όμως, αν θα έπρεπε να ανακηρυχθούν μια τόσο έ-πείγουσα αμοιβή για μια ταινία, όπου η Σοράγια δε θα υποδύονταν... τη Σο-ράγια!

ταίνας, την περιμένα να επιστρέψει σε λίγες μέρες και τότε θα πάρουμε ο-ριστικές αποφάσεις...

— Το μοναδικό δώρο που πήρατε από 'Αμερικανό συνδελφό σας είναι αυτό της Μαρίλιν;

— Κάθε άλλο! 'Δωρα πήρα πολλά και εκλεκτά από άρκετους 'Αμερικανούς συναδέλφους. Αυτό το «καουμπού-σικος» καπέλο π.χ., είναι δώρο του φίλου μου Γκαρυ Κούπερ. Κι' αυτή η σαρδέλα πέτινη ζώνη με τα δυό πιστολίες είναι δώρο του Τζον Γουαί-ν. 'Αλλά το ακριβότερο απ' όλα τα δώρα μου το χάρισε η γυναίκα μου Σιμόν, όταν κέρδισε το βραβείο 'Ο-σκαρ της καλύτερας ήθοισας του 1960 για την έκαικτη έρμηνεία της στο φιλμ «Στον άνεμοστρόφιλο των παρών». 'Ηταν ένα αξέχαστο δώρο!

— Ποιες ταινίες έχετε γυρίσει μέ-χρι τώρα και ποιές είναι αυτές;

— 'Η κινηματογραφική καριέρα μου είναι μικρή και περιλαμβάνει από το 1953 μέχρι σήμερα μόνο 8 ταινίες. 'Απ' αυτές καλύτερη στάθηκε η πρώτη με τον τίτλο «'Ο μεροκάματο του τρούφου» και η τελευταία «'Ας αγα-πηθούμε». 'Όσο για τις άλλες με τους τίτλους «'Οι ήρωες κούρσοι» με τον Κούρτ Γιούργκενς, «'Η Μαργα-ρίτα της νύχτας» με τη γυναίκα μου Σιμόν, «'Οι μάγισσες του Σάου» με την Μυλν Ντεμονζ, και «'Ο νόμος με τη Τζίνα Λουσιμπρίτζα, δε μου έ-δωσαν καμιά ικανοποίηση.

— Ποι και πότε γεννήθηκετε. 'Υβ, και ποιές εθνικότητες είστε;

— Γεννήθηκα στην κομπούλη Μον-ρουσιάνο 'Αλτο της Φλωρεντίας, στην 'Ιταλία, στις 13 'Οκτωβρίου του 1921. 'Αλλά το πραγματικό μου όνομα είναι 'Υβ Λίβι. 'Ημουν 'Ιταλός υπήκοος, με σήμερα έχω αποκτήσει τη γαλλική υπηκοότητα, για το χατίρι της γυναι-κάς μου Σιμόν, η οποία ως γνωστόν είναι Γαλλίδα.

— Πώς και πού γνωριστήκατε με τη Σιμόν; 'Ο γάμος σας ήταν από έρωτα;

— Με τη Σιμόν Σινιόρε γνωριστή-καμε το 1949 στο Παρίσι. Την ημέρα εκείνη, άναμεσα σε πολλούς άλλους Γάλλους και ξένους ήθοισες και κα-λλιτέχνες, ήμουν προσκαλεσμένος κι' ε-γώ να τραγουδήσω στους γάμους του μακαρίτη τωρα 'Αλφ Χάν με τη Ρίτα Χάιγγουορθ. 'Εκεί συνάντησα για πρ-ώτη φορά τα σιαραγόνια και όνειροπο-λα μάτια της και τα ερωτεύθηκα. 'Η Σιμόν ανταποκρίθηκε άμεσα στο αλ-σθημά μου και λίγο πριν τελειώσει η χρονιά εκείνη παντρευτήκαμε. Αυτό ε-ίνα δλο... Σήμερα, ένδεκα χρόνια μετά το γάμο μας, εξακολουθούμε να είμα-στε έρωτευμένοι, εις πείσμα όλων αυ-τών που κατά καιρούς διαδίδουν φαν-ταστικά πράγματα για διαζύγια, κλπ.

— Πότε φυγάτε από την 'Ιταλία και ποιές ήταν οι πρώτες εργασίες που κάνατε;

— 'Ολόκληρη η παιδική ζωή μου στάθηκε δούλο και στενωπόρι. 'Ο πατέρας μου ήταν ένας φτωχός καλλι-εργητής της γης, που με δυσκολία κερ-δίσε όσα του έπαισαν για να ζήσει την πολυμελή οικογένειά του. 'Απελπισμέ-νος κάποια μέρα αποφάσισε να μετα-ναστεύσει στην 'Αμερική. 'Αλλά μόλις στάσαμε δλο με γίλλους κόπους στη Μασσαλία, αναγκαστήκαμε να μείνουμε εκεί για πάντα, γιατί δεν μας έδωσαν θέσπιση διαθεσιμότητα. 'Ετσι εγώ, από ηλικίας 4 ετών, θρέφθηκα στη Γαλλία και έμεινα εκεί πιά. 'Όταν μεγάλωσα άρεκέτα και έγινε ένα γεροδεμένο παλ-λικάρι, άρχισα να εργάζωμαι σε διά-φορα έπαγγελματά. 'Εγίνα υπάλλη-λος καταστήματος τροφίμων, σερβιτό-ρος, κουρέας, εργάτης μεταλλουργί-ας και τέλος... τραγουδιστής σ' ένα «βαριέτε» με μισθό 40 φράγκα τη θανάδα. Αυτό ήταν και το πρώτο καλ-λιτεχνικό ξεκίνημά μου. 'Από τότε πέρασαν πολλά χρόνια. 'Ο «άγαντος» τραγουδιστής έγινε ο δημοφιλής 'Υβ Μοντάν και σήμερα ο ήθοισας 'Υβ Μοντάν...

— 'Επειτα από τον τόσο εντυχιμέ-νο γάμο σας με τη Σιμόν, πώς δεν α-ποκτήσατε ακόμη κανένα παιδί;

— Ποιός σας είπε ότι δεν έχουμε παιδί; 'Απλά, έχουμε μια κόρη, την Κατερίν, από τον προηγούμενο γάμο της Σιμόν με το Γάλλο σκηνοθέτη 'Υβ 'Αλλενγκό, που για μένα είναι το Ι-διο, αφού την άναπα και τη φροντίζω σαν να ήταν δικό μου παιδί.

— Στο σημείο αυτό διακοπείται η τό-σων ενδιαφερόσων συνέντευξη με τον 'Υβ. Είναι κυριολεκτικά κορασιένος από το ταξίδι και πρέπει να άναπα-θώ. Τον άφήνω λοιπόν μόνο με τους ένθουςισμούς, τα καλλιτεχνικά του θ-νείρα και τη... νύστα του!

ΜΑΞ ΓΟΥΕΑΝΤΟΝ

ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ σφύριξε από μακριά, λιγότερη την ταχύτητα του και μπήκε στο σταθμό του χωριού.

Δυό παιδάκια, που παίζανε εκεί κον-τά, παράτησαν το παιχνίδι, τους και κτύπαζαν με κάποια έκπληξη το τράι-νο, που σταματούσε στο χωριό τους. Πολύ σπάνια γινόταν αυτό. 'Οι χωρια-νοί προτιμούσαν το λεωφορείο, γιατί ο σταθμός βρισκόταν μακριά από τα τελευταία σπιτία του χωριού.

Από το τράινο κατέβηκε ένας νέος ψηλός, μελαχρόσινος, καμιά τριαντα-ριά χρόνων. 'Ο σταθμάρχης, που είχε πληριάσει, τον βοήθησε να κατεβεί με μια μεγάλη βαλίτσα και μια μικρό-τερη.

Ο νέος τον ευχαρίστησε, έριξε μια ματιά γύρω του και, προχωρώντας, κά-θησε στο παγκάκι του σταθμού.

Φανόταν πως δε βιαζόταν. 'Εδγα-λε το πακέτο με τα τσιγάρα του, πή-ρε ένα και πρόσφερε άλλο ένα στο σταθμάρχη, που ήρθε και κάθησε πλάι του στο παγκάκι.

Το τράινο σφύριξε, ξεκίνησε και σε λίγο χάθηκε πίσω από το μικρό βάρος. 'Οι δυό άνδρες εξακολουθούσαν να καπνίζουν και τα παιδάκια, παρπά-ρα, γανάργιζαν το παιχνίδι τους.

— Είναι μεγάλο το χωριό σας; ρώ-τησε ο νεοφερμένος, σά νάθελε να δια-κόψει τη σιωπή και να πιάσει κουβέντα με το σταθμάρχη, που από ευγένεια άποφύγε να ρωτήσει πρώτος.

— Πρώτη φορά έρχεστε;

— Ναι... είμαι ο καινούργιος δά-σκαλος του χωριού, ο Κώστας Κιτρι-δης.

— Χαίρω πολύ... Κι' εγώ είμαι ο σταθμάρχης, ο 'Αλέκος Πανάς. Τρεις μήνες μόνο έχω κι' εγώ σ' αυτό το σταθμό...

Σφίξαν τα χέρια, χαμογέλασαν κι' ο σταθμάρχης παρακάλεσε το βοηθό του να τους φτιάξει δυό καφέδες.

Τα παιδάκια κύτταζαν τώρα με πε-ριέργεια τον ξένο από μακριά. 'Ηταν μια χαρούμενη μέρα, ζεστή, γεμάτη ήλιο, παρ' όλο που είχε φτάσει πιά στη μέση ο χει-μώνας. 'Οι ψηλές λαίκες του σταθμού είχαν χά-σει το φύλλωμά τους και τα κλαδιά, τενταμένα ψηλά προς τον ουρανό, ζητούσαν κι' αυτά να χαρούν τη ζεστασία του ήλιου.

Ο παλιός δάσκαλος του χωριού, ένας πολύ ηλικιωμένος άνθρωπος, έπαυσε από κάποια σο-βαρή αρρώστια κι' έπρεπε να βρίσκεται κοντά σε πολιτεία, για να κυττάει πιά συχνά τον έσ-τό του. 'Ετσι, είχε ζητήσει μια ανταλλαγή θέ-σεως.

Αυτή την ευκαιρία βρήκε ο Κώστας Κιτριδης, που ήθελε να φύγει μακριά από την Πάτρα. Τα κανόνισε, λοιπόν, μαζί του να πάει σ' αυτό το χωριό.

Δεν τον ένοιαζε αν ήταν μικρό ή άπομερο. 'Ηθελε να φύγει και να βρεθεί μακριά από έ-κείνη που αγαπούσε και που δε μπορούσε να έλ-πει, ότι μια μέρα θα γινόταν γυναίκα του.

Ναι, η 'Αλίκη δε μπορούσε να γίνει γυναίκα του, γιατί ήταν κόρη ενός πλούσιου Βιομήχανου της Πάτρας κι' αυτός ήταν ένας φτωχός, ένας άσημος δάσκαλος.

Δε γκρίνιαζε για τη φτώχεια του ο Κώστας Κιτριδης. Παραπονοιόταν όμως, μέσα του, που έγινε δάσκαλος και δε σπουδάζει μηχανικός, η-μικός, ή κάτι άλλο, για να μπορέ να πλησιάσει με περισσότερο θάρρος τον πατέρα της αγαπ-μένης του.

Η μητέρα του ξενοδούλευε, πότε πλάστρα και πότε καθαρίστρια, για να ζήσει, από τότε που ο άντρας της σκοτώθηκε στα νταμπάρια, βγάιν-τας πέτρα με τη δυναμίτητά. Ξενοδούλευε η ά-μοιρη, μά στο μικρό της τον Κώστα δεν είχε λείψει τίποτα.

Κι' όταν ο Κώστας τέλειωσε το Γυμνάσιο, η μητέρα του πέθανε κι' αυτή από πνευμονία. 'Μόνος, τότε, και άπενταρος, δε φοβήθηκε τη ζωή.

Έπιασε δουλειά σ' ένα εστιατόριο ως βοηθός γκαρσονιού, κι' έπειτα από ένα χρόνο, τα κατά-φερε να βρῶν εξετάσεις και να έγγραφη στην 'Ακαδημία, για να πάρη πτυχίο δασκάλου.

Δεν παρήτησε όμως το εστιατόριο, όπου ε-ύρισκε την καθημερινή του τροφή και τα φιλοδο-μήματα των πελατών, γιατί είχε πιά γίνει κι' αυτός γκαρσονιέρ. Με τη διαφορά, ότι εργαζόταν τώρα μόνο τις άπαγευματινές και τις βραδινές ώρες. Τη χροί αυτή του την έκανε ο προϊστά-μενός του, όταν έμαθε, ότι ήταν φτωχός κι' ότι σπουδάζει για να γίνει δάσκαλος.

Έτσι πέρασαν τα χρόνια των σπουδών κι' ά-κόμη άλλα τέσσερα, ώσπου να πάρη το διορισμό του. Κι' έπειτα τον πήρε για την Πάτρα.

Έκει, λοιπόν, γνώρισε την 'Αλίκη, σε μια φι-λοσοφική γιορτή, όπου και οι δυό τους ήταν μέλη της επιτροπής.

Ο Κώστας άγάπησε την 'Αλίκη, αλλά κι' η 'Αλίκη συμπάσθη τόσο πολύ τον Κώστα, που από την ημέρα εκείνη, βλέπονταν πολύ συχνά.

Νύμφε ή αγάπη τους!

Μά, μια μέρα, όταν έδωσαν το πρώτο τους φιλί, η 'Αλίκη γύρισε και είπε στον αγαπημένο της:

— Αύτες οι σχέσεις μας, δίχως να το καλο-σκεφτούμε, μάς οδηγούν αούτηρος κι' έχει κάνει Μά ο πατέρας μου είναι αούτηρος κι' έχει κάνει άλλα σχέδια για μένα. Με προορίζει για κάποιο γιατρό, φίλο του σπιτίου μας. Σά βρούμε με-γάλη αντίδραση, γιατί, χωρίς να σου κακοφανώ, ο πατέρας μου δεν τρέφει μεγάλη εκτίμηση στους δασκάλους. Σά λογικοί άνθρωποι, λοιπόν, πρέ-καρδιά μου και ο μόνος που θέλω να μη στο σπιτί μας!

Η 'Αλίκη, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, έπε-σε στην άγκαλιά του.

Τρεις μέρες αργότερα, ο σταθμάρχης σταμα-τούσε την πρωινή άπομοτρίς κι' άποκαιρετούσε το φίλο του και την αγαπημένη του, που έφε-ραν, τώρα ευτυχισμένοι, γιατί είχε νικήσει η ά-γάπη τους.

MIPANTA

ΑΔΟΥΒΑ ΤΡΑΙΝΑ

Όταν ταξιδεύετε με το τράινο, σας άκνε-ρίζει ο μονότονος και ρυθμικός κρατός, που κά-νουν ο τροχαί, καθώς περνάνε πάνω απ' τα μι-κρά κενά άναμεσα στις ράγες; Τό έλάττωμα, λοιπόν, αυτό του σιδηροδρόμου δεν άφήνει σε μια νέα σιδηροδρομική γραμμή της Νοτίου 'Α-φρικής. Οι ράγες της, μήκους 150 μέτρων 'Α-καδεμιά, μεταφέρθηκαν επί τόπου με ειδικά αλ-κοινητά, τοποθετήθηκαν και συγκολληθήκαν με-ταξύ τους, ώστε ν' άποτελούν μονοκομμάτες γραμμές μήκους 750 μέτρα. 'Αλλά κι εκεί άκό-μη έχουν τοποθετηθεί ειδικοί «σύνδεσμοι», που επιτρέπουν τη σύσπληση και διαστολή του μετάλ-λου, συγχρύνοντας όμως γεμίζον το λίγο άδειο ά-χωρο, που μένει άναμεσα στις γραμμές. 'Ετσι, τα τράινα κυλάνε πάνω τους έντελως άμωλά και σχεδόν άόρρυθά.

— 'Ηοθα για σένα, Κώστα! του έλεπε η 'Αλίκη. 'Η ζωή μου είναι πιά άφορητή...

Κιτριδης, στο χωριό, με τα σάραντα παιδάκια, που του είχε άφισει ο συνά-δελφός του.

Όυτε οι βροχές, ούτε το χιόνι έμ-πόδιζαν ποτέ τον Κώστα να βλέπη το φίλο του, το σταθμάρχη.

Περνούσαν δυό-τρεις άρες ευχάρι-στες, πότε μέσα, πλάι σε μια σιδε-ρένια θερμάστρα, πότε έξω, στο παγ-κάκι του σταθμού, όταν ο καιρός ή-ταν γλυκός.

Και τα τράινα περνούσαν, γεμίζον-τας με νοσταλγία την πονεμένη ψυχή του Κώστα, που, όσο κι' αν άπομα-κρύνθηκε από την Πάτρα, δε μπορού-σε να ξεχάσει την αγαπημένη του 'Α-λίκη.

Είχαν περάσει, λοιπόν, δυό χρόνια, από την έποχή, που πρωτοπήγε στο χωριό, όταν εν' άπογευματάκι, καθώς κουδούνισσε πάλι με το σταθμάρχη, έβλεπε από το σταθμό, έφτασε η άπομο-τρίς.

Ο σταθμάρχης έτρεξε να δη τί συμ-βαίνει κι' ο Κώστας κύτταξε με πε-ριέργεια τους επιβάτες, που είχαν βηγί στα παράθυρα.

Σαφνικά, μια νέα, ντυμένη στα μαύ-ρα, πήδησε από το βαγόνι, και βλέ-ποντας το σταθμάρχη, τον ρώτησε:

— Είναι πολύ μακριά το χωριό;

— Καμιά τριακοσάρια μέτρα ως την πλατεία...

Η άγνωστη πήγε να στρίψει, να πά-ρη το δρόμο για το χωριό, όταν άκου-σε μια φωνή:

— 'Αλίκη!...

Σταμάτησε άπότομα και γύρισε το κεφάλι προς τον άνθρωπο, που βρισκό-ταν στο παγκάκι.

— Κώστα! φώναζε εκείνη. Δέ σε γνώρισα!

Θά γίνη στάρ Η ΣΟΡΑΓΙΑ;

'Απέρριψε την πρώτη πρότα-ση, που της έγινε, αλλά δεν έλλεισε την πόστα στις δια-πραγματεύσεις.

Οι παραγωγοί του Χόλλυγουντ δοκί-μασαν, την προπαραγωγή έβδο-μωδα, μια ζωηρή άπογοήτευση, που θα έπρεπε, ώστόσο, λίγο-πολύ να την περιέμεναν. 'Η πρόην αυτοκράτειρα του 'Ιράν Σοράγια άπέρριψε την προ-σφορά, που της έγινε να πρωταγωνι-στήσει σε μια ταινία της Φέξ, με έ-μοιβή 750.000 δολάρια.

Οι 'Αμερικανοί παραγωγοί θρήκαν την ευκαιρία να προσγγίσουν τη Σο-ράγια, ενώ αυτή περιούσε τις ημέρες της στην Σάντα Μόνικα, κοντά στο λό-ς 'Αντζέλες, φιλοξενούμενη στην Ε-παυλή του άσπυλούτου μεγαλοβιομη-χανου Φρέντερικ Σοόστερ. 'Η πρόην αυτοκράτειρα είχε κιόλας άπορρίψει, για μια ακόμη φορά, την πρόταση έ-νός δημοσιογραφικού συγκροτήματος να γράφει, σε τέσσερες συνέχειες, με άμοιβή 150.000 δολάρια, τα άπο-μνημονεύματά της, όταν δέντηκε την έπισκεψη του σκηνοθέτη Τέσεν Γιάνγκ, που της έζησε να πρωταγωνιστήση σε μια καινούργια ταινία που θα γόριζε.

Καθώς η Σοράγια δεν τον άπορίσε από την πρώτη στιγμή, καθώς σφώ-δαν ο Γιάνγκ, γνωρίζοντας την τύχη που είχαν άναμένει προηγουμένως προσφοράς, ο σκηνοθέτης άντασε να της έλνην ποιά θα ήταν το θέμα της ταινίας του. 'Ο μωβιτίστης αγρόφης 'Ιρ-βινγκ Ουάλλας—της έλεπε— είχε γρά-

Σελίδες της γυναίκας

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στο μήνα, που οι βραδυνοί συνδυασμοί διαδέχονται ή μια την άλλη και, φυσικά, μας απασχολεί το ζήτημα της λουσατικής τουαλέτας, που θα συντελέσει στην άμνηση εμφάνισι, που επιθυμούμε. "Ας δούμε, λοιπόν, μερικές από τις εμπεννήσεις της μόδας, για να κάνουμε την εκλογή μας ανάμεσα στα διάφορα που μας προτείνει.

Το χρώμα πρόκειται να παίξει τον σπουδαιότερο ρόλο εφέτος στις βραδυνές τουαλέτες. Το ζωπό πράσινο, το χρυσάφι, το ζεστό τριανταφυλλί, το κόκκινο κι' ακόμη μερικές έντονες αποχρώσεις του βιολε, συνδυάζονται άναμεταξύ τους με τον πιο πρωτότυπο τρόπο.

Αυτό όμως δε θα πη πως δε θαχουν πάντα την τημητική τους θέση τα δύο χρώματα που δεν παύουν ποτέ να είναι της μόδας. Ενωούμε το μαύρο και το άσπρο, που το καθένα απ' αυτά μόνο του ή και συνδυασμός των δύο συντελούν στο να αποκτήσουμε τουαλέτες εξαιρετικής κομψότητας.

Και ως υφάσματα: Τα σατέν, οι ταφτάδες, τα λαμέ με πρωτότυπες χρωματιστές αντανάγεις, τα βελούδα σε όλα τα χρώματα της μόδας και φυσικά τόσο στο μαύρο όσο και στο άσπρο, οι μουσελίνες όχι μόνον λευκές και μαύρες, αλλά και σε ζωπα χρώματα και τέλος οι δαντέλλες χρωματιστές κι' αυτές, όλα χρησιμοποιούνται.

Όσο για τα σχέδια, είναι πολλά και ποικίλα. "Η κόψι πρεσβείες είναι στην ημερησία διάταξη με ώριμες χαρακτηριστικές παραλλαγές. Το κορσάκι π.χ. που είναι πάντα εφαρμοστό, θα έρχεται μονοκόμματα να σχηματίζει τη μέση, αλλά αντί να συνεχίζεται με φαρδιά ριχτή φούστα, θα έχη μία φούστα, που θα σχηματίζει διάφορα ντραπέ. Τα ντραπέ αυτά συγκεντρώνονται μπροστά καταλήγοντας σ' ένα φιογκό διτό.

Οι μουσελινένιες τουαλέτες θα έχουν

κορσάκι μπυστί με οριζόντιες πτυχές, ενώ οι φούστες τους θα γίνονται πολύ πλούσιες με αλλεπάλληλα βολάν. Θα είναι κοντές ή μακρείες και αυτές οι τελευταίες με κάπως άνομοιο, μακρος, δηλαδή μακρύτερες πίσω και κοντήτερες μπροστά. Τη μόδα αυτή θα την δούμε και σε ταφταδένιες τουαλέτες, όπου η μόδα του άνομου μακρους συνδυάζεται με άφθονες σούρες γύρω από τη μέση, κάτω από ένα εφαρμοστό κορσάκι.

Η ΕΥΘΕΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Αυτά για την εδαξέ γραμμή. "Αλλά μη νομίζετε ότι δεν ενοεί η μόδα και την εύθυγραμμη κόψι. Το δείχνει με τη γραμμή φουρώ.

Το περίεργο δε είναι ότι βλέπουμε και στα φουρώ μερικά ντραπαρισματα, που δίνουν στην τουαλέτα την χαρακτηριστική εμφάνιση της εποχής σχηματίζοντας γύρω από τους γοφούς οριζόντιες ή διαγώνιες πτυχές με κατάληξη ένα πλάγιο δέσιμο.

Στον τύπο της εύθειας γραμμής θα δούμε, έξ' άλλου, πολλά βραδυνά ντε-πιές. Θα αποτελούνται ως επί το πλείστον από ένα ντε-κολτέ φόρεμα στη γραμμή φουρώ και μία μακρεία βέστα, ριχτή και άνετη, ανοιχτή εμπρός, με στρογγυλό λαιμό και μανίκια, που κατεβαίνουν λίγο κάτω από τους αγκώνες. "Ανετα κι' αυτά θα καταλήγουν συχνά σε μεγάλα γυριστά ρεβέρ.

Πολλές φορές τα βραδυνά αυτά ντε-πιές θα είναι από δαντέλλα και το σύνολο τότε θα είναι πράγματι πολυτελές. Τόσο οι μαύρες, όσο και οι χρωματιστές δαντέλλες θα έχουν εδω τη θέση τους, ή κάθε μία με τη δική της χάρι.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Για τ' απογευματινά λουσατά φορέματα, θα χρησιμοποιηθούν πολύ τα λαινά σε ιδιότροπες υφάνσεις καθώς επίσης και τα υφάσματα που θα είναι ένας συνδυασμός μαλ-

λιού και νάυλον, με αποτέλεσμα να δίνουν μία ιδιαίτερα ωραία εντύπωση.

Σ' αυτά τα απογευματινά φορέματα θα δούμε πολύ συχνά τα μανίκια κοντά, άλλοτε σε κόψι κιμονό κι' άλλοτε στην κανονική μα-νικοκόλλησι.

Και εδω θα είναι της μόδας τόσο η ίσια γραμμή, όσο και η εδαξέ και δε μάς μείνει παρά να διαλέξουμε, ό,τι κρίνουμε πως ταιριάζει πιο καλά στη σιλουέτα μας, ό,τι μάς φα-νέ ωραιότερο.

"Η γραμμή φουρώ, όσον αφορά την ίσια γραμμή, θα μάς προσφέρει πάντα την κομψότητά της. Κοντά σ' αυτή θα δούμε και άλλες απογευματινές τουαλέτες με κορσάκι σε μία απλή εφαρμοστή γραμμή, που θα συνδυάζονται με φούστες πολύ άνετες με σούρες ή πιέτες ελεύθερες, πολύ κοντά τοποθετημένες ή μια στην άλλη.

Για γαρνίρισμα θα δούμε να επικρατή πολύ η μόδα του ρελιάσματος με μεταξωτό πάνω στα φορέματα από λαινά και μάλιστα μεταξωτό πολύ γυαλιστερό, όπως είναι ή μια πλευρά του σατέν, αλλά και το σιρέ.

Το γαρνίρισμα αυτό θα το δούμε πρό πάντων γύρω στο τελείωμα του λαιμού και στο μπροστινό άνοιγμα του φορέματος. Λίγο δε και στην ένωση της φούστας με το κορσάκι, όταν δεν υπάρχει ζώνη. Τότε μπροστά στο τέλος του ανοίγματος του κορσάκι έχουμε ως κατάληξη ένα φιογκό από το ίδιο μεταξωτό του ρελιού.

ΤΑ ΚΟΜΨΑ ΤΑΓΙΕΡ

Το ταγιέρ παραμένει πάντα ο άχώριστος σύντροφος της γυναίκας. Μπορούμε να πούμε ότι είναι ένα από τα πιο πρακτικά, τα πιο βολικά γυναικεία σύνολα και συγχρόνως από τα πιο κομψά.

"Ετσι και η μόδα κάθε εποχής ασχολείται ιδιαίτερα μαζί του. Τό άφινει πάντα την βασική του γραμμή, αλλά όλο και κάτι του προσθέτει, που το κάνει να παρακολουθή την τελευταία λέξη της μόδας.

Τα φετινά ταγιέρ χαρακτηρίζονται από την εύθεια γραμμή της βέστας τους. "Η μέση τους πολύ σπάνια είναι τονισμένη ή αν κάπο-τε συμβαίνει αυτό, γίνεται σε πολύ μικρό βαθμό.

Το μακρος της βέστας εμφανίζεται με κάποια ελαστικότητα. "Εχουμε δηλαδή βέστες πολύ κοντές και άλλες λίγο μακρύτερες ή και αρκετά μακρείες.

Τα μανίκια στις βέστες τα βλέπουμε κατά

1) Ταγιέρ με ιδιόρρυθμες τσέπες. 2) Ταγιέρ από μονόχρωμο λαινά με κοντή βέστα. 3) Σύνολο φούστας από λαινά σεβρόν και μπλουζα από ζέρσευ. 4) Μοδάτο επανωφόρι από με σταυρωτό κουμπωμα.

1) Αριστοτέρα: Σύνολο άμπιγιέ από δαντέλλα με συμπλήρωμα βέστας. Μέσον: "Απογευματινό φόρεμα γαρνιρισμένο με σιρέ ρελ και φιογκό στη μέση. Δεξιά: Βραδυνό φόρεμα από ταφτά με ντραπαρισματα στη φούστα.

τι μακρύτερα από τα τρουά-κάρο, αλλά πάντα σε κάποια απόσταση από τον καρπό του χεριού.

Το εύθυγραμμο κουμπωμα είναι πολύ της μόδας με τρία ή δύο κουμπιά αναλόγως του μακρους της βέστας.

Το άνοιγμα του λαιμού ακολουθεί την κλασική πάντα γραμμή με τον γιακά άρκε-τά χαμηλό μπροστά και τα σεβρό μικρά, ενώ το πίσω μέρος του λαιμού διατηρείται πάντα κάπως εδαξέ, που είναι το χαρακτηριστικό της τελευταίας μόδας.

Οι τσέπες σ' αυτά τα ταγιέρ παρουσιάζουν διάφορες πρωτοτυπίες, που προσθέτουν κι' αυτές τη χάρι τους και τη σφραγίδα της μόδας. Συνήθιζονται πολύ οι κοφτές οριζόντιες τοποθετημένες χαμηλά στη βέστα μ' ένα καπάκι που κουμπώνει μ' ένα κουμπί.

"Αλλοτε πάλι μπαίνουν εξωτερικές μάλλον ψηλά σχεδόν στο σημείο της μέσης και κουμπώνουν χωρίς καπάκια, ενώ ένα καπάκι τοποθετημένο πιο ψηλά δίνει την εντύπωση μίας δεύτερης τσέπης.

Τα υφάσματα, που χρησιμοποιούμε για ταγιέρ, είναι μονόχρωμα λαινά ή και φανταζι. Αυτά τα τελευταία αντιπροσωπεύονται από την ατέλειωτη εκλογή των τουντ από τα κομψά πτί - κορρά, τα ντιαγκονάλ, τα καντριγιέ και άλλα σχετικά.

"Η φούστα παραμένει πάντα εύθυγραμμη και μάλλον στενή.

ΦΟΥΣΤΑ ΚΑΙ ΜΠΛΟΥΖΑ

Είναι κι' αυτές ένας από τους χαρακτηριστικούς συνδυασμούς της εποχής. Οι φούστες της φετινής μόδας, που προορίζονται να φοριούνται με τον ένα ή τον άλλο τύπο μπλουζας γίνονται έφετος από λαινά πολύ άδρά στην ύφανση και κατά το πλείστον μελανζέ. Τα τουντ, τα σεβρόν, τα ντιαγκονάλ έχουν εδω την θέση τους και μάς προσφέρουν την εμφάνιση που επιδιώκει ή μόδα.

Οι αυτότελεις αυτές φούστες, αντίθετα από τις φούστες των ταγιέρ, που αναφέραμε πάρα πάνω, έχουν στη γραμμή τους μία καταφανή άνεση χωρίς ωστόσο να απομακρύνονται τελείως από την εύθεια γραμμή. "Η μόδα για να πετύχη αυτό το αποτέλεσμα μάς τις παρουσιάζει άλλοτε με μία πολύ βαθειά κουφωτή πιέττα μπροστά, κι' άλλοτε με πένσες γύρω στη μέση, που προσδίδουν στη φούστα

1) Παιδικό φορεματάκι σκουτέλλικο με λευκό γιακάκι και λευκό ρεβέρ. 2) Ριχτό λουσατό επανωφόρι με πιέτες στην πλάτη. 3) "Ανδριστικό πουλόβερ από μαλλι μελανζέ. 4) Κόστουμακι που συμπληρώνεται με γιλέκο.

λευταία είναι ριχτά και εύθυγραμμη. Πως ταιριάζουν αυτά τα δύο; Και όμως ή μόδα τα κάνει και ταιριάζουν. "Εχουν όλο το εάρδος από τους ώμους και ακολουθούν την κόψι κι-μονό ή ρεγκλάν. Κουμπώνουν σταυρωτά και έχουν μεγάλους γιακάδες και πλαγεία ρεβέρ. Στολίζονται με γαζιά γύρω από το γιακά και τα ρεβέρ καθώς και στα καπάκια από τις τσέπες. Το κουμπωμα γίνεται με τρία ζεύγη κουμπιών.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ

"Η έφετινή μόδα μάς παρουσιάζει για τα κοριτσάκια ωραιότατα σκουτέλλικα λαινά με μία ελαφριά τριχωτή εμφάνιση.

Θα τα χρησιμοποιήσουμε για απλά παιδικά φορέματα με ολόισια μπουσάκια και πλίσσ σεδωτές φουσιτίστες.

Συχνά οι πλίσσεδωτές αυτές φουσιτίστες θα αποτελούνται από ατσάκιστες πιέτες, δηλαδή τσακισμένες μονάχα πάνω και άσημνες κάτω ελεύθερες. "Ετσι επιτυγχάνεται ή πολύ άνετη γραμμή, που επιδιώκει πάντα ή μόδα για τα κοριτσάκια.

Στη μέση θα βλέπουμε δερματίνες στενές ζώνες ή ζώνες από το ίδιο το ύφισμα του φορέματος. Τα λευκά στολίδια συμπληρώνουν αυτά τα φορεματάκια. Γιακάκια κατεβαστά στο λαιμό και ρεδεράκια στα μανίκια από λευκό πικέ ή βαμβάκερο ότομάν με κατάληξη ένα επίσης λευκό σειρήτάκι.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Τα κλασικά επανωφόρια θα είναι πάντα της μόδας για την καθημερινή ζωή των μικρών. "Ωστόσο, όταν πρόκειται για παιδικό επανωφόρι πιο λουράτο, άφινουμε λίγο την τυπική κόψι. "Ετσι ή μόδα προτείνει ένα πολύ όμορφο μοντέλο για το επανωφόράκι, που θα φορέσει ή μικρούλα, πηγαίνοντας σε μία απογευματινή συγκέντρωση.

Ριχτό και άνετο θα κουμπώνει εύθυγραμμη ως τη βάση του λαιμού. "Η πλάτη γίνεται άνετη κι' αυτή και θα έχη εκάπερωθεν δύο ζεύγη πλαγιαστές πιέτες, των οποίων το ξεκίνημα θα υπογραμμίζεται με μία οριζόντια γαζωτή πιά, που θα κουμπώνει με δύο κουμπιά. Τα λουσατά αυτά επανωφόρια γίνονται από μονόχρωμα λαινά σε άνοικτους τόνους.

ΠΛΕΧΤΑ ΣΚΟΥΦΑΚΙΑ

Για τα κοριτσάκια είναι πολύ της μόδας τα πλεχτά σκουφάκια μ' ένα γυρίσμα στο κάτω μέρος και πεταχτό τελείωμα επάνω ή ένα ποντόν.

Γίνονται σε διάφορα άνοικτα χρώματα που να ταιριάζουν με το όλο ντύσιμο της μικρής.

ΓΙΑ Τ' ΑΓΟΡΙΑ

Τ' άγοράκια φορούν ως επί το πλείστον ένα μακρύ παντελονάκι και μία βέστα, από μέσα δε μία μπλουζα-πουκάμισο και κάποτε ένα γιλέκοκι. Το γιλέκοκι αυτό κουμπώνει πάνω στο παντελόνι και το συγκρατεί στη θέση του.

Μή έχουμε όμως και τα πουλόβερ που είναι οι άχώριστοι φίλοι των παιδιών. "Αλλοτε σε πλέξι, ζακάρι, άλλοτε από μαλλι μελανζέ συμπληρώνουν την πρακτική και κομψή τους εμφάνιση.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

1) Παιδικό φορεματάκι σκουτέλλικο με λευκό γιακάκι και λευκό ρεβέρ. 2) Ριχτό λουσατό επανωφόρι με πιέτες στην πλάτη. 3) "Ανδριστικό πουλόβερ από μαλλι μελανζέ. 4) Κόστουμακι που συμπληρώνεται με γιλέκο.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Θα ξαναγυρίσω γρήγορα, βασίλισσα της καρδιάς μου, της υποσχέθηκε.

—Θα γίνω ό,τι θελήσετε, αλλά με τον όρο ότι θα είμαι η μόνη, απάντησε.
—'Ορκίζομαι ότι θα σας κάω βασίλισσα μέσα στο παλάτι μου! φώναξε.
—Θα διώξετε, λοιπόν, την άμορφη Ρωμαία πατρίδα, που σας ακολουθούσε ως εδώ;
—Σήμερα κι' άλλες.
—Και τη Μελισσά;
—Και τη διώξω επίσης.
—Κι' αυτή τη μικρή κοκκινομάλλα που, όπως άκουσα, σας έφεραν από κάποιο καπηλιό της Ρώμης;
—Θα τη διώξω κι' αυτήν.
—Θα προσπαθήσω τότε να είμαι για σας ό,τι ήταν κι' οι τρεις αυτές γυναίκες μαζί.
—Κι' εγώ θα σ' αγαπάω όπως αγαπάσα και τις τρεις μαζί, απάντησε ο Κάρολος.
—Αυτή θα είναι η μεγαλύτερη ευτυχία της ζωής μου, είπε η Λεονώρα. 'Αρκεί να μην ξανάσετε ποτέ τον όρκο σας και να μη σκλαβώση άλλη γυναίκα την καρδιά σας.
—Καιμιά γυναίκα δεν πρόκειται να βασίλευη στην καρδιά μου, απάντησε ο Κάρολος. Σ' αγαπάω από την πρώτη στιγμή που σε είδα και θα σ' αγαπάω πάντα με την ίδια φλόγα. Είσαι η γυναίκα, που όνειρευόμουν από καιρό. Όλες οι άλλες ήταν περαστικές... Σου όρκίζομαι στο Θεό, που μάς άκουει αυτή

Το πηδάλιο του θανάτου

Η ΑΝΟΙΞΙ είχε έρθει πρώτιστα εκείνη τη χρονιά κι' η Νεάπολι φάνταζε σαν άπέραντος κήπος.

Ήταν το έτος 1495. Πριν από μερικές ημέρες είχε φτάσει εκεί με τον νικηφόρο στρατό του ο νεαρός βασιλιάς της Γαλλίας Κάρολος ο 8ος, αφού κατέλαβε δόξα κληρονομιάς τη νότιο Ιταλία. Αισθανόταν τώρα την ανάγκη να ξεκουραστεί από τις ταλαιπωρίες και τις κακουχίες του πολέμου.

Το μαρτινικό εκείνο απόγευμα, ο νεαρός βασιλιάς περπατούσε στους άπέραντους κήπους του Πότζιο Ρεάλε, όπου είχε εγκατασταθεί, μαζί με τους στρατηγούς του ντε Γκιέ και ντε λα Τρεμουί.

—Νομίζω πως βρίσκομαι στον παράδεισο, είπε σε κάποια στιγμή. Το μόνο που μου λείπει είναι μια Εύα, όπως την έχω πλάσει με τη φαντασία μου.

—Ο ντε Γκιέ τον κύτταξε απορώντας. Γιατί ήξερε πως είχε δολοφονήσει από άμωρες γυναίκες μέσα στο ανάκτορο. Δεν τον έφταναν, λοιπόν, αλλά ζητούσε κι' άλλες;

—Ο Τρεμουί άπλωσε, εσπανάκι, το νεύρο του. —Ζητούσατε την Εύα, μεγαλειότατε, είπε. Νάτην!

—'Ενα δολοφονικό αλγόνο προχωρούσε άργα σ' ένα από τα δρομάκια του κήπου. Πάνω σ' αυτό ήταν ανεβασμένη μια αμαζόνα, που έλαμπε από κείατα κι' ομορφιά. Το ντύσιμό της, όμως, ήταν πολύ περίεργο. Φορούσε ένα φόρεμα από βυσσινί βελούδο, με πολύ φαρδιά μανίκια, που σφηνόταν με χάριστη λυγρή μέση της. Το ντεκολτέ της κατέβαινε τόσο χαμηλά, που θα φαινόταν γυμνή, αν δυο δολοφονικές κόλπες δεν προστάτευαν τη στήλη της. Τα μάτια της γυάλιζαν σαν να ήταν από γαβάτση και τα δόλωμα μαλλιά της έπεφταν σε χαριτωμένους κυματισμούς πάνω στους τορνευτούς ώμους της. Το μέτωπό της στολίζονταν από ένα κομμάτι διαδήματα.

—'Η παραξένι αυτή αμαζόνα καθάριζε αντρικά το αλγό της. 'Η φούστα της ήταν ανασκωμένη κι' άφηνε γυμνά τα υπέροχα πόδια της ως πάνω από το γόνατο.

—Όταν έφτασε μπροστά στο βασιλιά, τραβήξε τα άσπρη γυναικεία του αλβού της και μ' ένα χτύπημα του μαστιγίου της τόκασε να γονατίσει. Είπε ύστερα με σταθερή φωνή: —'Ηρθα, μεγαλειότατε για να σας ζητήσω δικαιοσύνη.

—'Ο βασιλιάς είχε γονευθεί από την ομορφιά αυτής της νέας. —Ζητάτε δικαιοσύνη; είπε. Θα την έχετε, ωραία μου!... Ποιος είναι, λοιπόν, ο άδικος που τόλμησε να σας άδικήσει;

—'Η αμαζόνα πήδησε με μια ανάσφιξη κίνηση από το αλγό της και γονάτισε μπροστά στο βασιλιά. —'Επειτα άνοιξε να του άφηνήσει την υπόθεσή της, με τα μάτια στηλωμένα πάνω του. —'Ο πατέρας της ήταν ο δούκας Μαρτζάνι. 'Η μητέρα της κι' η δούκισσα Μελίνα. Αυτή την έλεγαν Λεονώρα. Όταν πέθανε ο πατέρας της, πριν από δυο χρόνια, είχε κληρονομήσει την κομητεία του Τσελλάνο, στα 'Αμβρούσια. 'Αλλά ο βασιλιάς της Γαλλίας, μπαίνοντας στην

Τσελλάνο και τώδωσε σ' έναν από τους πιαστούς συντρόφους του, τον εξαδέλφο του κόμητα Ροζέ του 'Ανζού. Αυτό ήταν. βέβαια, μεγάλη άδικια. Κι' η νεαρή δούκισσα ζητούσε από το βασιλιά να την επανορθώσει.

—'Ο Κάρολος ο 8ος δεν την άφηνε από τα μάτια του.

—Πόσον χρόνον είσατε, δούκισσα; τη ρώτησε όταν τελείωσε την αφήγησή της.

—Θα κλείσω τα είκοσι τη γιορτή του 'Αγίου 'Ιωάννου, απάντησε η νέα.

—Παντρεύεμαι.

—Φυλάχτηκε πάντα από παρόμοια άπειροσκέυια. Προτιμώ να είμαι έλευθερη.

—'Η καρδιά σας δεν πληγώθηκε ως σήμερα από τα βέλη του έρωτα;

—Τα φαντάσματα πολλές φορές. 'Αλλά κείνοι που νόμισα πως αγαπάω με άπονοήτευσαν πολύ γρήγορα.

—'Ο βασιλιάς ντύπησε με το μαστίγιό του τις ιμπίδες του.

—Σας ξαναβίωω την κομητεία του Τσελλάνου, είπε. Θ' άνταμειώνω μ' άλλο τρόπο τον εξαδέλφο μου.

—Σας εύχριστώ, μεγαλειότατε, απάντησε η νέα.

—'Ο βασιλιάς έκαμε τότε ένα θύμα προς το μέρος της.

—Μου επιτρέψτε να δοκιμάσω την τύχη μου στην καρδιά σας: ρώτησε με φωνή που έτρεψε έλσφοά.

—'Η νέα άνασκήκωσε τους ώμους χωρίς ν' άπαντήσει. Πήδησε ύστερα στο αλγό της και νάθηκε σε λίγο κάτω από τα δέντρα.

—'Αλλά η εικόνα της δεν έφευγε τώρα από τα μάτια του νεαρού βασιλιά. που είχε δώσει εντολή στους έμπιστους του ν' ανακαλύψουν πού έμεινε. —'Ετσι έμεινε, ύστερα από μερικές ημέρες, ότι η νεαρή αμαζόνα έκανε κάθε πρωί τον περιπάτο της στο δρόμο του Καστελλανιέρ, προς το μέρος του Βελουβίου.

—'Ο βασιλιάς έτρεξε το άλλο πρωί σ' αυτή το δρόμο κι' άσφου περιπλανήθηκε κάμποση ώρα, κατόπιν, στο τέλος, ν' ανακαλύψει τη νεαρή αμαζόνα.

—'Η Λεονώρα, μόλις τον είδε, σπηρούνησε το αλγό της κι' άρχισε να τρώει άνάμεσα από τα γράφια, πηδώντας φασίχτες και βαθειά κανόνα καθάριζε κι' έπειτα από κάμποση ώρα κατόπιν να τη φάει. Την άσπαζε τότε από τη μέση κι' άναποδογυρίζοντας το κεφάλι της, κόλλησε τα νύχια του πάνω στα δικά της.

—'Ομορφή δούκισσα, η θα γίνετε δική μου η δε θέλω να είμαι πια βασιλιάς. της είπε ύστερα.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

τη στιγμή πως τίποτα δε θα μπορούσε ν' αλλάξει τα αισθήματά μου για σένα.

—Κι' εγώ σου όρκίζομαι πως θα σου είμαι πιστή ως την τελευταία μου πνοή.

—'Ενα καινούριο φίλι επισφράγιζε τους όρκους τους. Τα δυο ζώα, όδηνιμένα από το ένστικτό τους, άρχισαν να προχωρούν το ένα πλάι στο άλλο.

—'Από εκείνη την ημέρα, η Λεονώρα έγινε η βασίλισσα της καρδιάς και των λογισμών του Καρόλου. —'Ηταν κι' οι δυο ευτυχισμένοι και δεν φανταζόνταν πως η ευτυχία τους θα τελείωνε ποτέ.

—'Αλλά, σε λίγο, η κατάσταση των Γάλλων στην 'Ιταλία άρχισε να γίνεται πολύ δύσκολη. 'Η Βενετία είχε όργανώσει ένα συνασπισμό ένωαντίον του Καρόλου. Οι έχθροί του άπειλούσαν τώρα να του κλείσουν το δρόμο από όπου θα μπορούσε να ξαναγυρίσει στη Γαλλία.

—'Ετσι, κατά τα τέλη του Μαΐου, άναγκάστηκε να δώσει τη διαταγή της υποχώρησης. 'Η καρδιά του ήταν βαρειά από λύπη, τη στιγμή που άπονοήτευσε τη Λεονώρα.

—Θα ξαναγυρίσω γρήγορα, βασίλισσα της καρδιάς μου, της υποσχέθηκε.

—'Ο Θεός να δώσει να σε ξαναδεχτώ στην άγκαλιά μου, άγαπημένη μου, του άπάντησε.

—'Αλλά ο Θεός δεν άκουσε την εύχή της. 'Ο Κάρολος, μ' όλες τις προσπάθειές του, δεν κατόφερε να ξαναγυρίσει στην 'Ιταλία. 'Η σκέψη της Λεονώρας, όμως, δεν τον άφηνε ούτε στιγμή. Και πέθανε τρία χρόνια άργότερα στον πύργο του 'Αμπουάξ από μια άγνωστη ασθένεια, που δεν ήταν παρά ένας όγκος κι' άθεωρητός μαρμαρυγός. —'Από τη ζωή του είχε λείψει πια ο ήλιος, που τον φώτιζε και τον ζέσταινε.

—'Ηταν τότε μόλις 28 χρονών.

—'Η Λεονώρα Μαρτζάνι, μετά το διώξιμο των Γάλλων, στήθηκε μπροστά σ' ένα λαϊκό δικαστήριο. —'Αλλά μόνο οι γυναίκες, από έλληλα και φθόν, έδωκαν καταδικαστική ψήφο. Οι άντρες, τουλάχιστον, που άποτελούσαν την πλειοψηφία, την άβάκωσαν.

—'Η υπέροχη ομορφιά της είχε βουκαλίσσει κι' αυτή τη φορά. —'Αλλά η ζωή της ήταν πια άδεια. Κι' όσο περνούσε ο καιρός, καταλάβαινε πως δε θα έσάβηλε με τον άνθρωπο που λάτρευε.

—Μια μέρα, τέλος, έφτασε στη Νεάπολι η έλδοσι πως ο Κάρολος 8ος είχε πεθάνει.

—Μια δδομάδα άργότερα, βόρκαν από έλληλα μέσα σ' ένα βάραθρο. Πλάι της βουκαλίστηκε ο πατέρας της, ο δούκας Μαρτζάνι.

—'Η υπέροχη αμαζόνα είχε σκεπαστεί με τα γέρια της τα μάτια του ζώου και, γώνοντας τα σπινούρια της μέσα στην κοιλιά του, το είχε άναγκάσει να πηδήσει στο κενό.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

—'Η Λεονώρα χαμογέλασε.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ 'ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΠΟ ΝΤΕΥ ΚΗΝ

4ον —Θα δώσω τώρα το ποσό μου με τις 14 χιλιάδες δολάρια; Δε θυμόμουν αν το είχα πάρει απ' την τσέπη του λασπωμένου και ματωμένου σακκακιού, που είχα πετάξει στους θάμνους...

—Κι' αν το βρίσκανε, πως θα έξηγοόσα την πρόβλεψη αυτού του ποσού; Δε θα πίστευαν ποτέ πως μου το είχε δώσει ο Τζέι Κόννορς...

—'Ακούστε! φώναξε. —'Ακούστε με, όσο είναι ακόμα καιρός! Λέτε πως ο Πάλν δολοφονήθηκε προ μιάς ώρας;

—Ναί, περίπου, απάντησε ο γιατρός.

—Την ώρα εκείνη, λοιπόν, εγώ βρισκόμουν κοντά στο ποτάμι. Με χτυπούσαν πέντε άντρες με άσπρα ράσα και κουκούλες. Με είχαν πάρει απ' το στήρι μου, πριν μισή ώρα... Προτού χάσω τις αισθήσεις μου απ' το ζέλο, ο άρχηγός τους με διάταξε να φύγω άμέσως απ' το 'Ελφερς, αν αγαπούσα τη ζωή μου...

—Γι' αυτό ήρθα εδώ: 'Ηθελα πρώτα να ζητήσω συγγνώμη απ' τον Πάλν για τον κανγα μασ, κι' ύστερα να τον ρωτήσω αν ήξερε τα μέλη της Κού-Κούξ-Κλάν.

—Κατάλαβα απ' την έκφρασή τους πως κανείς δε με πίστευε.

—Αυτά τα ρούχα φορούσατε τότε; με ρώτησε ο Χάντλεϊ.

—'Οχι. Πέταξα μέσα σ' ένα θάμνο εκείνα που φορούσα, γιατί ήταν ματωμένα και λασπωμένα. —'Εκανα έπειτα ένα μπάνιο στο ποτάμι κι' άλλαξα κοστούμι.

—'Η Μαίρη ήρθε και στάθηκε μπροστά μου, πολύ κοντά μου.

—Λές ψέματα, Χί, πρόφερε ο 'Ισως ν' άλλαξες ρούχα, αλλά έαφου μάλωσες με τον Πάλν. Και ξαναγύρισες εδώ, γιατί άνακαλύθηκε το έγκλημά σου γρηγορώτερα απ' ό,τι πίστευες, κι' έτσι βρήκες φραγμένους τους δρόμους.

—Σωστά! φώναξε κάποιος. —'Εμπρός, παιδιά! Να τον κρεμάσουμε σ' ένα στύλο της πλατείας!

—Οι σύντροφοί του προσπάθησαν να παραμερίσουν το Τζακ Κάρτερ και να μπουν στο γραφείο. —'Αλλά εκείνος στράφηκε κι' άρχισε να τους χτυπά με τη λαβή του πιστολιού του. —'Η Σάλλυ, κατάχλωμη, με τα μάτια γουρλωμένα απ' τον τρόμο, στάθηκε άνάμεσα σε μένα και την πόρτα του γραφείου. —'Ο Ούαϊτ τράβηξε πάλι το πιστόλι του.

—'Ακούστε με! βροντοφώνησε. Δεν έγινε ποτέ λυντσόσμο στο 'Ελφερς, και δε θα γίνη όσο θα είμαι έγω σερίφης! Θα σκοτώσω τον πρώτο που θα διαβή από το κατώφλι!

—'Ολοι τραβήχτηκαν πίσω, φοβισμένοι. —'Ησαν πως ο Ούαϊτ δε χαράτευε.

—Λογικευθήτε, παιδιά, είπε κι' ο γιατρός. Ξέρω πως ο Χί δε συνηθίζει να λήψι ψέματα. Κι' αν είπε την άλήθεια, θα βρούμε κοντά στο ποτάμι σημάδια πάλης, καθώς και τα λερωμένα ρούχα που φορούσε όταν τον χτυπήσανε οι κουκούλο-όροι.

—Καλή ιδέα, συμφώνησε ο Ούαϊτ. Πάμε να δούμε. Δε χάνουμε τίποτα.

—Τ' αυτοκίνητο του σερίφη μās πήγε στις καλαμίες.

—Οι έρευνες έγιναν εύσυνείδητα και μεθοδικά. Μα τα ρούχα που είχα πετάξει, δε βρέθηκαν πουθενά! Και το λασπερό έδαφος δε διατηρούσε το παραμικρό ίχνος πάλης! Δεν υπήρχαν παρά μόνο οι πατημασιές μου, στην όχθη του ποταμού...

—Καθισμένος μέσα σ' αυτοκίνητο του σερίφη, προσπαθούσα να μην άκούω τους λυγμούς της Σάλλυ και να πνίξω τον πανικό που άνέβαινε μέσα μου... —'Επρεπε να με πιστέψω ο Ούαϊτ! Πως όμως; —'Ο σερίφης ξαναγύρισε σ' αυτοκίνητο. Με κύτταξε μέσα στα μάτια.

—Μήπως τυχόν θέλεις ν' άλλαξης την ιστορία σου, Χί; με ρώτησε.

—'Οχι! φώναξα. —'Οχι!

—'Εδώ, σ' αυτό το μέρος, σε χτυπήσανε πέντε άνθρωποι με κουκούλες και σε διατάξαν να φύγεις άμέσως απ' το 'Ελφερς;

—'Ακριβώς!

—Λές ψέματα, Χί, πρόφερε ο σερίφης άσπρη. —'Αυτοί οι πέντε δεν υπήρχαν παρά μόνο στη φαντασία σου. —'Αλλωστε η Κού-Κούξ-Κλάν έχει διαλυθή προ πολλού στο 'Ελφερς. Ποτέ δεν την άνεχόμουν. —'Εδίωξα λοιπόν τους άρχηγούς της, κι' από τότε δε σημειώθηκε ή παραμικρή δράση της.

—Προσπάθησα να διαμαρτυρηθώ.

—Λυ και να πνίξω τον πανικό που άνέβαινε μέσα μου... —'Επρεπε να με πιστέψω ο Ούαϊτ! Πως όμως; —'Ο σερίφης ξαναγύρισε σ' αυτοκίνητο. Με κύτταξε μέσα στα μάτια.

—Μήπως τυχόν θέλεις ν' άλλαξης την ιστορία σου, Χί; με ρώτησε.

—'Οχι! φώναξα. —'Οχι!

—'Εδώ, σ' αυτό το μέρος, σε χτυπήσανε πέντε άνθρωποι με κουκούλες και σε διατάξαν να φύγεις άμέσως απ' το 'Ελφερς;

—'Ακριβώς!

—Λές ψέματα, Χί, πρόφερε ο σερίφης άσπρη. —'Αυτοί οι πέντε δεν υπήρχαν παρά μόνο στη φαντασία σου. —'Αλλωστε η Κού-Κούξ-Κλάν έχει διαλυθή προ πολλού στο 'Ελφερς. Ποτέ δεν την άνεχόμουν. —'Εδίωξα λοιπόν τους άρχηγούς της, κι' από τότε δε σημειώθηκε ή παραμικρή δράση της.

—Προσπάθησα να διαμαρτυρηθώ.

—Λυ και να πνίξω τον πανικό που άνέβαινε μέσα μου... —'Επρεπε να με πιστέψω ο Ούαϊτ! Πως όμως; —'Ο σερίφης ξαναγύρισε σ' αυτοκίνητο. Με κύτταξε μέσα στα μάτια.

—Μήπως τυχόν θέλεις ν' άλλαξης την ιστορία σου, Χί; με ρώτησε.

—'Οχι! φώναξα. —'Οχι!

—'Εδώ, σ' αυτό το μέρος, σε χτυπήσανε πέντε άνθρωποι με κουκούλες και σε διατάξαν να φύγεις άμέσως απ' το 'Ελφερς;

—'Ακριβώς!

—Λές ψέματα, Χί, πρόφερε ο σερίφης άσπρη. —'Αυτοί οι πέντε δεν υπήρχαν παρά μόνο στη φαντασία σου. —'Αλλωστε η Κού-Κούξ-Κλάν έχει διαλυθή προ πολλού στο 'Ελφερς. Ποτέ δεν την άνεχόμουν. —'Εδίωξα λοιπόν τους άρχηγούς της, κι' από τότε δε σημειώθηκε ή παραμικρή δράση της.

—Προσπάθησα να διαμαρτυρηθώ.

—Λυ και να πνίξω τον πανικό που άνέβαινε μέσα μου... —'Επρεπε να με πιστέψω ο Ούαϊτ! Πως όμως; —'Ο σερίφης ξαναγύρισε σ' αυτοκίνητο. Με κύτταξε μέσα στα μάτια.

—Μήπως τυχόν θέλεις ν' άλλαξης την ιστορία σου, Χί; με ρώτησε.

—'Οχι! φώναξα. —'Οχι!

—'Εδώ, σ' αυτό το μέρος, σε χτυπήσανε πέντε άνθρωποι με κουκούλες και σε διατάξαν να φύγεις άμέσως απ' το 'Ελφερς;

—'Ακριβώς!

—Λές ψέματα, Χί, πρόφερε ο σερίφης άσπρη. —'Αυτοί οι πέντε δεν υπήρχαν παρά μόνο στη φαντασία σου. —'Αλλωστε η Κού-Κούξ-Κλάν έχει διαλυθή προ πολλού στο 'Ελφερς. Ποτέ δεν την άνεχόμουν. —'Εδίωξα λοιπόν τους άρχηγούς της, κι' από τότε δε σημειώθηκε ή παραμικρή δράση της.

—Προσπάθησα να διαμαρτυρηθώ.

—Λυ και να πνίξω τον πανικό που άνέβαινε μέσα μου... —'Επρεπε να με πιστέψω ο Ούαϊτ! Πως όμως; —'Ο σερίφης ξαναγύρισε σ' αυτοκίνητο. Με κύτταξε μέσα στα μάτια.

—Μήπως τυχόν θέλεις ν' άλλαξης την ιστορία σου, Χί; με ρώτησε.

—'Οχι! φώναξα. —'Οχι!

—'Εδώ, σ' αυτό το μέρος, σε χτυπήσανε πέντε άνθρωποι με κουκούλες και σε διατάξαν να φύγεις άμέσως απ' το 'Ελφερς;

—'Ακριβώς!

—Λές ψέματα, Χί, πρόφερε ο σερίφης άσπρη. —'Αυτοί οι πέντε δεν υπήρχαν παρά μόνο στη φαντασία σου. —'Αλλωστε η Κού-Κούξ-Κλάν έχει διαλυθή προ πολλού στο 'Ελφερς. Ποτέ δεν την άνεχόμουν. —'Εδίωξα λοιπόν τους άρχηγούς της, κι' από τότε δε σημειώθηκε ή παραμικρή δράση της.

—Προσπάθησα να διαμαρτυρηθώ.

—Λυ και να πνίξω τον πανικό που άνέβαινε μέσα μου... —'Επρεπε να με πιστέψω ο Ούαϊτ! Πως όμως; —'Ο σερίφης ξαναγύρισε σ' αυτοκίνητο. Με κύτταξε μέσα στα μάτια.

—Μήπως τυχόν θέλεις ν' άλλαξης την ιστορία σου, Χί; με ρώτησε.

—'Οχι! φώναξα. —'Οχι!

—'Εδώ, σ' αυτό το μέρος, σε χτυπήσανε πέντε άνθρωποι με κουκούλες και σε διατάξαν να φύγεις άμέσως απ' το 'Ελφερς;

—'Ακριβώς!

—Λές ψέματα, Χί, πρόφερε ο σερίφης άσπρη. —'Αυτοί οι πέντε δεν υπήρχαν παρά μόνο στη φαντασία σου. —'Αλλωστε η Κού-Κούξ-Κλάν έχει διαλυθή προ πολλού στο 'Ελφερς. Ποτέ δεν την άνεχόμουν. —'Εδίωξα λοιπόν τους άρχηγούς της, κι' από τότε δε σημειώθηκε ή παραμικρή δράση της.

—Προσπάθησα να διαμαρτυρηθώ.

—Λυ και να πνίξω τον πανικό που άνέβαινε μέσα μου... —'Επρεπε να με πιστέψω ο Ούαϊτ! Πως όμως; —'Ο σερίφης ξαναγύρισε σ' αυτοκίνητο. Με κύτταξε μέσα στα μάτια.

—Μήπως τυχόν θέλεις ν' άλλαξης την ιστορία σου, Χί; με ρώτησε.

—'Οχι! φώναξα. —'Οχι!

—'Εδώ, σ' αυτό το μέρος, σε χτυπήσανε πέντε άνθρωποι με κουκούλες και σε διατάξαν να φύγεις άμέσως απ' το 'Ελφερς;

—'Ακριβώς!

—Λές ψέματα, Χί, πρόφερε ο σερίφης άσπρη. —'Αυτοί οι πέντε δεν υπήρχαν παρά μόνο στη φαντασία σου. —'Αλλωστε η Κού-Κούξ-Κλάν έχει διαλυθή προ πολλού στο 'Ελφερς. Ποτέ δεν την άνεχόμουν. —'Εδίωξα λοιπόν τους άρχηγούς της, κι' από τότε δε σημειώθηκε ή παραμικρή δράση της.

Τὰ φηλὰ τακούνια της ἀντηχοῦνε πάλι στὸ διάδρομο σὺν σφυροκοπήματα πού χάνουνε καρφιά στὸ καπάκι τοῦ φερέτρου μου!

Συγχρόνως, ἀκούω κάτι ἄλλα βήματα. Τώρα εἶναι ἡ Σάλλυ, ντυμένη μ' ἕνα ἀπλό θαμπακερὸ φορεμάκι, χωρὶς λούσα καὶ κοσμηματα. Κυττάζει τὴ Μαίη πού ἀπομακρύνεται.

— Τί παληογοναίκα, αὐτὴ ἡ ξανθοιά! μού λέει.

«Κι' ἐσύ εἶσαι καλύτερη;» συλλογίζομαι.

Ἀκουμπάει τὸ πρόσωπό της στὰ κάγκελλα τῆς πόρτας, γιὰ νὰ τὴ φιλήσω. Τῆς κάνω αὐτὴ τὴ χάρι...γιατί τὸ θέλω κι' ἐγώ. Τὰ χεῖλιά της εἶναι πάντα τὸ ἴδιο γλυκά. Θὰ τὴν ἀγαπῶ πάντα, ὅτι κι' ἂν μούκανε.

— Μὴ στενοχωριέσαι, ἀγάπη μου, μού λέει. Ξέρω καλὰ πὺς δὲν εἶσαι ἐνοχος... Ἀπόψε ἡ αὐριό τὸ πρωί, θὰ φτάσῃ ἐδῶ ἕνας πολὺ καλὸς δικηγόρος. Πῆγα μὲ τὸ λεωφορεῖο στὴν Ἀτλάντα καὶ πούλησα ὅλα τὰ κο-

σμήματα καὶ τὰ φορεμάτά μου, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τοῦ στείλω ἕνα ποσό. Ὑστερα, θὰ πάρω ἀπόψε 300 δολλάρια, γιὰ νὰ ἐμφανιστῶ στὴ σκηνὴ τοῦ κινηματογράφου!

Τὸ βρῖσκω κωμικό. Ὁ δικηγόρος θάναί σίγουρα κάποιος ἀτζαμής, πού τὸν στέλνει τὸ στούντιο μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ρεklamιστῇ μὲ τὴ δίκη μου ἡ Σάλλυ.

Μὰ τί μὲ νοιάζει; Ξέρω καλὰ πὺς, ἂν δὲν παρουσιαστῇ καὶ δὲν ὁμολογήσῃ ὁ ἀληθινὸς ἐνοχος, τίποτε δὲ μπορεῖ νὰ μὲ σώσῃ ἀπ' τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα...

— Σὲ ποῖο ξενοδοχεῖο ἐμείνεις; ρωτᾷ τὴ Σάλλυ.

Φαίνεται ἐκπληκτῇ.

— Μὰ δὲν ἐμείνα στὸ ξενοδοχεῖο! Εἶμαι στὴ φέρμα... Ὡ εἶναι τόσο ὁμορφα ἐκεῖ πέρα, Χί!

Ὅταν φεύγῃ ἡ Σάλλυ, ξαναγυρίζω στὸ παράθυρο. Οἱ διαβάτες ἐξακολουθοῦν νὰ κυττάζουσε ψηλὰ μὲ μίσος. Ἕνας πατριώτης τους τοὺς ντρώπιασε, κι' ὕστερα σκότωσε ἕναν

ἄνθρωπο πού ἀγαποῦσαν!

Ἀρχίζει σιγά-σιγά νὰ μαζεύεται κόσμος στὸ κέντρο τῆς πλατείας. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, θὰ ξεσπάσουν οἱ κατάρεις καὶ τὰ σφυρίγματα. Τὸ παραμικρὸ περιστατικὸ μπορεῖ νάναί ἡ σπιθαμὴ πού θὰ βάλῃ φωτιά στὸ μπαρουτί...

Στὴ 1, μού φέρνουν νὰ φάω. Μὰ δὲν κατεβαίνουν οἱ μπουκιές...

Κατὰ τὴς 4, ἔρχεται ὁ Χάντλεϋ γιὰ νὰ περιποιηθῇ τὴς πληγές μου.

Ποτὲ δὲν εἶχα ἰδιαίτερη συμπάθεια ἢ ἀντιπάθεια γι' αὐτόν. Δὲν ἤμαστε πολὺ συνδεμένοι. Εἶναι ὁχτὸ χρόνια μεγαλύτερός μου. Ξέρω πὺς εἶναι καλὸς ἐπαρχιακὸς γιαντρός καὶ ἱατροδικαστής. Ἐκανε εὐσυνείδητα τὴ δουλειά του στὴν περιπτώσει μου. Δὲ μπορῶ νάχω παράπονο.

— Ἡ θέσι σας εἶναι ὁσχημ, Χί, μού λέει. Ὡστόσο, ἐδῶ πού τὰ λέμε, δὲν καταλαβαίνω ποῖο λόγο μπορεῖ νὰ εἴχατε νὰ σκοτώσετε τὸν Πῶλ!

Εἶναι ὁ πρώτος — ἐκτὸς ἀπ' τὴ Σάλλυ — πού ἐκδηλώνει κάποια ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἐνοχή μου. Τὸν εὐχαριστῶ μ' ἐνθουσιασμό. Ἐκεῖνος συνεχίζει:

— Ἦσαστε φίλοι. Θὰ σᾶς ἔδινε εὐχαρίστως τὴς 8 χιλιάδες, καὶ τὰ διπλάσια ἀκόμα, ἂν τοῦ τὰ ζητούσατε. Πάντα πῆρε τὸ μέρος σας, ὅταν ἡ ἐφημερίδα μας ἔγραφε γιὰ τὴν ὑπόθεσι Κόννορς. Ἐλεγε πὺς θάχατε σίγουρα κάποιο ἀτομικὸ καὶ σπουδαῖο λόγο, γιὰ νὰ κάνετε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα...

Σταματᾷ λίγο, γιὰ νὰ κἀνῃ τὴ δουλειά του, κι' ἐπειτα ἐξακολουθεῖ:

— Θὰ συνεχίσετε νὰ δεβαιώνετε πὺς σᾶς ἐπιτέθηκαν οἱ Κού-Κού-Κλάν;

— Μὰ φυσικά, ἀφοῦ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

— Καὶ τὰ λεφτά πού βρῆκε ὁ σερῖφς στ' αὐτοκίνητό σας;

— Κάποιος θὰ τάβαλε ἐπιτήδες.

— Μὰ γιατί; Γιὰ ποῖο λόγο;

— Δὲν ἔχω ἰδέα... Ξέρω μόνο πὺς μού κλέψανε 14 χιλιάδες δολλάρια. Τὰ εἶχα μέσα στὸ πορτοφόλι μου, στὸ σακκάκι πού πέταξα κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο.

— Ἄ! Μπορεῖτε ν' ἀποδείξετε πὺς εἴχατε αὐτὰ τὰ λεφτά, Χί;

— Ἀνάβω ἕνα τσιγάρο καὶ ξαπλώνομαι στὸ κρεβάτι.

— Μὰ ναι, βέβαια! Φτάνει μόνο νὰ πείσω τὸν Τζὸε Κόννορς νὰ πάρῃ τὸ ἀεροπλάνο καὶ νάρῃ νὰ καταθέσῃ πὺς μού τὰ εἶχε δώσει ὁ ἴδιος, ἐξαργυρώνοντας ἕνα τσέκ μου.

Ὁ Χάρντλεϋ κάνει μιὰ γκριμάτσα.

— Σὰν δύσκολο τὸ βλέπω! μουρμουρίζει.

— Ὑπάρχει ἐδῶ κανεὶς πού εἶχε λόγους νὰ μισῇ τὸν Πῶλ; τὸν ρωτᾷ.

— Δὲν πιστεύω...

— Ὁ Τζίντυ ἴσως, ὁ γκαρτζίστας;

Σκέπτεται μιὰ στιγμὴ κι' ἐπειτα ἀπαντᾷ:

— Ὁ Πῶλ ἐπρόκειτο νὰ κἀνῃ χρέη εἰσαγγελίως σὲ μιὰ δίκη κατὰ τοῦ Τζίντυ. Πρόκειται, νομίζω, γιὰ ἀναζήτησι πατρότητας. Τὸ κορίτσι εἶναι ἀνήλικο... Τώρα πού πέθανε ὁ Πῶλ, θ' ἀναβλήθῃ ἡ ὑπόθεσι καὶ θὰ τὴν ἀναλάβῃ ὁ ἐπόμενος εἰσαγγελέας.

— Δὲν ἔχει δρᾶσει ἄλλοτε ἡ Κού-Κού-Κλάν στὸ Ἐλφερς;

— Δὲν πιστεύω... Μήπως τυχὸν πῆρατε τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου τους;

— Ὁχι. Τὸν εἶχαν σκεπᾶσει μὲ λάσπες.

— Τί μάρκα ἦταν;

— Πλύμουθ, νομίζω.

— Ἀμφιβάλλω λοιπὸν ἂν ἦταν ὁ Τζίντυ ἕνας ἀπ' τοὺς πέντε. Αὐτὸς ἔχει μιὰ Μπουϊκ, ὅπως κι' ἐγώ.

— Ὁ γιαντρός ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ.

— Ξερετε γιὰ τὴν ἐγκυμοσύνη τῆς Μαίη;... τὸν ρωτᾷ.

— Καὶ βέβαια τὸ ξέρω, ἀφοῦ ἐγὼ τῆς τὸ ἀνάγγειλα. Ἐκανα πρώτα δυὸ ἐργαστηριακὰς ἐξετάσεις, γιὰ νὰ δεβαιωθῶ... Ἡ Μαίη ἦταν πολὺ εὐχαριστημένη. Σκόπευε νὰ τὸ πῇ στὸν Πῶλ, τὸ θράδῃ πού θὰ πῆγαινε γιὰ φαγητό... Ὁ καυμένος ὁ Πῶλ! Δὲ θὰ τὸ μᾶθῃ ποτὲ τώρα πάλι... Ἀῦριο θὰ ξανάρθω νὰ σᾶς δῶ, Σάννον.

Τὸν κυττάζω, καθὼς ἀπομακρύνεται στὸ διάδρομο. Αὐτὸς μὲ λυπᾷται ἀληθινά. Ἀλλὰ δὲ μὲ πιστεύει. Σκέπτεται, ὅπως κι' οἱ ἄλλοι, πὺς λέω ψέμματα γιὰ νὰ σώσω τὸ τομάρι μου, πὺς σκότωσα τὸν Πῶλ πάνω στὸ μεῦσι μου καὶ πὺς σκότωσα ὕστερα ἕνα παραμυθὶ γιὰ νὰ ἐξηγήσω τὰ σημάδια πού μού εἶχαν ἀφίσει στὸ πρόσωπο οἱ γραβιές τοῦ Πῶλ.

Ἀκουμπῶ τὸ πρόσωπό μου στὰ κάγκελλα τοῦ παραθύρου, γιὰ νὰ πάρω λίγο ἀέρα.

Κάποια ὁρίστη ἰδέα ἀρχίζει νὰ σχηματίζεται μέσα στὸ νου μου... Κάτι πού πρέπει νὰ ξέρω ἢ πού θὰ πρέπει νὰ θυμηθῶ... Τί θυμῶ; Τί; Πίνω μιὰ γουλιά κρύο καφὲ καὶ ξαναγυρίζω στὸ παράθυρο.

Τὸ θέαμα δὲ μ' ἀρέσει καθόλου. Ἡ πλατεία γεμίζει ὁλοένα ἀπὸ μικρὲς ὁμάδες, πού κουδεντιάζουσε ζωηρά.

Ὁ ἀόρατος τοῖχος τοῦ μίσους μὲ σφίγγει πῶς πολὺ. Τὸ ποδοβολητὸ τοῦ κόσμου ἔχει μεγαλώσει. Ἀρχισαν οἱ βρισιές καὶ τὰ σφυρίγματα. Δὲν ἔγινε ποτὲ λυντσαρίσμα στὸ Ἐλφερς; Ἐ, μπορεῖ νὰ κάνουν σήμερα τὴν ἀρχή!

Ἕνα μεγάλο σκονισμένο αὐτοκίνητο σταματᾷ ἐντὶ κέντρου. Κατεβαίνουν ἀπ' αὐτὸ τρεῖς ἄντρες, διασχίζουν τὸ πεζοδρόμιο καὶ μπαίνουν στὸ ξενοδοχεῖο «Ἐμπορικόν».

Τοὺς ἀναγνώρισα ἀμέσως μόλις τοὺς εἶδα: Ἦταν ὁ Τζὸε Κόννορς, ὁ Τζόννυ Χᾶς κι' ὁ Σάμ Κασσίντα. Κάτι σοβαρὸ πρέπει νὰ συμβαίνει, γιὰ νὰ βρίσκονται στὸ Ἐλφερς...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Στὴς 8 παρὰ τέταρτο, μιὰ πρῆτη φλόγα φωτίζει τὴν μισοσκοτεινὴν πλατεία. Κάποιος μπεκρὴς πέταξε ἕνα ἀναμμένο σπέρτο πάνω σ' ἕνα χαρτονένιο κουτί μὲ παλιόχαρτα ποὺ ὑβρίσκονταν στὸ πεζοδρόμιο. Ἡ μικροσκοπικὴ αὐτὴ πυρκαγιά δίνει μιὰ ἰδέα σὲ κάποιον ἀπ' τὸ πλήθος: Τραβάνε τὸ ἀναμμένο κουτί μπροστὰ στὸ Δικαστικὸ Μέγαρο καὶ ρίχνουν ἀπάνω του ξερόκλαδα ἀπὸ ἕνα γειτονικὸ δέντρο. Οἱ φλόγες βερνεύουν, κι' ὁ κόσμος φροντίζει τώρα νὰ τὴς τροφοδοτῇ συνεχῶς.

Ἐχουν τόσο λίγη ψυχαγωγία στὴ ζωὴ τους οἱ ἡλιοκαμένοι αὐτοὶ ἄνθρωποι! Ἡ φωτιά εἶναι τώρα μιὰ διασκέδασι γι' αὐτούς. Καὶ τοὺς ἀνοίγει περισσότερο τὴν ὄρεξι γιὰ ἕνα λυντσαρίσμα...

Οἱ μπουτίλιες κυκλοφοροῦν ἀπὸ χερί σὲ χερί. Κάθε τόσο, κάποιος ἐπιχειρεῖ νὰ ρίξῃ ἕνα κλουβίο αὐγὸ μέσα στὸ παράθυρο τοῦ κελλή μου. Κι' οἱ ἄλλοι τὸν κοροϊδεύουν γιὰ τὴν ἀποτυχία του.

Μερικοὶ ἀρχίζουν νὰ μεθάνε... Ἡ νύχτα εἶναι ζεστή, ὅσο ἦταν καὶ ἡ μέρα. Γδύνονται ὡς τὴ μέση καὶ σκουπίζουν τὸ ἰδρωμένο κορμί μου.

Τὸ πλήθος γελάει ὑστερικά. Ἡ ὑπερέντασι μεγαλώνει ὁλοένα. Ὁ Ὀριν Μπρήμ ἔχει καθῆσει σὲ μιὰ καρέκλα, μπροστὰ στὸ κελλί μου, μ' ἕνα κυνηγετικὸ ὄπλο πάνω στὰ γόνατά του.

— Λέτε νάχουμε φασαρίες; τὸν ρωτᾷ.

— ἴσως... Ποῖος ξέρε! Φοβάσαστε τώρα; Μὰ ἔπρεπε νὰ τὸ σκεφθῆτε, πρὶν τοῦ σπάσετε τὸ κεφάλι, πὺς ὁ Πῶλ ἦταν πολὺ ἀγαπητὸς σ' αὐτὸ τὸν τόπο.

— Δὲ σκότωσα ἐγὼ τὸν Πῶλ! διαμαρτύρομαι.

Ἕνα αὐγὸ ἔπεσε ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο μέσα στὸ κελλί μου. Τὸ ἀκολούθησε μιὰ λεμονόκουπα. Ἀκούω ν' ἀνοίγῃ ἡ πόρτα τοῦ ἄσαν-σέρ. Ὁ σερῖφς Οὐάιτ προχωρεῖ στὸ διάδρομο. Τὸ μέτωπό του εἶναι μουσκεμένο στὸν ἰδρώτα, ἀλλ' οἱ κινήσεις του ἡσυχες πάντα κι' ἡ φωνὴ του οὐδέτερη.

— Ἀφίσε ἐλευθεροὺς τοὺς δυὸ ἄλλους φυλακισμένους, λέει στὸ Μπρήμ.

Κάνει ἀέρα μὲ τὸν παναμά του καὶ προσθέτει:

— Δὲ φάνηκε κανένας ἀπ' τοὺς βοηθοὺς μου! Ἡ γυναίκα τοῦ Τζᾶκ τηλεφώνησε πὺς εἶν' ἀρρωστος ὁ ἀντρας τους... Μ' ἄλλα λόγια, πρέπει ν' ἀντιμετωπίσουμε οἱ δυὸ μας ὅλον αὐτὸ τὸν κόσμο, ὥσπου νὰ φτάσῃ ἡ κινητὴ φρουρά!... Ὁ Μπρήμ ἀπομακρύνεται γιὰ νὰ

ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ. Τὸν ἀκούω νὰ ξεσπῶντῃ τὴς πόρτες τῶν κελλίων. Βήματα βιαστικὰ ἀντηχοῦν στὸ διάδρομο πού ὁδηγεῖ στὸ πίσω μέρος τοῦ κτιρίου.

Ξαναγυρίζω στὸ παράθυρο. Λιγότερα γέλια τώρα, ἀλλὰ περισσότερα οὐρλιάσματα. Ὁ Τζίντυ βγάζει

μερικὲς μπουτίλιες οὐίσκυ ἀπ' τὴς φαρβιές τσέπες τῆς φόρμας του καὶ τὴς πορᾶζει στὸν κόσμο.

— Ὁ Τζίντυ προσπαθεῖ νὰ τοὺς μεθύσῃ, λέω στὸ σερῖφ.

— Τὸ ξέρω. Εἶναι στραβόδουλο ὁ Τζίντυ. Σκέφθηκα μάλιστα νὰ τὸν συλλάβω, ἀλλὰ φοβάμαι μήπως αὐ-

τὸ βάλῃ φωτιά στὸ μπαρουτί!... Ἄλλωστε, ὅσο πίνουν καὶ οὐρλιάζουνε μονάχα, δὲν τοὺς φοβάμαι τόσο...

Σὰν νὰ θέλῃ νὰ τὸν διαψεύσῃ, κάποιοι ρίχνει μιὰ ντουφεκιά πρὸς τὸ παράθυρό μου καὶ κομματιάει τὸ τζάμι. Κολλῶ γρήγορα στὸν

ΚΟΙΣΕΝΤΟΣ

ἡ Ἑλληνικὴ κουζίνα πανηγυρίζει!
Ἡ ἐπιτυχία τῆς ΜΙΣΚΟ νὰ συνδυάσῃ τὸ ὀρεπτικὸ μὲ τὸ εὐγεστό, καὶ τὸ ὑγιεινὸ μὲ τὸ ἐπιθυμητό, στὰ Μοναδικὰ ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ μὲ ΑΥΓΑ τῆς δίνει αὐτὸ τὸ δικαίωμα!

ΜΙΣΚΟ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ

THERMOFAN

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ

THERMOFAN (Θερμοφάν)

24%

ΠΙΟ ΖΕΣΤΑ Α-
ΠΟ ΟΛΑ ΤΑ
ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ Ε-
ΣΩΡΡΟΥΧΑ

24%

ΠΙΟ ΖΕΣΤΑ Α-
ΠΟ ΟΛΑ ΤΑ
ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ Ε-
ΣΩΡΡΟΥΧΑ

Προλαμβάνει ἐξουδετερώνει
Ρευματικά-άρθριτικά-Ίσχιαλγίες

ΔΕΝ ΜΑΖΕΥΟΥΝ ΠΟΤΕ

τοίχο, για να φυλαχτώ.
 Ο Ουάιτ έχει ζητήσει στο τηλε-
 φωνο το λοχαγό Κλάουζεν, της κινη-
 τής φρουράς.
 Τα ούρλιαστα γύρω στις φλό-
 γες λιγοστεύουν. Ένας άνθρωπος
 έχει ανεβή στο βάθρο ενός αγάλμα-
 τος. Στη λάμψη της φωτιάς αναγνω-
 ρίζω το γιστρά Χάντλεϊ.
 —Αφίστε τις βλακείες! φωνά-
 ζει. Μην κάνετε κάτι που θα το με-
 τανιώσετε αργότερα. Ο Χί έχει
 δικαίωμα να δικασθεί κανονικά. Δεν
 είμαστε σίγουροι πώς αυτός σκό-
 τωσε τον Πάβλ. Βέβαια, λυπομάστε
 όλοι τη Μαίη, που είναι σ' αυτή
 την κατάσταση. Αλλά...
 Μιά παράσημη ντομάτα τόν Βρί-
 σκει στο πρόσωπο και λερώνει το
 άσπρο κοστούμι του.
 —Δε μάς χρειάζεται γιατρός,
 μία και δεν πέθανε ακόμα ο Άρρ-
 στος! ούρλιαζει κάποιος σαρκα-
 στικά.
 Κι' οι άλλοι ξεσπάζουν σε καγ-
 χασμούς για το άστείο του.
 Κάμποσοι άντρες διασχίζουν το
 δρόμο, κουβαλώντας με κόπο ένα
 τεράστιο μαδέρνι. Τους υποδεχονται
 άγρια ούρλιασματα.
 Ο Ουάιτ ξεσπώντας την πόρτα
 του κελιού μου, λέγοντας συγχρό-
 νως στο Μπρήμ:
 —Έχουν ξεκινήσει κι' όλες τρία
 καμινία με άνδρες της κινητής
 φρουράς. Μά, με τα χάλια που έ-
 χει ο δρόμος, ο λοχαγός τους δεν
 ελπίζει να φτάσουν πριν από μι-
 ση ώρα. Κι' αυτοί εδώ δεν πρόκει-
 ται να περιμένουν ως τότε! Θα
 βγάλω λοιπόν το Σάννον απ' την
 πίσω πόρτα και θα τον πάω στις
 φυλακές του Φίλμορ. Εκεί θάναί πιο
 ασφαλισμένος.

—Καλή ιδέα, συμφώνησε ο
 Μπρήμ.
 —Βγάλε το πουκάμισό σου, Ό-
 ριν, και στάσου στο παράθυρο, ώστε
 να σε βλέπουν και να σε περνάνε
 για το Χί. Θα κερδίσουμε έτσι πέν-
 τε λεπτά της ώρας. Ύστερα, αν
 δεν έχουν καταφέρει ακόμα να μπου-
 νε, κατέβα κι' ανοίξε τους την
 πόρτα.
 Έβγαλε έπειτα ένα ζευγάρι χει-
 ροπέδες και μου τις πέρασε στα
 χέρια.
 —Κύττα μη μου κάνης τόν ξε-
 πνο, Σάννον! μου σύστησε. Έμ-
 πρός, πάμε. Θα κατεβούμε στο ύ-
 πόγειο, με το ασανσέρ της υπηρε-
 σίας.
 Το δεύτερο και το πρώτο πάτωμα
 ήταν κατασκότεινα. Το παλιό άσαν-
 σέρ έτριζε κατεβαίνοντας.
 Φτάσαμε στο υπόγειο. Ο Ουάιτ

—Καλή ιδέα, συμφώνησε ο
 Μπρήμ.
 —Βγάλε το πουκάμισό σου, Ό-
 ριν, και στάσου στο παράθυρο, ώστε
 να σε βλέπουν και να σε περνάνε
 για το Χί. Θα κερδίσουμε έτσι πέν-
 τε λεπτά της ώρας. Ύστερα, αν
 δεν έχουν καταφέρει ακόμα να μπου-
 νε, κατέβα κι' ανοίξε τους την
 πόρτα.
 Έβγαλε έπειτα ένα ζευγάρι χει-
 ροπέδες και μου τις πέρασε στα
 χέρια.
 —Κύττα μη μου κάνης τόν ξε-
 πνο, Σάννον! μου σύστησε. Έμ-
 πρός, πάμε. Θα κατεβούμε στο ύ-
 πόγειο, με το ασανσέρ της υπηρε-
 σίας.
 Το δεύτερο και το πρώτο πάτωμα
 ήταν κατασκότεινα. Το παλιό άσαν-
 σέρ έτριζε κατεβαίνοντας.
 Φτάσαμε στο υπόγειο. Ο Ουάιτ

—Καλή ιδέα, συμφώνησε ο
 Μπρήμ.
 —Βγάλε το πουκάμισό σου, Ό-
 ριν, και στάσου στο παράθυρο, ώστε
 να σε βλέπουν και να σε περνάνε
 για το Χί. Θα κερδίσουμε έτσι πέν-
 τε λεπτά της ώρας. Ύστερα, αν
 δεν έχουν καταφέρει ακόμα να μπου-
 νε, κατέβα κι' ανοίξε τους την
 πόρτα.
 Έβγαλε έπειτα ένα ζευγάρι χει-
 ροπέδες και μου τις πέρασε στα
 χέρια.
 —Κύττα μη μου κάνης τόν ξε-
 πνο, Σάννον! μου σύστησε. Έμ-
 πρός, πάμε. Θα κατεβούμε στο ύ-
 πόγειο, με το ασανσέρ της υπηρε-
 σίας.
 Το δεύτερο και το πρώτο πάτωμα
 ήταν κατασκότεινα. Το παλιό άσαν-
 σέρ έτριζε κατεβαίνοντας.
 Φτάσαμε στο υπόγειο. Ο Ουάιτ

—Καλή ιδέα, συμφώνησε ο
 Μπρήμ.
 —Βγάλε το πουκάμισό σου, Ό-
 ριν, και στάσου στο παράθυρο, ώστε
 να σε βλέπουν και να σε περνάνε
 για το Χί. Θα κερδίσουμε έτσι πέν-
 τε λεπτά της ώρας. Ύστερα, αν
 δεν έχουν καταφέρει ακόμα να μπου-
 νε, κατέβα κι' ανοίξε τους την
 πόρτα.
 Έβγαλε έπειτα ένα ζευγάρι χει-
 ροπέδες και μου τις πέρασε στα
 χέρια.
 —Κύττα μη μου κάνης τόν ξε-
 πνο, Σάννον! μου σύστησε. Έμ-
 πρός, πάμε. Θα κατεβούμε στο ύ-
 πόγειο, με το ασανσέρ της υπηρε-
 σίας.
 Το δεύτερο και το πρώτο πάτωμα
 ήταν κατασκότεινα. Το παλιό άσαν-
 σέρ έτριζε κατεβαίνοντας.
 Φτάσαμε στο υπόγειο. Ο Ουάιτ

—Καλή ιδέα, συμφώνησε ο
 Μπρήμ.
 —Βγάλε το πουκάμισό σου, Ό-
 ριν, και στάσου στο παράθυρο, ώστε
 να σε βλέπουν και να σε περνάνε
 για το Χί. Θα κερδίσουμε έτσι πέν-
 τε λεπτά της ώρας. Ύστερα, αν
 δεν έχουν καταφέρει ακόμα να μπου-
 νε, κατέβα κι' ανοίξε τους την
 πόρτα.
 Έβγαλε έπειτα ένα ζευγάρι χει-
 ροπέδες και μου τις πέρασε στα
 χέρια.
 —Κύττα μη μου κάνης τόν ξε-
 πνο, Σάννον! μου σύστησε. Έμ-
 πρός, πάμε. Θα κατεβούμε στο ύ-
 πόγειο, με το ασανσέρ της υπηρε-
 σίας.
 Το δεύτερο και το πρώτο πάτωμα
 ήταν κατασκότεινα. Το παλιό άσαν-
 σέρ έτριζε κατεβαίνοντας.
 Φτάσαμε στο υπόγειο. Ο Ουάιτ

—Καλή ιδέα, συμφώνησε ο
 Μπρήμ.
 —Βγάλε το πουκάμισό σου, Ό-
 ριν, και στάσου στο παράθυρο, ώστε
 να σε βλέπουν και να σε περνάνε
 για το Χί. Θα κερδίσουμε έτσι πέν-
 τε λεπτά της ώρας. Ύστερα, αν
 δεν έχουν καταφέρει ακόμα να μπου-
 νε, κατέβα κι' ανοίξε τους την
 πόρτα.
 Έβγαλε έπειτα ένα ζευγάρι χει-
 ροπέδες και μου τις πέρασε στα
 χέρια.
 —Κύττα μη μου κάνης τόν ξε-
 πνο, Σάννον! μου σύστησε. Έμ-
 πρός, πάμε. Θα κατεβούμε στο ύ-
 πόγειο, με το ασανσέρ της υπηρε-
 σίας.
 Το δεύτερο και το πρώτο πάτωμα
 ήταν κατασκότεινα. Το παλιό άσαν-
 σέρ έτριζε κατεβαίνοντας.
 Φτάσαμε στο υπόγειο. Ο Ουάιτ

—Καλή ιδέα, συμφώνησε ο
 Μπρήμ.
 —Βγάλε το πουκάμισό σου, Ό-
 ριν, και στάσου στο παράθυρο, ώστε
 να σε βλέπουν και να σε περνάνε
 για το Χί. Θα κερδίσουμε έτσι πέν-
 τε λεπτά της ώρας. Ύστερα, αν
 δεν έχουν καταφέρει ακόμα να μπου-
 νε, κατέβα κι' ανοίξε τους την
 πόρτα.
 Έβγαλε έπειτα ένα ζευγάρι χει-
 ροπέδες και μου τις πέρασε στα
 χέρια.
 —Κύττα μη μου κάνης τόν ξε-
 πνο, Σάννον! μου σύστησε. Έμ-
 πρός, πάμε. Θα κατεβούμε στο ύ-
 πόγειο, με το ασανσέρ της υπηρε-
 σίας.
 Το δεύτερο και το πρώτο πάτωμα
 ήταν κατασκότεινα. Το παλιό άσαν-
 σέρ έτριζε κατεβαίνοντας.
 Φτάσαμε στο υπόγειο. Ο Ουάιτ

—Καλή ιδέα, συμφώνησε ο
 Μπρήμ.
 —Βγάλε το πουκάμισό σου, Ό-
 ριν, και στάσου στο παράθυρο, ώστε
 να σε βλέπουν και να σε περνάνε
 για το Χί. Θα κερδίσουμε έτσι πέν-
 τε λεπτά της ώρας. Ύστερα, αν
 δεν έχουν καταφέρει ακόμα να μπου-
 νε, κατέβα κι' ανοίξε τους την
 πόρτα.
 Έβγαλε έπειτα ένα ζευγάρι χει-
 ροπέδες και μου τις πέρασε στα
 χέρια.
 —Κύττα μη μου κάνης τόν ξε-
 πνο, Σάννον! μου σύστησε. Έμ-
 πρός, πάμε. Θα κατεβούμε στο ύ-
 πόγειο, με το ασανσέρ της υπηρε-
 σίας.
 Το δεύτερο και το πρώτο πάτωμα
 ήταν κατασκότεινα. Το παλιό άσαν-
 σέρ έτριζε κατεβαίνοντας.
 Φτάσαμε στο υπόγειο. Ο Ουάιτ

Μodes

Οχι πιά άναβολές στο γάμο

ΟΤΑΝ ΤΟΥ ΜΙΑΣ ΓΙΑ ΓΑΜΟ ΔΕΝ ΜΕ ΠΡΟΣΧΕΙ ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΩ:

ΞΕΡΩ ΟΤΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΔΕΝ ΑΡΕΣΟΥΝ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΕ ΠΡΟΣΧΕΙ ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΩ: ΜΥΡΙΣΕΙ ΔΥΣΑΓΡΕΣΤΑ ΘΑ ΕΠΡΕ ΠΕ ΜΑΔΗΣ ΤΟΝ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟ ΜΑΣ

ΣΤΟΝ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ Η ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΣΥΝΙΣΤΩ ΤΗΝ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ COLGATE Ο ΔΡΑΣΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΑΦΟΡΣ ΕΙΣΧΟΡΕΙ ΣΤΑ ΠΙΟ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΜΕΡΗ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΣΑΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΡΗΔΟΝΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ.

ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΛΓΚΕΪΤ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΗΣ ΕΞΕΠΛΗΡΩΣΗ Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ

Colgate με Gardol ή 'Οδοντόκρεμα που ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΑ ΤΗΝ ΤΕΡΗΔΟΝΑ

Μόνον η ΚΟΛΓΚΕΪΤ περιέχει ΓΚΑΡΝΤΟΛ, το θαυματουργό συστατικό που καταπο-
 λεμά την τερηδόνα, περιβάλλοντάς τα δόντια σας προστατευτικά με μία άορατη άοπι-
 δα. Δεν τό αισθάνεσθε, δεν τό γεύεσθε, δεν τό βλέπετε, και όμως τό ΓΚΑΡΝΤΟΛ
 παραμένει συνεχώς στά δόντια σας όλη την ημέρα. Νά γιατί ή όδοντόκρεμα ΚΟΛΓΚΕΪΤ
 με ΓΚΑΡΝΤΟΛ προστατεύει τά δόντια σας όλη την ημέρα

GARDOL

ΕΝΑ ΜΟΝΟ ΒΟΥΡΤΣΙΣΜΑ ΜΕ COLGATE με GARDOL

- Σταματά σπτημαίως την κακόςμία του στόματος
- Καταπολεμά την τερηδόνα
- Διατηρεί τά δόντια κάσασπρα.

COLGATE

Πρώτη στην παγκόσμια κατανάλωση

COLGATE ME GARDOL ΔΟΝΤΙΑ ΓΕΡΑ ΚΑΘΑΡΗ ΑΝΑΠΝΟΗ

Βρονα στην τσέπη του το κλει-
 δι κι' ανοίγω τις χειροπέδες. Τίς
 πετώ σε μία άνοκη... απ' το
 πουκάμισό μου το πιστόλι του
 σε...
 Ξανακλείνω πίσω μου την
 πόρτα του υπογείου, ανεβαίνω την
 εξωτερική σκάλα και κρύβω πίσω ά-
 πό ένα πυκνό θάμνο.
 Κανείς δε με πήρε είδησι. 'Η γε-
 νική προσοχή είναι συγκεντρωμένη
 στο χοντρό μαδέρνι που σφυροκοπάει
 ρυθμικά την πόρτα.
 Δεν πρέπει να πάρω τ' αυτοκί-
 νητο του σερίφη, γιατί θα τ' άνα-
 γνωρίσουν εύκολα.
 Άφίνω την... του κι' απο-
 μακρύνωμαι, κυττάζοντας κάθε τό-
 σο πίσω μου. Κανείς δε με παρα-
 κλ...
 ράθυρο του κελιού μου.
 Χάνομαι γρήγορα σ' ένα σκοτει-
 νό δρομάκι και σκοντάβω τα... σε
 κάποιον που έρχεται αντίθετος. 'Α-
 κούγεται θόρυβος από μπουτιλιές που
 σπάζουν.
 —Δεν κυττάτε μπροστά σας...
 γκρινιάζει ή φωνή του Τζίντυ.
 Ύστερα μ' αναγνωρίζει και μέ-
 νει μ' ανοιχτό το στόμα. Είναι έ-
 τοιμός να φωνάξη. Μά γιοθαί μου
 όμως πνίγει τά λόγια στο λαιμό
 του και τινάζει το κεφάλι του πάνω
 στον τοίχο.
 —Τι τόκανες, τό σεντόνι σου,
 Τζίντυ; του λέω.
 —Δεν... δεν καταλαβαίνω τί
 θές να πής... τραυλίζει.
 —Καταλαβαίνεις πολύ καλά!
 Έκανες τό φάντασμα χτές τό βρά-
 δυ, μαζί με τους άλλους τέσσερις
 που με έυλοκοπήσανε. Έσύ 'ίσως
 ξαναγύρισες και πήρες τά ματωμέ-
 να ρούχα μου, για να φανή πώς λέω
 ψέμματα... Ποιοί είν' οι άλλοι
 τέσσερις; Ποιός από σάς σκότωσε
 τον Πάβλ;
 'Ο Τζίντυ σκουπίζει τά ματωμέ-
 να χείλια του.
 —Γελίεσαι, Χί, μουρμουρίζει.
 Δεν ξέρω τί έννοεί...
 Μιά δυνατότερη γροθιά μου τον
 ρίχνει χάμω ανάστροφο. Γονατίζω
 δίπλα του για να φάω τις τσέπες
 του.
 Την ίδια στιγμή, μία βροντερή
 όχλοβο ξεσπάει στην πλατεία. Τά
 χτυπήματα του μαδερνιού στην πόρ-
 τα σταματήσανε.
 Πέρασαν τά πέντε λεπτά. Τώρα
 μάθανε όλοι απ' το Μπρήμ πώς έ-
 φυγα. Θα σκοποπιστούν όλόγυρα,
 για να προσπαθήσουν να σταματή-
 σουν τ' αυτοκίνητο του σερίφη πριν
 με πάη στις φυλακές του Φίλμορ.
 Τρέχω πώς τό μέρος της συνοι-
 κίας των γέγων. Λίγο πιο κεί, βρί-
 σκω ένα παλιό καμινιό. Τό κλειδί
 της μηχανής βρίσκεται στο ταμ-
 νιό.

Κάθομαι στο δολάν και πα-
 τώ τή μιζα.
 Έχω την άδριαστη έντύπωσι πώς
 βρήκα αυτό που αναζητούσε τόσες
 ώρες το μυαλό μου: Πρόκειται για
 μία φράσι του Πάβλ, για κάτι που
 μου είχε πη πριν παντρευτή τη
 Μαίη... Τί όμως; Δεν κατορθώνω να
 σκεφθώ. 'Ο νους μου έχει παραλύ-
 σει απ' το φόβο.
 Το μόνο που μπορώ να κάνω για
 την ώρα, είναι να φύγω...
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'
 Το μοτέρι του καμινιού δεν έν-
 νοει να πάη μπροστά. Ξαναπατάω
 πολλές φορές τή μιζα. Τίποτα! 'Α-
 κούω να ξεκινάνε διάφορα αυτοκί-
 νητα απ' την πλατεία.
 'Ο Τζίντυ έχει συνέλθει κι' αρχί-
 ζει να βογγάη.
 Κατεβαίνω απ' το καμινιό κι' ά-
 πομακρύνωμαι, πατώντας στα νύ-
 χια. Όταν βγαίνω απ' το δρομά-
 κι, άρχίζω να τρέχω.
 Φέρθηκα άνόητα! Έπρεπε ν' ά-
 φίσω πρώτα τό σερίφη να με δγά-
 λη απ' την πόλι, κι' έπειτα να τό
 χτυπήσω...
 Πιο πέρα, συναντώ έν' άλλο κα-
 μινιό. Σταματάω, λαχανιασμένος
 και σκουπίζω τον ιδρώτα που κυ-
 λάει στο πρόσωπό μου.
 Σίγουρα, δε θ' ανακάμψαν άκό-
 μα τον Ουάιτ. Έλπίζω να μη τον
 χτύπησα άσχημα.
 Βάζω τό χέρι μου στην τσέπη
 μου, για να πάρω τά τσιγάρα μου.
 Μά δεν τά βρίσκω. Μαύ πέρασε κα-
 θώς έτοσεχα, όπως και τό πιστόλι
 του Ουάιτ!
 Πόσο θέλω να καπνίσω! 'Ισως ό
 σάφερ του καμινιού νάχη άφίσει
 μέσα τά τσιγάρα του. Άνοίγω την
 πόρτα και ρίχνω μία ματιά. Ναι,
 υπάρχει ένα πακέτο τσιγάρα πάνω
 στο κάθισμα. Άνεβαίνω και κλει-
 νω την πόρτα. Άνάβω ένα τσιγάρο
 και τραβάω μία βαθιά ρουφηξιά,
 που μου κάνει κηλό...
 'Ο διακόπτης βρίσκεται στο ταμ-
 νιό. Άνάβω τή μηχανή και ξεκί-
 νώ.
 'Η πλατεία έχει τώρα άδειάσει
 απ' τον κόσμο και τ' αυτοκίνητα
 βγαίνω απ' την πόλι και τρα-
 βώ πρὸς τό νότο, πρὸς τό ποτά-
 μι. Έπειτα από ένα χιλιόμετρο ό
 κούω τις σειρήνες των αυτοκινήτων
 της κινητής φρουράς. Ήθ'αν γρηγο-
 ρώτερα απ' ό,τι έλπίζε ό σερίφης.
 Διασταυρώνωμαι με τά δυο πλάτα
 που περνάνε χωρίς να σταματήσουν.
 Τό τρίτο όνως έχει σταθή στην ή-
 κρη του δρόμου. Δυό άντρες με στο-
 λη μου κάνουν νόημα να σταματή-
 σω. Δεν ξέρω τί έννοα... Φαίνεται
 όμως πώς με υποπετείθησαν τά δυο
 πλάτα αυτοκίνητα κι' είδοποίησαν
 τό τοίτο με τον ασύρματο.
 Φεγνάρω αναγκαστικά και κατε-
 βαίνω απ' το καμινιό. 'Ο ένας απ'
 τους φρουρούς έρχεται κοντά μου.
 —Δεν ξέρετε λοιπόν τή δουλειά
 σας; μου φωνάζει θυωμένος. Όταν
 άκούτε σειρήνα, πρέπει ν' αφήνετε
 έλεύθερο τό δρόμο και να σβύνετε
 τά μεγάλα φώτα σας! Έσείς κον-
 τέψατε να στραβώσετε τό σάφερ του
 πρώτου αυτοκινήτου μας και να πέ-
 σετε άπάνω του!...
 Τί μπορώ ν' άπαντήσω; 'Οτι εί-
 μαι δικηγόρος, κι' όχι σάφερ κα-
 μινιού;
 —Τά χαρτιά σας! προσθέτει ό
 άλλος.
 —Πρόσεχε, Τζίντυ! του φωνάζει
 ξαφνικά ό συντροφός του. Αυτός έν-
 ό Σάννον! Τον ξέρω καλά, ήμουν
 συμμηθητής του... Είν' αυτός που
 θέλανε να λυντσάρουν! Χτύπησε,
 φαίνεται, τον Ουάιτ και τόσκασε.
 Ξέρω πώς, στα χέρια της κινη-
 τής φρουράς, θα είμαι άσφαλισμέ-
 νος. Μά θέλω να μιλήσω στη Σάλ-
 λυ... και στο γερο-Λέβυ! Ήταν κι'
 αυτός πολύ φίλος με τον Πάβλ, ό
 πας κι' έγώ. Πήγαινε ταχτικά μαζί
 του στο ψάρεμα. Θα τον ρωτήσω...
 Θέλω να μάθω...
 Κι' αν άλλωστε δε θα βρώ τή

ROL

Ρούχα Χιονάτα!

Τά καθαρότερα ρούχα είναι πλυμένα με ROL
 Γιατί μόνον τό ROL αφαιρεί από τό Ρούχο ό,τι έχει εισ-
 χωρήσει βαθιά μέσα στην ύφανσι και του δίνει πραγ-
 ματικά νέα όψη.

Χέρια Βελούδινα!

Τά ωραιότερα χέρια χρησιμοποιούν ROL με 07
 Αυτή είναι ή άπόδειξις της άνωτερότητος του ROL.
 Γιατί τό 07 ή άληδινά επαναστατική προσθήκη μέσα στο
 ROL έχει την ικανότητα να προφυλάσσει και τά άδρό-
 τερα χέρια.

ROL

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ

VIEW-MASTER
ΒΙΟΥ ΜΑΣΤΕΡ
(ΜΕ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟ ΔΙΣΚΟ)

*Μαθαίνετε
Διασκεδάζετε
Μαθαίνετε*

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—
ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

*Αχαρνών 98 — Αμφικλίας 1
Δέχεται καθ' ἐκαστήν 10-12 και 5-7
ως και επί συνεντεύξεων.
Τηλέφωνον 817.760

ΓΕΝΗΝΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ
ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ
ΑΖΥΓΚΡΙΤΟ
ΒΕΡΝΙΚΙ
ΟΝΥΧΟΝ

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΓΑΙΕΙ

DURA-GLOSS
ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
ΜΑΞ ΛΙΒΑΣ
ΓΩΝΙΑ ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ & ΚΑΛΑΜΙΤΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 28.580

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Ταβουλάρη

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 69-1090Φ
ΑΝΘΩΝ ΛΟΥΜΙΔΗΣ ΤΗΛ. 28.407

τε με τον Πάλο, ένα δόκιμο καλοκαίρι.

Βγαίνο απ' το ποτάμι και διασχίζω το λειβάδι που απλώνεται πίσω απ' τη φέρμα μου. Τα ξυπόλητα πόδια μου πληγιάσανε κι όλας από τ' άγκάθια και τις πέτρες.

Φτάνω στην αποθήκη. Θα βρω άραγε εκεί μέσα τίποτε παλιοπάπουσα;

Παρατηρώ τώρα πως έχω μείνει δόλογυμνος. Μά δεν πειράζει. Άν βρω τη Σάλλυ στη φέρμα, δεν πρόκειται να σκανδαλισθώ, μία κι είμαστε παντρεμένοι.

Έν' αυτοκίνητο είναι σταματημένο έξω απ' την κουζίνα. Πάω κοντά και διαβάζω πάνω στην πόρτα του την επιγραφή:

«Καραός Τζίντν — Ένοικιάζονται αυτοκίνητα».

Ρίχνω μία ματιά απ' το παράθυρο μέσα στη φωτισμένη κουζίνα. Η Σάλλυ κάθεται στο τραπέζι, έχοντας μπροστά της ένα άδειαν φλυτζάνι του καφέ. Άκουμπάει το υέτωπό της στα χέρια της και κλαίει με λυγμούς.

Άνοιγα την πόρτα και μπαίνω στην κουζίνα.

— Καλησπέρα, άγγελέ μου, της λέω. Τι έχεις και κλάεις;

Πετιέται, όρθια.

— Όχι!... ούρλιαζει. Φύγε, Χί!

— Τζός Κόννορς...

Μά, κι' αν ήθελα να συμμορφωθώ με τη συμβουλή της, είναι μία πολύ άγρια.

Η κόρη ενός ρεβόλβερ άκουμπάει στο σέρκο μου. Γυρίζω και βλέπω το Χάς.

Γειά σου, Χί! μου λέει εκείνος ψυχρά.

— Ο Κασσίντα κι' ο Κόννορς κάθονται στην άλλη άκρη της κάμαρας.

— Περάστε μέσα, Σάννον! μου λέει ήσυχα ο δεύτερος. Στο σπίτι σας είσατε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Άπλώνεται σιωπή για λίγο, που τη διακόπτουν μονάχα το βουητό των ένόμων, το κόσσμα των βραχίων και οι λυγμοί της Σάλλυ...

Παίρνω ένα πανί, κρεμασμένο πάνω απ' το νεροχύτη, και προσπαθώ να σκεπάσω μ' αυτό τη γύμνια μου. Μά είναι πολύ μικρό.

— Πάω να σου φέρω ένα παντελόνι... τραυλίζει η Σάλλυ.

— Πήγαυε και σύ μαζί της, διατάζει ο Κόννορς τον Κασσίντα.

Περιμένω λίγη ώρα, άκίνητος. Ύστερα η Σάλλυ μου φέρνει ρούχα και παπούτσια. Τ' αναγνωρίζω: Είν' αυτά που φορούσα όταν έφτασα στο Έλφερς — άλλα πλυμένα τώρα και σιδερωμένα.

— Πού τ' άβρηκες; ρωτάω τη Σάλλυ.

— Χάμω, στην κρεβατοκάμαρα.

— Ποιός τάπλυνε και τ' άσίδερωσε;

— Εγώ. Ποιός άλλος;

Ντόνομαι και νοιώθω πως ξαναβρήκα μεμιάς την αξιοπρέπεια μου. Πίνω ένα φλυτζάνι καφέ, ανάβω ένα τσιγάρο και γυρίζω ύστερα στον Κόννορς.

— Λοιπόν, τί γυρεύετε στο Έλφερς; τον ρωτάω.

Το πρόσωπό του είναι κουρασμένο, αλκαλισμένο από ρυτίδες που δεν τις είχα ξαναδω ποτέ.

— Ά, δεν ξέρετε τί γυρεύω; μου λέει. Καλά, θα εξηγηθώ... Μά πως βγήκατε απ' τη φυλακή;

— Τόσκασα, απλούστατα!

— Και πως ήρθατε ως εδώ;

— Κολυμπώντας.

— Ο Κόννορς φαίνεται ταραγμένος, άνησυχός.

— Με βάλανε σε μεγάλους μπελόνες, Σάννον, λέει. Δε μ' άρέσει να με κοροϊδεύουν.

Δεν καταλαβαίνω τί έννοείτε.

— Ο Κόννορς έκανε ένα νόημα στο Χάς, κι' εκείνος με χτύπησε στο κεφάλι με τη λαθή του πιστολιού του. Ζαλιέτηκα κι' έπεσα χέμω.

Ξανασηκώθηκα με κόπο και κάθισα σε μία καρέκλα.

— Όλοι γελάνε τώρα μαζί μου, συνέχισε ο Κόννορς. Είχα ζητήσει να παρουσιαστώ σε μία συγκέντρωση των άρχηγών του Συνδικάτου. Τους άνάγειλα πως ξεφορτώθηκα το Χί Σάννον, πως τον πληρώσα για να μη μάς ξαναενοχλήσει και για να μου παραδώσει όλα τα στοιχεία που είχε συγκεντρώσει εναντίον μας. Άνοιξα την τσάντα σας. Και ξέρετε τι βρήκα μέσα;...

Δεν άπάντησα.

— Τά σκέδια για την κατασκευή μιας πίσιας! Τόσα σακκιά τσιμέντου, τόσα σίδερα, τόσο χαλίκι... Άκόμα με κοροϊδεύουνε για το πάθημά μου!... Όλοι, εκτός από εκείνους που τρέφανε άμέσως στον εισαγγελέα, για να γλυτώσουνε το ταμारी τους!

Προσπάθησα να σκεφθώ, να βρω την εξήγησι.

Είχε ασχοληθώ η Μαίρη με την τσάντα μου... Την τελευταία φορά που την είχα εγώ στα χέρια μου, την είχα κλειδώσει μέσα σ' ένα απ' τα μεταλλικά κουτιά του μπάρ τ' Άντζελίνο, για να μην τη χάσω... Ύστερα, η Μαίρη με βεβαίωσε στο σπίτι της πως τ' αυτοκίνητό μου κι' η τσάντα μου ήταν σ' ασφάλεια. Στο ρεστοράν, είχε πησ το Κόννορς πως την είχε φυλάξει μέσα σ' αυτοκίνητό μου. Στην αλή του σπιτιού των Κάρολ, είπε πως την έδωσε στο Τζόννυ Χάς κι' εκείνος έγινε «ναί»...

Έβαλα το χέρι μου στην τσέπη του παντελονιού που φορούσα όταν έφτασα στο Έλφερς. Και βρήκα στο βόθος ένα κλειδάκι.

Ξέσπασα τότε σε γέλια άκράτητα. Τώρα καταλάβαινα... Ξέροντας πως είχα πάντα μαζί μου την τσάντα μου και βλέποντας μία ομοια πάνω στον πάγκο του μπάρ τ' Άντζελίνο, η Μαίρη νόμισε πως ήταν η δική μου και την πήρε.

Όσο για τη δική μου τσάντα, γεμάτη με τα στοιχεία εναντίον του Τζός Κόννορς και του «Συνδικάτου», βρισκότανε πάντα μέσα σ' εκείνο το κουτί, στο μπάρ τ' Άντζελίνο!

Συγχρόνως μάντεψα ποιός είχε δολοφονήσει τη Μαίρη και γιατί...

— Με παρακολούθησατε λοιπόν ως το Λας Βέγκας και σκοτώσατε τη Μαίρη; είπα.

— Ορκίζοτανε πως μάς είχε δώσει την τσάντα σας, που την είχε βρή δίπλα σας; στο μπάρ. Προσπαθήσαμε να την κάνουμε να πη την αλήθεια, αλλά δεν έννοούσε...

— Και τότε τη σκοτώσατε! Ύστερα φάσατε να με βρήτε. Μά εγώ μεθοκοπίσα σ' ένα μπάρ. Λείπατε, όταν γύρισα στο περίπτερο. Μά προλάβατε όμως την ώρα που έβγαίνα από εκεί. Με φωνάζατε, αλλά δε σταματήσατε. Είδατε πως πήγαυε στην άστυνομία. Δε σας σύμφερε να κατηγορηθώ για τη δολοφονία, γιατί θέλατε να μ' έχετε στη διάθεσί σας και να μάθετε για την τσάντα. Ξαναγύρισατε τότε στο περίπτερο, εξαφανίσατε το πτώμα και ταχτοποιήσατε το δωμάτιο, ώστε να με περάσουν για τρελλό οι άστυνομικοί... Ο άστυνομός Κήλυ με διάταξε τότε να φύγω άμέσως απ' το Λας Βέγκας. Και πραγματικά, ήρθα στο Έλφερς...

— Είπαμε και πάθαμε για να σας ξαναβρούμε, περαδέχτηκε ο Χάς.

— Ξέραμε πού πηγαίνατε, είπε ο Κόννορς. Μά άναγκαστήκαμε να γυρίσουμε πρώτα στο Λας Άντζελες, για να Ρεβαϊώσουμε τους άλλους πως θ' άσ βρίσκαμε... Όταν φτάσαμε εδώ και μάθαμε πως σας είχαν κλείσει στο φρέσκο, επιχείρησαμε του κάκου να σας βγάλουμε απ' τη φυλακή. Προβλέπαμε τότε πως θ' ά καταφέρνατε μονάχος σας, ήρθαμε εδώ και περιμέναμε. Ξέραμε πως θάρχόσατε άποωδοίησιν να βρήτε τη γυναίκα σας. Και να πού δε γελοστήκαμε! ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Άγοριών και κοριτσιών

από ηλικίας 6 μηνών έως 12 ετών

Bambino

ΕΡΜΟΥ 21 - ΑΘΗΝΑΙ

Μ. ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΩ
ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΚΑΛΟΝΗΣ ΕΡΜΟΥ 51 — ΤΗΛ. 35-213

Η κ. Μ. ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ — ΑΜΠΑΖΩ με την απάριμιλλον ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΝ ΤΗΣ ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΝ, ΤΗΝ ΕΞΑΙΡΕΤΟΝ ΤΕΧΝΙΚΗΝ ΤΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΕΤΗΣ ΠΕΙΡΑΝ ΤΗΣ ΔΕ ΒΟΗΘΟΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΣ ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ΣΚΡΑΤΟΥΣ ΛΟΥΪΖΙΔΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΚΡΑΚΑΝΟΦ, ΜΟΡΙΣ, ΜΑΣΣΟΝ, ΕΛΔΕ, ΕΦΑΡΜΟΖΕΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΑΣ ΤΕΛΕΥΤΙΑΣ ΜΕΘΟΔΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΤΗΣ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ ΔΙΑ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΕΩΣ — ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥΣ — ΜΑΣΣΑΖ ΠΡΟΣΩΠΟΥ — ΣΤΗΘΟΥΣ — ΣΩΜΑΤΟΣ — ΑΦΥΔΑΤΙΣΙΝ — ΡΥΤΙΔΕΣ — ΠΑΛΛΑΔΕΣ — ΛΕΚΕΔΕΣ — ΑΚΜΗ — ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ.

ΑΠΟΤΡΙΧΑΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΧΕΙΑ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ — ΑΛΛΑΓΗ ΤΥΠΟΥ

VISAGISME — ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ ΑΣΥΝΑΓΝΙΣΤΑ

των καλλιτέρων Έξων ΟΙΚΩΝ

Μ. ΛΟΥΪΖΙΔΟΥ — ΑΜΠΑΖΩ
ΕΡΜΟΥ 51 — ΤΗΛ. 35.213

ΣΛΟΑΝΣ

Το γνωστό άμερικανικό φάρμακο Σλόανς χρησιμοποιείται επιτυχώς ως ύγρον δι' έπαλειψεις από 75 έτών εις όλον τόν κόσμο, διά την άνακούφισιν από τούς πόνους των ρευματισμών, μυαλγών, νευραλγιών, και ίσχιαλγιών.

Ανακουφίζει από τρούς πόνους

Κυκλοφορεί τώρα και ως αλοιφή, εύχρηστη, με άσμη εύχρηστη.

ΣΛΟΑΝΣ

ΓΚΛΙΣΣΕΡΟΝΕΖ

Περίφημον διά την περιποίηση των χεριών σας.

Θά ένθουσιασθήτε αν το δοκιμάσετε, γιατί, πραγματικά, είναι περιφημο.

Άρωματοποιία Μαρίνου, 666 Λέκκα 20.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΙΧΑΝ ξεκινήσει μονάχοι τους, οι δυο τυχοδιώκτες, για να θρύνουν το θασαυρό. Είχαν πάρει μαζί τους, στο μικρό ιστιοφόρο τους, ένα νέγρο ίθαγενή της Παπουσίας, τον Τζάκο, που τον χρησιμοποίησαν για μάγευο και για μούστο.

Έδώ και μία βδομάδα, είχαν αρχίσει στα ήπια νερά ενός μικρού κόλπου, στο νησί του Ά-νίου Σταυρού.

Ο Μάκ όη έμοιαζε σαν σκιάχτρο, με τα γκράια νένεια του, κι' ο Λέμ Χέντρικ σαν κολασμένος, με τα άχτενστα κόκκινα μαλλιά του και το βλονιοκομένο πρόσωπό του.

Ήταν κι' οι δυο τους παλφοί χρυσόψαρες, τυχοδιώκτες που είχαν νιώσει όλο τόν κόσμο. Η τύχη τους ώδινε στα ίχνη του θασαυρού του Μεντάν, ενός Ίσπανού θαλασσοπόρου που είχε ανακαλύψει στον Ειρηνικό τα νησιά του Σολωμώντος, στις άρχες του 16ου αιώνα.

Καθώς γυρτζε ο Μεντάν από ένα ταξίδι του, με το καράβι του φορτωμένο χρυσάφι, συνάντησε μία φοβερή φουρτούνα. Το πλοίο του βούλιαξε, και πνίγηκε όλο το πλήρωμα. Μονάχα ο Μεντάν γλύτωσε, πάνω σ' ένα άλλο ιστιοφόρο.

Σκόπευε να ξαναπάρη στο μέρος του ναυαγίου και να διαρυσθ το χαμένο θασαυρό του. Άρρωστος όμως άσθονικά κι' άπέναντο, Είχε προφάσει μονάχα να στήση ένα χόστη, που θα του ήταν άπαραίτητος για το ταξίδι.

Ο Θησαυρός Του Μεντάν

πού σκεδιάζε.

Αυτός λοιπόν ο χάρτης έφτασε στα χέρια κάποιου τυχοδιώκτη, που πεθαίνοντας τον έμπιστευσε στο Χέντρικ. Ο τελευταίος συνταίριασε τότε με το Μάκ όη και ξεκίνησαν μαζί, με το σκοπό ν' αναύστησουν απ' τα βράη της θάλασσας το χρυσάφι του Ίσπανού θαλασσοπόρου.

Όρθιοι τώρα πάνω στο κατάρυμα του παλπού καραβιού — που είχε βουλιάξει σε ρηκά νερά και πού η άνασκημένη πλώρη του είχε γίνει καταβύθιο για τα θαλασσοπούλια — οι δυο σενάριοι είχαν άφορησθ στη δουλειά τους: Ενάνα με φτυδία την άμμο και το χώνια κι' άφου τ' έζέτασαν προσεχτικά τ' άδειάζα-νε μέσα στη θάλασσα.

Είχαν άρχισει τώρα να φάνουν στην πούμη του ναυαγισμένου καραβιού.

Χρησιμοποίησαν ν' αυτό το σκοπό ένα υπακύνια που έμοιαζε με φάρσι. Έβγαζαν κι' αυτό απ' το άμπαρι του πλοίου την άμμο και το χώνια, κι' άφου τ' έζέτασαν προσεχτικά τ' άδειάζα-νε μέσα στη θάλασσα.

— Θα δώσουμε το νόμισμα στο νέγρο και θα προσέξουμε τί θα κάνει, του είπε ο Λέμ.

Τον πως ήταν ένα απ' τα χρυσά νομίσματα του Μεντάν!

Μά οι δυο σενάριοι δε χοροπήδωναν απ' τη χαρά τους, ούτε άβαννε τις φωνές. Στάθηκαν έπιφυλακτικοί, ο ένας αντίκρυ στον άλλο.

— Αυτό θ' άμς χρησιμεύη για να δοκιμάσουμε το νέγρο, είπε ο Λέμ. Θα του δώσουμε τί θα κά-νουν. Έτσι θ' άμς άν έξερ τί άζειει το χρυσάφι.

Κι' έβαλε άμέσως το χρυσό νό-μισμα μέσα στη χούφτα του νέ-γρου.

Η ζωή ή ο θάνατος του Τζάκο εξαρτώνταν κυριολεκτικά απ' τη στή του!

Ο νέγρος πήρε μ' άπορία το νόμισμα κι' άρχισε να τ' έζέτα-ζε. Πρώτα το μύρισε. Έπειτα το άνγκυσε και το κύτταξε με θου μασού. Τότε φη με τις παλάμες του για να νυαλήσει κι' έβαλε τα νύχια. Ύστερα άρχισε να το σί-κνη ψηλά και να το πιάνη στον άέρα. Στο τέλος, το πέταξε στη θάλασσα.

Μιά τίγρις
ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΝΥΣΤΕΡΙ

Το τελειότερο κτηνιατρικό νεσοκομείο του κόσμου

ΤΟ κτηνιατρικό νοσοκομείο του Ζωολογικού Κήπου του Λονδίνου είναι το τελειότερο που υπάρχει στον κόσμο. Δεν ύστερεί σε τίποτα από τα καλύτερα άγγλικά νοσοκομεία ανθρώπων. Έχει τούς άριστους και ζε-στούς θαλάμους τους, για κάθε άρ-ρωστο ζωώ χαριστά, τα εργατήριά του, το άκτινοθεραπευτήριο, το χει-ρουργείο, όλα εφάριθμα με τ' άρι-στα. Δεν άρκείται και άποκαλείται «Εξασφαλίζει στους άρρώστους του άφθονο φώς και καθαρό άέρα, ίατρι-κή περιποίηση και έπιστημονική δια-ίτα».

Ένα άρρωστο ζωώ γάνει πολύ λές φορές την έπιθυμία να ήρη. Για να γίνη, λοιπόν, καλά, χρειάζεται, εκτός άπ' τα φάρμακα, και την πα-ρηγορία που είναι ένα άγαπητό πρό-σωπο. Όπως λοιπόν άρρωστο άν-θρώποι, έτσι και τα ζωά, δέχονται τακτικά, σε άρισμένους άρες, την έ-πιστήμη του φυλάκτου τους, κι' αυτό συντελεί πολύ στη γρηγοράση ά-νάρρωσής τους.

Το νοσοκομείο βρίσκεται σε συνε-χή έπαρη με τούς ένδους ζωολογι-κούς κήπους, για να καταπολείται πάνω στις νέες μεθόδους περιποίη-σης των ζωών.

Το έργο των για-τρών του είναι ιδιαίτερα δύσκολο, γιατί οι άρρωστοί τους δε μπορούν βέβαια να περιγράφουν τα συμπτώ-ματα τους. Είναι, λοιπόν, άναγκα-σίμιοι να κάνουν τη διάγνωσι με τις άντικειμενικές παρατηρήσεις τους.

Το 1832, τέσσερα χρόνια άπλάσθη μετά την ίδρυση του Ζωολογικού Κή-που, ανέλαβε τη νοσηλεία των ζωών ένας έξωτερικός γιατρός, με άμοιβή 60 λίρων το χρόνο. Άργότερα, ο Κήπος προσέλαβε ένα κτηνιατρο-χει-ρονο, με 100 λίρες το χρόνο.

Το 1837, έγινε η πρώτη έγχείρησι με άνασθητικό, σ' ένα μεγάλο πι-θήκο, που είχε καταστροφή ένα δον-τι του. Λίγο άργότερα, άκολούθησε η πρώτη μεγάλη έγχείρησι: Για να βγάλουν το χαλασμένο δόντι, ένας τεράστιος λιποπότημος, το τραβού-σαν τρεις άνθρωποι με τανάλλες μί-κρους 60 πόντων!

Σήμερα τα πράγματα έχουν άλλα-ξει τελείως. Οι έγχειρήσεις δε γί-νονται πια έτσι πρωτόγονα, αλλά με όλες τις νεώτερες μεθόδους, ώστε να είναι άσώδους και άσφαλές. Οι θάνατοι των ζωών έχουν περιορισθ στο ελάχιστο.

Τελευταίως, κοιτάστηκε να γίνη μία λεπτή χειρουργική έπέμβασι πάνω σε μία τίγρι, ηλικίας 12 μηνών και βάρους 90 κιλών. Καθώς έπαζε μαζί της μέσα στο κλουδί, έν' άλλο θηρίο την είχε χτυπήσει άσχημα στο άριστερό μάτι. Ο φακός είχε έσκα-λήσει από τη θέσι του και είχε χαθή

— Ο Λέμ κι' ο Μάκ κυττάχτηκαν, καθοπισασμένοι. Τώρα πιά είχαν έμπιστοσύνη στο μαύρο...

Την τρίτη μέρα, τα στυρία τους χτύπησαν πάνω σε κάτι σκληρό. Έξυσαν τα μάτια που σκέπαζαν την έπιφάνεια του ά-γνωστου εκείνου άντικειμένου... κι' είδαν πως ήταν ένα κανόνι.

Δίπλα σ' αυτό όρθωναν κι' άλ-λα δυο, όμοια.

— Κανόνια! φώναζε ο Χέντρικ. Τρία κανόνια! Τι άτυχία!

— Αυτός νάναί άραγε ο πολυ-θρύλιτος θασαυρός που ζήτησε; είπε ο άλλος σαρκαστικά.

Ήταν τσακισμένοι απ' την κόυ-ρασι. Και, μόλις σπύσανε στη σει-ρά, τα τρία κανόνια, πάνω στο κατάρυμα του καπνού, πέσα-νε και κοιμήθηκαν βαρυνά.

—

Αυτά τα τρία κανόνια ήταν τα μόνα πράγματα που άνακαλύφθη-σαν στο ναυαγισμένο πλοίο.

Η στωικία φέρνει τη γκρίνια. Άφου είδαν κι' άπέδειξαν, οι δυο σενάριοι μάλασαν μία μέρα και βριστσαν, ριχνώντας ο ένας στον άλλο την ευθύνη για την άπο-τυχία τους...

— Άπ' τα λόγια ήρθαν στα χέ-ρια. Ο Λέμ έκανε να βγάλη το μαχαίρι του. Μά τον πρόλαβε ο Μάκ και τ' άποκάλεσε ένα φο-βερό χτύπημα στον ώμο με την κόψη του στυριού.

Το αίμα έσπρόδνε άσθονο απ' την θάβεια πλνή.

— Κανόνια! μούγκρισε ο Λέμ.

Παρ' όλο το φοβερό πόνο που έννοιωθε στον ώμο και την άκα-τάσκεπη αίμορραγία, βρήκε τη δύναμη να του πετάξη με όρημ το μαχαίρι του, που χώνηκε στο στήθος του Μάκ.

— Λες να μές κόψη ο νέγρος; τα κεφάλια μας, όταν τα τινάξου-με σε λίγο; ρώτησε ο Λέμ, κα-θώς ήταν σαρματισμένος χέμω.

— Γιατί όχι; Όλα να τα περι-μένη κανείς... μουρμούρισε ο Μάκ, που έννοιωθε τις δυνάμεις του να φεύγουν.

Οι έτοιμοθάνατοι γύρισαν και κύτταξαν προς το κόπτερο.

Ο Τζάκο έπαζε πάνω στο κα-τάρυμα με τα κανόνια. Σαφνί-κά, έβγαλε το δούλωμα απ' το στόμιο του ενός απ' αυτά... και μία βροχή από χρυσά νομίσματα πλημμύρισε το κατάρυμα!

Ήταν ο θασαυρός του Μεντάν, που ο Ίσπανός θαλασσοπό-ρος είχε φροντίσει να τον κρύψη μέσα στα κανόνια του βουλια-γμένου πλοίου.

Ο νέγρος χοροπήδουσε τώρα απ' τη χαρά του ν' αυτά τα νυα-λίστερα κιτωνα παιχνιδάκια. Κι' έόρηνε φοβητέα-φοβητες τα χρυ-σά νομίσματα στη θάλασσα...

Τ. ΡΟΥΣΣΕΛ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΑΡΝΑΚΙ ΜΕ ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΚΕΡΑΤΟ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό ζούσε σ'ε μιά πολιτεία ένα ευτυχισμένο αντρόγνυνο. Δεν ήταν πλούσιο, αλλά με το μεροκάματο, που κέρδιζε ο νοικοκύρης του σπιτιού, τα κάταφευε να ζή καλά αυτός και η γυναίκα του.

Με τον καιρό το αντρόγνυνο αυτό απέκτησε και δυο παιδιά, την 'Ελενίτσα και το Γιωργάκη. Τα παιδιά όμως σπάδωναν πιά τυχερά, γιατί ο πατέρας τους στο μεταξύ έκανε δική του δουλειά κι' έτσι καλοπερνούσαν.

Η 'Ελενίτσα θάγε γίνε πιά δώδεκα χρόνων κοριτσάκι κι' ο Γιωργάκης δέκα, όταν ξαφνικά μιά μέρα πέθανε η μαμά τους.

Τα παιδιά έβρισαν όρασαν και ο δύστυχος πατέρας δεν ήξερε τί να κάνει. Δε μπορούσε να βρσκειται τόσο στη δουλειά, όσο και στο σπίτι, να φροντίζει για το νοικοκυριό και για τα παιδιά.

Σε υπηρέτριες δεν είχε εμπιστοσύνη, γι' αυτό σκέφτηκε να βοηθιά καινούργια υπηρέτρια για τα παιδιά του. Έτσι ξαναπαρτρεύτηκε και ήρθε. Αυτό όμως που έλπιζε δεν έγινε.

Ούτε το νοικοκυριό τήθεσκε, όταν γύριζε σπίτι του συνουσιμένο ούτε τα παιδιά του φροντισμένα και περιποιημένα.

Αυτό άρχισε να τον στενοχωρή. Δεν τολγέ, μιά μέρα του ύπνεσε πολύ, τόσο πολύ, που μιά μέρα από τη στενοχώρια του πέθανε.

Όταν πέθανε ο πατέρας, άρχισε μιά μαρτυρική ζωή για τα παιδιά. Η μητούλα ήταν σπάταλη και έδωθε όλες τις οικονομίες του μακαρίτη. Ήταν όμως και πολύ κακιά κι' άρχισε να δένει και να τσιρώνει τα παιδιά. Τα σταμάτησε από το σχολείο και τάβαλε να δουλέψουν. Κι' όταν γύριαν στο σπίτι, τα ξυλοφόρτωνε.

Μιά μέρα, που η 'Ελενίτσα βοσκόταν στην κουζίνα κι' έπλενε τα πιάτα, άκουσε τη μητούλα της να λη σε μιά γειτόνισσα, πως είχε βαρεθεί πιά και πως θα έδινε τα παιδιά σε καμιά γύφτισσα.

Μόλις άκουσε αυτά τα λόγια, η 'Ελενίτσα, έτρεξε να βρη το αδελφάκι της και συμφώνησε μαζί του, να φύγουν απ' αυτό το σπίτι, πριν πάθουν κανένα χειρότερο κακό.

Έτσι, τη νύχτα, αφού έκαναν ένα υπνογάλακι μερικά απαραίτητα ρούχα, πήραν και μισό καρβέλι ψωμί κι' έφυγαν κρυφά από την πόρτα.

Η νύχτα, το σκοτάδι τους πόδιζε, μιά τι να κάνουν; Αν έβρισαν, βάταν χειρότερα. Πιασμένα από το χέρι βγήκαν από

Πιασμένοι από το χέρι βγήκαν από την πολιτεία και τράβηξαν, περπατώντας στο δημόσιο δρόμο.

την πολιτεία και τράβηξαν περπατώντας στο δημόσιο δρόμο.

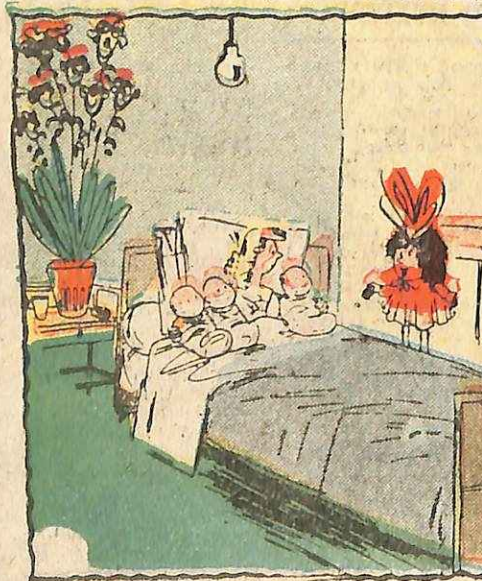
Όταν, ημέρωσε, είχαν κουραστή. Αντίκρουσαν τότε αριστερά τους ένα μικρό δάσος και χώθηκαν εκεί μέσα. Τότε η 'Ελενίτσα έκοψε δυο κομμάτια ψωμί και κάθισαν κι' οι δυο κάτω από ένα δέντρο να φάνε και να ξεκουραστούν. Εκεί όμως πήρε τα παιδιά ο ύπνος και κοιμήθηκαν ως το άλλο το πρωί.

Σηκώθηκαν πάλι κι' άρχισαν να περπατούν, μιά ο Γιωργάκης δίπασε. Έσκυψε, λοιπόν, να πη νερό από μιά λακκουβίτσα.

— Μή! του φώναξε η αδελφούλα του. Μή, γιατί είναι πατημασιά αλόγου, με νερό, που έμεινε από τη βροχή. Αν πής νερό απ' αυτό, θα γίνης αλόγο. Άκουσε, Γιωργάκη!

Από όποια πατημασιά πής νερό, τέτοιο ζώον θα γίνης. Κάνε ύπνονη, αδελφούλα μου και θα βρούμε καμιά πηγή να ξεδιψάσουμε.

Ο Γιωργάκης, όμως, διψούσε πολύ. Δεν άνταίχε πιά, και σε μιά στιγμή, που η αδελφούλα του ήταν απασχολημένη να μαζεύει μερι-

— Ώραιο, μαμά!... Θα υποδύ να δίνω ποτέ-ποτέ και στις φίλες μου κανένα για να παίξουν!...

κά βατόμουρα για να φάνε, έκλεινε κι' ήπιε νερό από μιά λακκουβίτσα, που είχε γίνε από πατηματά αλίου. Μά μόλις ήπιε έκλεινε το νερό, που ήταν μαγεμένο, ο Γιωργάκης έγινε άμεσως άνοακι. Με τη διαφορά πως ξεχώριζε από τ' άλλα άνοακια, γιατί είχε το ένα κέρατο χρυσό.

Φαντάζεστε, τώρα την απελπισία της 'Ελενίτσας να δη τον αδελφούλη της άνοακι! Έκλαιγε, μιά τα κλάματα της δεν ώφελούσαν σε τίποτα. Μά κι' ο Γιωργάκης έπτο τη λύπη του βέλανε με παρόμοιο.

Έφτασαν έτσι, σ' ένα χωριό κι' οι χωριάτες μόλις είδαν τ' άνοακι, γύρσαν να τ' αγοράσουν. Μά, η 'Ελενίτσα τους έδωκε:

— Δεν πούλω έγω το αδελφάκι μου! τους είπε η 'Ελενίτσα.

Τράβηξαν τότε το δρόμο τους και σε μερικές ημέρες έφτασαν σε μιά μεγάλη πολιτεία.

Εκεί οι χασάπδες, καθώς είδαν τ' άνοακι με το χρυσό κέρατο, γύρσαν να της το πάρουν, και να το πωλήσουν όσο, όσο. Μά εκείνη άρχισε τα κλάματα και τις φωνές. Τις φωνές της όμως της άκουσε κι' ο βασιλιάς, που περνούσε τη στιγμή εκείνη από εκεί και προστάτησε την 'Ελενίτσα. Έπειτα, πήρε στο παλάτι του αυτήν και τ' άνοακι της.

Η 'Ελενίτσα τότε διηγήθηκε στο βασιλιά τα βάσανά της με τη μητούλα της καθώς και το πάθημα του αδελφούλη της.

Δεν είχαν ωστόσο τελειώσει τα βάσανα της 'Ελενίτσας. Μιά μέρα, εκεί που έκανε περίπατο στο δρόμο με τ' άνοακι της, βλέπει ξαφνικά τη μητούλα της, που είχε γυρίσει χωριά και πολιτείες, φάγοντας να βοηθιά τα δυο παιδιά, γιατί χωρίς αυτά, δε μπορούσε να κληρονομήσει ένα μεγάλο χρηματικό ποσό, που είχε άφησε ο αδελφός του ανδρός της, που είχε πεθάνει.

Η μητούλα μόλις είδε την 'Ελενίτσα, έτρεξε να την πιάσει. Εκείνη άρχισε να τρέχει και μαζί της το άνοακι, ώπου έφτασαν κι' οι δυο μπροσ' ένα μεγάλο ποτάμι.

Η 'Ελενίτσα τότε έφερε το άνοακι της στην όχθη, το καβάλλισε κι' άρχισε να περνά μαζι του το ποτάμι.

Η κακιά μητούλα, όμως, μόλις είδε να της ξεφύγει η 'Ελενίτσα, άποσε μιά μεγάλη πέτρα κι' από την κακία της της την πέταξε.

Η πέτρα, με το πέσιμό της της σήκωσε τόσο πολύ νερό που αναποδούνησε την 'Ελενίτσα και την έβρισε στο ποτάμι.

Μόνο κι' απελπισμένο το άνοακι, όταν βγήκε στην αντίπερη όχθη άρχισε να τρέχει, ώπου κατά το βρόδυ βρέθηκε στην αυλή του παλατιού. Ο βασιλιάς, μόλις είδε το άνοακι με το χρυσό κέρατο χάρηκε και πρόσταξε να το περιποιηθούν ιδιαίτερα. Έπειτα έδωσε έντολη να φάσουν να βοσούν την 'Ελενίτσα.

Εκείνη όμως δεν είχε πνιγή, γιατί την ώρα που την σκέπασε το νερό, μιά νεράιδα την συμπαθήσε την 'Ελενίτσα και θέλησε να τη βοηθήσει.

Την δόγησε, λοιπόν, να βοηθιά το δρόμο προς το παλάτι, εκεί που βοσκόταν τ' αδελφάκι της και της έδωσε, μάλιστα, ένα υπνογάλακι, που μέσα σ' αυτό βοσκόταν ένα μαγικό ποτό, για να το δώση στον αδελφό της να τ' άνοακι.

Όταν το βρήκε να βόσκει μέσα σ' ένα περιβόλι, το άγκάλιασε, του άνοιξε το στόμα και του έδωσε να πη από το υπνογάλακι.

Το άνοακι, μόλις ήπιε απ' αυτό, πήρε άμεσως την ανθρώπινη μορφή του.

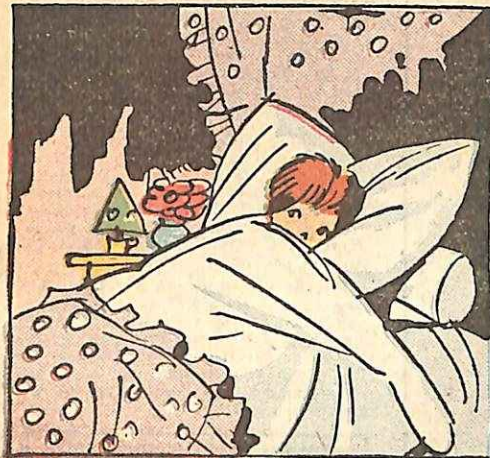
Τότε τα δυο αδελφάκια άγκάλιασθηκαν κι' έκλαιγαν από τη χαρά τους.

Ο καλός βασιλιάς, που παρευρέθηκε σ' αυτή τη σκηνή, συγκινήθηκε κι' αυτός τόσο πολύ, που πήρε τα δυο παιδιά, άμέσως στο παλάτι του. Έπειδή, μάλιστα δεν είχε παιδιά, τα υιοθέτησε και τα έκανε παιδιά του.

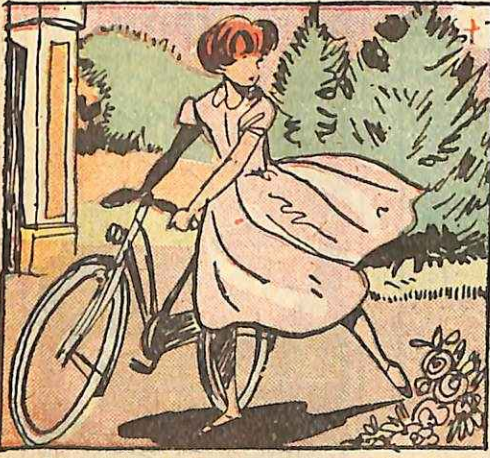
Έτσι η 'Ελενίτσα και ο Γιωργάκης έγιναν βασιλίσκπουλα κι' έζησαν αυτοί καλά κι' έμεις καλλίτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΦΟΒΙΤΣΙΑΡΑ

Η Λιλίκα είναι διαρκώς φοβισμένη. Άκόμα και η σκιά της πολλές φορές την τρομάζει. Γι' αυτό τα εξάδελφά της, αλλά και οι φίλοι της, την λένε «φοβιτσιάρα», πράγμα που δεν της άρεσει καθόλου. Τη νύχτα η Λιλίκα δεν έννοει να κοιμηθώ, χωρίς να υπάρχει κάποιος πώς άναμμένο. Όταν μάλιστα η φωνή μιάς κουκουβάγιας, για να την κάνει να παγώση από το φόβο της.

Δεν υπάρχει κανένας άλλος στο σπίτι κι' έξω αρχίζει ν' απλώνεται το σκοτάδι.

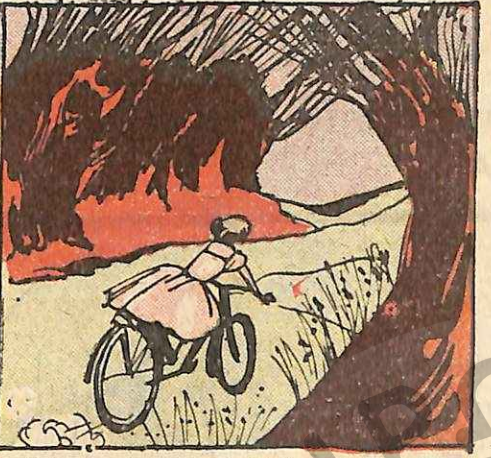
Η Λιλίκα πρέπει να τρέξη να ειδοποιήσ το γιατρό, που μένει σε άποσταί τριών χιλιομέτρων, όπως είναι όμως, φυσικό, φοβάται. Η υπηρέτρια της δίνει να καταλάβη πως δεν πρέπει να χάνει ούτε σ' αυτή κι' έτσι η Λιλίκα, παίρνοντας το ποδηλάτο της, φεύγει σε λίγο, για το σπίτι του γιατρού.

Το άκακο σκυλάκι όμως είναι τραυματισμένο στο πόδι και φαίνεται καθαρά πως δε μπορεί να περπατήσει. Έχει κι' αυτό ανάγκη από βοήθεια. Η Λιλίκα, κατανικώντας για μιά ακόμα φορά το φόβο της, σταματάει και παίρνοντας το τραυματισμένο ζώο, το βάζει μέσα στο καλάθι του ποδηλάτου της... Και τώρα, ολταχώς για το σπίτι του γιατρού! Πρέπει να κερδίση την ώρα που έλασε.

Μιά μέρα, ενώ έπαζε κρυφτούλι με τα εξάδελφά της, η Λιλίκα άποφάσισε σε μιά στιγμή να κρυφθώ μέσα σ' ένα ντουλάπι. Εκεί, όμως, μέσα στο σκοτάδι την έπιασε πανικός ξαφνικά κι' έβαλε τις φωνές, αναστατώνοντας το σπίτι. Ο Κωστάκης, που έφερε τόσο φοβιτσιάρα είναι η εξάδελφός του, δεν παραλείπει καμιά ευκαιρία για να την τρομάξει.

Φαίνεται άπίστευτο! Αυτή, που δεν έδωκε από το σπίτι της, όταν φυσούσε ή όταν έδρεκε, μπαίνει τώρα μέσα στο κατσκοτεινισμένο δάσος, που την πόδιζε ακόμα κι' όταν έλαμπε νύμφη ο ήλιος. Τα κλάδιά της φαίνονται σαν πελώρια χέρια, που απλώνονται προς το μέρος της για να την άρπάξουν, μιά η Λιλίκα προσπαθεί να μνη τα βλέπη και καθορμώνει να νικήση το φόβο της.

Ο γιατρός, που έφερε καλά την οικογένεια της Λιλίκας και το πόσο φοβιτσιάρα ήταν πάντοτε η ίδια, άπορεί που τη βλέπει μπροστά του, να κρατά στην άγκυλιά της το τραυματισμένο σκυλάκι. Μόλις, όμως, πληροφορείται τι συμβαίνει, παίρνει τη Λιλίκα στο ατοκίνητό του και τρέχουν ολταχώς κοντά στην άρρωστη και σοβαρά τραυματισμένη νια-νιά της.

Ένα άπογευμα, ενώ ξαναγυρίζει στο σπίτι της, η υπηρέτρια την πληροφορεί πως η νια-νιά της έννοιασε μιά ξαφνική ασθένεια. Μαζί λοιπόν τη μεταφέρουν και την ξαπλώνουν στο κρεβάτι της. Η νια-νιά της πέφτοντας χτύπησε λίγο στο πρόσωπο και η Λιλίκα κλείνει τα μάτια για να μη δη το αίμα που τρέχει. Είναι ανάγκη να ειδοποιηθώ άμέσως ο γιατρός.

Ξαφνικά βλέπει μπροστά της, στο φως που ρίχνει το φανάρι του ποδηλάτου της, ένα μικρό σκυλάκι. Όσο μικρά κι' αν ήταν τα σκυλιά, τρέμαζαν πάντα τη Λιλίκα. Έτσι και τώρα, βλέποντας το μικρό σκυλάκι, πατάει με δύναμη τα πεντάλια, για ν' άπομακρυνθώ πιο γρήγορα.

Τρέμει, σαν να είχε μπροστά της κανένα φοβερό θηρίο.

Η γρήγορη επέμβαση του γιατρού την σώζει από πραγματικά μεγάλο κίνδυνο και τώρα η νια-νιά της είναι πιά υγιεινή για την άγγονή της, που της έδωσε τη ζωή, κατανικώντας το φόβο της. Από την ημέρα εκείνη κανείς δεν τολμά ν' άποκαλέση τη Λιλίκα «φοβιτσιάρα». Είναι, αντίθετα, μιά μικρή ηρωίδα και το τραυματισμένο σκυλάκι έγινε άκωχτος φίλος της.

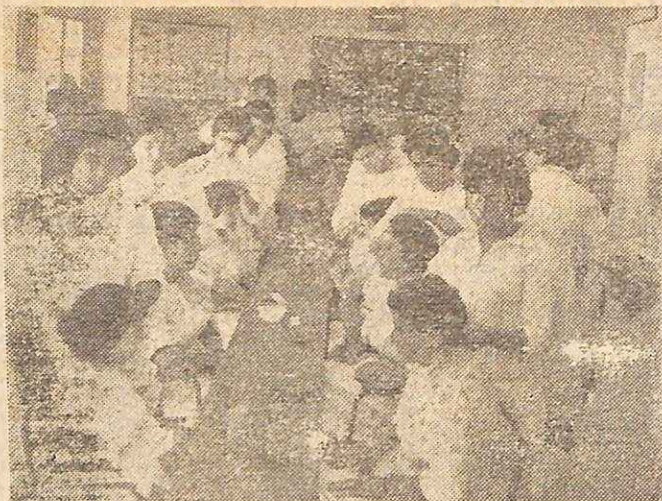

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ

ΠΕΤΡΟΥ ΑΜΑΡΑΝΤΟΥ

(Διπλωματούχου Σχολών Παρισίων)

Άνεγνωρισμένη υπό του κράτους

(ΑΡΙΘ. ΑΔΕΙΑΣ 18931/1955)

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΚΑΙ ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 20

Έκατοντάδες νέοι νέες, χάρις εις την πρωτότυπον δογάνωσιν της επαγγελματικής καταρτίσεώς των, εξησφάλισαν τό μέλλον τους, πολλοί δέ εξ αυτών, οι άριστοί, σάντες, έτυγον ύποτροφίας (ΙΤΑΛΙΑ - ΓΑΛΛΙΑ) προς μετεκπαίδευσιν

ΚΟΜΜΩΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

(ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ)

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ κατ' αντιγραφίν των ευρωπαϊκών συστημάτων

ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

Α' ΓΚΡΟΥΠ, πρώτον, 9 - 1. Β' ΓΚΡΟΥΠ άπονευματινών 4 - 8.

ΤΗΝ 1ην ΚΑΙ 15ην ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ ΝΕΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ ΕΞΑΣΚΗΣΕΩΣ ΤΗΛΕΦΩΝΑ Δ) ΣΕΩΣ 626232, ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ 612588, ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ 25457

Βράστε τή φασολάδα
μέ 1 κύβο...

...πέρνει γεύσι κρέατος

ΣΟΥΠΑ ΚΝΟΡΡ - ΕΛΒΕΤΙΑΣ
ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΛΟΦΑΓΑΔΩΝ

σμο, ηλικίας 19—28 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.
Η Ε. Ν. Ι. Τ. Σ. Α. V. A. S. I. A. D. O. U. 21 JEFFREY'S ST. LONDON N.W.1, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσῃ με νέες και νέους απ' όλο τόν κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα.

Ο ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΤΗΟΔΩΡΟΥ, 1518 BUS OPERATOR Co M.T.T. HACKNEY DEPOT ADELAIDE S. AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσῃ με Έλληνίδες απ' όλο τόν κόσμο, ιδιαίτερώς από την Κύπρο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΡΑΡΑΓΕΟΡΓΙΟΥ και ο ΤΗΟ ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ, MARTIN STRASSE 54, MENDEN (U) SIEBURG, GERMANY, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες απ' όλο τόν κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο ΑΤΗΝΑΣΙΟΣ ΤΗΣΣΑΛΟΝΙΚΙΟΣ (25 χρόνων), BEVNEASTADT KOLVERSE VASSE 267, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσῃ με Έλληνίδες απ' όλο τόν κόσμο, ηλικίας 29—22 χρόνων, με σκοπό τή σύναψι μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Λ. ΝΙΣΟΛΑΟΥ, 10 DANETHORPE RD WEMBLEY, MIDDLESEX, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσῃ με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 17—25 χρόνων, με σκοπό τήν άναίτη μίαν καλή και σταθερή φιλία. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο ΓΡΙΓΟΡΙΟΣ ΣΑΡΑΤΣΙΟΤΙΣ, 3469 DE BULLON APT. 8, MONTREAL, CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσῃ με τήν άναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από τό ψευδώνυμο «Όπτασία».

Ο ΠΑΝΟΣ ΜΑΚΡΙΔΕΣ, Co MC GROTTY 537 SAUCHIEHALL ST., GLASGOW C.3., SCOTLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσῃ με Έλληνίδες από τό έσωτερικό και τό έξωτερικό, ηλικίας 15—21 χρόνων, με σκοπό τήν άναίτη μίαν καλή και σταθερή φιλία. Τό ίδιο ζητεί και ο Άνδρέας ΒΑΡΒΑΛΙΑΣ, γιά τόν όποίον ίσχύει ή ίδια διεύθυνσι.

Ο ΤΟΝ ΔΙΝΟΣ και ο ΤΙΜ ΚΑΡΛΤΟΝ, 472 STATION ST. NORTH CARLTON VIC. MELBOURNE, AUSTRALIA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες απ' όλο τόν κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΤΣΙΑΡΑΣ, RUITESSINGEN KEPLERSTRASSE No 22, GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσῃ με άναγνώστριές μας, στην ελληνική, γαλλική, ιταλική ή γερμανική γλώσσα, με σκοπό τήν ανταλλαγή σκέψεων και τήν εξάσκηση σέ ξένες γλώσσες.

Ο ΠΛΑΤΩΝΑΣ ΒΑΣΙΛΙΟΥ, 145 CHATSWORTH RD. LONDON N.W.2, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσῃ με Έλληνίδες ήσποίους και μορφωμένες νέες απ' όλο τόν κόσμο.
Ο ΡΑΥΛ ΚΟΚΚΑΣ, KOSTHAUS BALIV. SOL. SCHÖNENWERD SUISSE, θέλει ν' αλληλογραφήσῃ με Έλληνίδες απ' όλο τόν κόσμο, ηλικίας 18—25 χρόνων. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Δύο φίλοι, ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΖΑΒΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ και ο ΤΣΑΡΑΣ ΔΙΣΒΟΥΡΓΟΥ, ORTELLEN ST. 63, GERMANY, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες Έλληνίδες, ηλικίας 18—23 χρόνων, στην ελληνική γερμανική και γαλλική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο ΣΑΔΑΜΑΝΤΟΡΟΥΛΟΣ, ο Ν. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ και ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΕΣ, SERAP OTTEL ANKARA, TURKIYE, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες από τό έσωτερικό και τό έξωτερικό, στην ελληνική, αγγλική και γερμανική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο ΤΗΟΜΑΣ ΔΕΛΛΙΝΟΣ, 2 ST. ROBERT MAYER, STUTTGART, N. KVNEN ST. No 30, GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσῃ με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 15—19 χρόνων. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο ΚΟΣΤΑΣ ΒΟΥΙΑΤΖΙΣ, 31 MURRAY ST. YARRAY ST. MELBOURNE, VICTORIA, AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσῃ με νέες από τό έσωτερικό, με σκοπό τήν άνάπτυξι μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΝΙΚ ΒΟΥΝΒΟΥΛΙΣ, DIXIE RESTAURANT 15 - 45 AVE. LACHINE, P.Q. CANADA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσῃ με Έλληνίδες απ' όλο τόν κόσμο, με σκοπό τό γάμο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Γ. ΤΑΙΡΙΜΔΟΚΟΣ (24 χρόνων), Οία, Θάρας, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσῃ με νέες από τόν Καναδά, με σκοπό τή σύναψι μίας καλής και φιλικής γνωριμίας.

Ο Α. ΚΑΡΥΣΤΙΑΝΟΣ, 'Ιοι-κράτους No 36, Παγκράτι, Αθήναι, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσῃ, με σκοπό τήν ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο ΑΛΤΟΣ ΡΩΤΑΣ (21 χρόνων), και ο Θ. ΛΕΥΚΑΡΟΣ, (20 χρόνων), Αιολίων No 27, Α. Πετράλωνα, Αθήναι, GRECE, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλο τόν κόσμο, ιδιαίτερα από τήν Κωνσταντινούπολι.

Ο Α. ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΣ, (19 χρόνων), POSTE RESTANTE, Κεντρικών, Αθήναι, ζητεί ν' αλληλογραφήσῃ με νέες απ' όλο τόν κόσμο, ηλικίας 15—18 χρόνων, με σκοπό τή δημιουργία μίας καλής φιλίας.

Ο ΤΑΚΗΣ ΑΓΓΕΛΗΣ και ο Τάκης ΑΝΑΓΥΡΟΥ, Κενταύρου, No 4, Ζωγράφου, Αθήναι, GRECE, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τήν ανταλλαγή γραμματοσήμων και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

Ο Θ. ΦΟΥΡΝΑΡΟΥ, Γ. Πάροδος Καβάλας, Αιγάλεω, Αθήναι, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσῃ με μία νέα από τήν Αυστραλία ή τόν Καναδά, με σκοπό τή σύναψι μίας καλής φιλίας.

Ο Γ. ΜΑΝΙΑΤΗΣ, Βλαχιώτη, Λακωνία, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσῃ με νέες απ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμησι από τήν Αίγυπτο, ηλικίας 18—20 χρόνων.

Ο Ι. ΜΑΚΡΙΔΗΣ, Οινόης No 8, Κατερίνη, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσῃ με νέους και νέες απ' όλο τόν κόσμο, με σκοπό τήν ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΡΩΜΗΟΣ, Λεωφόρος Βουλιαγμένης 184, Δάφνη, Αθήναι, θέλει ν' αλληλογραφήσῃ με νέες, ηλικίας 18—25 χρόνων. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ, Α. 'Ηλιουπόλεως No 5, Χαμαγλή, Αθήναι, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσῃ με νέες από τό έσωτερικό και τό έξωτερικό, ηλικίας 15—18 χρόνων, με σκοπό τήν άνάπτυξι μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο Ε. ΣΕΒΑΣΤΑΚΗΣ, Ξενοδοχείον Λητώ, Αθήναι No 4, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσῃ με νέες απ' όλο τόν κόσμο, στην ελληνική γλώσσα.

Δύο φίλοι, ο Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ και ο Α. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ, Α' τρομήτου 19 Τ6, Αθήναι, GRECE, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους και νέες απ' όλο τόν κόσμο, ιδίως από την Ελλάδα και την Κύπρο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τήν ανταλλαγή σκέψεων.

Ο Γ. ΑΛΕΞΙΟΥ, Βαλτετσίου No 12, Αθήναι, θέλει ν' αλληλογραφήσῃ με Έλληνίδες απ' όλο τόν κόσμο, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Ο ΤΑΚΗΣ ΣΤΕΦΟΣ και ο Α. ΖΕΥΠΕΚΗΣ, Δημητράκοπούλου No 66, Καλλιθέα, ζητεί ν' αλληλογραφήσῃ με νέες από τήν Αθήνα και τόν Πειραιά, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΡΙΝΑΚΗΣ, Κιλίκιας No 12, Νέα Σμύρνη, Αθήναι, θέλει ν' αλληλογραφήσῃ με νέες από τό έσωτερικό και τό έξωτερικό.
Ο Σ. ΓΕΩΡΓΙΟΥΛΗΣ, 'Εσέ-σου No 11, Ν. Σμύρνη, Αθήναι, θέλει ν' αλληλογραφήσῃ με μία νέα από τήν Αθήνα, ηλικίας μέχρι 22 χρόνων, με σκοπό τή σύναψι μίας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΔΗΣ, 'Ιμβρου No 51, Δάφνη, Αθήναι, GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσῃ με νέες και νέους απ' όλο τόν κόσμο, με σκοπό τήν άνάπτυξι μίας καλής και σταθερής φιλίας, καθώς και τήν ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Ο ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΝΕΣΙΔΗΣ, (26 χρόνων), Κραννού No 3, Αθήναι, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσῃ με νέες από τό έξωτερικό και τό έσωτερικό, με σκοπό τή σύναψι μίας καλής και σταθερής φιλίας.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛ. ΚΙΚΙΔΟΥ

της Εταιρίας Ψυχικών Ερευνών, έρευνά Τηλεπαθείας μακράς άποστάσεως. Δέχεται όδους Μετσόβου 25 Α όροφος (στάσις Μουσίου) 9—1 π.μ. και 5—8 μ.μ. Τηλ. 810.975.

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΞΕΡΟΥΝ...

Εκείνοι που ξέρουν τό μυστικό της καλής ποιότητας, που γαίρονται τό γράμμα, τήν ύψη και τήν έξασομγη ενός υφάσματος. Εκείνοι που ξέρουν τή σημασία του άμφογυ υποκαμίσου γιά τήν άνδρική υγείαν. Αλλά και οι διαστικοί, που άναζητούν με τό ίδιο πάθος τό «όραστον γόρσι» να έχουν τόν καιρό γιά να τό βρουν. Όλοι οι ασνακτικοί της κομψότητας, καταλήγουν στο τέλος στις ποπλίτες υποκαμίσων Πειραικής-Πατραϊκής!

Τά θετικά πλεονεκτήματα κάθε ποπλίνας της Πειραικής-Πατραϊκής (από τήν πιο φθνα και πολυτελή, γνωστή ως No 1080 έως τήν πιο φθνή και γερή καθημερινής χρήσεως τή γνωστή ως No 380), είναι ή σταθερή ποιότης, τά άναλλοίωτα, εύγενικά χρώματα, τά εξαιρετικής στερεότητας νήματα και ή έπεξεργασία Σάνφορντλντ, που τήν κάνει να μην «παταίν» στο πλύσιμο.

Λευκά, γραμματιστά, ριγέ, υποκαμίσια μεγάλης άντοχής, γιά άμπτυγι ή σπόρ έμφάνισα, τά υποκαμίσια από ποπλίτες Πειραικής-Πατραϊκής άποτελούν πλέον παράδοσι γιά κείνους που γνωρίζουν τό μυστικό της κομψότητας...

**ΤΟ ΣΩΛΗΝΑΡΙΟ
ΒΕΡΝΙΚΙ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΚΥΚΚΝΟΣ**

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΒΙΟΛΑΚ • ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 12
ΤΗΛ. 26.064 • ΑΘΗΝΑΙ

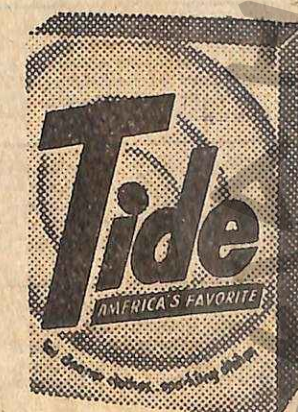
ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ πεπειραμένοι, είδι' και δι' έρευνας — πληροφορίας επί πάσης φύσεως ιδιωτικών έμπιστευτικών υποθέσεων, γάμων, διαζυγίων, έπιτηρήσεως άνηλικών, άναζητήσεως πραγμάτων ή πώ κατάσχεσιν κλπ. Διεύθυνς Γραφείον Πληροφοριών «ATHENS», Πανρασού 2 (πλατ. Κλαυθμόνος), τηλ. 28.709. Τήν σοβαρότητα των εργασιών μας έγγυγνεται ή πολυετής εύδόκιμος δημοσία προσηγορία μας.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατισίων και Στουρνάρας 28 (παρά τήν Ομόνοσιαν), 9—2 και 5—7½ μ.μ. Τηλ. 523.708.

ΟΛΟΦΑΝΕΡΗ ΔΙΑΦΟΡΑ!

- Τι μπορούδα κάτασπρη και πεντακάδαρη! Πώς τό καταφέρνεις;
- Πλένω με σέτο TIDE.
- Χωρίς σαπούνι, χωρίς τίποτ' άλλο;
- Τίποτα! Απ' τόν καιρό που πλένω με σέτο TIDE, τά ρούχα γίνονται με τό πρώτο κιόλας χέρι πεντακάδαρη και μοσχομυρισμένα.
- Γιά δες εκεί τί εύκολία!
- Μήπως όμως τό TIDE είναι άκριβό;
- Ίσα-Ίσα! Τό TIDE είναι τό πιο συμφερετικό. Δοκιμάσε το από σήμερα κιόλας.

ΣΚΕΤΟ **Tide**

ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΑΠ' ΟΛΑ!

ΚΑΙ ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΤΕ, ΠΩΣ ΟΙ ΤΙΜΕΣ ΤΟΥ TIDE ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ ΦΘΗΝΟΤΕΡΕΣ!

Για την περίοδο 15-21 Δεκεμβρίου 1960

ΖΩΔΙΑ	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Προσέξτε τα πρόσωπα, στα όποια εμπιστεύεστε τα μυστικά σας. Είναι προτιμότερο να αποφύγετε τις εκμεταλλεύσεις, γιατί θα βελήσουν να τις εκμεταλλευτούν, για να σας ζημιώσουν και εμποδίσουν την εφαρμογή σχεδίων σας.	★ Η νέα Σελήνη θα σας εξασφαλίσει μια εξαιρετικά ευχάριστη Κυριακή, διευκολύνοντας την πραγματοποίηση πολλών επιθυμιών σας. ★ Μη πιστέψετε τις υποσχέσεις που σας δίνουν. ★ Ευχάριστη συνάντηση.	★ Τα παιδιά ιδίως πρέπει να προσέχουν πολύ, γιατί τα άπειλουν διάφορες επιδημίες. ★ Προσοχή κατά το βάδισμα, γιατί τα πόδια και ιδιαίτερα τα γόνατα απειλούνται από κάποιο τραυματισμό. ★ Τυχρό πετράδι ή αμύθητος.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Παρουσιάζονται στον ορίζοντα νέοι επικίνδυνοι αντίπαλοι και εχθροί, τους οποίους δε θα δυσκολευτείτε να αντιμετωπίσετε. ★ Αποφύγετε τις σπατάλες, γιατί θα σας χρειαστούν σύντομα πολλά χρήματα. ★ Χειρίζεται υπομονή.	★ Ζήλεια και άνοητοις θα σας κάνουν να χάσετε τη συμπάθεια προσώπου, που σας ενδιαφέρει. ★ Υπάρχει αντίπαλος και επικίνδυνος μάστιγα, αλλά δεν είναι το πρόσωπο που νομίζετε, οείρ.	★ Μη παραμελήτε την υγεία σας. Στόν παραμικρότερο αδιαθεσία ή γαμπό πυρετό συμβουλευθείτε ένα καλό γιατρό. ★ Προσέξτε τα νεφρά σας και αποφύγετε τα υγρά ποτά, ή ότι άλλο τα ερεθίζει. ★ Τυχρό το 2.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Η νέα Σελήνη δημιουργεί ανωμαλίες, που φελλονται μάλλον σε έλλειψη κατανόησης εκ μέρους των προϊσταμένων και των συνεργατών. ★ Μη βασισθείτε σε υποσχέσεις και σε ξένη βοήθεια. ★ Καλύτερα να αποφύγετε τα ταξίδια.	★ Γράμμα ή κάποια απερισκεπτική φλυαρία θα σας βάλουν σε εξαιρετικά δύσκολη θέση. ★ Θα σας δώσουν μια δυσάρεστη πληροφορία, που μπορεί όμως να είναι ανακριβής. ★ Κινδυνεύει και μια παλαιά φίλη.	★ Αποφύγετε τα ταξίδια, αλλά και τις περιττές μετακινήσεις, γιατί θα σας κάνουν να νοιώσετε ακόμα μεγαλύτερη κόπωση. ★ Φροντίστε εγκαίρως τα δόντια σας για να αποφύγετε μια εξαγωγή. ★ Πετράδι, σας το 3αφείρ.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Θα υποχρεωθείτε να καταβάλετε νέες προσπάθειες και να αναπτύξετε μεγαλύτερη δραστηριότητα. Είναι όμως πιθανόν πολλοί κόποι σας να πάνε χαμένοι, γιατί δεν εργάζεστε με σύστημα. ★ Έτοιμα στήθε για νέους αγώνες.	★ Μία μεγάλη όργη θα σαρώσει, σε θέλλα, την αισθηματική σας ζωή και θα αφήσει πίσω της μόνο έρεπτα. Προσέξτε, λοιπόν, τα λόγια σας και κάνετε ότι μπορείτε, για να την αποφύγετε. Χαλινά-γωγώστε τα νεύρα.	★ Έχετε ανάγκη από κάποιο τσιγάρικο φάρμακο. Μη το πάρετε όμως χωρίς να συμβουλευθείτε προηγουμένως το γιατρό σας. ★ Αποφύγετε μια άσκοπη σπατάλη δυνάμεων προς διάφορες κατευθύνσεις. ★ Τυχρό το 7.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Η νέα Σελήνη δεν ενοεί τις άλλες, γι' αυτό αποφύγετε τις ημέρες αυτές να πάρετε σοβαρές αποφάσεις και να κάνετε μεταρρυθμίσεις. ★ Μην κάνετε περιττά έξοδα, για να μη βρεθείτε σε οικονομικό αδιέξοδο.	★ Οι νέοι θα βρεθούν σε δύσκολη θέση προκειμένου να διαλέξουν ανάμεσα σε δυο αγαπές. ★ Ο έρωσμός θα σας δώσει σε ενέργειες, που θα δυσχεράσουν άγαστην πρόσωπο. ★ Θ' ανακαλύψουν κάποιο μυστικό σας.	★ Προσέξτε πολύ τις έσπες σας με ηλεκτρικές συσκευές. Κινδυνεύει να πληγω-στείτε και με μια άπροσεχτη ή απερισκεπ-σία. ★ Το κυκλοφοριακό σύστημα παρουσιάζει αίσθητη βελτίωση. ★ Το ρουμπίνι σας φέρνει τύχη.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Δε θα δώσετε τους καρπούς των κόπων σας, παρά μόνο κατά τις τελευταίες μέρες του Δεκεμβρίου. ★ Περίοδος ακατάλληλη για ταξίδια και για την υπογραφή συμβολαίων. ★ Επωφεληθείτε της πείρας ηλικιωμένων συγγενών.	★ Θέλετε να επιβάλετε πάντα τις δικές σας ιδέες και απόψεις. Αυτό όμως δε μπορεί να συνεχιστεί επ' άπειρον και θα χάσετε πολύτιμους φίλους. ★ Κάποιος γράμμα θα γίνει, για τους παντρεμένους, αφορμή συζυγικής σκηής.	★ Η υπέρταση, αν παραταθεί, θα προκαλέσει άσπινες, σε μια στιγμή, μάστιγα, που ο δοναυσιμός έχει ανάγκη από άσπινες και ήρεμο ύπνο. ★ Αποφύγετε να οδηγείτε αυτοκίνητο κατά το Σάββατο. ★ Τυχρό το 4.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Θα πληρώσετε κι' έσες σφάλμα, που έκανε συνεταιρικός ή στενός συνεργάτης. ★ Τα σχέδια σας θα συναντήσουν μεγάλα, μα όχι ανυπερβλήτα εμπόδια. ★ Επιμείνετε τα τελικά θα βραιοδεσέτε. ★ Η αδιαισθησία θα σας ζημιώσει.	★ Σας περιμένει κατά το Σάββατο, κάποιο μά μάλλον ικανοποίηση αισθηματικής φύσεως. ★ Μην άφιστε τη ζήλεια να σας τυφλώσει και να σας ώθησει σε ενέργειες, για τις οποίες γρήγορα θα μετανοήσετε. ★ Επαλήθευσι όνειρου.	★ Τα νεφρά είναι κατά την περίοδο αυτή το πιο ευαίσθητο σημείο του οργανισμού. Μη διατάξετε στην παραμικρή α-νωμαλία να συμβουλευθείτε το γιατρό σας και να κάνετε τις αναλύσεις, που θα σας υποδείξει. ★ Τυχρό το 6.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Θα κάνετε πολύ καλή εντύπωση σε σημαντικό πρόσωπο, που θα γνωρίσετε κατά τις ημέρες αυτές. Φροντίστε να εκμεταλλευτείτε κατάλληλα τη νέα αυτή γνωριμία, χωρίς να ζητήσετε να κάνετε κα-τάχρησι της καλωσύνης του.	★ Οι γάμοι, που θα γίνουν κατά την περίοδο αυτή, θα εξασφαλίσουν μια σταθερή και μακροχρόνιο ευτυχία. ★ Η νέα Σελήνη σας κάνει να περάσετε εξαιρετικά ευχάριστες ώρες, κοντά σε αγαπημένο πρόσωπο.	★ Ένα αισθηματικό σκάνδαλο θα κάνει έ-ξαιρετικά δύσκολο το πρώτο έγεσθη-διο. Φροντίστε να βρούμε στο κρεβάτι, στις 11 το βράδυ. Ο ύπνος είναι τότε πολύ πιο άφελμος. ★ Αποφύγετε τις λιπαρές τροφές. ★ Τυχρό το 9.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Οι δυσχέρειες λιγοστεύουν κι' αρχί-ζει να διαφαίνεται στον ορίζοντα μια μεγάλη επιτυχία σας. ★ Μη ζητήσετε όμως να επισπεύσετε την έκδοσι μιας προπα-θείας, γιατί τότε το αποτέλεσμα θα είναι αντίθετο από το προσδοκώμενο.	★ Μη διατάξετε να τεντένε χείρα βο-ηθείας σε ελλοικιστή φίλο, που έχει την ανάγκη σας. ★ Αποφύγετε τα πρόσωπα που σας παρασύρουν σε πολυέμοδες δια-σκεδάσεις. ★ Αγαπημένο πρόσωπο σας αποκαλύπτει τα αισθηματικά του.	★ Τα άστρα σας εξοπλίζουν με ένα σπ-α-νισ δυνάμειο και σας επιτρέπουν να αν-τιμετωπίσετε με ήθος ακόμα και την πιο κοπιώδη εργασία. ★ Το πεπτικό σύστημα λειτουργεί κανονικά και ή όρεξι επα-νέρχεται. ★ Τυχρό το 4.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Κάποιος αντίπαλος θα προσπαθήσει με τρόπο ύπουλο να σας ενοήσει. Αντι-μετωπίστε τον με ήθος και μη άφισ-τε ανεκμεταλλεύτη μια πολύ καλή ιδέα, που θα έχετε τις ημέρες αυτές. ★ Μπο-ρείτε να βασισθείτε στην τύχη.	★ Η νέα Σελήνη δημιουργεί γύρω σας μια ατμόσφαιρα αλάου, που διευγαίνει την πραγματοποίηση πολλών σχεδίων σας. ★ Μη άφιστε εκείνους που άγαπούν τι, έκκεντρις, να σας παρασύρουν σε ένα επικίνδυνο κατήφορο.	★ Κανένας σοβαρός κίνδυνος δεν απει-λεί την υγεία σας. Άρκει μόνο να εξα-σφαλίσετε στον οργανισμό τις απαραίτη-τες ώρες ύπνου και να αμείψετε τις προ-φύλαξεις κατά των κερικών αλλαγών. ★ Ο χρυσός φέρνει τύχη.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Απρόβλεπτες δυσχέρειες εμφανίζου-ναι στις σχέσεις με συνεργάτες και προ-σταμένους. ★ Ενέργεια στην οποία σπ-ηρίζετε πολλές έλπίδες, μάλλον θα απο-τύχη λόγω άδεξιου χειρισμού εκ μέρους σας. ★ Απαίτεται διπλωμάτια.	★ Καμιά σημαντική αλλαγή στον αι-σθηματικό τομέα, φαίνεται όμως πως δε θ' αποφύγετε τις προστριβές με φίλους. ★ Ένα γράμμα θα παίξει σημαντικό ρό-λο, ευχάριστο για τους μέν, δυσάρεστο για τους δε.	★ Μία μεγάλη νευρική κατάσταση χαρακτη-ρίζει την περίοδο αυτή. Ίσως να όρελε-ται στο ότι δεν εξασφαλίζετε στον οργα-νισμό σας όστε τις απολύτως απαραίτη-τες ώρες ύπνου. ★ Αποφύγετε τα ταξί-δια, πρό παντός με αεροπλάνο.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Παραδεχθείτε κάποιο σφάλμα σας, όσο είναι ακόμα καιρός, για να διορθω-θεί. ★ Ελέγξτε τις πληροφορίες που σας δίνουν και θα διαπιστώσετε πως είναι ά-νακριβείς. ★ Η νέα Σελήνη ευνοεί για τα οικονομικά σας.	★ Ηρεμη περίοδος, τόσο για τους παντρεμένους, όσο και για τους έρω-τούμενους. ★ Η νέα Σελήνη δίνει αφορμή σε ελλοικιστές έληγες με άγαπημένο πρόσωπο, που παρασπείνεται, πως το πα-ραμελείτε. ★ Επαλήθευσι όνειρου.	★ Η λαιμαργία σας επιφυλάσσει τις ημέρες αυτές δυσάρεστες εκπλήξεις. Τρώ-τε ελαφρά, ιδίως το βράδυ, αν θέλετε να τις αποφύγετε. ★ Προσοχή στο σπύ-δο, που παρουσιάζει μια έκπληξη ευαίσθησις. ★ Τυχρό το 13.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

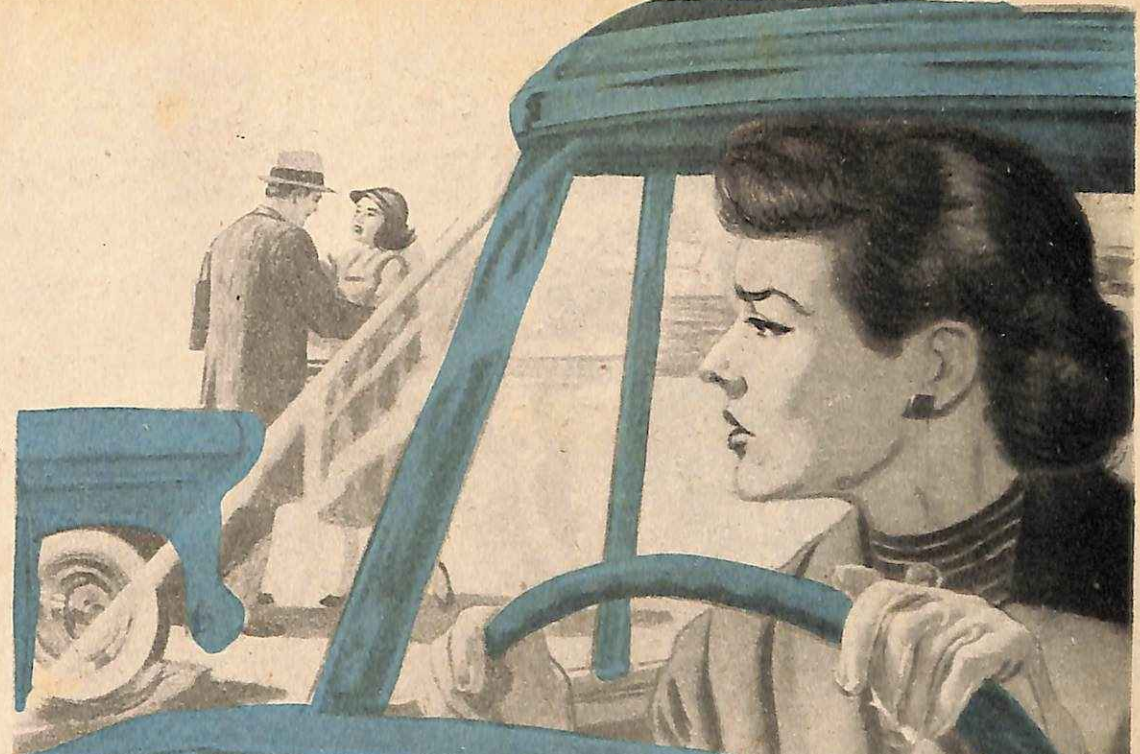
ΣΤΙΣ ΕΞΗ και μισή το απόγευμα, η καθαρί-στρια — μία μεσόκοπη και ήρεμη γυναί-κα — μπήκε στο πολυτελέστατο Ιατρείο του δόκτορος Μορδάν κι' άρχισε το ξεσκόνισμα από την αίθουσα αναμονής. Ύστερα άνοι-ξε την πόρτα του γραφείου. Άμέσως όπισθο-χώρησε τρομαγμένη: Μπροστά της κειτόταν το πτώμα μιας νεαρής και ώραιας γυναίκας! Άναγνώρισε την γραμματέα του γιατρού, τη Λάουρα.

Στην άλλη άκρη της αίθουσας ήταν πετα-μένο ένα περιστρόφο. Είδοποιος άμέσως την άστυνομία. Η νεκρή είχε κτυπηθεί με δυο σφαίρες περιστρόφου. Το καί το γραφείο ήταν πλημμυρισμένο από αίμα, αλλά τίποτα δεν έδειχνε ότι είχε προηγηθεί πάλη.

Οι άστυνομικοί έβγαλαν το σμπέρσμα ό-τι ο δολοφόνος σκότωσε το θυμα του ζαφνι-κά μπαίνοντας από την αίθουσα αναμονής. Κανείς όμως στην πολυκατοικία δεν είχε ά-κούσει τους πυροβολισμούς.

Η τελευταία άσθενής είχε φύγει από το Ιατρείο λίγο μετά τις πέντε το απόγευμα. Το παιδί του άσανοέρ θεώρισε πως ο γιατρός είχε φύγει ένα τέταρτο περίπου αργότερα. (όραίνονταν κάπως διαστεικός, είπε, όπως συ-νήθως. Ύστερα από τις πέντε κανείς άλλος δεν ανέθηκε στο τέταρτο ή στο πέμπτο πά-τωμα).

Όλα έδειχναν ότι ο γιατρός Μορδάν ήταν ο τελευταίος που είχε δει ζωντανή τη Λά-ουρα. Η άστυνομία ζήτησε να έπικρινωνήση μαζί του, αλλά τον βρήκε μονάχα ύστερα ά-πό δύο ώρες. Ήρθε στο Ιατρείο του νευρι-κού και ταραγμένος. Άμέσως του πήσαν τα δακτυλικά αποτυπώματα και τον υπέβαλαν σε άσπληρη άνακρισι. Το αποτυπώματα συμψ-νούσαν με εκείνα που υπήρχαν στο περι-

(Σταμάτησα το αυτοκίνητό μου και τους εί-δα μαζί!...)

Ιστορία Ζηλίας

στροφο. Ο γιατρός παραδέχτηκε ότι το πε-ριστρόφο ήταν δικό του, δε θυμόταν όμως ποτέ το είχε δει για τελευταία φορά.

—Το είχα στο γραφείο μου στο σπίτι, έ-πε. Δε μπορώ να εξηγήσω πως βρέθηκε εδώ. Δε μπορώ να καταλάβω πώς μπορεί να ήθελε το θάνατο της Λάουρας. Δεν είχε εχθρούς, και όλοι την αγαπούσαν.

—Είχε φίλο; ρώτησε ο Ιατροδικαστής.

—Δεν έρω, δε μπορώ να πω τίποτα γι' αυτό.

—Και όμως η νεκρούς έδειξε πως η νέα ήταν ο' ενδιαφέρουσα κατάστασι.

—Ναι, η Λάουρα μου είχε εμπιστευθεί ότι είχε μια περιπέτεια με κάποιον άγνωστο, που της είχε δώσει ψευτικό όνομα και ύστερα χάθηκε. Μάλιστα, χτες άκριβώς, μου είχε ζη-τήσει τη βοήθειά μου.

—Πολύ παράξενο, γιατρέ. Γιατί δεν το εί-πατε αυτό από την άρχη;

—Όσο περνούσαν οι μέρες, όλες οι ένδει-ξεις ήταν επιδερμικές για το γιατρό. Κα-νείς δεν είχε μπει στο Ιατρείο του, ύστερα απ' αυτόν και το δακτυλικά αποτυπώματα στο περιστρόφο τον έπεδαν στην περιουσία του ό-λα. Τον είχαν δει πολλές φορές με τη Λά-ουρα στο αυτοκίνητό του και στο όρομο κα-θώς και ο' ένα εστιατόριο κοντά στο Ιατρείο.

Το μόνο στοιχείο που έλφωρνε κάπως τη θέ-σι του ήταν η κατάθεσι της πελάτισσας του κυρίας Νορτίε, που είχε φύγει από το Ια-τρείο λίγο πριν από εκείνον. Η κυρία Νορ-τίε κατέθεσε ότι βρισκόταν στο διαδρομο του τετάρτου πατώματος, περιμένοντας το άσπ-σέρ όταν είδε μια κυρία να μπαίνει κλεφτά στο Ιατρείο, από τη σκάλα. Ήταν, όμως, σκο-τεινά και δε μπόρεσε να διακρίνει τη χαρα-κτηριστική της. Έπλησε ένας ένοικος της πολυκατοικίας είχε αντιληφθεί μια γυναίκα που ανέβαινε τη σκάλα της πολυκατοικίας κατά τις πέντε το απόγευμα.

Πολύ περίεργη ήταν η ότασι της Βερενί-κας, της γυναίκας του γιατρού. Όταν της είπαν ότι ο συζυγός της ήθελε να την δει στη φυλακή, εκείνη άπάντησε:

—Είμαι πολύ ταραγμένη και προτιμώ να μη τον δω.

—Μήπως άμφισβέλλετε για την άσπότητά του συζυγίου σας; τη ρώτησε ο δικηγόρος.

—Εκείνη διατάσσε για μια στιγμή και ύστε-ρα έπινε:

—Οχι. Πιστεύω πως είναι άθωος. Μορδάν έξακολουθούσε να θεωρείται ο μόν-ος ένοχος του φόνου της Λάουρας. Σε μια έκπληξη δε βρόδου της Λάουρας. Σε μια γοργή από τη βρόδου της Λάουρας.

—Ελάτε νοήνορα σας παρακαλώ. Ο Πά-λ μου ζητάει βοήθεια. Μην άνοήτε...

Ο δικηγόρος έτρεξε άμέσως στο σπίτι της

γυναίκας του πελάτου του και τη βρήκε σε κατάσταση άλλοφροσύνης. Πληγιοερχόταν ά-ναμαλλισμένη στο δωμάτιο και ήταν κάτω-χωρη σε νεκρή.

—Πού είναι ο Πάλ; ρώτησε μόλις είδε το δικηγόρο.

—Στη φυλακή.

—Οχι, είναι εδώ. Πριν από λίγο ήταν εδώ και μου ζήτησε βοήθεια. Δεν είναι αυτός ο ένοχος; Εγώ σκότωσα τη Λάουρα. Είμαι έγ-κληματίας!...

Στη νευρολογική κλινική όπου την πήγαν τα όμολογήσε όλα:

—Ο άντρας μου ήταν άτακτος στη ζωή του και είχε πολλές έρωτικές επιτυχίες. Ή-ταν πολύ γοητευτικός και σπάνια έβρισκε άν-τιστα στο γυναικείο. Οι έρωτισμοί του έφταναν πολλές φορές σε αυτό μου, αλλά ποτέ με άσυκεκριμένη μορφή. Ζήλεια φο-βερά, ποτέ όμως δεν έδειχνε ότι ήξερα τις έρωτικές του υποθέσεις. Άλλωστε ποτέ δεν ήμουν απολύτως θείαλα γι' αυτές. Άσπουν μια μέρα, όταν παρατηρήσε ή ηλικιωμένη του γραμματέας, ήρθε για άντικατάσταρι της η Λάουρα. Όταν την είδα, έμεινα κα-τάπληκτη από την όμορφιά της και τους κα-λούς της τρόπους. Ήταν πραγματικά άξια-νάπητη.

—Από την ημέρα που η Λάουρα προσελή-φθη, ο άντρας μου έπαψε να έρχεται τα ά-πογεύματα, όπως συνήθιζε, για να παίρνη μαζί μου το τσάι. Μερικές φορές που τηλε-φώνησα στο Ιατρείο του στις έξη το απόγευ-μα, ήταν άκόμην εκεί. Μία φορά σταμάτησα το αυτοκίνητό μου άπέναντι στην πόρτα του Ιατρείου και σε λίγο τους είδα να βγαίνουν μαζί.

—Ο άντρας μου κρατούσε τη Λάουρα από το μπράτσο για να την βοηθήσει να πε-ράσει το όρομο. Δε μου έμεινε, πια καμιά άμφισβολία: ή Λάουρα είχε γίνει ή θά γινό-ταν πολύ γρήγορα φίληνά μου. Άρχισα να τους μισώ και τους δύο. Και μια μέρα, άνα-κάλυφα εκείνο που έπι μίμνες ολόκληρους ζήτοσα να μάθω. Είχα πάει στο Ιατρείο χω-ρίς να με άντιληφθούν και από την αίθουσα άναμονής, άκουσα τη φωνή του Πάλ να λέπ:

—Κρίμα, Γιατί δε μου το έλεγαν νωρίτερα;

—Μά, Πάλ, δεν ήμουν θεάλα πως είμαι ο' αυτή την κατάσταση. Είναι άργα πια; Δε μπο-ρείς να με βοηθήσεις;

—Θα κάνω ό,τι μπορώ, Λάουρα. Μην άνη-μιώ.

—Εφωνα από το Ιατρείο σαν τρελή. Ό-στε είχαν προχωρήσει ως αυτό το σημείο κι' εκείνος διατάσε να τη βοηθήσει! Τι πα-λινάφροσύνη! Τώρα όμως είχα άπόδειξι στο χέρι μου και μπορούσα να ένεργήσω. Έ-νοιωθα την ανάγκη να κάνω κάτι. Να τους πω ότι τα ήξερα όλα; Ποιό θα ήταν το όφε-λος; Νύχτες στριφογύριζα στο κρεβάτι μου άσπλη, φάσκοντάς να βρω έναν τρόπο για

να τους έκδικηθώ. Στ' αυτιά μου άκουγα φω-νές που με παρακινούσαν έπιμονα: «Σκότω-σε την έτσι, που να κατηγόρησουν αυτόν για το φόνό της!»

—Κατάστρωσα το σχέδιό μου. Έκείνη την ημέρα δεν ένοιωσα τον παραμικρό φόβο, την παραμικρή ταραχή. Στις πέντε παρά τέταρτο, φώναξα την καμαριέρα μου και της είπα πως δε θα ήθελα να με άναπαύση καν-νείς ως τις έξη και τέταρτο. Κλείδωσα την πόρτα μου και βγήκα έξω χωρίς να με δει κανείς. Το Ιατρείο του άντρα μου είναι κον-τά στο σπίτι. Άνέβηκα με τα πόδια τρέχον-τας σκεδόν ως το τέταρτο πάτωμα και κρύ-φτηκα στην αίθουσα άναμονής για κυρίους, που είναι συνήθως άδεια αυτή την ώρα.

—Μόλις άκουσα τον Πάλ να φεύγει και έ-κλεισε ή πόρτα του άσανοέρ, μπήκα μέσα στο Ιατρείο. Στην τσάντα μου είχα το περι-στρόφο του άντρα μου, τυλιγμένο σε τσιγα-ρίκια αποτυπώματα. Το έβγαλα προσεκτικά και το κρέπασα στο γραφείο και έγραψε στο ή-μερολόγιο. Σήκωσε το κεφάλι της και με εί-δε με το περιστρόφο. Έγινε κάτωση και τραύλισε:

—«Ο, κυρία! Τι πάθατε... Διλαδή;

—Δεν έρω να σου πω τίποτα. Τα έρω όλα.

—Μά κάνετε λάθος! φώναξε εκείνη. Σας παρακαλώ.

—Πυροβόλησα δυο φορές. Τα μάτια μου εί-χαν θολώσει και δεν ήξερα τι έκανα. Άμέ-σως, όμως ύστερα, συνήλθα. Πήγα κοντά της καθώς ήταν πεσμένη στο πάτωμα και τη μά-τια μας συναντήθηκαν. Έκείνη με κύτταξε σοβαρά και λυπημένα.

—Έκανες λάθος, Βερενίκη, μου είπε ξε-φυσκώντας.

—Λες ψέματα! της φώναξα σαν τρελή. Έρω ότι περιμένεις παιδί απ' αυτόν.

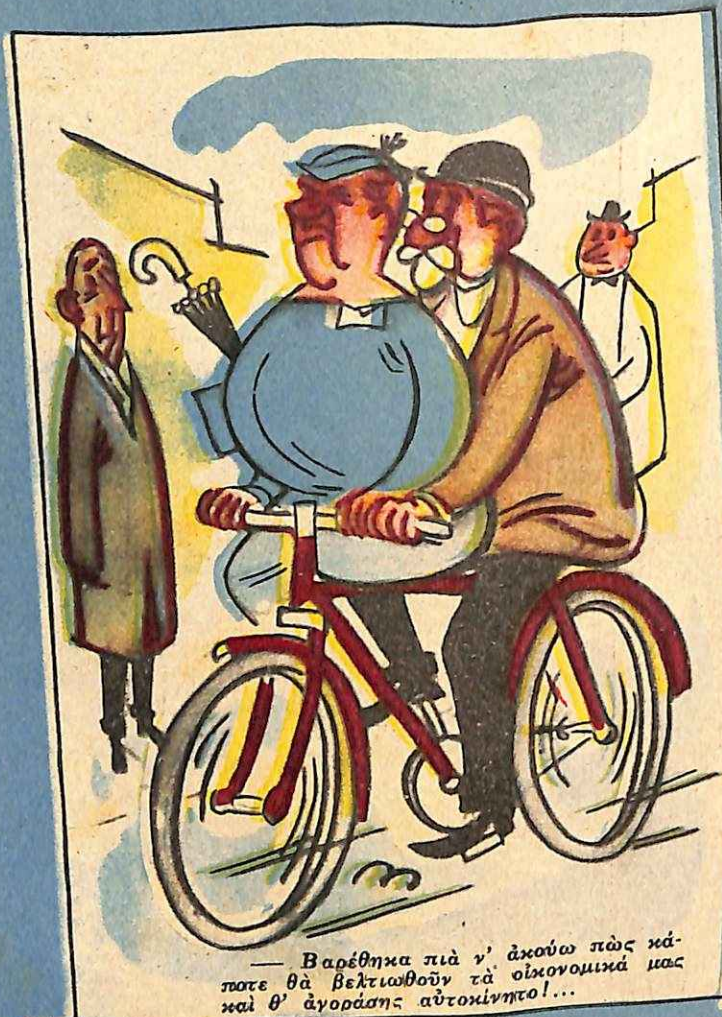
—«Οχι... Οχι με τον Πάλ... Ποτέ δεν ή-μουν... Άλλος ήταν...»

—Και έσφύκπσε μπρος στα μάτια μου. Με κατέλαβε προσηρή άγνωση. Μήπως έλεγε ά-λήθεια; Η πρώτη μου κίνηση ήταν να πω στην άστυνομία και να τη όμολογήσω όλα. Άλλά άμέσως αίσθανόμην μια μίσση για τον μου όλο το άπαθήμενο μου μίσση για τον άντρα μου. Η ζήλεια μου, δεν είχε σβήσει ακόμα. Γύρισα στο σπίτι κι' έπεσα στο κρε-βάτι. Η καμαριέρα ήρθε στις έξη και τέ-ταρτο για να με έλυνθη. Έκανα πως ζυ-πνούσα μόλις εκείνη τη στιγμή. Το άλλο ή-μου ήταν τέλειο.

—Μετά τη σύλληψη του Πάλ, έμεινα μόνη στο διαμέριό μου. Οι τύψεις και οι άμφισβολίες, ή σκέψι πως ο Πάλ θα καταδικάσταν ίσως σε θάνατο, μου έκαναν τη ζωή όρόσητη. Οι ίδιες φωνές που με είχαν παρακινήσει να σκοτώσω τη Λάουρα, τώρα μου παράθυρο. Σήμερα, μόνον να πέσω από το παράθυρο, δεν άνταζε πια. Είχα άνοήσει τα παρανόμ-φύλα και ήμουν έτοιμη να σκότωθώ, όταν είδα μπροστά μου την μορφή του Πάλ που με παρακαλούσε να τον βοηθήσω. Μου έλε-γε πως ήταν άθωος, και πως ποτέ δεν είχε πάθει να με άναπαύ...

—Και τηλεφώνησα στο δικηγόρο... Αυτή εί-ναι όλη ή Ιστορία. Ο Πάλ είναι άθωος. Έγώ σκότωσα, εγώ θα πληρώσω.

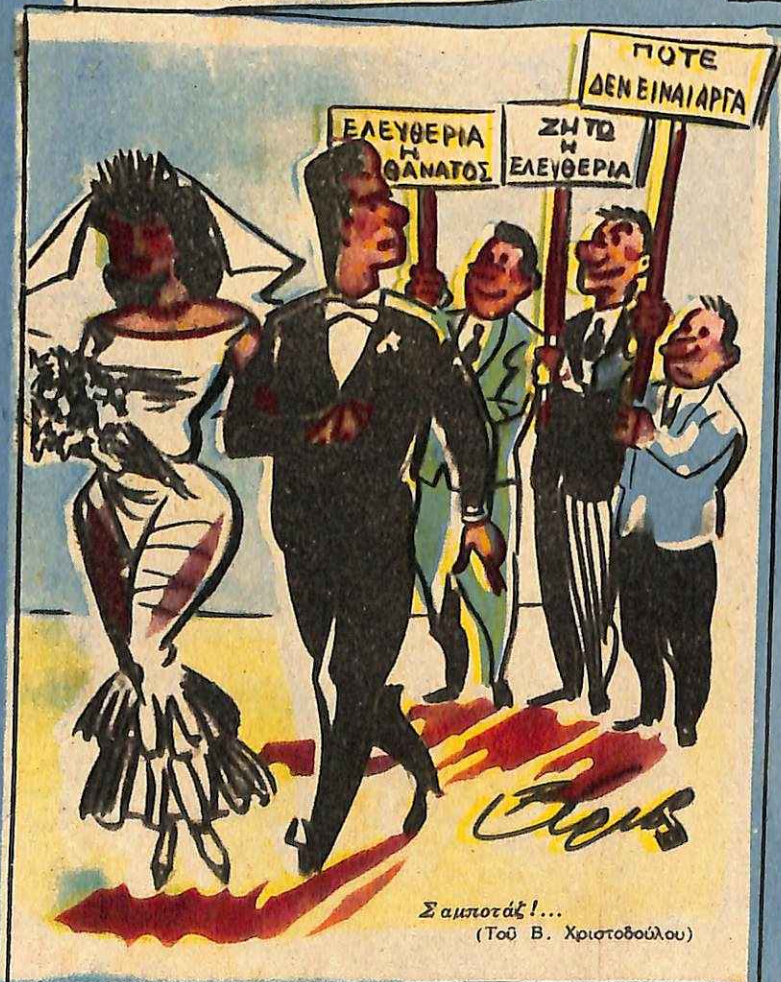

— Βαρέθηκα πιά ν' ἀκούω πὼς κά-
ποτε θὰ βελτιωθοῦν τὰ οἰκονομικά μας
καὶ θ' ἀγοράσῃς αὐτοκίνητο!...

Χωρὶς λόγια.
(Τοῦ Μ. Γόλλια)

Σαμποτάζ!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Δὲ σκέπτεσαι τίποτε ἄλλο. Κινη, παρὰ πὼς
νὰ στολίσῃς τὸ κεφάλι σου!...
— Μήπως θὰ προτιμοῦσες νὰ στολίσω τὸ δικό
σου;
(Τοῦ Μ. Γόλλια)